

Tôi Vẫn Luôn Đi Theo Cậu

Contents

Tôi Vẫn Luôn Đi Theo Cậu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	20
5. Chương 5	25
6. Chương 6	33
7. Chương 7	37
8. Chương 8	42
9. Chương 9	48
10. Chương 10	53
11. Chương 11	57
12. Chương 12	62
13. Chương 13	67
14. Chương 14	72
15. Chương 15	76
16. Chương 16	82
17. Chương 17	87
18. Chương 18	92
19. Chương 19	96
20. Chương 20	101
21. Chương 21	105
22. Chương 22	110
23. Chương 23	115
24. Chương 24	120
25. Chương 25	127
26. Chương 26	132
27. Chương 27	145
28. Chương 28	153
29. Chương 29	162
30. Chương 30	171
31. Chương 31	179
32. Chương 32	187
33. Chương 33	194
34. Chương 34	202
35. Chương 35	210
36. Chương 36	217
37. Chương 37	226
38. Chương 38	234
39. Chương 39	241
40. Chương 40	249
41. Chương 41	256

42. Chương 42	264
43. Chương 43	272
44. Chương 44	280
45. Chương 45	288
46. Chương 46	291
47. Chương 47	299

Tôi Vẫn Luôn Đi Theo Cậu

Giới thiệu

Thể loại: linh thần dị quái, kiếp trước kiếp này, chủ công, HENhân vật chính: Kỷ Thiệu- Thôi Ngọc. Editor: Ngũ NgũB

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-van-luon-di-theo-cau>

1. Chương 1

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: tiểu Bạch

Một bảo vệ cổng trường ngày hôm qua chết rồi.

Hắn bị treo trên cột cờ ở phía trước quảng trường.

Cột cờ rất cao, không có người kéo là không thể lên được, nhưng phía cảnh sát giám định là tự sát.

Vụ án kỳ lạ cùng chân tướng không hợp lý, làm toàn bộ trường học đều xôn xao.

Người bảo vệ đó vừa cao lớn lại vừa khỏe mạnh, không có vợ con, bình thường thái độ rất hung hăng, hiện tại đột nhiên chết đi, cũng không có ai thấy đau buồn quá, đều chỉ đang nhốn nháo bàn luận.

Nhất là những sinh viên ngày hôm qua còn trông thấy bảo vệ cổng, bị ánh mắt của hắn lia tới, hiện tại đều đang rất sợ hãi, bảo vệ cổng sinh long hoạt hổ (**ý chỉ người khỏe mạnh*), thoát nhìn không có một điểm giống với người đang bị quan chấn đờ.

Các đồng nghiệp làm chung với bảo vệ cổng càng kinh ngạc hơn.

Hôm đó trực ca đêm có hai người, một bảo vệ khác về sau quá mệt, ngủ quên mất, tỉnh lại phát hiện trong phòng chỉ còn một mình mình, còn nghĩ rằng đối phương không có nghĩa khí, bỏ mặc hắn đi về một mình.

Buổi sáng cảnh sát tới gặp hắn, mới hay tin người đã chết.

Tại sao lại tự sát, còn treo cao như vậy.

Chưa đầy một buổi sáng, cột cờ ở quảng trường là nơi kiêng kị trong trường học, ban ngày còn đỡ, trời vừa tối, lúc đi ngang qua sẽ rất sợ hãi, vài người nhát gan còn thà rằng đi đường vòng.

Kỷ Thiệu cùng mấy người bạn chung ký túc xá từ cổng sau trường học tiến đến, lúc đi ngang qua quảng trường, bọn họ đều yên lặng không lên tiếng.

Trần Hạo nghe rằng: “Có đi hay không?”

Phương Hiến đang nhìn điện thoại, “Đi chứ, trận bóng sắp bắt đầu rồi.”

Kỷ Thiệu không có ý kiến, hắn đi lên phía trước, Thôi Ngọc một đường đi theo, giống như một cái đuôi, “Cậu đi chậm một chút, chờ tôi với.”

Âm thanh bên tai rất nhẹ, Kỷ Thiệu cảm thấy có chút bất đắc dĩ, chân bị thương còn muốn cùng hắn đi ra ngoài, hắn thả chậm bước chân, người phía sau thở ra một hơi.

“Ngày mai có muốn đến bệnh viện khám thử hay không?”

Thôi Ngọc lắc đầu, “Không cần, hai ngày nữa là tốt rồi.”

Biết tính cậu cố chấp, Kỷ Thiệu cũng không nói nữa.

“Cột cờ này thực con mẹ nó cao ah...” Trần Hạo ngửa đầu nhìn, “Các cậu thử nói xem bảo vệ cổng làm cách nào leo lên được, rồi lại đem đầu mình treo trên đó?”

Kỷ Thiệu không lên tiếng, một người căn bản không thể leo lên đấy, nhưng cảnh sát đã chứng thực đây là vụ tự sát.

“Tôi từ nhỏ đã thích leo trèo, nhưng cột cờ này tôi không thể leo lên được, nhiều lắm là có thể trèo lên được một phần ba.” Trần Hạo vẫn còn đang xem xét, “Tôi đoán phía cảnh sát nhất định là phát hiện ra sự tình quỷ dị gì đó, sợ hù dọa đến chúng ta, nên nói thành tự sát.”

Phương Hiến đột nhiên nói, “Buổi sáng tôi xuống lầu chạy bộ, tiện đường nhìn qua hiện trường một chút, bảo vệ cổng kia lúc bị kéo xuống mất tròng rất to, chết không nhắm mắt.”

Phương Hiển vừa nói xong lời này, Kỷ Thiều cũng cảm giác như có một cỗ gió lạnh từ trên cột cờ phả xuống, da đầu run lên.

Hắn thấy màn hình di động của Phương Hiển sáng lên, khuôn mặt của đối phương bị ánh sáng hắt vào, âm trầm.

Phương Hiển nói tiếp, “Chỗ bảo vệ cổng nằm chính là chỗ chúng ta đang đứng bây giờ.”

“Mẹ kiếp!” Trần Hạo dùng sức chà xát cánh tay, trong miệng phun ra một tiếng chửi thề.

Phương Hiển cũng cảm giác mình nói bậy rồi, hắn gượng cười hai tiếng, ôm lấy bả vai run rẩy dẫn đầu chạy trước.

“Cùng đi đi.” Trần Hạo theo sát hắn, bước chân rất nhanh.

Thôi Ngọc đi chậm nhất, dần dần rút lại sau cùng, thân ảnh của cậu hòa cùng bóng tối, lộ ra vẻ gầy yếu cô độc.

Kỷ Thiều đã đi xa khỏi quảng trường, đang đứng tại ven đường, đèn đường vàng mờ rọi xuống, thỉnh thoảng có vài tốp sinh viên đi ngang qua, cười nói đùa giỡn.

Trần Hạo kêu một tiếng, “Thôi Ngọc đâu rồi?”

Kỷ Thiều quay đầu lại, chỉ còn ba người bọn họ, không có Thôi Ngọc.

“Có lẽ còn ở phía sau.” Phương Hiển nhìn điện thoại, trận bóng đã bắt đầu, “Thôi Ngọc sẽ không sao đâu.”

Hắn theo chủ nghĩa duy vật, trên đời có rất nhiều người như vậy.

Kỷ Thiều nhìn bóng tối đang bao trùm, trong đầu hắn hiện lên một màn, Thôi Ngọc ngã trên mặt đất, nước mắt nước mũi dính đầy mặt, toàn thân sợ hãi phát run, thê thảm đáng thương.

“Tôi đi tìm cậu ấy.”

Kỷ Thiều nói xong liền hướng quảng trường chạy đi, kết quả trông thấy một người ngồi trên thềm đá ở quảng trường, tới gần mới phát hiện là Thôi Ngọc, ung dung tự tại, như đang ngắm người.

“ ... ”

Nghe được tiếng bước chân, Thôi Ngọc ngẩng đầu, khóe môi có chút vểnh lên, “Kỷ Thiều, cậu đến tìm tôi sao.”

Kỷ Thiều trợn mắt, “Cậu ngồi đó làm gì?” Hắn nhìn về phía sau cậu ta, chỉ có cột cờ đứng thẳng lẻ loi.

“Có chút mệt.” Thôi Ngọc vươn tay, ánh mắt đen lầy, “Cậu đỡ tôi một cái.”

Kỷ Thiều xoay người, nắm lấy cánh tay của Thôi Ngọc, kéo cậu rời khỏi thềm đá, “Sao tôi lại nhớ trước đây gan của cậu còn nhỏ hơn hạt vừng kia”

Sớm bị dọa khóc mới đúng.

Thôi Ngọc bĩu môi, “Đúng là dọa người, di động của tôi bị mất rồi.”

Trong giọng nói còn mang theo ủy khuất.

Kỷ Thiều im lặng, điện thoại là người nhà mua cho, xài còn chưa đến một tháng, hơn một ngàn tệ.

“Mẹ kiếp.” Kỷ Thiều thấp giọng chửi thề, lấy di động mở đèn pin ra, dẫn Thôi Ngọc đi dọc theo quảng trường, ở dưới cột cờ quanh quẩn tìm điện thoại.

Thôi Ngọc bỗng nhiên lên tiếng, thanh âm nhẹ vô cùng, “Cậu sợ sao?”

Kỷ Thiều đang nhìn trên mặt đất, hắn bị dọa giật mình, quay đầu hét, “Thôi Ngọc, cậu yên tĩnh một lát được không?”

Thôi Ngọc bị hét có chút ngẩn người, “... Được.”

Cậu kéo tay áo của Kỷ Thiều, mặt Kỷ Thiều căng thẳng, “Làm gì vậy?”

“Thật sự xin lỗi.”

“Được rồi, tranh thủ thời gian tìm điện thoại đi.”

Ngày hôm qua ở đây có người chết, tuy không thân không quen, cũng không hận không oán, nhưng vẫn cảm thấy có chút sợ.

Hai người bọn họ khoảng vài phút sau thì tìm được điện thoại.

Kỷ Thiệu đi qua nhặt, một khắc ngồi xuống này, hần cảm giác có một ánh mắt đang dõi theo hần, hướng từ trên nhìn xuống.

Là bảo vệ cổng đang nhìn hần.

Cảm giác âm lãnh từ đỉnh đầu truyền xuống, toàn thân Kỷ Thiệu rét run, đúng lúc này có mấy vị học trưởng đi ngang qua, âm thanh trò chuyện phá tan sự tĩnh mịch.

Hần cầm nhanh điện thoại lên, lời kéo Thôi Ngọc đuổi kịp theo bọn họ.

Có một nam sinh thấp bé chữmắng, “Trường học từ trước đến nay chưa từng phát sinh án mạng, chúng ta sắp sửa tốt nghiệp mà còn đụng phải, thực con mẹ nó xui.”

Hần cười ha ha hai tiếng, “Còn đem mình treo lên cột cờ, chắc muốn làm quốc kỳ đây mà.”

Mấy người còn lại đều cười ra tiếng.

Lại có một nam sinh nói, “Chúng ta dù sao cũng sắp tốt nghiệp rồi khỏi trường rồi, chết một người hay hai người cũng không có gì, nhưng những sinh viên năm nhất thậm chí rồi, bốn năm đại học vừa mới bắt đầu, ngẫm lại cũng rất kích thích.”

Những người khác phì cười.

Trường đại học có bốn cổng, nên bảo vệ cổng rất nhiều, người chết là Trương Đại Hổ trông coi cổng lớn, mặt mũi giống như một hung thần, tính tình cũng hung hăng, nên việc hần đột nhiên tử vong cũng không có nhiều người thấy thương tiếc lắm.

Chỉ có cái chết không được bình thường mới làm cho mọi người sợ hãi.

Đi đến căn tin phía trước, Thôi Ngọc nói, “Tôi đi mua một ít đồ ăn, cậu có muốn ăn gì không?”

Kỷ Thiệu lắc đầu, “Không cần.”

“Vậy đợi tôi một chút.” Thôi Ngọc chậm rãi đến phòng ăn, lúc ra mang theo hai phần mì cà chua nấu trứng, cậu thấy một nam sinh đang dựa vào cây cột đứng đợi, tâm tình vui vẻ đi qua.

Kỷ Thiệu liếc hai túi trong tay cậu, “Tôi không có khẩu vị.”

Thôi Ngọc cười khê, “Lên tới ký túc xá cậu sẽ muốn ăn.”

Kỷ Thiệu khoe miệng co giật, hần và Thôi Ngọc cùng nhau lớn lên, từ tiểu học đến tận bây giờ, vẫn luôn học cùng trường cùng lớp, hơn mười năm rồi, Thôi Ngọc hiểu hần còn hơn mấy người bạn gái kia của hần.

Thôi Ngọc lớn lên đẹp trai, mặt mày thanh tú, sạch sẽ, ai nhìn cũng đều sẽ nghĩ tới 4 chữ ‘quân tử như ngọc’, từ nhỏ đến lớn, có rất nhiều nữ sinh thích cậu, thư tình chưa bao giờ vắng, học hành cũng giỏi, lại là học sinh ưu tú, đối nhân xử thế hay trong công việc đều rất chu đáo.

Muốn nói tới khuyết điểm, chính là thích đi theo hần.

Kỷ Thiệu nhướn nhướn mày, chuyện đó hình như cũng không tính là khuyết điểm.

Trở lại ký túc xá, Phương Hiến cùng Trần Hạo đang nghiền cổ hứng phần xem bóng đá trực tiếp, lúc hò lúc hét.

Kỷ Thiệu đem ba lô ném lên giường, đi ra ban công rửa tay, “Tiểu tử, ai dẫn trước?”

“Thuận Dương!” Trần Hạo mở to hai mắt, “Mẹ kiếp! Ở kia! Tên hộ vệ kia bị bạo cú hay sao vậy? Tư thế căng thẳng quá, ôi chao...”

So với Trần Hạo đang kích động, Phương Hiến nhả nhận hơn nhiều, cũng chỉ chép miệng chặc lưỡi lắc đầu.

“Kỷ Thiệu, cậu muốn ăn cái bẹ không?” Thôi Ngọc nghiêng đầu hỏi, “Lọ chao của tôi vẫn còn, có muốn không?”

Kỷ Thiệu ngồi bên cạnh cậu, gấp sợi mì lên thổi thổi, “Muốn chút chao.”

Thôi Ngọc đứng dậy, cầm lọ chao đến cho Kỷ Thiệu, lúc cậu khom lưng lấy, Kỷ Thiệu có thể ngửi được mùi xà phòng trên người của cậu.

Hai người bọn họ ăn hăng say, mùi thơm từ trứng nấu cà chua bay khắp phòng.

Trần Hạo cùng Phương Hiến cảm thấy đói bụng.

“Bình nước nóng đâu rồi?” Trần Hạo quay người lục lọi, nóng lòng muốn nấu mì.

Thôi Ngọc hàm hồ đáp, “Hết hơi nóng rồi.”

Trần Hạo trừng mắt, “Cái gì? Sao tôi lại không biết?”

Rồi hắn vỗ ót mình một cái, “Hay là lúc đó tôi đang ngồi trong WC nên không biết?”

Kỷ Thiệu cúi đầu hì hụp ăn mì, không bị ảnh hưởng.

“Đúng là vậy.” Thôi Ngọc để đũa xuống, “Tiểu tử, cậu sang phòng bên cạnh mượn đi.”

Cậu còn chưa nói xong, Trần Hạo đã vội chạy đi.

Không lâu lắm, hương vị chua cay lập tức tràn ngập ký túc xá, áp đảo tất cả các mùi khác.

Kết quả trận đấu không có gì ngoài dự đoán, Phương Hiến cầm mấy tệ trên bàn, vừa thay giày vừa nói, “Có ai muốn mua gì không?”

Trần Hạo lớn tiếng kêu gào, “Hai cái bánh bao!”

Phương Hiến cũng hỏi thăm Kỷ Thiệu cùng Thôi Ngọc.

“Một cái trứng luộc nước trà.” Kỷ Thiệu đang uống nước, “Cũng mua cho Thôi Ngọc một cái.”

Trần Hạo nói đùa, “Kỷ Thiệu, Thôi Ngọc, hai người nếu có lúc nào đó lĩnh giấy chứng nhận về, tôi cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái.”

Cũng cùng là bạn học, nhưng quan hệ giữa hai người này còn tốt hơn hai chữ bạn học gấp nhiều lần.

Có chuyện gì cũng đều vươn tay tương trợ, loại tình bạn này Trần Hạo rất hâm mộ.

“Lĩnh chứng nhận?” Kỷ Thiệu không phản ứng kịp, “Chứng nhận gì?”

Trần Hạo cười ha ha, “Chứng nhận kết hôn ah!”

Kỷ Thiệu bị sặc, hắn vịn lấy mép bàn ho khan, ho đến mặt đỏ rần, “Mẹ kiếp, nói nhầm cái gì đó!”

Lời tương tự như vậy hắn đã nghe qua không ít, lúc học cấp hai, mọi người thường đùa giỡn qua lại, nhưng bây giờ nghe thấy lỗ chân lông đều muốn nổ tung, hắn và Thôi Ngọc là huynh đệ, lĩnh chứng nhận cái rắm, quá buồn nôn rồi.

Thôi Ngọc rũ tầm mắt sửa lại cái bàn, không nói chuyện.

Sau khi tắt đèn Kỷ Thiệu bò lên giường đắp chăn, nhìn Thôi Ngọc nằm ngủ ở phía đối diện với hắn, còn có thể nghe thấy tiếng hít thở đều đều của đối phương.

Đêm đó Kỷ Thiệu không ngủ được, hắn không nói cho bất cứ ai, về việc rạn sáng hai giờ, hắn bị đau bụng, sau khi trở về từ WC, lúc đi ngang qua cửa sổ nhìn xuống.

Hắn thấy bảo vệ cổng chạy về phía quảng trường, giống như vôi vàng chạy đi đầu thai.

**Ngũ Ngũ: lần đầu edit truyện hiện đại, thật cmn khó, quên chuyển ngữ ta-người thành tôi-cậu. Truyện này có nhiều đoạn hơi rợn nhưng mà cũng có chút hài. Bé thụ thì ngoan lắm nên bà con yên tâm nếu muốn né 'nữ vương thụ'.*

2. Chương 2

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: tiểu Bạch

Kỷ Thiệu là bị tiếng chuông báo thức đánh thức, tiếng ong ong vang dội xen lẫn tiếng ca cao vút.

“Chiến đấu chiến đấu tới cùng!” Trần Hạo ở giường dưới đất cuống họng tru lên, “Làm vương thì phải cuống dã...”

Mỗi buổi sáng cuống dã một lần, đặc biệt tẩy não.

Kỷ Thiệu gãi đầu, híp nửa mắt nhìn ánh mặt trời, gào lên, “Thôi Ngọc, lấy dùm tôi cái quần jean ở ngoài ban công với.”

Thôi Ngọc đang ở bên chậu nước lấy khăn lông lau mặt, quay người cầm quần của Kỷ Thiệu, tự nhiên mà đưa qua cho hắn.

Giường dưới truyền đến tiếng sột soạt, “Kỷ Thiệu, hồi tối cậu nói mớ đấy cậu còn ần tượng không?”

Kỷ Thiệu ngạc nhiên, “Nói cái gì?”

“Không nhớ.” Trần Hạo bên dưới vừa móc rỉ mắt, vừa tiếc nuối nói, “Lúc ấy tôi còn nghĩ hôm sau phải nói cho cậu biết, nhưng vừa ngủ một giấc, đã quên rồi.”

Kỷ Thiệu chụp lấy cái quần jean Thôi Ngọc ném lên, thuận miệng hỏi, “Cậu cũng nghe thấy?”

Thôi Ngọc đứng trước giường, “Tôi ngủ sâu.”

Cậu thấy Kỷ Thiệu còn đang ngồi bất động, nhếch khóe miệng nói, “Kỷ Thiệu, nhanh rời giường đi, bị muộn rồi.”

Kỷ Thiệu vẫn không nhúc nhích, Thôi Ngọc vươn bàn tay lạnh buốt vào trong chăn cào hấn.

Sau đó chỉ thấy Kỷ Thiệu khẽ run rẩy, nhanh chóng chế trụ cái tay đang cào ở trên eo hấn, “Còn dám cào tôi nữa hay không?”

Thôi Ngọc hé miệng cười, “Không dám.”

Kỷ Thiệu nhìn đôi mắt vừa sâu vừa đen của Thôi Ngọc, đuôi mắt còn vương ý cười, hấn định nói gì đó, đã nghe thấy một tiếng kêu sợ hãi của Trần Hạo.

“Cmn, đã 7 giờ 45 rồi!”

Sau đó là tiếng ‘ầm ầm’ ‘bịch bịch’.

Kỷ Thiệu vội vàng đi đánh răng rửa mặt, Trần Hạo ở bên kia nhanh chóng mặc áo len vào, chỉ có Thôi Ngọc là nhàn nhã nhất.

Lúc ba người đến phòng học đã thấy Phương Hiến ngồi ở đằng sau giá vẽ rồi, hấn mỗi sáng sớm đều chạy bộ, là người có năng lực vận động mạnh nhất trong phòng của bọn họ.

Hấn cúi đầu gọt bút chì, nhỏ giọng nói, “Người nhà của Trương Đại Hổ đến trường học náo loạn.”

Da đầu Kỷ Thiệu chợt lạnh, sữa đậu nành trong miệng bỗng chốc không còn mùi vị gì, động tác đang trải giấy vẽ của Thôi Ngọc cũng dừng lại, chỉ có Trần Hạo ở bên kia ngáp mấy cái liền, hai mắt ngấn lệ, vẻ mặt ngây thơ tò mò hỏi, “Trương Đại Hổ là ai?”

Liếc nhìn hấn một cái, Kỷ Thiệu nhàn nhạt nói, “Chính là bảo vệ cổng bị treo trên cột cờ.”

Cơn buồn ngủ của Trần Hạo liền biến mất.

“Náo loạn cái gì?”

“Trường học không cho vào, bọn họ ở trước cổng lớn cầm băng gôn biểu tình.” Phương Hiền vuốt cằm, người là tự sát, chuyện yêu cầu bồi thường chỉ sợ rằng...

Kỷ Thiệu cân nhắc trong đầu, người cũng chết rồi, vì để tránh cho việc sinh viên bị ảnh hưởng, trường học nhất định sẽ dùng tốc độ nhanh nhất, trực tiếp ra tay che đậy sự tình.

“Không phải ông ta tự sát sao?” Trần Hạo kích động văng li ti tứ tung, “Còn muốn đòi bồi thường? Lão hiệu trưởng kia đoán chừng khóc không ra nước mắt.”

“Cậu vừa nãy mới ăn cái gì?” Phương Hiền ghét bỏ né xa ra, thậm chí còn dùng tay che mũi, “Có mùi tỏi.”

Phương Hiền bị bệnh sạch sẽ, là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, Trần Hạo hoàn toàn bất đồng với hắn, thô lỗ tùy tiện.

Không có gì bất ngờ, hai người bọn họ lại đấu khẩu.

“Kỷ Thiệu, chào buổi sáng.”

Người tới là nữ sinh tên gọi Từ Thiển, là người phương nam điển hình, dáng người nhỏ gầy, buộc tóc đuôi ngựa, làn da rất trắng, lớn lên không tính là quá đẹp, nhưng cũng rất thanh tú, tính cách tốt, hoạt bát sáng sủa, người để ý cũng không ít.

Cô này là bạn gái của Kỷ Thiệu, hai người mới xác định quan hệ một tuần trước.

“Cậu ăn sáng chưa?” Từ Thiển cầm giá vẽ chuyển đến bên phải Kỷ Thiệu, tiếng cười ái muội của mọi người vang lên làm cô có chút thẹn thùng, làn da trắng nõn vì xấu hổ mà ửng hồng, rất đáng yêu.

Trần Hạo cùng Phương Hiền chủ động nhường lại vị trí cho cô.

Kỷ Thiệu nhìn Từ Thiển cười cười, “Ăn rồi.”

Từ Thiển lấy ra hai bịch bánh quy, liếc nhìn bên trái Kỷ Thiệu, “Thôi Ngọc, cậu có muốn ăn bánh quy không?”

Thôi Ngọc lắc đầu, Kỷ Thiệu nói giúp cậu, “Cậu ấy từ nhỏ đã không thích ăn đồ ngọt.”

“Mình thật sự chưa từng nghe qua có ai có thể học chung từ tiểu học đến đại học đấy.” Từ Thiển nói đùa, “Hai cậu thực sự có duyên.”

Cô ah một tiếng, “Kỷ Thiều, mình để quên bút chì ở ký túc xá rồi, cậu cho mình mượn nha.”

Kỷ Thiều thoải mái, “Cậu lấy đi, từ bên trái là cây 2B.”

Bút chì đều là Thôi Ngọc gọt cho hẳn, mỗi cây đều gọt chỉnh tề xinh đẹp, bày thành một hàng, như một tác phẩm nghệ thuật, làm Trần Hạo bọn họ hâm mộ không ít.

Từ Thiển chọn lấy một cây, “Bút chì này được gọt rất đẹp mắt.” Cô trêu chọc, “Kỷ Thiều, cậu là một nam sinh, mà lại khéo tay như vậy, so với nữ sinh tội mình lợi hại hơn nhiều.”

“Là Thôi Ngọc gọt đấy.” Kỷ Thiều không phát giác được trong lời nói của mình còn mang theo chút tự hào.

Từ Thiển kinh ngạc mở to hai mắt.

Thôi Ngọc ở bên kia cúi đầu, cậu vẫn là thái độ kia, làm cho người ta cảm giác ôn nhuận như ngọc, nhưng đồng thời lại xa cách ngàn dặm.

Hôm nay không vẽ tĩnh vật, mà vẽ người, người làm mẫu là một phụ nữ đã ngoài 40 tuổi.

Thân hình lỏa lồ lọt vào tầm mắt của hơn ba mươi học sinh, nữ sinh thì xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt, nam sinh cũng không có ai dám lên tiếng, trong phòng rất yên lặng chỉ có tiếng bút chì cọ vẽ trên giấy phát ra âm thanh soẹt soẹt.

Kỷ Thiều cầm bút chì đến trước mắt cân nhắc cấu tạo hình thể, hẳn rất bình tĩnh.

Ba của hẳn là giáo sư về hội họa, từ nhỏ đã dạy Kỷ Thiều vẽ kết cấu của cơ thể người, thậm chí nhiều lần dẫn hẳn tham gia khóa học, mô hình khỏa thân giống như vậy đã từng thấy rất nhiều, dần dà, hẳn chết lặng, một người có cỏi hết đứng trước mặt hẳn, hẳn cũng sẽ không nghĩ ngợi lung tung.

Từ Thiển bên cạnh đảo mắt lung tung, nhìn cái này rồi nhìn cái kia, xấu hổ không dám nhìn người mẫu, cô để ý đến một thứ, nhỏ giọng nói, “Kỷ Thiều, trên mi tâm của Thôi Ngọc có một nốt ruồi, màu đỏ, rất xinh đẹp.”

Kỷ Thiều cũng quay đầu nhìn, thật đúng vậy.

Hắn hiểu kỳ vươn tay sờ, “Thôi Ngọc, trên mi tâm của cậu từ khi nào mà có nốt ruồi rồi?”

Thôi Ngọc đẩy tay của hẳn ra, mím môi, ắn ắn có chút tức giận, thật lâu mới đáp, “Vẫn luôn có, chỉ là cậu không phát hiện thôi.”

Kỷ Thiều lúng túng ho khan, tầm mắt chuyển lên bản vẽ của Thôi Ngọc, thân thể mập mạp của nữ nhân hơi cúi xuống, giữa ấn đường hằn lên dấu vết những năm tháng tang thương, hấn nhin không được co rút khóe mắt, “Cậu vẽ xong rồi?”

Thôi Ngọc lau bụi chì dính trên ngón tay, “Ừm.”

“Nhanh thật đó.” Từ Thiển kinh ngạc thán phục, “Thôi Ngọc, cậu vẽ đẹp quá.”

Cô nhìn lại bản phác họa lung tung của chính mình, tỉ lệ lại sai, có chút mặc cảm tự ti.

“Thôi Ngọc là đệ nhất về mỹ thuật tỉnh lược.” Kỷ Thiều nhẹ nhàng nói, “Điểm thi đại học nằm trong top 3 của trường.” Đến tận bây giờ hấn vẫn còn nhớ rõ biểu cảm của chủ nhiệm lớp khi biết Thôi Ngọc ghi danh vào trường mỹ thuật.

Việc này đừng nói đến Từ Thiển, ngay cả Trần Hạo và Phương Hiến cùng chung ký túc xá đều không thể hiểu được, bọn họ rất kinh ngạc, điểm như vậy mà còn chạy đến cái trường hạng hai này học?

Thôi Ngọc ngẩng đầu nói, “Gần nhà.”

Giáo sư hướng bên này đi tới, Trần Hạo bọn họ liền ngậm miệng lại.

Hết tiết thứ hai, mọi người cũng đem sự thận trọng cùng xấu hổ bỏ qua hết, tụ tập châu đầu ghé tai, chủ đề trò chuyện gì cũng có.

Từ Thiển lấy di động mở trang tin tức của trường ra, cô đột nhiên hét lên một tiếng, bị dọa đến ném luôn di động xuống đất.

Kỷ Thiều bên cạnh dây thần kinh chợt kéo căng, trong hình là một người đàn ông nằm trên nền xi-măng, hấn ta mặc đồng phục màu xanh đậm, trên cổ có hằn một vòng màu đỏ sậm, làm cổ bị biến dạng ngoẹo sang một bên, mặt mày trắng bệch, ánh mắt hung bạo, nhìn chằm chằm vào hấn.

Đồng tử Kỷ Thiều hơi co lại, phản xạ có điều kiện dùng sức đá điện thoại văng ra xa.

Hấn ngăn lại Thôi Ngọc đang muốn nhìn một chút, “Đừng nhìn.”

Bên kia Trần Hạo không có người quản, sau khi xem xong chữ ằm lên, “Cmn, ai mà chơi thiếu đạo đức như vậy!”

Phương Hiến đã nhìn qua hiện trường thực rồi, nên tương đối bình tĩnh.

“Đó là bộ dạng của Trương Đại Hổ từ trên cột cờ kéo xuống.” Hấn chắc chắn nói, “Một giọt máu đều không có, cũng không thiếu tay gãy chân, chỉ có vết hằn mờ nhạt, sợ cái gì.”

Kỷ Thiệu có một bí mật, cảm giác lạnh lẽo trong lòng hấn không xua đi được.

Thôi Ngọc liếc mắt, lặng lẽ mở bình nước giữ nhiệt đưa cho hấn, thì thầm nói, “Trò đùa dai mà thôi.”

Kỷ Thiệu uống chút nước ấm, hấn ngược lại hy vọng đây là trò đùa dai.

“Từ Thiển, di động của cậu chắc không dùng được nữa rồi?”

Cô lấy di động bỏ vào túi áo, Từ Thiển lòng còn sợ hãi. “Làm tôi sợ muốn chết.”

Các nữ sinh chung phòng ký túc xá với cô tối hôm qua cũng không dám ngủ, có lần bọn họ từ bên ngoài dạo phố trở về, đều mặc váy ngắn, lúc đi ngang qua cổng trường, bị Trương Đại Hổ nhìn chăm chăm vào đùi của bọn họ.

Lúc ấy bọn họ còn cãi nhau vài câu với Trương Đại Hổ, thiếu chút nữa là đánh nhau.

Hiện tại người chết rồi, tự sát, treo trên cột cờ, vô luận là ai cũng đều thấy rất quỷ dị.

Càng nghĩ Từ Thiển càng thấy sợ hãi, trở lại ký túc xá gặp ba nữ sinh còn lại, bọn họ cũng rất sợ hãi, đều hi vọng mọi chuyện nhanh chóng trôi qua.

Trong lớp cũng có nhiều người thấy tấm hình kia trên trang chủ, liền nhanh chóng hối hận vì đã nhìn.

Ảnh chụp kia rất nhanh đã bị xóa, kể cả những bình luận chửi bới chủ topic.

Tiết học tiếp theo đã bắt đầu, bầu không khí trong phòng học vô cùng nặng nề, nỗi sợ hãi lần nữa ngưng tụ trên đỉnh đầu của tất cả mọi người.

Kỷ Thiệu cầm bút chì vẽ đôi mắt của người mẫu, trong đầu hiện lên hình ảnh Trương Đại Hổ đang trừng mắt, hấn nhìn lại bức họa mình vẽ, có loại ảo giác như Trương Đại Hổ đang nhìn mình.

Hấn đột nhiên đứng dậy đi ra ngoài.

Giáo sư Ngô Lị Lị ở phía sau gọi hấn, “Kỷ Thiệu, tiết học bắt đầu rồi, anh đi đâu đó?”

Kỷ Thiều không dừng lại, đóng cửa cái rầm.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Thôi Ngọc từ trên ghế đứng lên, “Giáo sư, Kỷ Thiều bị đau bụng, để em đi xem.”

Thanh âm của cậu ôn hòa, gương mặt tuấn tú rất chân thành, lúc nói chuyện luôn nhìn thẳng vào đối phương, làm cho người khác không tự giác được mà tin tưởng lời cậu nói ra.

Thái độ của Ngô Lị Lị tốt hơn rất nhiều, “Vậy em đi đi.”

Thôi Ngọc mở cửa, bước chân càng lúc càng nhanh.

Ở góc hành lang cuối cùng bên trái, Kỷ Thiều đang đứng trước bồn rửa mặt của WC, không ngừng vốc nước lạnh lên mặt, thời điểm xoay người liền cả kinh, lúc trông thấy phía sau là ai thì liền thả lỏng.

“Sao cậu đứng ở phía sau tôi mà không lên tiếng?”

Thôi Ngọc nhìn hắn, “Tiếng bước chân của tôi rất lớn.”

Kỷ Thiều không nhìn vào ánh mắt vô tội của cậu, gạt gạt mái tóc có chút ẩm ướt, nhấc chân bước đi.

Thôi Ngọc kéo hắn, “Khoan hãy về lớp.”

Kỷ Thiều ánh mắt nghi hoặc.

Thôi Ngọc sờ sờ mũi, “Tôi nói dối với giáo sư, nói cậu bị đau bụng.”

Kỷ Thiều kinh ngạc nhìn cậu, bước qua thò tay quàng cổ của cậu, “Bây giờ cậu còn biết nói dối nữa à bạn học.”

“Trước kia là ai đã từng nói người nào nói dối người đó là con chó nhỉ? Hừm?”

Kỷ Thiều trêu cậu.

Cùng lúc đó, tại một cửa hàng điện thoại có một thanh niên đang nhìn chăm chăm vào di động trên tay, vẻ mặt như đang gặp quý.

Người trung niên ở phía sau thúc giục, “Đại Long, nhanh lên đi, muộn giờ làm rồi.”

Thời điểm ông ta bước qua liềm giặt mình, “Mặt của cậu sao lại trắng bệch như vậy?”

Triệu Đại Long ngẩn người tại chỗ, điện thoại của hắn mới vừa sửa xong, trả tiền rồi khởi động máy lên mới nhìn thấy lúc 3 giờ sáng có một tin nhắn, là anh trai của hắn – Trương Đại Hồ gửi tới.

Nội dung tin nhắn kia là: anh lạnh quá ah.

Nhưng anh trai của hắn đã chết vào lúc 2 giờ sáng cùng ngày hôm đó rồi.

**Ngũ Ngũ: đúng vậy... Kỹ Thiệu ảnh ‘tưởng’ ảnh là trai thẳng nên có bạn gái rồi. Nhưng mọi người có thể an tâm, ngta vẫn còn trong sáng ;*

3. Chương 3

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: tiểu Bạch

Phương Nghi đã sống được 37 năm, chuyện cười từng nghe nhiều không kể xiết, hiện tại lại nghe thêm một chuyện hoang đường nữa.

Triệu Đại Long bờ môi phát run, “Cảnh sát Phương, tôi nói thật đó! Thật sự là tin nhắn của anh trai tôi!”

Phương Nghi hút thuốc một hơi, “Ý của anh là anh trai anh tự mình trèo lên cột cờ tự tử, lại tự mình trèo xuống cột cờ, rồi chạy đến phòng trực ban cầm điện thoại gửi tin nhắn cho anh, nói cho anh biết, anh ta lạnh quá?”

“Tôi không biết... Tôi không biết...” Triệu Đại Long mở to mắt, bên trong giăng đầy tơ máu, “Anh ấy nói anh ấy lạnh quá, cảnh sát Phương, anh trai tôi, anh trai tôi chết vào giờ nào? Là buổi sáng đúng không?”

Sắc mặt của hắn tái nhợt, tay siết chặt thành nắm đấm, vừa đáng thương lại vừa tuyệt vọng nhìn qua Phương Nghi, cả người đều ở trạng thái điên cuồng.

Phương Nghi búng tàn thuốc, ngữ khí không thay đổi, “Là rạng sáng, bên khám nghiệm tử thi đã xác nhận, Triệu Đại Long, tôi đề nghị anh nên đi gặp bác sĩ tâm lý.”

Tình trạng của người thanh niên này rất không bình thường.

Triệu Đại Long lớn tiếng gào thét, “Tôi không điên!”

Hắn nhào qua siết lấy cánh tay Phương Nghị, điên cuồng hét, “Anh trai tôi nhất định là chết vào buổi sáng, các người nói dối, tôi sẽ kiện các người, kiện các người...”

Phương Nghị xoa xoa thái dương: “Tùy anh.”

Bản án của Trương Đại Hổ là do y tiếp quản, tất cả tư liệu đều chứng thực là hắn chết vào rạng sáng, nguyên nhân cái chết là do ngạt thở, tự sát.

Một người đã chết vào rạng sáng mà lại gửi tin nhắn vào lúc hơn sáu giờ sáng nói rằng hắn lạnh quá, điều này con mẹ nó có thể tin được không!

Phương Nghị bỗng nhiên vỗ ót một cái, y lập tức đi xem điện thoại của Trương Đại Hổ, cái điện thoại kia vẫn còn pin, rất mới, bên trong chỉ có một vài tin nhắn quảng cáo, không có gì khác thường.

Tháo găng tay ra, Phương Nghị lâm vào trầm tư, y trở lại văn phòng, bên trong không có người.

Phương Nghị hỏi, “Triệu Đại Long đâu?”

Mọi người đang thảo luận vụ án đều lắc đầu, không biết.

Triệu Đại Long đang ngồi trên taxi, hắn cúi thấp đầu, sợ hãi trên mặt càng ngày càng sâu.

Hắn và Trương Đại Hổ không phải là anh em ruột, thời điểm mẹ của hắn dẫn hắn đến một gia đình khác, khi đó hắn sáu tuổi, lúc gặp Trương Đại Hổ, đối phương so với hắn lớn hơn năm tuổi.

Khi còn bé bọn họ thường xuyên đánh nhau, sau này lớn lên cũng không còn đánh nữa, nhưng vẫn luôn không hợp.

Nhất là sau khi hắn kết hôn, hắn và Trương Đại Hổ càng ít gặp mặt.

Triệu Đại Long một lần lại một lần điên cuồng thuyết phục chính mình, nhất định là điện thoại xảy ra sai lầm gì đó, tin nhắn bị chuyển nhầm thời gian.

Khi hắn về đến nhà, ở giữa phòng khách treo một bức ảnh trắng đen, là mẹ của hắn, bên cạnh là Trương Đại Hổ, nếu là ngày thường nhìn thấy thì cũng không có gì là lạ, nhưng hôm nay có cảm giác đặc biệt đáng

sợ.

Vừa vào cửa liền nghe thấy phòng bên truyền đến tiếng cười, Triệu Đại Long đi vào chỉ thấy cha dượng của hắn một mình ngồi trước bàn uống trà, trong miệng vẫn còn lẩm bẩm, “Được, cha sẽ nói.”

Triệu Đại Long toàn thân cứng ngắc, hắn cố nặn ra mấy chữ, “Cha, cha đang nói chuyện với ai vậy?”

Trương Căn Phát kỳ quái nhìn hắn, “Anh của con ah, không thấy sao?”

Không khí lạnh lẽo từ lòng bàn chân hướng lên trên, giọng nói của Triệu Đại Long run run, “Anh ấy đã chết.”

“Đại Long, con nói hươu nói vượn cái gì đó?” Trương Căn Phát vỗ bàn tức giận mắng, ông chỉ chỉ tay, “Anh của con không phải đang đứng ở đó sao? Nó vẫn còn khỏe mạnh, con nói nó chết là sao?”

Triệu Đại Long trừng mắt nhìn vào khoảng không.

“Con về rất đúng lúc.” Trương Căn Phát nói, “Anh của con nói nó không quen đường, muốn con đi cùng nó, con tranh thủ thời gian mau thu dọn rồi đi theo nó đi.”

Triệu Đại Long chịu không nổi nữa rồi, hắn hét lên, nổi điên chạy ra ngoài.

Trong cục cảnh sát Phương Nghị vừa nhận được thông báo, Triệu Đại Long đã chết, lúc băng ngang đường.

Nhìn từ camera giám sát, giống như là có người đẩy hắn về phía xe tải lớn.

Phương Nghị ngồi xổm trên mặt đất, một thân đổ đầy mồ hôi, cũng không biết là do bị gió lạnh thổi qua, hay là nguyên nhân gì khác, mà toàn thân ớn lạnh.

Thực mẹ nó tà môn.

Chuyện Triệu Đại Long chết Kỳ Thiệu nghe được là giữa trưa ngày hôm sau, trong lòng hắn sợ hãi, người anh Trương Đại Hổ chết còn chưa được vài ngày, người em cũng chết theo luôn, nhanh đến mức như muốn cùng một chỗ bầu bạn.

“Kỳ Thiệu, đang suy nghĩ gì đó? Phở của cậu nếu không ăn sẽ bị nhão đấy.”

Trần Hạo phía đối diện vừa ăn vừa nhắc nhở.

Kỷ Thiệu cầm đĩa gấp miếng phở sắp bị nhão lên, lúc đưa đến bên miệng lại cảm thấy hơi cay cay, không muốn ăn nữa.

Thôi Ngọc ở bên cạnh liếc qua, “Nếu không muốn ăn thì chúng ta đổi đi?” Cậu cười nói, “Tôi muốn ăn cay một chút.”

Kỷ Thiệu đẩy tô của mình qua, “Cho cậu đấy.”

Thôi Ngọc lấy đĩa cơm chiên dương châu mà mình còn chưa động vào đưa qua cho Kỷ Thiệu, “Cậu ăn cái này đi.”

Cậu trộn vài cái vào nước dùng sa tế, cúi đầu bắt đầu ăn từng miếng từng miếng.

Trần Hạo chép miệng chặc lưỡi, “Nè Thôi Ngọc, cậu vậy mà cũng thích ăn cay quá ha.”

Hắn vừa nói xong, Thôi Ngọc đã bị sặc.

Kỷ Thiệu lập tức hồi thần, “Trần Hạo, ăn cơm của cậu đi, đang yên đang lành dọa Thôi Ngọc làm gì?”

Hắn liền đứng dậy đi mua nước cho Thôi Ngọc.

Nhìn qua bóng lưng của hắn, Trần Hạo co rút khóe miệng, con mắt nào của cậu nhìn thấy tôi đang hù dọa bạn thân của cậu hả, cậu ta là bị cay nên sặc có được không?

“Thôi Ngọc, cậu không thể ăn cay ah.”

“Thèm ăn.” Thôi Ngọc cười khê, “Vừa rồi do ăn nhanh quá.”

Trần Hạo ừm một tiếng, hắn hiểu, hắn cũng có lúc như vậy, bỗng dưng thèm đồ cay, từ yết hầu đến dạ dày đều như muốn bốc hỏa.

Kỷ Thiệu mua nước khoáng trở về, vặn nắp mở cho Thôi Ngọc, “Uống đi.”

Cái mũi của Thôi Ngọc có chút hồng, hai mắt ửng ửng, “Cảm ơn.”

Kỷ Thiệu nhìn bộ dáng đáng thương của cậu, muốn mắng lại không mở miệng nổi, không nói hai lời liền đem tô phở cùng cơm chiên đổi lại, “Cậu vẫn là nên ăn cơm của mình đi.”

Thôi Ngọc nhìn đĩa cơm chiên đã bị ăn hết một nửa, mấp máy môi, cầm lấy thìa, chậm rãi múc vào trong miệng.

Lúc ba người chuẩn bị ăn xong, Phương Hiểu mới xuất hiện, vội vàng kêu một tô mì thịt băm, hân đề cặp lên bàn, ngồi xuống bắt đầu phàn nàn.

“Trời mưa quá lớn, mẹ nó, giày mới mua đã bị bẩn.”

Trần Hạo ngẩng cổ nhìn ra bên ngoài căng tin, “Xong đời, chúng ta đều không mang dù, chút nữa phải đi tới khoa nghệ thuật rồi.”

Kỷ Thiệu thấy không sao, hiện tại chỉ cần không phải thiên thạch rơi, hân đều có thể đi được.

“Tôi thật sự không thích cái thành phố này, thời tiết quỷ quái, cách vài ngày liền mưa, phiền chết được!” Phương Hiểu húp một ngụm nước mì nóng, ngổn ngang thở dốc một hơi.

Hân chợt yên lặng một thoáng, “Chú của tôi tối hôm qua uống nhiều quá, hồ loạn ngôn ngữ, một hồi nói cái này một hồi nói cái kia, nói trên đời này ở đâu ra quỷ, còn tiết lộ chuyện của bảo vệ cổng...”

Nghe xong một hồi, Kỷ Thiệu chợt ngẩng đầu, “Cậu nói bảo vệ cổng chết lúc nào?”

Phương Hiểu chà đũa, “Khoảng một giờ rưỡi.”

Huyết sắc trên mặt của Kỷ Thiệu lập tức bị rút sạch, vậy người hân thấy lúc hơn hai giờ sáng là cái gì.

**Ngũ Ngũ: khoảng thời gian trước đó bận quá nên không edit nhiều được, tiến độ khá chậm. Nhưng bây giờ công việc của tui đã đỡ hơn rồi, nên chắc chắn sẽ ra chương mới nhanh thôi. Tâm niệm là sẽ hoàn thành trước tết ~ ahihi~*

4. Chương 4

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: tiểu Bạch

Trời mưa rất lớn, rất nhiều sinh viên trú mưa ở cửa ra vào của căng tin, đợi mưa tạnh, tâm tư toàn bộ đều đặt trên người những soái ca mỹ nữ.

Bốn người Kỷ Thiệu cũng đang đứng chỗ ấy, được các nữ sinh liên tục dòm ngó.

Gương mặt Trần Hạo thì chỉ bình thường, nhưng vóc dáng của hắn cao lớn, dương cương chí khí mười phần, nói một cách khác là mang đến cho người khác cảm giác an toàn, người thích hắn cũng không ít, hắn bắt được những ánh mắt nhìn lên mình, liền nhếch miệng cười lưu manh, thích thú nhìn những nữ sinh bị hắn làm cho đỏ mặt.

Phương Hiên thì vừa cao vừa gầy, thẳng tắp như cây trúc, hắn thuộc về loại người quần áo còn xuất chúng hơn bản mặt, một thân Nike Adidas khoác lên, hiện rõ bốn chữ – ông đây có tiền.

Kỷ Thiệu cao lớn mạnh mẽ, ngũ quan anh tuấn như ánh mặt trời, quả thực là một soái ca, sau khi khai giảng không lâu đã được cả một vườn bông theo đuổi, lúc hắn công khai có bạn gái, ánh mắt sắc bén của hắn có thể đánh lui tất cả những vệ tinh khác xung quanh cô ấy.

Thôi Ngọc là lớn lên đẹp nhất, cậu vừa nhập học đã được một học tỷ thổ lộ, không đến một tháng, đã thành công hấp dẫn sự chú ý của các nữ sinh trong trường, chiếm lấy danh hiệu nam khôi của khoa Nghệ Thuật.

Bốn người chỉ mới đứng vài phút, đã bị vô số ánh mắt như đao của mấy nam sinh khác quăng tới.

“Nhất thời chắc mưa sẽ không tạnh đâu.” Kỷ Thiệu trùm mũ áo khoác lên, “Đi thôi.”

Hắn buồn bực bước nhanh vào cơn mưa, Thôi Ngọc theo sau, tiếp đó là Trần Hạo.

Phương Hiên vẫn còn đứng nguyên tại chỗ nhếch mày xoắn xuýt, nhìn đôi giày Nike bị bắn dưới chân, tâm tình của hắn phi thường chênh lệch.

“Phương Hiên, cậu không đi học à?”

Trần Hạo quay đầu lại hô.

Phương Hiên cắn răng, vừa định xông ra, sau lưng liền đưa tới một cái ô, hắn quay người, nữ sinh phía sau ngượng ngùng cười, “Mình cùng bạn mình dùng chung một cái, còn cái này cho cậu mượn.”

“Cảm ơn.” Phương Hiên tiếp nhận cái ô, hắn móc di động từ trong túi đưa ra.

Nữ sinh kia sững sờ.

Phương Hiên có chút không kiên nhẫn nói, “Số của cậu.”

Mặt nữ sinh kia càng đỏ hơn, dưới ánh mắt nóng bỏng cúi đầu cầm nhanh lấy di động nhập vào số của mình.

“Mình... Mình tên...”

Lưng của cô bị bạn chung ký túc xá đẩy một cái, nhỏ giọng nhắc, “Người ta đi rồi.”

Nữ sinh kia ngẩng đầu, chỉ thấy một bóng lưng trong mưa.

Gạch lát đường là màu đỏ sẫm, đã có chút bong tróc, mỗi bước đạp xuống, đều có thể xuất hiện một vũng nước bùn.

So với trò chơi quét mìn còn muốn kích thích hơn.

Kỷ Thiệu trúng chiêu rồi, ống quần cùng giày của hắn bị dính bùn rất nhiều, thiếu chút nữa còn bị ngã.

“Cậu đi sau tôi đi.” Thôi Ngọc nói xong liền vượt qua Kỷ Thiệu, đi phía trước hắn.

Kỷ Thiệu nhú mày, hắn rất ít khi nhìn bóng lưng của Thôi Ngọc, bởi vì Thôi Ngọc hầu như đều đi phía sau hắn, một mực đi theo hắn.

Đoạn đường kế tiếp Thôi Ngọc giẫm qua gạch mà chạy, Kỷ Thiệu cũng không còn bị trúng chiêu dính bùn nữa.

Một đường chạy nhanh đến khoa Nghệ Thuật, cả người bọn họ bị ướt không ít.

Mùa đông rất lạnh, Thôi Ngọc hít hít cái mũi, lau gương mặt ẩm ướt, “Lúc ra cửa tôi đã nói muốn đem ô rồi mà.”

Kỷ Thiệu lay mái tóc ẩm ướt, bực bội nói, “Có quỷ mới biết trời mưa ấy.”

Hai người đều rất phiền muộn, đang đứng trước gương lau hai chỉnh đốn lại quần áo.

Cái gương kia đặc biệt lớn, được đặt ở góc ngoặc cầu thang, từ giáo sư đến sinh viên của khoa Nghệ Thuật đều ở đây kiểm tra quần áo.

Kỷ Thiệu đang chỉnh lại tóc, Thôi ngọc cũng đang sửa lại quần áo.

Tiếng bước chân tới gần, một thân ảnh hồng nhạt xuất hiện chính giữa hai người, bọn họ đồng thời chào hỏi, “Giáo sư.”

“Được rồi, đừng đồm dáng nữa, giờ học bắt đầu rồi đó.”

Ngô Lị Lị là mỹ nữ giáo sư của trường, lớn lên vừa xinh đẹp, lại có khí chất, tính tình tốt, nghe nói có bạn trai rất giàu, cô thích nhất là những bộ quần áo sáng màu, trong đó hồng phấn chiếm đa số.

Hôm nay đúng là cô mặc một cái áo khoác màu hồng nhạt, làn da trắng nõn, gương mặt xinh đẹp, tản ra khí chất vừa thành thực lại vừa dịu dàng.

Kỷ Thiệu nhìn lướt qua rồi thu hồi tầm mắt, hẳn vẫn là thích loại nữ sinh xinh đẹp – đơn thuần – ngoan.

Lúc lên lớp, Ngô Lị Lị sau khi tiếp nhận một cuộc điện thoại, tâm tình dường như rất tốt, trên mặt còn treo nụ cười, tích cực góp ý chỉ dẫn bức vẽ của các sinh viên.

“Trần Hạo, bức vẽ của em quá tồi rồi, giao tuyến giữa sáng và tối chưa đủ.”

Ngô Lị Lị vươn tay, Trần Hạo lập tức đưa bút chì cho cô.

“Phần sáng trong hội họa rất quan trọng.” Ngô Lị Lị dùng hai ngón tay lau lau, lại dùng cục tẩy bôi vài chỗ, bút chì tùy ý phác thảo vài đường, cái bình thoáng cái trở nên sinh động hẳn lên.

Trần Hạo ngồi bên cạnh phát hiện chính mình vậy mà đang nhìn chăm chăm vòng một của giáo sư, hẳn thấy xấu hổ không thôi.

Từ Thiển đi qua, tha thiết nói, “Giáo sư, chút nữa cô giúp em xem bức vẽ của em với nha.”

Tất cả mọi người đều muốn được giáo sư chỉ điểm, tùy tiện sửa vài đường liền đẹp.

Ngô Lị Lị vươn đầu nhìn xem, “Của em không có vấn đề gì lớn.” Cô thoáng nở nụ cười, “Chỉnh miệng bình lại một chút là được.”

Từ Thiển nhếch miệng, yên lặng quay đầu, nhỏ giọng nói, “Kỷ Thiệu, cậu sửa giúp mình nha.”

Kỷ Thiệu một tay dính đầy bụi chì, “Mình còn chưa vẽ xong.”

Hắn thuận miệng nói, “Để Thôi Ngọc giúp cậu đi.”

Liếc mắt nhìn về bức vẽ của nam sinh kia, Từ Thiên có chút mất mát, “Được rồi, để mình tự sửa vậy.”

Cô tùy tiện vẽ một bức ảnh hoàn toàn bất đồng với Thôi Ngọc cẩn thận vẽ ra, sửa vài lần cũng không thấy đẹp.

Sau khi Ngô Lị Lị chỉnh sửa bức họa của Trần Hạo, liền đứng dậy đi WC.

Hành lang không có bóng người, hai bên đều treo các bức họa, có trừu tượng, có tả thực, có nhân vật tới phong cảnh, trong nước tới ngoài nước đều có.

Ngô Lị Lị chà xát hai tay, từ WC quay về phòng học, sau khi tan học cô định ra ngoài ăn cơm, lúc sáng mặt vậy không mặc quần, nên cảm thấy rất lạnh, hiện tại đã có chút hối hận.

Ở cửa ra vào có một nam sinh, trên tai xoắn đeo một hàng khuyên tai, hắc cười lộ ra hàm răng trắng, “Giáo sư, em vẽ xong rồi.”

Thần sắc Ngô Lị Lị có chút âm đạm, “Ừm.”

Nam sinh này mỗi tuần đều tặng hoa cho cô, còn đều đặn gửi thư tình, ban đầu cô còn đắn đo vì đây là học sinh của mình, nên uyển chuyển cự tuyệt, về sau nói mãi đối phương cũng không sửa, thậm chí hành vi càng thêm táo bạo trực tiếp.

Ngô Lị Lị lắc đầu, học trò khóa này so với khóa trước còn khó dạy hơn.

Có mấy nam sinh đi tới, “Liễu Thần, cô ấy còn không thèm nhìn đến cậu, bỏ cuộc đi.”

Giữa mày của Liễu Thần hiện lên vẻ cương quyết băng bình, “Chờ xem.”

Những người khác giễu cợt, “Cũng chỉ có một bữa cơm, cậu còn không mời được.”

Liễu Thần không lên tiếng, gương mặt của hắn rất soái, cho nên tới bây giờ chưa từng bị phái nữ từ chối lần nào.

“Kỷ Thiệu, kết cấu bức vẽ của em có vấn đề.” Ngô Lị Lị vừa nói vừa cầm cục tẩy lau nét bên trái của chai bia cùng hai trái quýt.

Kỷ Thiệu nhìn chăm chú, thỉnh thoảng gật đầu, thời điểm hắn vò đầu chột cả kinh, “Giáo sư, cổ của cô bị chảy máu.”

Mọi người cũng nhìn qua, nhao nhao lên tiếng biểu đạt quan tâm, trong đó Liễu Thần là tích cực nhất.

“Hả?” Ngô Lị Lị vươn tay sờ, dính một chút máu, cô đi lấy gương nhỏ ra soi.

Bên trái cổ có tơ máu, như một sợi dây, không biết do bị xước vật gì, cô dùng khăn tay lau lau, kỳ quái kêu một tiếng, như thế nào vẫn chảy máu.

5. Chương 5

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: tiểu Bạch

Buổi tối lúc Ngô Lị Lị hẹn hò với bạn trai trở về, Liễu Thần sớm đã nấp bên cạnh bồn hoa dưới lầu, đột nhiên xông ra, làm cô bị dọa sợ đến mặt mũi trắng bệch.

“Liễu Thần, em làm gì ở đây?”

“Giáo sư, em mang đồ ăn đến cho cô.”

Liễu Thần nâng mũ lưỡi trai lên lộ ra gương mặt điển trai, tay cầm túi nhỏ, tay cầm túi lớn.

Mặt Ngô Lị Lị lạnh xuống, cô lui về phía sau hai bước, “Liễu Thần, tôi đã nói rất rõ ràng rồi, em như vậy làm tôi rất phản cảm.”

“Giáo sư, cô có thể không thích em.” Liễu Thần nháy mắt vô tội, “Nhưng cô không có quyền ngăn cản em thích cô.”

Ngụ ý là em thích cô thì có liên quan gì đến cô thích em.

Lòng ngực của Ngô Lị Lị đập phồng kịch liệt, cô bước nhanh đi vào hành lang, một câu cũng không muốn nói.

Liễu Thần ở phía sau phần nộ đem toàn bộ thức ăn ném đi.

Ngô Lị Lị về tới nhà, tùy tiện đặt túi xách lên bàn trà, quần khăn vào phòng tắm.

Thời điểm đứng trước vòi sen gội đầu, Ngô Lị Lị đột nhiên ngẩng đầu, trần nhà bị hơi nước xông lên có chút mờ hồ, nhìn không rõ lắm, cô thu hồi lại ánh mắt tiếp tục xoa tóc, sau một khắc lại ngẩng đầu.

Liên tục ngẩng lên cúi xuống mấy lần, trong lòng Ngô Lị Lị có chút bực bội.

Gan cô lớn, không tin quỷ thần.

Lúc còn đi học thường xuyên nghe người khác nói không nên gội đầu vào ban đêm, sẽ dẫn đến quỷ treo cổ, còn nói nếu gội đầu sẽ thấy một đôi chân treo trên đỉnh đầu, làm cô cảm thấy quá buồn cười.

Hôm nay tự dưng có cảm giác hơi sợ.

Ngô Lị Lị tắt vòi nước, quần tóc lên đỉnh đầu, xoay cổ nhìn xung quanh.

Thời gian dường như đặc biệt trôi qua rất chậm, Ngô Lị Lị nhìn chăm chăm vào trên không, không biết vì sao, lỗ chân lông toàn thân đều dựng đứng.

Sợ hãi theo thời gian trôi qua càng lúc càng lớn, chỗ nào cũng có, Ngô Lị Lị mặt mày tái nhợt chạy ra ngoài.

Trong phòng tắm có giọt nước rơi tí tách tí tách.

Trong trường dường như không có gì là bí mật, có một số việc mặt kệ người che giấu cỡ nào, người khác đều sẽ biết, hơn nữa còn lan truyền đi rất nhanh.

Chuyện Liễu Thần đến tận nhà tìm Ngô Lị Lị chẳng những là trọng điểm bàn luận của mọi nữ sinh, mà ngay cả các nam sinh cũng đem ra làm trò cười.

Bởi vậy khi Liễu Thần về mặt khó chịu trở về, chuyện nên biết mọi người đều đã biết.

“Nghe nói cha của tên tiểu tử đó là phó cục trưởng thành phố.” Trần Hạo gầy gầy chân, chép miệng chắc lưỡi, “Có cha làm chỗ dựa thực tốt.”

Kỷ Thiệu ngồi trên ghế mang giày, nghe vậy dừng lại một chút, mở miệng trêu chọc, “Ai kêu cậu không có người cha như vậy.”

“Cha nào cũng là cha, chỉ giống chữ.” Trần Hạo bĩu môi, “Nhưng lại kém xa.”

Hắn nhìn nhìn Kỷ Thiệu, “Hẹn hò với Từ Thiển à?”

Kỷ Thiệu đang thắt dây giày, qua loa đáp, “Ừm.”

Trần Hạo rung chân, “Được, đều đi hết rồi, ký túc xá chỉ còn một mình tôi, các cậu cho rằng tôi là chó giữ nhà phải không?”

Kỷ Thiệu, “...”

“Cái kia...” Trần Hạo ái muội cười, “Nếu dắt đến khu rừng nhỏ thì có thể làm chuyện xấu ah.”

Trả lời hắn chính là tiếng đóng cửa.

Thời điểm Kỷ Thiệu đi tới dưới lầu ký túc xá của Từ Thiển, thì cô đã đứng trên bậc thang chờ hắn rồi, khoác bên ngoài một chiếc áo bông màu đỏ rực, kéo dài tới mắt cá chân, nhìn như một cây pháo.

“Lạnh quá đi.” Từ Thiển dùng sức chà xát hai tay, cúi đầu nắm tay Kỷ Thiệu dắt đi.

Kỷ Thiệu tùy ý để cô nắm lấy bàn tay của mình.

Hai người cũng giống như những cặp đôi khác, sóng vai đi dạo khuôn viên trường học, trò chuyện những chủ đề thiếu dinh dưỡng.

“Tiểu Tuệ đang hẹn hò với một nam sinh khoa thể dục.” Từ Thiển nói, “Nam sinh kia gương mặt rất nghiêm túc, giống như giáo sư ý, lần đầu gặp mình còn gọi nhầm.”

Cô xấu hổ nhăn mặt, “Cũng may là Tiểu Tuệ không nghe thấy, bằng không thì rất ngại.”

Kỷ Thiệu nói, “Vậy chẳng phải giống với Dương Hâm sao?”

Hắn không phải là loại người khéo ăn nói, giỏi chọc cho nữ sinh cười, chỉ có lúc ở cùng Thôi Ngọc mới trêu chọc vài câu.

“Đúng đúng, bọn họ rất giống nhau.” Từ Thiển cười rộ lên, “Kỷ Thiệu, hay là tụi mình kiếm một tiệm net qua đêm đi?”

Kỷ Thiệu nhướn mày, “Để mình hỏi một chút.”

Từ Thiển tâm tư nhảy cảm, “Kỷ Thiều, có phải gần đây cậu gặp chuyện gì hay không?”

Kỷ Thiều lắc đầu, “Không có việc gì.”

Bí mật của hắn không thể nói cho bất cứ ai, ngay cả Thôi Ngọc cũng không thể.

Có một nam sinh cười xe đạp hướng bên này đi tới, Kỷ Thiều vươn tay ôm Từ Thiển đang đi ở phía ngoài vào lòng, làm mặt cô đỏ bừng.

Từ Thiển cắn cắn môi dưới, do dự hỏi, “Kỷ Thiều, cậu thật sự thích mình sao?”

Con gái dễ lo được lo mất, đa sầu đa cảm, nghĩ quá nhiều, Từ Thiển cũng không ngoại lệ, bạn trai của cô quá xuất sắc, có rất nhiều người thích, vây xung quanh, luôn tìm cơ hội tiếp cận.

Mà trong những người đó, người xinh đẹp hơn cô không ít.

Mấy người chung ký túc xá thường nói cho cô biết, Kỷ Thiều chỉ là tùy tiện chơi đùa, thích cảm giác mới lạ.

Một khi cảm giác đó qua đi, sẽ đổi sang người khác.

Tuy cô biểu lộ không để tâm, nhưng trong lòng lại thấp thỏm bất an.

Bởi vì đoạn tình cảm này là do cô chủ động theo đuổi trước, cũng luôn là cô cố gắng giữ gìn, mà phản ứng của Kỷ Thiều tựa như không mặn liệt lắm.

Từ Thiển nghe thấy hắn cười khẽ, “Trời lạnh như vậy, tôi nếu không thích cậu, chạy tới đây làm gì?”

Trái tim của cô trực tiếp lâng lâng, hai gò má ửng hồng, rất đáng yêu, như mỹ thực làm cho người ta khao khát muốn nhấp nhấm.

Kỷ Thiều nắm lấy cằm cô, ngón cái tự do vuốt ve, hắn chậm rãi cúi đầu, cúi người sát vào.

Từ Thiển nhắm hai mắt lại, lông mi run rẩy không ngừng.

Hương vị ngọt ngào say đắm còn chưa nếm được, trong trường vang lên tiếng thét chói tai liên tiếp, do cúp điện.

Kỷ Thiều mang Từ Thiển dạo quanh bờ hồ một vòng, bọn họ ăn ý tránh đi ngang quảng trường, chỗ đó

phẳng phát đã trở thành nơi mọi người tránh né, đương nhiên cũng không thiếu những nhân vật thần kinh thô, gan lớn, đi lại bình thường.

Sau khi tới khu rừng nhỏ tối đen như mực mà Trần Hạo nói, bờ sông đối diện có dãy lầu học mơ hồ phát ra ánh sáng, có chút yếu ớt, trên mặt đất rải rác đầy giấy vệ sinh, tất cả đều khuất nơi bụi rậm vắng vẻ.

Như nhắc nhở người ta, nơi này từng phát sinh cái gì.

Từ Thiển đem mặt chôn bên trong chiếc áo khoác của Kỷ Thiệu, nghe mùi hương trên người hắn phát ra, rất dễ chịu, không có chút mùi mồ hôi khó ngửi mà bọn Tiểu Tuệ thường nói.

Di động trong túi đột nhiên vang lên, Kỷ Thiệu nhìn thấy là Thôi Ngọc gọi tới, hắn vừa ôm Từ Thiển vừa nhận điện thoại.

“Hửm?”

“Cúp điện rồi.”

“Tôi biết.” Kỷ Thiệu quay đầu nhìn hướng lầu ký túc xá, “Đang ở đâu? Khóc nhè rồi hả?”

Giọng điệu tự nhiên thân mật khiến cho Từ Thiển kinh ngạc ngắc đầu, trong mắt khó giấu khẩn trương cùng suy đoán, người trò chuyện với Kỷ Thiệu là ai, nữ sinh sao?

Cô lưu tâm nghe, ý đồ muốn nghe ra cái gì đó, nhưng lại sợ mình nghe được cái gì.

Kỷ Thiệu không biết từ gương mặt đến ánh mắt của mình đều lan tràn ý cười, “Chắc chút nữa có điện lại thôi, vậy đi nha, tôi cúp đây.”

Hắn lại bổ sung thêm, “Có gì thì nhắn tin cho tôi.”

Kỷ Thiệu cúp máy, Từ Thiển vờ như tùy ý hỏi, “Ai vậy?”

Không có gì giấu diếm, Kỷ Thiệu đáp, “Thôi Ngọc.”

Từ Thiển mở to hai mắt, cô tựa hồ như không thể tiếp nhận, trong ấn tượng của cô Thôi Ngọc là người ôn hòa biết tự kiềm chế bản thân, là người được đánh giá cao nhất trong ký túc xá của bọn cô, các cô còn thường xuyên nói Thôi Ngọc tựa như người từ trong những bức tranh cổ đại bước ra, ôn hòa mà khiêm tốn.

Một chút cũng không giống với người bởi vì cúp điện mà điện cho Kỷ Thiệu.

Đoán được cô đang nghĩ gì, Kỷ Thiệu nhét di động vào trong túi áo, “Gan cậu ta hơi nhỏ.”

Từ Thiển nói thầm trong lòng, vậy cậu cũng không phải bạn trai cậu ta, tìm cậu làm gì.

Không dừng lại bao lâu, Kỷ Thiệu nói, “Trở về thôi.”

Từ Thiển có chút thất vọng, “Được.”

Tốc độ hai người trở về rõ ràng nhanh hơn, Từ Thiển phiền muộn, sao mà hết lần này tới lần khác đều bị cúp điện, ngay cả nụ hôn đầu tiên của cô còn chưa dâng lên được.

Đưa Từ Thiển đến lầu ký túc xá của cô xong, Kỷ Thiệu quay người trở về ký túc xá của mình, mới leo cầu thang được một nửa, hần ở lầu bốn đã nhìn thấy Thôi Ngọc.

“Cậu ở đây làm gì?”

Thôi Ngọc dựa vào tường, gương mặt khuất trong bóng tối, rất âm u, “Mệt, nghỉ chút.”

“Bình thường trong sân chơi bóng, đều là tôi dẫn bóng, cậu đập tay.” Kỷ Thiệu trêu tức mà nói, “Thân thể cậu yếu như vậy, về sau chắc chỉ bất động nằm ôm lão bà thôi nhỉ.”

Thôi Ngọc nhếch mi, “Tôi còn có thể vuốt ve.”

Kỷ Thiệu, “...”

Trong cổ họng hần có tiếng chữi nhỏ còn chưa phát ra, thì hình dáng Thôi Ngọc ở trước mắt đã trở nên rõ ràng.

Có điện rồi.

Hai người bọn họ vừa vào phòng, người cô đơn Trần Hạo liền từ trong chăn nhú đầu ra, “Kỷ Thiệu, cậu làm sao mà về sớm vậy hả? Tình chàng ý thiếp cho dù chán cỡ nào, ít nhất cũng phải hơn hai tiếng chứ?”

Hần liếc qua bên cạnh, “Thôi Ngọc, còn cậu sao lại trở về cùng Kỷ Thiệu?”

Thôi Ngọc bưng nước rửa mặt, “Gặp ở chỗ cầu thang.”

“Vậy à.” Trần Hạo nhanh chóng vươn tay từ trong chăn ra, thoáng cái bắt lấy cánh tay của Kỷ Thiệu, “Có

đi khu rừng nhỏ không?”

“Có đi.” Kỷ Thiệu nói, “Xác thực rất vắng vẻ, không có người nào.”

Trần Hạo ngồi dậy, không dám tin tròng lớn hai mắt, “Kỷ... Kỷ Thiệu, cậu thực sự làm với Từ Thiển rồi?”

Hắn càng nói càng kích động, “Làm ở chỗ nào? Khu rừng nhỏ? Bây giờ đang mùa đông đấy, không sợ lạnh? Cũng không sao, nếu bắt đầu động sẽ nóng lên, hai người có bị ai bắt gặp không? Cmn, vậy mà cậu lại là người phá chỗ đó đầu tiên trong chúng ta, chắc chắn.”

Lúc này mới lên đại học không đến một tháng, Trần Hạo ghen tị tròng mắt nhìn Kỷ Thiệu, mục tiêu của hắn là trong vòng nửa năm đầu phải mang được người ra ngoài, mang trở về trường, làm tất cả ở những nơi bí mật trong trường, hiện tại lại bị Kỷ Thiệu vượt lên trước rồi.

Chậu nhựa bên cạnh nghiêng một cái đổ hết nước ra ngoài, Thôi Ngọc đứng bên ngoài ban công nhìn Kỷ Thiệu hỏi, “Cậu làm rồi?”

Kỷ Thiệu ngồi trên ghế, cười mà không nói, cố ý trêu chọc cậu.

Hắn không có chú ý Thôi Ngọc trong nháy mắt biểu lộ biến hóa, vừa muốn khóc, lại vừa thần thờ.

Trần Hạo hưng phấn cười, “Nói cho tôi một chút, chỗ nào? Trên mặt đất? Cảm giác như thế nào? Từ Thiển thì sao? Có khóc không?”

“Được rồi, dừng lại.” Kỷ Thiệu day day huyết thái dương, “Lạnh đến đứng còn không nổi, làm cái gì mà làm.”

Hắn còn chưa có loại xúc động đó.

Trần Hạo, “...”

Động tác lau mặt của Thôi Ngọc ngừng lại, khóe miệng có chút nhếch lên, chôn trong khăn mặt, không người phát hiện.

Buổi tối lúc Kỷ Thiệu nằm trên giường hướng đối diện hỏi, “Thôi Ngọc, cậu thích loại người nào?”

Trên đường trở về đựng phải học tỷ bên đoàn, hướng hắn thăm dò Thôi Ngọc, còn muốn xin phương thức liên lạc, hắn qua loa từ chối, không cho.

Thôi Ngọc nhắm nửa mắt, nhẹ nói, “Người đối tốt với tôi.”

Khóe miệng Kỷ Thiệu co giật, “...Chỉ có yêu cầu này?”

Thôi Ngọc cả người chôn ở trong chăn, từ góc độ Kỷ Thiệu nhìn qua, chỉ thấy có một cái đầu.

Có thể là do áp lực tích lũy trong lòng nhiều quá, cảm giác quý dị tăng vọt.

Hầu kết Kỷ Thiệu run run, một tay lấy chăn của Thôi Ngọc xốc lên.

Thôi Ngọc cố gắng mở mắt, “Sao vậy?”

“Không có gì.” Kỷ Thiệu đắp lại chăn cho cậu, kéo xuống một chút, lộ ra xương quai xanh, “Đắp chăn đừng đắp cao như vậy, đối với hô hấp không tốt.”

Đợi Kỷ Thiệu nằm lại trên giường, Thôi Ngọc mở mắt, nhìn ra ban công, ánh mắt hắc ám, yên lặng.

Khoa nghệ thuật năm nhất chương trình học không nặng, những bài chuyên ngành cơ bản chỉ là vẽ màu nước.

Giáo sư phụ trách môn vẽ màu nước là một người đàn ông trung niên có râu, cao cao, gầy gầy lại thường có mùi thuốc lá, nói rất ít, đi vội về vội,

Càng làm cho mọi người trong lớp nhớ tới mỹ nữ Ngô Lệ Lệ.

Liều Thần càng bị từ chối thì càng tấn công mãnh liệt, vì chút mặt mũi kia, ngay cả ăn cơm hán cũng không màng.

Dần dần, mọi người đã hết sợ hãi, đã quên người bảo vệ cổng tên Trương Đại Hổ.

Đi học, tan học, nói chuyện yêu đương, dạo phố, chơi game, cuộc sống đại học cứ như vậy thông thả trôi qua.

Thăng đến vào một buổi sáng, trên cột cờ quảng trường treo một người giấy, hình thức giống như người chết kia.

Người giấy theo gió bay bay, làm tâm mọi người lạnh đến chạnh đáy.

Đó là ngày mừng hai, cùng ngày bảo vệ cổng chết vào tháng trước.

6. Chương 6

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: tiểu Bạch

Đối với chuyện trên cột cờ treo người giấy, nhà trường tuyên bố chỉ là trò đùa dai của sinh viên nào đó.

Mạng nội bộ trong trường bùng nổ, tất cả suy đoán đều trôi lên mặt nước, tựa như tùy tiện bắt một người đều là Sherlock Holmes vậy.

Lúc này Kỷ Thiệu cũng không có tâm tư xem nào nhiệt, hần đứng dưới lầu ký túc xá nữ, đang đối mặt với dì quản lý ký túc xá, mở miệng xin xỏ.

“Dì à, bạn học của con thật sự bị bệnh, là cô ấy gọi điện kêu con tới đây, để con lên lầu công bạn ấy đến bệnh viện nha.”

Dì quản lý nhìn chằm chằm vào Kỷ Thiệu, thái độ kiên quyết, “VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC!”

Kỷ Thiệu nhú mày, “Con đem thẻ sinh viên cùng chứng minh nhân dân đều để ở chỗ này.”

Dì quản lý cầm lên xem, vẫn chưa chịu thả người.

Kỷ Thiệu gọi điện cho Từ Thiển, không bao lâu, Từ Thiển đã đi xuống lầu, sắc mặt tiều tụy, hai mắt thâm quầng, trong mắt có tơ máu, đặc biệt thê thảm.

Cô giải thích với dì quản lý xong, dắt Kỷ Thiệu đi lên.

Từ Thiển vừa lên lầu vừa nói, “Kỷ Thiệu, tối hôm qua tiểu Tuệ sau khi trở về vừa khóc vừa nháo, nói không muốn sống nữa, muốn tự sát, dọa bọn mình sợ muốn chết.”

Các cô cả đêm qua lo lắng hãi hùng, ai cũng không ngủ.

Kỷ Thiệu đi bên cạnh không cách nào lý giải nổi, chẳng qua chỉ là chia tay, sao lại nghĩ không thông rồi.

Hiện tại đang là mùa đông, không có nữ sinh nào mà ăn mặc mát mẻ đi dạo ngoài hành lang cả, nhưng Từ Thiển vẫn cẩn thận đến mỗi tầng đều lớn tiếng thông báo.

Kỷ Thiều lần đầu tiên tới ký túc xá nữ, dường như thấy cũng không sạch sẽ như lời đồn, hần tùy ý nhìn qua, trên giường chăn gối lộn xộn, quần áo chồng chất, so ra còn kém hơn so với Thôi Ngọc sắp xếp.

Từ Thiển đi tới giường đầu tiên, “Tiểu Tuệ, tụi mình chở cậu đi bệnh viện.”

Nữ sinh rúc ở trong chăn kia nói, “Mình không đi.”

Hai nữ sinh khác thấy cô cố chấp như vậy, đều xúm lại khuyên nhủ, đem cuộc đời mình nói thành bi kịch muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, ý đồ an ủi Ngô Tuệ.

Kỷ Thiều đứng ở cạnh cửa, lười nói vào một câu.

Qua chừng mười phút sau, Ngô Tuệ bị ba người Từ Thiển tác động, khắp khiêng di chuyển đến trước mặt Kỷ Thiều, hai mắt sưng như quả hạch, “Lớp trưởng, cảm ơn nha.”

Kỷ Thiều nhìn Từ Thiển, Từ Thiển đỏ mặt.

Một màn này càng kích thích đến người vừa mới thất tình là Ngô Tuệ, cô lại bắt đầu khóc nữa rồi.

Từ Thiển hờn dỗi trừng mắt nhìn Kỷ Thiều.

Hai cầu độc thân khác trong phòng cũng bị màn này ngược đãi, các cô thật ra đều yêu thích Kỷ Thiều, hiện tại ai cũng không có khả năng nói ra.

Kỷ Thiều công Ngô Tuệ đến bệnh viện, lúc trở về có đi ngang qua quảng trường.

Không có gì bất thường, người giầy đã bị trường học tháo xuống, trời còn chưa sáng hẳn, người tụ tập nơi đây, đều là gan lớn như trâu, lòng hiếu kỳ mạnh.

Kỷ Thiều đứng tại bậc thang nhìn thoáng qua, nhắc chân đi đến, ở dưới cột cờ ngựa đầu nhìn lên.

Cột cờ rất cao, đứng thẳng tắp, không có nhảy ra yêu ma quỷ quái gì, cũng không giống như trong TV tiểu thuyết, phát ra vài cái âm thanh kỳ quái, chỉ là một cây cột cờ bình thường.

Bả vai bị vỗ một cái, dây thần kinh Kỷ Thiều run lên, hần quay đầu lại, thấy Thôi Ngọc đứng phía sau hần.

“Móa, sớm muộn gì cũng bị cậu dọa chết!”

Ánh mắt Thôi Ngọc lướt qua cột cờ, rồi quay trở lại trên người Kỷ Thiều, “Cậu tới nơi này làm gì?”

“Tôi còn chưa hỏi cậu đây này.” Kỷ Thiều chỉ chỉ lên trên, “Không phải nói trên cột cờ treo một người giấy giống người chết kia sao? Giả đấy.”

Thôi Ngọc mặt không biểu tình, “Vậy sao?”

Cái trán bị búng một cái, cậu ngậy ngốc nhìn qua Kỷ Thiều, “Cậu đánh tôi.”

Kỷ Thiều liếc cậu, “Ừm.”

Có thể là đang đứng ở quảng trường, nơi đây từng có người chết, vừa rồi trên người Thôi Ngọc có loại âm khí không nói nên lời, cho dù là ảo giác, cũng làm Kỷ Thiều rất không thoải mái.

Hắn dắt tay Thôi Ngọc, “Về thôi.”

Thôi Ngọc tùy ý để Kỷ Thiều dắt lấy tay của mình, cậu không cao như Kỷ Thiều, bước chân không đuổi kịp, có mấy lần thiếu chút nữa đã ngã.

“Sáng sớm cậu đi đâu vậy?”

“Ngô Tuệ vừa chia tay với bạn trai, muốn tự sát, té ngã làm chân bị thương, nên tôi đến đưa cô ấy đi bệnh viện.”

“Ồ.”

“Ồ cái gì?” Kỷ Thiều nhướn mày, “Mùng hai tháng trước bảo vệ cổng treo trên cột cờ, mùng hai tháng này treo một người giấy, Thôi Ngọc, con mẹ nó chứ tôi muốn chuyển trường học rồi.”

Hắn thấy Thôi Ngọc bên cạnh rất bình tĩnh, một bộ dạng không thèm đếm xỉa, nhin không được co rút khóe miệng, “Cậu không thấy sự tình rất quỷ dị sao?”

Thôi Ngọc bỗng dưng hỏi một câu kỳ quái, “Kỷ Thiều, cậu sợ tôi không?”

Bước chân Kỷ Thiều dừng lại, làm cái cầm của Thôi Ngọc đụng vào bả vai của hắn, hai người đều đau.

“Cậu có gì mà phải sợ.” Kỷ Thiệu nhìn Thôi Ngọc, “Tay chân gầy tong gầy teo, tôi cầm còn không được một vòng.”

Thôi Ngọc hé miệng, lộ ra tươi cười.

Tâm tình của Kỷ Thiệu bởi vì Thôi Ngọc mà thoải mái hơn một ít, kéo dài cho tới thời điểm hắn ngồi vào chỗ Từ Thiển chiếm cho mình, sau đó thất thần bày biện sách.

“Bạn nữ ngồi bên cạnh Thôi Ngọc lớn lên thật xinh đẹp ah, mũi rất cao, như người Tân Cương ý.” Từ thiển nhỏ giọng nói, “Kỷ Thiệu, mình thấy hai người bọn họ rất đẹp đôi nha.”

Sau khi Kỷ Thiệu sắp xếp xong, hắn nhìn vào mắt Thôi Ngọc, trong trẻo lạnh lùng nhưng tối tăm phiến muộn, chờ hắn nhìn kỹ lại, chỉ có ôn hòa trầm tĩnh như thường.

Nữ sinh ngồi bên trái Thôi Ngọc tên là Công Thiết, mặt trắng, mắt to, lông mi dài, nhìn rất đẹp.

Hai giây sau, Kỷ Thiệu quay đầu lại.

Thôi Ngọc chương mắt, loại nữ sinh này lúc học cấp 3 đã từng thấy, không chỉ một hai người.

Quả nhiên, hắn nghe được âm thanh cự tuyệt của Thôi Ngọc.

“Thôi Ngọc vậy mà không thích nữ sinh kia.” Từ Thiển đang để ý tiến triển liền cảm thấy rất khó hiểu, người theo đuổi Thôi Ngọc rất nhiều, nhưng cậu dường như chưa từng cùng một chỗ với ai.

Trần Hạo lách qua lối nhỏ đi xuống, “Ca thích.”

Hắn đẩy đẩy Phương Hiến, “Cậu còn nhớ nữ sinh đang ngồi cạnh Thôi Ngọc không? Tôi nhớ lần trước cô ấy còn ở dưới căng tin cho cậu mượn cái ô, hai cậu không phải còn trao đổi phương thức liên lạc sao?”

Phương Hiến khinh thường liếc, “Đã quên.”

Trần Hạo, “...” Nói nhảm nhiều như vậy.

Từ Thiển nhìn qua bên kia, Ngô Tuệ đang cúi đầu ghi chép, nội dung cô ghi rất nhiều, kiểm tra cẩn thận từng chữ, sau đó lại ghi tiếp.

Tối hôm qua cô cùng Tưởng Tường đi mượn phòng, thời điểm hắn đi vào cô thấy rất đau, nhưng cô lại không có đổ máu, một giọt cũng không có, cô cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tưởng Tường rất dễ bụng, khẳng định cô đã làm cùng người khác, còn chất vấn cô vì sao lại nói dối.

Đó thật sự là lần đầu tiên của cô.

Bọn họ lúc đầu chỉ là tranh cãi, sau đó mắng nhau rất khó nghe, cô chạy về trường học, lúc ấy tức giận váng đầu, khóc đến hai mắt mờ mịt, cái gì cũng không nghĩ đã chạy tới quảng trường.

Hình như lúc đó là khoảng hai giờ sáng, xung quanh quảng trường rất tối, cô một mực chạy về phía trước, lúc chạy trên con đường thông đến ký túc xá, cô nhìn thấy...

Bên tai đột nhiên truyền đến một âm thanh, “Cậu nhìn thấy gì?”

Ngòi bút ma sát làm giấy rách một đường, mặt Ngô Tuệ trắng bệch tức giận hét lên với Từ Thiển, “Đồ thần kinh!”

Phòng học đang ồn ào đột nhiên an tĩnh lại, tất cả mọi người đều nhìn vào Ngô Tuệ, giáo sư trên bục giảng sắc mặt khó coi.

Từ Thiển cảm thấy có chút không thể hiểu nổi, cô đang cho Kỷ Thiệu xem trò chơi trên di động, hỏi hắn nhìn thấy cái gì, Ngô Tuệ như thế nào lại sợ hãi như vậy.

7. Chương 7

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: tiểu Bạch

Sau khi tan học Ngô Tuệ đã đi trước, một câu cũng không nói.

Từ Thiển cùng đám người Kỷ Thiệu đi đến căng tin tầng hai, tuy so với tầng một ít người hơn một chút, nhưng vẫn là rất đông, các nơi lấy thức ăn đều xếp thành hàng dài.

“Kỷ Thiệu, cậu giúp mình lấy một phần khoai tây hầm thịt bò nhé!” Từ Thiển đang ở chỗ lấy súp, ngẩng cổ hô với Kỷ Thiệu.

Kỷ Thiệu cầm khay thức ăn, lấy ba món, hắn thấy Thôi Ngọc đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, khay thức ăn cũng chưa lấy, cau mày hỏi, “Cậu muốn ăn cái gì?”

“Cà chua.” Thôi Ngọc nói, “Còn có cá bầm viên.”

Kỷ Thiều lấy tiền từ trong túi áo ra, chọn hai món ăn Thôi Ngọc vừa nêu.

Bốn phía đều là người, ồn ào, chen tới chen lui, quần áo giày dép không chỗ nào không bị quệt qua.

Kỷ Thiều chọn xong sáu món, giơ cao khay thức ăn lên di chuyển đến Thôi Ngọc bên kia, hấn lớn tiếng nói, “Ngồi chỗ nào? Không có chỗ.”

Hấn vừa dứt lời, ở bên cạnh có mấy sinh viên đã ăn uống xong xuôi, bưng khay thức ăn rời khỏi.

Thôi Ngọc ngồi đối diện với Kỷ Thiều, cúi đầu ăn cơm, yên lặng không lên tiếng.

Từ Thiển ngồi bên cạnh Kỷ Thiều cầm đĩa đem thịt trong khay của mình lựa ra toàn bộ, gấp từng miếng để qua cho Kỷ Thiều, cô lại từ trong khay của Kỷ Thiều gấp từng con cá chiên giòn qua bên khay của mình, làm không biết mệt.

Trần Hạo đang ăn cải trắng, ê răng, “Hai người chim chuột với nhau đủ chưa? Ba chúng tôi vẫn còn là FA đấy.”

“Tôi không sao cả.” Phương Hiền gấp một cái đùi gà, “Các cậu cứ tiếp tục.”

Từ Thiển xấu hổ đỏ mặt, nhưng vẫn không ngừng đưa.

Kỷ Thiều liếc mắt nhìn, đem mấy con cá còn lại toàn bộ gấp cho Thôi Ngọc.

Động tác của hấn cực kỳ tự nhiên, Trần Hạo cùng Phương Hiền thấy nhưng không thể trách, Từ Thiển thì sững sờ rồi.

Thôi Ngọc cúi đầu ăn cơm, thoáng nhìn qua mấy con cá, không động vào.

“Cậu tính để mấy con cá đó sống lại luôn sao?” Kỷ Thiều đang nhai cơm, âm thanh hàm hồ, không khó nghe ra ý tứ trên chọc.

Thôi Ngọc nhàn nhạt nói, “Hôm nay không muốn ăn.”

Sớm chiều ở chung lâu dài, Kỷ Thiều rất hiểu rõ cậu, đối phương là đang giận đối hấn, hấn nghĩ một chút, lại không suy nghĩ cẩn thận.

Đại khái là có quan hệ đến mấy con cá?

Khóe miệng hần co rút, chính mình cũng hiểu không thấu, tâm tư như thế nào lại đặt trên người Thôi Ngọc còn nhiều hơn so với Từ Thiển.

Từ Thiển muốn nói cái gì đó, nhưng lại cảm thấy cái gì cũng đều không thích hợp, cô nhìn thấy phần thịt ba chỉ vẫn còn chưa bị đụng tới, nhin không được hỏi, “Kỷ Thiệu, cậu không thích ăn thịt sao?”

“Không phải.” Kỷ Thiệu nói, “Chỉ là tôi không thích ăn thịt mỡ.”

Từ Thiển ah một tiếng, cô cười nói, “Vậy thì trái ngược với mình rồi, mình rất thích ăn thịt mỡ.”

Kỷ Thiệu nhìn nhìn người ở phía đối diện ngay cả rắm còn không phóng, “Thôi Ngọc giống cậu đấy.”

Sau một lúc Từ Thiển mới nhận ra Kỷ Thiệu là đang nói Thôi Ngọc cũng thích ăn thịt mỡ.

“Kỷ Thiệu, cậu rất hiểu Thôi Ngọc nha.” Cô dừng một chút, “Tình cảm của các cậu thật tốt.”

“Trước kia ba mẹ Thôi Ngọc đã tới nhà của tôi, nhờ tôi ở trường chiều cổ đến cậu ấy.” Kỷ Thiệu gầy gầy còm, “Hai đứa tôi vẫn luôn chung lớp, còn ngồi chung bàn, thói quen thôi.”

Trần Hạo thốt ra, “Thôi Ngọc nếu là nữ, đây tuyệt đối là người kiếp trước... Phi.”

Hần nhổ ra một ngụm đồ ăn, chỉ vào đĩa thịt hấp, “Cmn, bên trong vậy mà có con ruồi!”

Nói xong nổi giận đùng đùng định đi cáo trạng.

Thôi Ngọc đột nhiên đứng dậy, Kỷ Thiệu gọi cậu, “Ăn xong rồi?”

“Ừm.” Thôi Ngọc không có quay đầu lại, bưng khay thức ăn rời khỏi.

Kỷ Thiệu híp mắt, nếu như mới vừa rồi là giận dỗi, thì hiện tại là tức giận thật rồi.

Từ Thiển cảm thấy không có khẩu vị, vẫn còn đang nghĩ đến lời Trần Hạo mới vừa nói, “Kiếp trước cái gì?”

Từ miệng Kỷ Thiệu thốt ra một chữ, “Nợ.”

Hắn chỉ thuận miệng nói, bản thân cũng khẽ giặt mình.

Thôi Ngọc từ nhỏ đã đi theo hắn, không biết bị bao nhiêu người nói là người hầu của hắn, là kẻ bám đuôi, không biết bắt đầu từ lúc nào, kẻ bám đuôi trở thành tâm điểm của trường, mà hắn lại biến thành trạm trung chuyển thư tình của rất nhiều nữ sinh.

Kỷ Thiệu cầm khăn giấy lên lau miệng, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, hắn có thói quen quay đầu lại.

“Cậu ăn xong rồi hả?” Từ Thiển nói, “Vậy chúng ta đi thôi.”

Kết quả đợi đến khi Trần Hạo bưng đĩa thịt hấp đổi lại trở về, chỗ đó chỉ còn Phương Hiến.

“Người đâu? Đều đi hết rồi hả?”

Phương Hiến không đáp mà hỏi lại, “Đây là cậu đổi lại đó hả?”

“Đúng vậy a!” Trần Hạo hừ một tiếng, “Lúc đầu bọn họ còn không cho tôi đổi, muốn qua mặt lão tử dễ lắm sao.”

Nhìn hắn đắc ý quên mình, Phương Hiến chậm rãi cười, “Hấp chung một nồi đấy, tinh hoa của con ruồi đều ở bên trong, cậu cứ từ từ ăn, chậm rãi hấp thụ, tốt cho trí não.”

Trần Hạo, “...”

Buổi chiều không có tiết, Kỷ Thiệu đi siêu thị mua kem đánh răng, thuận tiện mua thêm hai cái bánh trứng mang về.

Trần Hạo cùng Phương Hiến đã đi chơi bóng, trong ký túc xá chỉ còn Thôi Ngọc, cậu đang ngồi ở ban công giặt quần áo, chà sát đến hai cánh tay đỏ ửng.”

“Mua bánh cho cậu đấy, nhân lúc còn nóng tranh thủ ăn đi.”

Kỷ Thiệu đem bánh đặt lên bàn, sau đó ngã xuống giường nằm ngủ.

Hắn vốn chỉ tính giả vờ ngủ, sau đó lại ngủ say thật, giấc ngủ đặc biệt sâu, ngay cả lúc nào Thôi Ngọc đem bánh ăn hết cũng không biết.

“Kỷ Thiệu, cậu thích Từ Thiển lắm hả?”

Đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến âm thanh, Kỷ Thiệu hỏi lại Thôi Ngọc, “Cậu hỏi chuyện đó để làm gì?”

Thôi Ngọc cười cười, “Tò mò.”

Lông mi Kỷ Thiệu nhẹ run, “Có chút cảm giác.”

Thứ hắn coi trọng chính là cảm giác giữa người với người, thích hay không thích cũng không phải là chuyện có thể miêu tả rõ ràng được.

“Cảm giác sao?” Thôi Ngọc nhớ kỹ hai chữ kia.

“Thôi Ngọc, cậu có phải đã có người thích rồi không?” Kỷ Thiệu lập tức từ trên giường ngồi dậy, chống cánh tay lên tường, nghiêng người qua hỏi, “Ai vậy? Nữ sinh hồi sáng? Hay là học tỷ bên đoàn?”

Thôi Ngọc liếc hắn một cái, “Cậu không lạnh sao?”

Kỷ Thiệu lúc này mới phát hiện mình đang cởi trần, hắn chửi tục một tiếng, rất nhanh đã xốc chăn lên, lấy áo len nằm trong chăn.

Hắn thích cởi trần ngủ, đến mùa đông cũng không bỏ được.

Thôi Ngọc ngồi ở chỗ kia, khoe mắt rũ xuống nhìn chằm chằm vào trong chăn, môi của cậu bất giác vểnh lên một góc.

Chủ đề người giầy dần dần bị mọi người quên lãng, trên quảng trường lại tụ tập một đám người chơi trượt ván, ở giữa có đài phun nước, âm thanh đùa giỡn lại một lần nữa chiếm cứ toàn bộ quảng trường.

Có một số người cũng không đặt chân đến, bọn họ đang đợi ngày 2 tháng sau, cảm giác chuyện còn chưa kết thúc.

Thời điểm tới tiết phác họa, Ngô Tuệ chịu đựng, nhưng vẫn không yên lòng, cô đi đến trước mặt Ngô Lị Lị, nói ra nghi vấn, “Giáo sư, rạng sáng ngày mừng 2, em thấy cô chạy về hướng quảng trường, em có gọi cô, nhưng dường như cô lại không nghe thấy.”

Tuy lúc ấy rất tối, nhưng cô vẫn nhận ra được, bởi vì một thân hồng nhạt kia trong trường không có người thứ hai.

Rạng sáng ngày mừng 2? Ngô Lị Lị kỳ quái nhìn học sinh của mình, lúc đó cô đang ngủ, làm sao có thể chạy đến quảng trường.

8. Chương 8

Edit:Ngũ Ngũ

Reloader: tiểu Bạch

“Em nhận nhầm người rồi.” Ngô Lị Lị cười nói, “Tôi không có thói quen chạy bộ vào ban đêm.”

Ngô Tuệ há hốc mồm, “Không phải... Em không có...”

Cô thấy giáo sư đã ra ngoài, đứng sững tại chỗ hơn nửa ngày, lăm bầm lâu bầu, “Em không có nhận nhầm người mà.”

Thời điểm Trần Hạo đi ngang trên cầu mà vỗ vai Ngô Tuệ một cái, “Này!”

Ngô Tuệ run lên, cô kinh hoàng hướng Trần Hạo hét lên, “Trần Hạo cậu làm cái gì vậy? Làm tôi sợ muốn chết!”

Về mặt Trần Hạo tối sầm, “Khuôn mặt tôi dọa người như vậy?”

Hắn thấy trong mắt Ngô Tuệ còn có một vòng nước mắt đảo quanh, cmn, còn bị dọa đến phát khóc.

Ngô Tuệ rất hay khóc, lúc khóc lên ai cũng không khuyên nổi, cô che miệng nức nở, cũng không biết là đang nhớ tới chuyện thương tâm, hay là thật sự bị dọa.

Sinh viên trong phòng đều nhìn Trần Hạo, hắn bị mấy người Từ Thiên đẩy qua một bên, xấu hổ không biết nói cái gì cho phải.

Phương Hiến ngồi trên ghế nhìn thấy có chút hả hê, “Cậu chọc cô ấy?”

Trần Hạo vô tội nhún vai, “Không có ”

“Trần Hạo, em đi ra đây.”

Ngô Lị Lị đứng trước cửa phòng học gọi, Trần Hạo gãi gãi đầu, mặt như tro tàn đi đến.

Trong góc phòng có một nam sinh lo lắng nhìn Ngô Tuệ đang khóc nức nở, hẩn gởi cho Kỷ Thiệu một tin nhắn: Ngô Tuệ gần đây làm sao vậy?

Thời điểm Kỷ Thiệu nhận được tin nhắn cơ mặt co rút: Làm sao tôi biết.

Rất nhanh đã có hồi âm: Không phải quan hệ giữa cậu với Từ Thiển rất tốt sao? Bọn họ chung phòng ký túc xá đấy, cậu dù gì cũng phải biết một chút a.

Kỷ Thiệu trợn mắt, không có đáp lại.

Từ trước đến nay hẩn không phải cái dạng người anh trai thân thiết đặc biệt biết dỗ dành nữ sinh, càng không am hiểu những chủ đề của các nữ sinh hay thảo luận, những chuyện thất loạn bát tao, Từ Thiển có lẽ đã từng nhắc qua với hẩn, nhưng hẩn nghe xong rồi bỏ ngoài tai.

Bí thư đoàn Lưu Viện đến tìm Kỷ Thiệu, bàn bạc tiết mục liên hoan tết nguyên đán, hai người tính toán đi tìm người phụ giúp.

Từ Thiển bên kia đang trấn an Ngô Tuệ, vừa nghiêng đầu liền trông thấy Lưu Viện đang cùng Kỷ Thiệu nói chuyện, đứng rất gần.

Nữ sinh Vương Càn Vũ cũng chung ký túc xá với cô nói, “Từ Thiển, cậu phải trông coi Kỷ Thiệu cẩn thận nha, đừng để cho Lưu Viện lợi dụng sơ hở, quay đầu lại thấy Kỷ Thiệu chân đạp hai thuyền, sẽ không còn kịp nữa.”

Từ Thiển cắn môi, “Kỷ Thiệu không phải người như vậy.”

“Các cậu mới quen nhau không đến một tháng, có thể hiểu rõ nhau bao nhiêu.” Vương Càn Vũ nói nhỏ, “Bọn họ có cơ hội tiếp xúc rất nhiều, tôi cảm thấy tốt nhất cậu nên tìm thời cơ lấy điện thoại của Kỷ Thiệu lục soát thử xem sao.”

Từ Thiển do dự, “Chuyện này không hay lắm đâu.”

Wương Càn Vũ không cho là đúng, “Có cái gì không hay, cậu là bạn gái của cậu ta, nhìn điện thoại một chút thì làm sao.”

Cô đẩy đẩy Từ Thiển, “Đừng đứng ngu ra đó nữa, nhanh đi thôi!”

Từ Thiển đi đến phía sau Kỷ Thiệu, cô cố ý câu tay Kỷ Thiệu, lộ ra dáng vẻ tươi cười, “Các cậu đang nói chuyện gì vậy?”

Lưu Viện gạt tóc, “Liên hoan tết nguyên đán, Từ Thiển, ký túc xá của các cậu có tính đăng ký tiết mục nào không?”

Từ Thiển bị câu hỏi bình thường của cô làm cho mơ màng một chút, “Ah?”

Mặt cô ửng đỏ, “Một hay hai gì đó, mình không rõ lắm, cậu hỏi Vương Càn Vũ thử xem.”

“Vây được, để mình đi hỏi một chút.” Lưu Viện quay người đi tìm Vương Càn Vũ.

Kỷ Thiệu, “Tiết sau có điểm danh, người ở chung ký túc xá của bọn cậu, tới chưa?”

“Phan Minh, đã nói qua nhiều lần rồi, sao cậu còn chưa nhớ tên được.” Từ Thiển giả bộ tức giận trừng mắt nhìn Kỷ Thiệu, “Bạn ấy không có tới, để mình gọi điện thoại nói cho bạn ấy một tiếng.”

Còn vài phút nữa tới tiết mới, Kỷ Thiệu đi ra cửa lấy bưu kiện, điện thoại đặt trên ghế ngồi.

Gặp được cơ hội, Từ Thiển nhanh chóng mở điện thoại Kỷ Thiệu ra xem, lịch sử cuộc gọi nhiều nhất không phải là cô, cũng không phải là Lưu Viện, mà là Thôi Ngọc, cô định mở tin nhắn ra xem thử, sau lưng đột nhiên vang lên giọng nói, “Cậu đang nhìn cái gì?”

Cô bị giật mình, nắm chặt điện thoại ra vẻ trấn định, “Mình... Mình... Mình không mang điện thoại, muốn nhìn một chút xem mấy giờ rồi.”

Ánh mắt Kỷ Thiệu dò xét, hắn đem gói đồ ném dưới giá vẽ, cái gì cũng không nói.

Từ Thiển trong lòng bất an, dứt khoát kiểm soát đem dụng cụ vẽ đến chỗ Vương Càn Vũ.

Cách đó không xa Phương Hiến thấy liền hỏi, “Hai cậu cãi nhau?”

Kỷ Thiệu lướt lướt điện thoại, nhìn mục tin nhắn, sau đó tắt máy nói, “Không có.”

“Thôi Ngọc sao còn chưa tới?” Phương Hiến nhìn ra cửa, trợn mắt, “Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến rồi.”

Bỏ di động vào trong túi, Kỷ Thiệu ngẩng đầu.

“Tuyết rơi?” Kỷ Thiệu thấy tóc và bả vai của Thôi Ngọc đều ẩm ướt, còn có một bông tuyết nhỏ, rơi trên phòng học.

Thôi Ngọc chớp mắt hai cái, cậu đưa tay lên miệng hà hơi, “Ừm, không nhỏ.”

Sau đó Kỷ Thiệu liếc ra ngoài cửa sổ, đã có mấy người rụt cổ vì lạnh.

Hắn bỗng nhiên vạch cổ áo khoác của Thôi Ngọc ra, “Cậu không mặc áo len?”

Thôi Ngọc đè tay của Kỷ Thiệu lại, dễ dàng tránh thoát, “Hồi sáng gội đầu vô tình bị ướt.”

Kỷ Thiệu cau mày, “Chỉ có một cái? Đừng có nói là đúng vậy nha.”

Định nói thêm gì đó, thì điện thoại Thôi Ngọc vang lên, cậu nhìn thấy tin nhắn, nhỏ giọng nói với Kỷ Thiệu, “Là Hoàng Vân, thông báo cuối tuần này tổ chức rửa mọi người đi ăn đồ uống, mỗi người nộp 50 tệ.”

Kỷ Thiệu cầm bút phác họa, “Tôi không đi.”

“Vậy thì thôi.” Thôi Ngọc nói, “Tôi cũng không có thời gian.”

Sau khi hết tiết Kỷ Thiệu gọi Thôi Ngọc vào WC, cởi áo khoác lông của mình đưa cho cậu, “Đổi áo.”

Thôi Ngọc bỗng nhiên giương mắt, ánh mắt lấp lánh, như hai viên ngọc.

Kỷ Thiệu bên trong chỉ mặc một cái áo len thúc giục, “Nhanh lên!”

Thôi Ngọc hít sâu một hơi, kéo khóa áo khoác xuống, đổi áo lông với Kỷ Thiệu, rất âm áp.

Kỷ Thiệu đem áo khoác vải màu đen của Thôi Ngọc mặc vào, ngoại trừ ngắn một chút, xem như cũng tạm được, trong mũi của hắn đều là hương xà phòng quen thuộc.

Lúc hai người trở về phòng học, ngoài Phương Hiến cùng Trần Hạo nhìn ra bọn họ đã đổi áo cho nhau, còn có Từ Thiển.

“Các cậu có để ý hay không? Kỷ Thiệu đặc biệt sủng Thôi Ngọc.”

“Có sao? Sao tôi lại thấy Thôi Ngọc mới là người nuông chiều Kỷ Thiệu?”

“Nghe nói là cùng nhau lớn lên, quan hệ rất tốt.”

Từ Thiên nghe tiếng xì xào bàn tán của nữ sinh bốn phía, cô vụng trộm lướt qua giá vẽ nhìn bọn họ, nam sinh bình thường ở cạnh cô rất ít lời lại đang cùng người bên cạnh nói gì đó, như là răn dạy, người kia cúi thấp đầu, mặt mày dịu dàng ngoan ngoãn.

Thình lình, Thôi Ngọc nâng mắt lên, Từ Thiên hoảng hốt thu hồi tầm mắt.

Xế chiều hôm đó, mọi người trong lớp nhận được tin tức, Ngô Tuệ tạm nghỉ học rồi.

Trần Hạo là người lo lắng nhất, tưởng rằng cô ta bị mình hù dọa nên mới nghỉ học, tức tốc bấm số gọi cho Ngô Tuệ.

Đầu dây bên kia Ngô Tuệ không có tinh thần nói, “Không có liên quan tới cậu.”

“Vậy mà làm tôi tưởng.” Trần Hạo sờ sờ cổ, “Cậu không sao chứ? Sao đang học tốt lại tạm nghỉ rồi?”

“Rạng sáng 2 giờ ngày mừng 2 chính mắt tôi nhìn thấy Ngô giáo sư.” Ngô Tuệ dừng một chút, “Mà cô ấy nói không phải là cô ấy, rất kỳ quái, tôi thấy rõ ràng chính là cổ.”

Trần Hạo nghe không hiểu, bên tai chỉ còn lại âm thanh tí tít.

“Cái gì với cái gì...”

Mùa đông ngày ngắn, đêm tối đến nhanh mà lại dài dằng dặc, tuyết vẫn còn rơi, tích thành một tầng dày.

Ngô Lị Lị dạo phố trở về cầm theo mấy cái túi hướng ký túc xá đi tối, con đường này sát bên sân bóng gỗ, bình thường luôn luôn có sinh viên chơi bóng, hôm nay tuyết rơi, một mảnh trắng xóa, không có bóng người.

Ngô Lị Lị đột nhiên quay đầu lại, sau lưng cô, một hàng dấu chân mất trật tự hằn trên tuyết, một cổ hàn ý không rõ xông lên não, cô rùng mình một cái, bước chân càng lúc càng nhanh, thấy phía trước có một người, cô lập tức chạy lên, “Tôi... Hình như tôi bị người khác theo dõi.”

Liễu Thần đang chờ ở nơi đó kinh hỉ ôm lấy bả vai của Ngô Lị Lị, cảnh giác nhìn hướng bên kia, một lát sau hắn nói, “Giáo sư, phía sau cô không có người nào hết.”

Ngô Lị Lị thanh âm run rẩy, “Không có khả năng, khẳng định là có, em nhìn lại đi! Nhìn lại xem!”

Không biết có phải do áo choàng lông trắng muốt hay không, mà mặt của Ngô Lị Lị trắng bệch, không giống người sống, Liễu Thần nhìn mà trong lòng phát lạnh, “Giáo sư?”

Ngô Lị Lị biểu lộ gần như sợ hãi.

“Có thể là con mèo thôi.” Liễu Thần siết chặt bả vai của Ngô Lị Lị, “Đừng sợ, em ở đây.”

Cô không phát hiện ra Liễu Thần đang chiếm tiện nghi của mình, trong lòng Ngô Lị Lị run sợ, thật không có gì sao? Thế nhưng cô thật sự cảm giác sau lưng có ánh mắt đang dõi theo mình.

Chỉ có một mình, thời điểm đêm dài tĩnh lặng, trong đầu sẽ xuất hiện rất nhiều hình ảnh, không kiểm soát được, cho dù chỉ là gió thổi qua cửa sổ cũng làm cho người ta suy diễn lung tung.

Ngô Lị Lị gọi điện thoại cho bạn trai, muốn đối phương đến, ai ngờ hắn đi công tác rồi.

Ngô Lị Lị lại gọi cho đồng nghiệp của mình, qua ở chung với cô.

Có người làm bạn, Ngô Lị Lị cảm thấy loại cảm giác âm trầm đã không còn, trên mặt cô lại xuất hiện nụ cười.

Liễu Thần tấn công không ngừng nghỉ, cả người như dán lên bốn chữ, phía trước là ‘tình thánh’, phía sau là ‘dự bị’.

Hôn sự của Ngô Lị Lị đã định là năm sau, cô tạm thời coi Liễu Thần như là tiểu hài tử đang chơi đùa, không xem ra gì.

Tết nguyên đán ngày đó, trung tâm quảng trường ngồi đầy người, tiết mục được sắp xếp kín hết, tất cả đều là sinh viên năm nhất đăng ký.

Thôi Ngọc cùng ủy viên học tập đứng trên bục dẫn chương trình, mấy người Kỷ Thiệu làm khán giả, chung quanh ồn ào náo nhiệt.

“Nghe nói Ngô Lị Lị sắp kết hôn, Liễu Thần bị thua một châu cơm, nhưng vẫn còn đang đuổi theo sau mông của cô ấy.” Trần Hạo ăn một con tôm, “Đúng là điên rồi.”

Hắn ăn thoải mái, không ngừng nghỉ, lời mở đầu không liên quan đến phía sau, “Tên tiểu tử Phương Hiến kia cũng không biết chết ở nơi nào rồi.”

Kỷ Thiệu híp nửa mắt, lười biếng nhìn lên chỗ Thôi Ngọc, thanh âm âm ỉ, hắn cũng không nghe rõ, chỉ thấy miệng của Thôi Ngọc mở ra đóng vào, hai mắt nheo nheo, như mèo.

Không đến dự liên hoan, Liễu Thần đang cầm di động đứng dưới lầu ký xá, đánh quái.

Hắn đột nhiên quay đầu, vừa rồi giống như có người đang gọi hắn, lắng tai nghe kĩ, nhưng nơi này chỉ có một mình hắn, ảo giác sao?

Liễu Thần cứng rắn nhìn chăm chăm vào hư không phía trước, sau một khắc đã bỏ chạy.

Ngày mừng hai hôm sau, Ngô Lị Lị chết rồi, treo trên cột cờ, trên người mặc bộ đồ màu hồng nhạt.

Tuyết đã ngừng rơi ngày hôm trước, bảo vệ cổng trực đêm xác định rằng trong đêm không có tuyết rơi, thế nhưng xung quanh cột cờ không có một dấu chân nào, trắng xóa, như một băng vải trắng.

Việc đầu tiên cảnh sát làm đó là ngăn cách giới tuyến, nhưng vẫn có người chụp được ảnh truyền đi.

Ở nhà Ngô Tuệ gắt gao nhìn chăm chăm vào máy tính, ngày đó rạng sáng hai giờ, cô nhìn thấy giáo sư chạy tới hướng quảng trường, chính là mặc bộ đồ đó.

9. Chương 9

Edit:Ngũ Ngũ

Reloader: tiểu Bạch

Mùng 2 tháng trước, cũng chung một cột cờ, bảo vệ cổng Trương Đại Hổ treo ở bên trên, cái chết của hắn làm cho tất cả mọi người cảm thấy sợ hãi, nhưng chung quy lại không có giao tiếp gì với nhau, không có quan hệ, bởi vậy không vui không buồn.

Mà Ngô Lị Lị là mỹ nữ giáo sư được cả trường công nhận, cái chết của cô lại làm cho mọi người rất đau buồn.

Nhất là sinh viên khoa nghệ thuật, rất nhiều người đã khóc.

Trong đó người có cảm xúc không ổn nhất chính là Liễu Thần, hắn ngây ngốc đứng trong đám đông, lần đầu tiên trải qua chuyện người bên cạnh ra đi, vừa mê mang, vừa thống khổ.

Bên ngoài cảnh giới tuyến, các sinh viên đang nhỏ giọng nghị luận.

“Lại chết thêm một người, thật đáng sợ.”

“Cảnh sát nói là tự sát, mọi người đều làm sao vậy? Hết bảo vệ cổng, rồi đến giáo sư, có chuyện gì nên không muốn sống nữa chẳng?”

“Ngô giáo sư là người tốt, lại xinh đẹp như vậy, trong trường thật sự có rất nhiều người yêu mến cô ấy, nghe nói cổ chuẩn bị kết hôn, sao lại tự sát nhỉ?”

“Có thể là tổn thương vì tình.”

“Nghe nói trong lớp nào đó có một nam sinh đang theo đuổi cô ấy, có phải làm chuyện gì quá phận hay không, nên cổ nghĩ quẩn trong lòng?”

“Làm con mẹ cậu ấy!”

Tiếng gầm lên giận dữ, Liễu Thần nhào tới muốn đánh mấy nữ sinh đang nói bậy kia, Kỷ Thiệu bên cạnh túm hấn lại, dùng lực kéo đi.

Quảng trường tuyết đọng bị giẫm bấn vô cùng, sớm đã không nhìn ra hình dạng trắng xóa ban đầu, xung quanh hỗn loạn mất trật tự, mọi người bầy mòm tám lưỡi tranh nhau thảo luận, không khí bất ổn tán loạn.

Liễu Thần thở hổn hển mắng, “Mẹ nó!”

Ánh mắt của hấn đỏ bừng, thì thào một câu, “Giáo sư sẽ không tự sát.”

Sau một khắc hấn lại chợt lớn tiếng gào to, “Tuyệt đối không thể có chuyện đó!”

Kỷ Thiệu đau màng nhĩ, “Liễu Thần, có phải cậu biết chuyện gì hay không?”

Thân thể Liễu Thần chấn động, hấn lắc đầu, “Tôi... Tôi không biết... Cái gì cũng không biết...”

Trưa ngày hôm qua hấn gặp giáo sư, đối phương nói muốn ra phố mua ít đồ, còn hỏi hấn có biết chỗ nào bán cây chích điện hay không, hấn muốn tìm cơ hội tiếp xúc, nên không tham gia liên hoan buổi tối, một mực đợi ở dưới lầu, cho đến mười một giờ mới trở về ký túc xá của mình.

Sáng ngày hôm sau nghe được tin giáo sư đã tự sát, cảm giác như là một giấc mộng.

Liễu Thần cắn môi đến rớm máu, sẽ không đâu, làm sao có thể, giáo sư không có lý do gì để tự sát.

“Tôi cũng thấy đây là chuyện không có khả năng.” Trần Hạo đi tới góp lời, sắc mặt vẫn còn trắng bệch, hiển nhiên bị dọa không nhẹ, “Bảo vệ cổng kia chúng ta không quen, nhưng giáo sư thì khác, cơ bản mỗi

ngày đều gặp mặt, một chút cũng không giống như người không muốn sống.”

Hắn nói ra phỏng đoán trong lòng, “Có phải bị người khác sát hại hay không, rồi bị treo lên?”

Nhưng cảnh sát lại không ngốc, không đến mức khám nghiệm không ra.

Liễu Thần bỗng nhiên ngẩng đầu, bắt lấy tay của Trần Hạo, con mắt lóe sáng làm cho người ta sợ hãi, “Cậu cũng cảm thấy như vậy đúng không!”

Trần Hạo bị đau, “Cmn, cậu siết tay tôi làm gì?”

Kỷ Thiệu bên cạnh híp mắt nhìn cột cờ phía xa xa, đây đã là người thứ hai rồi, giống như vôi vàng tiến vào quỹ môn quan vậy

“Thôi Ngọc, cậu nói xem một người là xuất phát từ nguyên nhân gì, mới có thể tự sát?”

“Rất nhiều.” Thôi Ngọc nhú mày, hai mắt hẹp dài hạ xuống, thần sắc không rõ là ôn hòa hay lạnh lẽo, “Có thể là không còn lựa chọn nào khác.”

Là không còn lựa chọn nào khác sao? Kỷ Thiệu thở ra một hơi lạnh, “Thôi Ngọc, cậu tin không?”

Hắn hỏi đột ngột, nhưng Thôi Ngọc hiểu được.

Thôi Ngọc giương mắt, khẽ nói, “Tôi cũng thấy rất kỳ quái, giáo sư là một phụ nữ, theo đánh giá của tôi với thể lực của cô ấy, không có khả năng tự leo lên được.”

Cậu bỗng nhiên nắm lấy bàn tay đang rủ xuống của Kỷ Thiệu, “Ngón tay sao lại bị đứt?”

Kỷ Thiệu cảm thấy tay của Thôi Ngọc rất lạnh, lạnh đến thấu xương.

Ngón trở bị nắm lấy, da mặt của hắn có chút co rút, “Cậu có mang theo băng cá nhân không?”

Thôi Ngọc không đáp, lấy băng cá nhân ra dán lên miệng vết thương.

“Còn muốn ở đây nữa không?”

Kỷ Thiệu liếc nhìn qua cột cờ, lại nhìn tới mấy bạn học đang gào khóc, Liễu Thần thì như người mất hồn, Trần Hạo thì đang hùng hùng hổ hổ mắng người, tầm mắt của hắn lướt qua, ngừng lại trên người Từ Thiển.

“Không muốn, về thôi.”

Kỷ Thiệu đi hai bước, ma xui quỷ khiến quay đầu lại, Thôi Ngọc đang đi phía sau hắn, mặt mày ôn hòa.

“Sao vậy?”

“Không có gì.”

Thôi Ngọc bước lên phía trước, đứng bên cạnh Kỷ Thiệu, cùng hắn sóng vai mà đứng, nghiêng đầu nhìn hắn, đuôi mắt như khiêu khích.

Ánh mắt như vậy còn sáng hơn tuyết trắng, thanh tịnh tinh khiết, hô hấp của Kỷ Thiệu đình trệ, trong đầu hắn xẹt qua một tia gì đó, nhưng không nắm bắt được.

Hì hì, Thôi Ngọc dút tay vào túi áo, khoe miệng chậm rãi nhếch lên, cậu nói, “Kỷ Thiệu, cậu còn chờ ai nữa?”

“Không có.” Kỷ Thiệu điều chỉnh sắc mặt, mặt không đỏ tim không gấp đáp, “Tôi nhìn cái cây phía sau cậu, bị đông thành băng rồi.”

Thôi Ngọc chớp chớp mi, cũng không vạch trần.

Phương Hiền ở căng tin đối diện thấy hai người bọn họ đi tới, lập tức hỏi thăm, “Xảy ra chuyện gì?”

Hắn thích sạch sẽ, không muốn tập tუ chen chúc, nên đứng vô cùng xa, chỉ nghe mọi người nói là giáo sư chết rồi, tự sát.

“Chúng tôi cũng không rõ lắm.” Kỷ Thiệu nói, “Phương Hiền, chú út của cậu đến rồi.”

Phương Hiền kinh ngạc, hắn bước nhanh đến chỗ đám đông bên ngoài, ngẩng đầu tìm kiếm trong những thân ảnh đang nói chuyện, vẻ mặt chú út rất kỳ quái, nếu muốn hình dung, đó chính là quỷ dị.

Phương Nghị như phát giác được, hắn bắt gặp được ánh mắt của cháu trai mình, bình thường sẽ đi qua trên chọc vài câu, nhưng hôm nay toàn bộ cơ mặt của hắn kéo căng, hiện ra biểu cảm vận vẹo.

Tiếng ồn ào hấp dẫn sự chú ý của Phương Nghị, một người trẻ tuổi có gương mặt trẻ trung lập tức báo cáo, “Phương đội trưởng, tiểu tử kia là con một của phó cục trưởng thành phố, tên là Liễu Thần.”

“Ông đây không quản thẳng khỉ gió đó là con nhà ai.” Phương Nghị dùng sức chà xát hai bên mặt, “Cho

dù là con của trời cũng vô dụng.”

Người trẻ tuổi nhún vai, nhìn Liễu Thần bị mấy người cản lại, “Nghe nói tiểu tử đó là người đang theo đuổi người đã chết kia, thương tâm quá độ... Phương đội trưởng anh đi đâu vậy?”

Phương Nghị cũng không quay đầu lại, hấn lái xe đi đến bệnh viện tâm thần, sau một trận đàm phán thì gặp được Trương Căn Phát.

“Chào chú, tôi là Phương Nghị, chúng ta đã từng gặp qua.”

Trương Căn Phát vậy mà còn nhớ rõ Phương Nghị, “Cảnh sát Phương, Đại Hồ với Đại Long có chuyện đi xa rồi, không có ở nhà.”

Phương Nghị sau lưng ớn lạnh, hấn hút một điếu thuốc, “Bọn họ đi xa nhà rồi hả?”

“Đúng vậy, đi nhiều ngày rồi.” Trương Căn Phát cầm quả cầu thủy tinh lên chơi đùa, thân thiết nói, “Cảnh sát Phương muốn tìm bọn chúng sao? Tôi có thể dẫn cậu đi.”

Điếu thuốc bên miệng của Phương Nghị run lên, mặc dù biết Trương Căn Phát mặc chứng nói sảng của người già, lời nói không thể tin, nhưng hấn vẫn cảm thấy sợ hãi.

Trương Căn Phát đang ngồi xổm trên mặt đất nhìn Phương Nghị, cười khà một tiếng, tiếng cười kia lại làm cho Phương Nghị nghĩ đến quạ đen rỉa thi thể người chết.

Hấn cũng không biết tại sao mình lại muốn tới đây, có lẽ là do vụ án này cùng vụ án trước kia giống nhau, đều là tự sát, lại giống ở một chi tiết là người bên cạnh đều có nghi vấn về người chết, lần kia là Triệu Đại Long, đã chết cùng ngày rồi, không tra được gì.

Lần này là Liễu Thần.

Sau khi trở về, Phương Nghị ngồi trước bàn hút một điếu thuốc, qua lâu sau, hấn từ trong túi áo móc ra một vật, là một di thư mà Ngô Lị Lị đã chết để lại.

Đường vân màu hồng trên giấy đã có nhiều nếp nhăn, bên trên chỉ ghi hai hàng chữ.

‘Tôi đã nhìn thấy Trương Đại Hồ.

Trên cột cờ rất tốt, tôi cũng không còn lựa chọn nào khác.’

**Ngũ Ngũ: Có 1 bạn góp ý kiến với mình là nên bỏ hoặc thay chữ a-ah trong câu. Có thể là do mình đang edit truyện cổ đại song song nên có thói quen giữ lại, đôi khi mình cũng không để ý lắm. Thấy bạn góp ý nên mình mới nhận ra, à thì ra chữ đó gây ‘ức chế’ người đọc như vậy. Cảm ơn bạn đã góp ý nhé, sau này mình sẽ sửa lại, thật ra nếu mình đi đọc truyện nhà khác mà thấy chữ đó nhiều quá cũng bực lắm ý ahihi ^^*

10. Chương 10

Edit:Ngũ Ngũ

Reloader: tiểu Bạch

Phương Nghị ngồi trong phòng hút hết cả hộp thuốc, thoáng vuốt lại mái tóc lộn xộn, cầm chìa khóa xe chạy ra ngoài, dựa theo địa chỉ tìm được một cô nhi viện mà lúc còn sống Ngô Lị Lị thường hay đến.

Bà viện trưởng biết được thân phận cùng mục đích đến đây của Phương Nghị, nên bà rất phối hợp, hỏi gì đáp đó, câu trả lời rất rõ ràng rành mạch.

“Lị Lị con bé đó lần trước đến đây còn nói muốn quyền góp cho viện mười cái máy tính.” Bà lau khóe mắt, “Trời ơi, tuổi còn trẻ mà sao lại...”

Phương Nghị nhìn con kiến bò dưới đất, “Viện trưởng, lần đó Ngô Lị Lị đến có biểu hiện nào bất thường không?”

“Không có.” Bà viện trưởng nghĩ nghĩ, “Cô ấy rất vui vẻ, kéo tay tôi nói mình sắp kết hôn, còn nói bạn trai của cô đối xử với cô rất tốt, người nhà đối phương cũng rất chiều cô.”

Một cô gái rất hạnh phúc tại sao lại tự sát?

Phương Nghị nhặt nhánh cây bên chân lên đẩy đẩy con kiến đang bò chậm về phía trước, rốt cuộc là tại sao...

“Viện trưởng, bà có tin trên đời này có ma quỷ không?”

Hắn đột nhiên hỏi câu này trước mặt bà lão gần 70 tuổi.

Biểu cảm trên mặt của bà thay đổi, sau đó lại lập tức nở nụ cười hiền lành, “Cảnh sát Phương gặp phải chuyện gì khó khăn sao?” Ánh mắt của bà chất chứa tang thương, phảng phất như là xuyên qua gốc cổ thụ già phía trước, ngóng nhìn một thứ gì đấy, “Ma quỷ đều là do con người bịa ra.”

Phương Nghị nhú chặt mày, thần sắc nơi đáy mắt thay đổi bất định, thật sự như vậy sao?

Hắn tiếp nhận rất nhiều vụ án, trên tay đã từng dính máu, nếu như người sau khi chết thật sự biến thành ma quỷ, thì những người đó đã sớm hóa thân thành lệ quỷ đến tìm hắn rồi.

Bà viện trưởng thấy người trẻ tuổi không nói lời nào, bà nheo hai mắt phủ đầy nếp nhăn nói, “Cảnh sát Phương, không còn sớm nữa.”

Phương Nghị hoàn hồn, nhưng hắn chưa có đi ngay, “Viện trưởng, Ngô Lị Lị có thói quen nào không? Là kiểu có chút khác người thường ấy?”

Thật lâu sau, bà viện trưởng lắc đầu, “Hình như không có.”

Không tra thêm được gì nữa, Phương Nghị đứng dậy rời khỏi, lúc hắn bước đến cửa, bỗng nhiên quay đầu lại, “Ngô Lị Lị có thích leo cây không?”

Bà viện trưởng sửng sốt, đưa tay vén mấy sợi tóc bạc vào tai, “Lớn tuổi rồi, không nhớ rõ lắm, cảnh sát Phương, tôi chỉ nhớ rõ hồi nhỏ Lị Lị rất ham chơi.”

Phương Nghị nhìn chăm chú vào mặt của bà lão đang ngồi trên ghế, cái gì cũng không nói.

Cô nhi viện nằm ngay trung tâm, xung quanh rất ồn ào, đường xá chật chội không chịu nổi, Phương Nghị lái xe rời khỏi đó.

Xe rất khó nhích đi nổi, hắn bấm còi ô tô liên tục, bực bội chửi thề một tiếng, mở cửa xe đi xuống.

Hai bên đều là quầy hàng, xe tải, sạp thức ăn, sạp giấy dép, thật sự muốn cái gì cũng đều có bán, ven đường có một quầy hàng, bên cạnh treo một tấm vải, viết hai hàng chữ to sáng loáng, ‘đoán nhân duyên, hỏi tiền đồ, nói sự nghiệp, xem kiếp trước, luận kiếp này, không ngừng sinh tử, tâm thành tức linh.’

Cảm giác đầu tiên của Phương Nghị đó chính là chữ quá xấu rồi, cảm giác thứ hai là thấy thầy bói đang gục xuống bàn kia chính là thầy bói trẻ tuổi nhất mà hắn từng gặp, chắc không quá hai mươi.

Lúc đi qua chỗ đó, Phương Nghị bị gọi lại, giọng nói khó phân biệt là nam hay nữ, “Anh đẹp trai, tôi thấy ấn đường của anh có màu đen, đại hung...”

Phương Nghị co rút khóe miệng, bước chân đang đi chợt dừng lại.

Hắn bước nhanh qua, thiếu niên kia giật mình, “Này, anh làm gì đó?”

Phương Nghị cầm lấy bút trên bàn, rất nhanh đã viết xuống hai chuỗi số, “Cậu xem cho tôi một chút về hai ngày sinh này.”

Thiếu niên trừng hai mắt tròn vo màu hổ phách, như mắt mèo.

“Cái này đơn giản thôi.”

Y cười lộ ra răng nanh, chỉ chỉ ngón tay nói, “Anh đẹp trai, thấy không? Tâm thành tức linh.”

Phương Nghị day day huyết thái dương, lấy ví ra, rút hai tờ màu hồng đưa qua.

Thiếu niên nhanh chóng lướt nhìn, y ho khục khục hai tiếng, khó xử nói, “Lòng của anh chưa đủ thành tâm.”

Cười lạnh hai tiếng, Phương Nghị dùng sức nắm chặt cổ áo của y, đem thẻ căn cước nện xuống.

Thiếu niên gượng cười, “Có chuyện gì từ từ nói, anh cảnh sát, tất cả mọi người đều là đồng bào một nước, kiếm miếng cơm cũng không dễ dàng gì... Cmn... Đừng có đánh lên mặt!”

Một lát sau, thiếu niên xoa xoa mặt, thâm mắng trong lòng.

Khóe môi của Phương Nghị mím chặt, đây là ngày sinh tháng đẻ của Trương Đại Hổ và Ngô Lệ Lệ, bọn họ đều sinh vào giờ Sửu (tức từ 1-3h sáng), có thể nói lên cái gì? Trùng hợp sao?

“Hai ngày sinh tháng đẻ này âm khí quá nặng.” Thiếu niên cắn cắn hạt dưa, khôi phục lại bộ dáng của tay thầy bói đáng bị ăn đòn, “Anh cảnh sát, bọn họ có quan hệ gì với anh?”

“Tranh thủ thời gian đi, anh trở về nói với bọn họ, muốn ăn gì thì ăn, sống ngày nào may ngày đó.”

Phương Nghị liếc mắt, thiếu niên có môi hồng răng trắng, trên người khoác một cái áo thêu chỉ màu vàng rối rắm, rõ ràng không hợp, như là đứa nhỏ lấy trộm quần áo của người lớn mặc, trên tay của y đeo một cái vòng, không biết làm bằng chất liệu gì, mất một cái sừng, giống như bị nứt.

Tùy tiện nói vài câu xong, thiếu niên rung chân cắn hạt dưa tiếp, trên mặt nở nụ cười, “Anh cảnh sát, còn chuyện gì nữa sao?”

Phương Nghị bất chợt thốt ra, “Bọn họ đã chết rồi.”

Thiếu niên gãi gãi cằm, cũng không kinh ngạc, “Nhanh như vậy?”

Đang lúc Phương Nghị cho rằng có thể nghe y nói thêm gì đó, thiếu niên nịnh nọt cười, “Anh cảnh sát, ăn hạt dưa không?”

Phương Nghị quay đầu rời đi.

Hắn đúng là mất trí thật rồi, mới bỏ ra 200 tệ ngồi nghe một tên nhóc miệng còn hôi sữa nói nhảm.

Phương Nghị tìm đến bạn trai của Ngô Lị Lị – Trần Vũ, đối phương xin nghỉ ở nhà, thoát nhìn rất đau buồn, tinh thần có chút suy sụp.

“Cảnh sát Phương, anh đến tìm tôi có chuyện gì?”

“Không có gì, chỉ muốn hỏi một chút,” Phương Nghị nhấp một ngụm trà, Anh và Ngô Lị Lị đã quen nhau bao lâu rồi?”

Trần Vũ cảm thấy kỳ quái, Lị Lị không phải là tự sát sao? “Hơn ba năm rồi.”

“Anh hiểu cô ấy nhiều không?” Phương Nghị hỏi lại câu hỏi mà khi nãy đã hỏi qua bà viện trưởng, “Ngô Lị Lị có thói quen gì khác người hay không?”

Trần Vũ suy tư, “Lị Lị có bệnh mộng du, cái này có tính không?”

Hắn nói xong liền ghen ngào.

Phương Nghị không biết an ủi người khác, chỉ qua loa động viên vài câu.

Chạy bên ngoài đến khi trời tối, Phương Nghị mới trở về nhà, tâm tình trước giờ chưa từng trầm trọng như vậy, chủ nghĩa duy vật của hắn bắt đầu dao động rồi.

Lúc vào phòng mở ngăn kéo ra nhìn, vẻ mặt Phương Nghị biến sắc, hắn lớn tiếng hỏi ra ngoài cửa, “Mẹ, mẹ mở ngăn kéo cửa con hả?”

Mẹ Phương vội vàng lau tay đáp, “Không có.”

Phương Nghị đóng tủ lại, “Mẹ, trừ mẹ ra, buổi chiều còn có ai vào phòng con không?”

“Là tiểu Hiên.” Mẹ Phương nói, “Nó tới tìm con, nói có chuyện cần bàn, con không ở nhà, nên nó vô phòng đợi con một lát rồi đi.”

“Sao vậy? Mất cái gì hả?”

Phương Nghị vuốt vuốt mái tóc, khoác áo, chạy nhanh ra ngoài.

Cùng một thời gian, trong ký túc xá, cửa đóng chặt, Kỷ Thiệu và Thôi Ngọc, Phương Hiến và Trần Hạo đứng đối diện với nhau, sắc mặt bốn người cực kỳ quái dị, trên sàn nhà trước mặt bọn họ có một trang giấy.

Toàn thân Kỷ Thiệu rét run, hắn thấy tên của Trương Đại Hổ trên đó.

11. Chương 11

Edit:Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

Gió thổi.

Một luồng khí lạnh từ ban công thổi vào, lượn quanh ký túc xá, bốn người đều rung mình một cái.

Tờ giấy trên mặt đất bị gió thổi rung rung, bỗng nhiên bay lên, dừng ở bên chân Kỷ Thiệu.

Đồng tử của Kỷ Thiệu co lại, hắn nhìn tờ giấy đang bị giẫm dưới chân, sắc mặt trắng bệch.

“Mau xé nó đi.” Trần Hạo không ngừng nuốt nước bọt, giọng nói có chút run rẩy, “Chúng ta coi như chưa nhìn thấy cái gì.”

“Không được.” Phương Hiến nhìn chằm chằm xuống dưới chân của Kỷ Thiệu, nghiêm mặt thúc giục, “Kỷ Thiệu, cậu nhắc chân cầm lên đi, tôi phải mau đem tờ giấy này trả lại chỗ của chú út trước khi chú ấy trở về, không thì chú út chắc chắn sẽ biết là tôi lấy.”

Trần Hạo trừng mắt, “Trả lại?”

Một người lưu lại di thư nói mình đã gặp người chết, sau đó tự sát, còn nói một câu cợt nhả rất tốt, làm cho da đầu của người khác run lên, hận không thể móc mắt coi như chưa từng nhìn thấy, cái này con mẹ nó cũng có thể quay phim điện ảnh được rồi.

Thôi Ngọc nhú mày nhìn Kỷ Thiệu đang cứng người, “Cậu sao vậy?”

Kỷ Thiệu lấy tay che mặt, lau mồ hôi đang toát ra tầng tầng lớp lớp, hấn thu hồi chân lại, “Không có gì.”

“Di thư có thể là giả mạo.” Thôi Ngọc bỗng nhiên nói một câu.

Bầu không khí trong phòng biến đổi.

Kỷ Thiệu khẽ giật mình, đúng vậy, nếu là người rất quen thuộc, có khả năng bắt chước chữ viết, hẳn đã từng thấy Thôi Ngọc bắt chước chữ của hắn, giống như đúc, không có lần nào có thể phân biệt được.

“Cũng đúng, cảnh sát còn chưa có thông báo chính thức.” Trần Hạo cười ha ha, “Tự dọa mình rồi, cmn, vừa rồi suýt nữa dọa tôi phát khóc.”

Phương Hiến nhặt tờ giấy lên, đang định nhét vào túi, cửa phòng bị đập vang lên.

Vừa mở cửa ra, Phương Nghị nổi giận ùng ùng bước vào, tóm chặt cổ áo của Phương Hiến, “Đồ ở đâu?”

Phương Hiến đưa ra.

Phương Nghị giật lấy, mặt lạnh quất lớn, “Phương Hiến, theo chú ra ngoài.”

Hắn nói xong cũng lạnh lùng lướt nhìn qua Kỷ Thiệu, Thôi Ngọc, Trần Hạo, trong mắt ý cảnh cáo rõ ràng.

Cho dù Phương Nghị không nhắc nhở, bọn họ cũng sẽ không nói lung tung ra bên ngoài, việc này vô cùng quý dị, nói cũng không ai tin.

Đứng trên sân thượng, Phương Hiến cúi đầu nói, “Chú út, con sai rồi.”

Thấy hắn chủ động nhận sai, giọng nói thành khẩn, Phương Nghị ghen lại, châm một điếu thuốc, “Học thì lo mà học đi, đừng suy nghĩ lung tung, con cũng không phải Conan, phân thân đi điều tra phá án này nọ, nếu như còn lần sau...”

“Con cam đoan sẽ không tái phạm!” Phương Hiến lập tức khẳng định, vẻ mặt nghiêm túc hỏi, “Chú út, con có cần chuyển trường không?”

Phương Nghị thân thiết nói ra hai chữ, “Tùy con.”

Hắn không có ý kiến, nhất là sau khi Ngô Lị Lị chết.

“Chú út, vậy tờ giấy kia thực sự là do giáo sư viết sao?” Phương Hiển nói, “Có thể là do người khác nhái chữ viết của cô ấy hay không?”

Phương Nghị nhú mày, hoàn toàn có khả năng này.

“Cô ta là tự sát.”

Sân thượng gió lớn, thổi đến tê rần cả da đầu, Phương Hiển không muốn tiếp tục đề tài này nữa, hắn vội vàng nói hai câu rồi đi xuống lầu, bước chân hỗn loạn, thiếu chút nữa đụng vào lan can cầu thang.

Phương Nghị còn ở chỗ đó hút thuốc, sắc mặt tối tăm phiền muộn, hắn là cảnh sát, quản chuyện bắt người, nếu quả thật có quỷ, chuyện này cũng không tới phiên hắn đi bắt.

Chợt nhớ tới ban ngày đụng phải tên nhóc thầy bói, Phương Nghị day day trán.

Ngày hôm sau hắn lái xe đi một chuyến, không tìm được người, sau khi dò hỏi người xung quanh hắn nhận được tin tức ngoài ý muốn, những người đó nói chỗ kia chưa từng có thầy bói nào hết, bọn họ không biết.

Nếu như không phải trên quần áo có dính mấy vỏ hạt dưa, Phương Nghị đã hoài nghi mình gặp quỷ rồi.

Chuyện ngày hôm đó bọn Kỷ Thiệu cũng không ai nhắc lại, đều nuốt xuống bụng.

Ngô Lị Lị chết rồi, trường học sắp xếp một giáo sư dạy môn phác họa mới, tên là Tôn Lượng, là đàn ông, người phương nam, trắng trắng, hơi thấp, có chút ẻo lả, đối với nam sinh trong lớp thái độ đặc biệt tốt, nhất là những nam sinh đẹp trai.

Đây là chuyện mọi người vừa học tiết thứ nhất liền phát hiện ra.

Tôn Lượng mỗi ngày đều xịt nước hoa, rất nồng đậm, còn chưa đến gần thì đã ngửi được mùi hương.

“Giáo sư hình như rất thích Thôi Ngọc.” Trần Hạo cắn cắn đầu bút chì, “Anh ta không phải là gay sao? Tôi nghe nói loại người này bờ mông đặc biệt vĩnh lên, đi đường có thể uốn éo vài cái.”

Đây là sau khi sự kiện đó, lần đầu tiên Trần Hạo nói đùa, hắn suốt ngày nghi thần nghi quỷ, chợt phát hiện mọi người đang yêu đương thì yêu đương, nên chơi bóng thì chơi bóng, không bận tâm chuyện gì, thời gian dần trôi qua, hắn cũng không còn sợ hãi nhiều nữa.

Phương Hiền đang đeo tai nghe nghe nhạc, không nghe thấy Trần Hạo nói cái gì.

Kỷ Thiệu bên cạnh cũng không nghe thấy, trong lòng của hắn còn bóng ma sợ hãi không xua đi được, nên không tập trung.

Cánh tay bị kéo một cái, Kỷ Thiệu quay đầu.

Từ Thiển lo lắng hỏi, “Kỷ Thiệu, mình gọi cậu vài tiếng rồi, cậu gần đây có tâm sự hay sao? Xảy ra chuyện gì?”

Kỷ Thiệu nhìn Từ Thiển đáp, “Không có gì.”

Hắn cũng không định đem bí mật của mình chia sẻ với Từ Thiển, có lẽ bí mật kia quá kinh khủng, đã lấy mất tất cả dũng khí của hắn.

Từ Thiển à một tiếng, sau một lúc cô khẽ nói, “Kỷ Thiệu, có phải cậu thích người khác rồi không?”

Phần lớn con gái đều hay đem những chuyện không có liên quan suy nghĩ thành có liên quan, sau đó tự rơi vào bế tắc, mặc kệ hợp lý hay không hợp lý.

Kỷ Thiệu đau đầu, tại sao lại chuyển tới đề tài này rồi?

Hắn cũng đã từng hẹn hò với vài người, không có ai như Từ Thiển, hơn một tháng, hỏi hắn rất nhiều chuyện.

Trước đây Từ Thiển thường xuyên hỏi hắn vấn đề tương tự, hắn đều giải thích, nhưng lần này hắn thật sự không có tâm tình.

“Có việc tan học nói.”

Sắc mặt Từ Thiển thay đổi, hai mắt ửng đỏ.

Kỷ Thiệu thấy cô hình như muốn khóc, lúc này giọng nói của Tôn Lượng truyền tới, “Kỷ Thiệu, Từ Thiển, các trò không lo về tranh, ở đó nói chuyện gì vậy?”

Tất cả mọi người đều quăng tới ánh mắt tò mò, thấy vẻ mặt của Từ Thiển như vậy, đều ít nhiều tự suy đoán.

Thôi Ngọc nhìn Tôn Lượng giải vây giúp họ, nhẹ thở phào, hắn đi đến bên cạnh Kỷ Thiệu, nhỏ giọng nói,

“Tôi muốn trốn tiết.”

Học sinh giỏi nói muốn trốn tiết, lúc đầu Kỷ Thiệu còn chưa kịp phản ứng, nhưng vừa vặn hấn cũng muốn trốn tiết.

Hai người tránh Tôn Lượng chạy ra bên ngoài.

Bên hồ, dưới gốc liễu, Kỷ Thiệu nhìn Thôi Ngọc, Thôi Ngọc cũng nhìn hấn.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, từ tiểu học, hoặc là sớm hơn, Kỷ Thiệu phát hiện hấn và Thôi Ngọc có một loại ăn ý khó tả.

Bất luận là lúc nào, chỉ một ánh mắt của hấn, Thôi Ngọc đều hiểu.

Kỷ Thiệu nói, “Tôi nhìn thấy rồi.”

Hấn hít sâu một hơi, nghe được âm thanh của chính mình vang lên, “Thôi Ngọc, tôi nhìn thấy Trương Đại Hổ rồi.”

“Trương Đại Hổ?” Thôi Ngọc sững sốt, “Lúc nào?”

Kỷ Thiệu nhìn xuống tay mình, “Cái ngày Trương Đại Hổ chết đó, rạng sáng mừng hai, hơn hai giờ sáng.”

Thôi Ngọc nhướn mi, cậu nhớ Phương Hiến đã từng nói Trương Đại Hổ chết vào rạng sáng.

“Có phải nhìn lầm rồi không?”

Kỷ Thiệu lắc đầu, “Không có khả năng.”

Đêm đó hấn từ cửa sổ nhìn xuống, người đàn ông phía dưới như phát giác được tầm mắt của hấn, ngẩng đầu nhìn về phía hấn, hấn thấy rất rõ mặt.

Là Trương Đại Hổ.

Thôi Ngọc giữ im lặng, Kỷ Thiệu đang đợi hấn lên tiếng.

12. Chương 12

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

“Đi ăn bát mì thôi.”

“...”

Kỷ Thiệu co rút khóe miệng, “Cậu không còn gì khác muốn nói sao?”

“Gì khác?” Thôi Ngọc nói, “Cũng muốn ăn hoành thánh.”

Kỷ Thiệu, “...”

Hắn thở ra một hơi, “Thôi Ngọc, có phải cậu cũng không tin lời tôi nói? Coi lời của tôi như đang đánh rắm đúng không?”

Thôi Ngọc mím môi, “Tôi tin.”

“Vậy cậu không sợ?” Kỷ Thiệu thật sự có chút không hiểu, cậu ta rõ ràng rất nhất gan, nhìn thấy con chuột cũng có thể bị dọa đến phát khóc, nhưng bây giờ quá bình tĩnh rồi, đổi lại là hắn, nghe xong cũng khẳng định sợ đến nổi da gà.

Thôi Ngọc đi về phía căng tin, “Sợ chứ.”

Kỷ Thiệu co rút khóe miệng, chỗ nào thấy cậu đang sợ?

Không phải là giờ ăn, nên căng tin rất ít người, chỉ lẻ tẻ vài bàn, càng lộ ra sự vắng vẻ lạnh lẽo.

Thôi Ngọc đi mua hai tô mì cà chua chiên trứng, đưa cho Kỷ Thiệu một tô, còn mình cúi đầu bắt đầu ăn.

Kỷ Thiệu thấy Thôi Ngọc bình tĩnh như vậy, dường như bị nhiễm theo, hắn cũng buông lỏng không ít.

Ngay tại thời điểm hắn buông lỏng, Thôi Ngọc ở phía đối diện bỗng dừng nói, “Có hai khả năng, một là cảnh sát che giấu thời gian tử vong thật sự của Trương Đại Hổ, có lẽ hắn chết vào ba giờ sáng? Hoặc là bốn giờ, thứ hai là... Người cậu trông thấy chính là linh hồn của Trương Đại Hổ.”

Dây thần kinh của Kỷ Thiệu thoáng cái run lên, “Cậu thấy khả năng nào lớn hơn một chút?”

Thôi Ngọc húp một ngụm súp, “Đáp án của tôi giống với cậu.”

Đầu của Kỷ Thiệu có chút đau.

Hắn hắng giọng một cái, đem tất cả những tâm sự dồn nén bấy lâu nay trút hết ra, bắt đầu thảo luận với Thôi Ngọc, “Cậu nói thử vì sao Trương Đại Hổ và giáo sư đều lựa chọn treo trên cột cờ? Cho dù muốn tự sát, thì có rất nhiều cách khác địa điểm khác.”

Đây là điều hắn không thể lý giải nhất, tự sát mà còn tốn sức như vậy, không hợp với lẽ thường.

Còn có giáo sư, nếu suy nghĩ kỹ thì sẽ phát hiện cái di thư kia trăm ngàn chỗ hở, nhưng ngay cả Phương Nghị cũng không tìm ra chỗ nào không chính xác.

“Có khả năng bọn họ bị cái gì đó nhập vào hay không?” Kỷ Thiệu nói, phim ảnh bây giờ nhiều tình tiết như vậy.

“Không biết.” Thôi Ngọc lắc đầu, ngay cả cậu lần này cũng không thể đưa ra phỏng đoán cho Kỷ Thiệu.

“Ăn nhanh đi, ăn xong tôi với cậu đến nhà Trương Đại Hổ.”

Kỷ Thiệu hí hí mắt, Thôi Ngọc dường như có thể nhìn thấu nội tâm của hắn.

Trong phòng làm việc của hiệu trưởng, các giáo sư đều có yêu cầu chuyển cột cờ đi, liên tục mất hai mạng người, chỗ đó trong mắt của bọn họ không khác gì địa phủ.

“Không được!” Thái độ của hiệu trưởng rất kiên quyết, cố chấp, “Các người là giáo sư, nên tin vào khoa học, sao lại mê tín như thế? Lỡ như sau này bên trong lầu học xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ cũng phải dỡ bỏ cả lầu học?”

Các giáo sư hai mặt nhìn nhau.

Hiệu trưởng thành khẩn nói, “Phát sinh chuyện như vậy, ai cũng không mong muốn nhìn thấy, tôi cũng rất đau lòng, chuyện cấp bách trước tiên là phải làm gương cho các học sinh, không được nghi thần nghi quỷ, làm ảnh hưởng đến học sinh, nếu tổ chức thần kinh của các người đều như vậy, còn có thể làm gương sáng cho người khác sao?”

Ông khoát tay xua đuổi, “VẬY ĐI, TẤT CẢ GIẢI TÁN.”

Các giáo sư rời khỏi phòng, liếc mắt nhìn nhau, mỗi người đều có một suy nghĩ riêng.

“Tôi thấy hiệu trưởng nói rất có đạo lý, có lẽ chỉ là trùng hợp.”

“Trùng hợp? Có chuyện trùng hợp như vậy sao, treo mình lên cột cờ?”

“Có lẽ là bọn họ cảm thấy chọn chỗ cao tự sát, cách thiên đường gần chút.”

“...”

Mọi người anh một câu tôi một câu, trong lòng nghi kị, vẫn còn oán trách, chết chỗ nào không chết, sao lại chết chung một chỗ chứ.

Rất nhanh đã đến mười giờ, trong phòng ăn nhiều người hơn, Kỷ Thiệu chậm chạp ăn mì, trong lòng hẩn đầy tâm sự, không có khẩu vị, Thôi Ngọc thấy tô mì của hẩn còn thừa rất nhiều, rất tự nhiên chụm đầu qua ăn hết.

Kỷ Thiệu nhìn Thôi Ngọc ăn đồ hẩn đã từng ăn qua, không thấy nửa điểm ghét bỏ, trong đó không biết có bao nhiêu nước bọt của hẩn.

Hẩn biết nhà Thôi Ngọc nghèo khó, không thích lãng phí thức ăn, nhưng mà bình thường bọn Trần Hạo lãng phí thức ăn so với hẩn không ít, nhất là Phương Hiểu, một khi nổi lên tính tình thiếu gia, có đôi khi vừa mua đã vứt đi, không đụng tới một chút, sao không thấy Thôi Ngọc cũng làm như vậy?

Thôi Ngọc cúi đầu ăn nên khuất mặt, chỉ lộ ra phần gáy trắng nõn, thời điểm miệng cậu nhếch lên, cho người ta một loại cảm giác như cậu đang cười.

Nhìn như vậy một hồi, Kỷ Thiệu phát hiện tên nhóc này rất đẹp trai.

“Cậu nhìn tôi làm gì? “Thôi Ngọc không ngẩng đầu hỏi.

Kỷ Thiệu thốt ra, “Lúc cậu ăn sao lại có cảm giác rất giống với những người cổ đại.”

“Vậy sao?” Thôi Ngọc giương mắt, “Chỗ nào giống?”

Kỷ Thiệu không nói, nói không ra, chỉ cảm thấy rất giống, cảm giác nếu như Thôi Ngọc cởi áo bông kia ra, đổi thành trường bào, nhất định rất giống một công tử gia tộc cổ đại nào đó.

Hai người bọn họ từ căng tin đi ra cổng trường, lúc tới chỗ cổng Kỷ Thiệu còn vô thức đưa mắt nhìn bảo

vệ công đang đứng ở nơi đó.

Thôi Ngọc kéo hẳn, “Xe đến rồi.”

Giao lộ 206 là đường dành riêng cho người đi bộ, trên con đường chật hẹp này chỉ có duy nhất một chiếc xe đang chạy.

Hôm nay khó có được một ngày nắng, trên xe buýt đều rất đông, cơ bản tất cả mọi người đều là đi dạo phố, Kỷ Thiệu cầm lấy tay vịn, cúi đầu nhìn xuống Thôi Ngọc đang xoay lưng về phía hẳn, có cảm giác như hẳn đang ôm Thôi Ngọc vào lòng vậy.

Bị ý nghĩ kì quái của mình kích thích, thân thể Kỷ Thiệu hơi ngửa ra sau, kết quả đụng phải nữ sinh ở đằng sau, mơ hồ có một mảnh mềm mại, nữ sinh kia xấu hổ đỏ mặt, Kỷ Thiệu vẫn là lựa chọn dựa gần Thôi Ngọc.

Chợt thẳng gấp, môi Kỷ Thiệu gần như đụng vào mái tóc của Thôi Ngọc, thân thể Thôi Ngọc nghiêng về phía trước, rất nhanh sẽ tiếp xúc gần gũi với nữ sinh đang ngồi trên kia, hẳn phản xạ có điều kiện ôm Thôi Ngọc lại.

Toàn bộ quá trình diễn ra rất nhanh, chỉ tầm vài giây.

Trong xe tràn ngập tiếng mắng chửi, âm thanh phàn nàn, ồn ào vô cùng, không có người chú ý tới một màn nam sinh đang ôm một nam sinh khác.

Cả người Kỷ Thiệu thẳng tắp, ngay cả quần áo của Thôi Ngọc cũng không đụng vào.

Thẳng đến khi xuống xe, Kỷ Thiệu vẫn còn rất xấu hổ, hẳn và Thôi Ngọc cùng nhau lớn lên, loại chạm tay chạm chân này rất nhiều, nhưng đều là khi còn bé đùa giỡn, khác hoàn toàn với lần này.

Loại hành vi ôm eo này Kỷ Thiệu chỉ dùng trên người bạn gái.

Thôi Ngọc vẫn là vẻ mặt trầm tĩnh kia, ngay tại lúc kỷ Thiệu cho là cậu không để ý, chợt nghe cậu cười nói, “Vừa rồi cảm ơn.”

Kỷ Thiệu, “...” Hẳn mặt không biểu cảm, cứng ngắc nói, “Không cần cảm ơn.”

Về mặt Thôi Ngọc hơi trầm xuống, ánh mắt đảo quanh đến khi thấy một thân ảnh thì dừng lại, “Kỷ Thiệu, Liễu Thần cũng tới.”

Kỷ Thiệu nhìn qua, thấy Liễu Thần đang ngồi xổm ở dưới một gốc cây hút thuốc, lúc hai đôi mắt giao

nhau, hấn cũng rất kinh ngạc.

Đứng mặt ở chỗ này, mục đích là gì không cần nói cũng biết.

Liễu Thần ném điều thuốc xuống đất giẫm lên, đi nhanh qua, thẳng thắn nói mục đích đến của mình, “Các cậu có cách nào vào nhà Trương Đại Hổ được không?”

Đây là vùng ngoại ô, đều là nhà hai tầng, không cao, còn có cái sân nhỏ, rất dễ trèo tường leo vào.

Kỷ Thiệu cảm thấy Liễu Thần đoán chừng là ảnh hưởng từ vụ giáo sư chết, nên chỉ số IQ giảm xuống cực mạnh.

Hấn nhìn Thôi Ngọc, Thôi Ngọc gật đầu.

Hai người cùng nhau đi đến bờ tường, tay chân linh hoạt, động tác rất nhanh, để lại Liễu Thần đang đứng tại đó, “...”

Hấn chữi tục một tiếng, vội vã bất an trèo tường.

Trong sân rất yên lặng, hai người Kỷ Thiệu đưa lưng về phía mặt trời, nhưng vẫn cảm thấy lạnh lẽo từ bên trong xâm nhập vào.

Liễu Thần nuốt nuốt bọt một cái, “Phòng của Trương Đại Hổ ở đâu?”

“Tìm.” Kỷ Thiệu tiến lên phía trước, hấn quay đầu lại, Thôi Ngọc đang đứng ở đằng sau, không có lạc mắt.

Giữa nhà có treo một bức ảnh trắng đen, mắt của Trương Đại Hổ mở to, nhìn đối diện ra cửa, như đang trừng mắt với bọn họ.

Ba người đều khựng lại tại chỗ, mồ hôi lạnh thấm ướt sau lưng.

Kỷ Thiệu đi trước, Thôi Ngọc đi sau hấn, Liễu Thần phát hiện mình giống như người thừa, vẻ mặt hoảng sợ vội đuổi theo, như là sau lưng có người đang cười nhạo nhìn hấn.

Tầng trệt có một phòng, bài trí đơn giản, là phòng ngủ của Trương Căn Phát, tầng hai có hai phòng, phòng chính giữa có lẽ là của Trương Đại Hổ, bên trong còn treo ảnh chụp của hấn ở trên tường.

Trong phòng vừa ẩm vừa ảm ướt, phát ra mùi nấm mốc, còn có một mùi hôi thúi khiến cho người ta buồn nôn, như là có con gì bị thối rửa.

Thời điểm Kỷ Thiều mở ngăn kéo ra thì nhìn thấy một con chuột chết, nằm sát trong góc, có rất nhiều giòi bọ bò lúc nhúc bên trong, con chuột gần như bị thối rữa không còn hình dáng.

Thôi Ngọc bên cạnh cũng nhìn thấy, hầu kết của cậu run run, sắc mặt lập tức trắng bệch, Kỷ Thiều rất nhanh đóng ngăn kéo lại, quay đầu nói, “Đừng sợ, chỉ là con chuột chết.”

Bọn họ đột nhiên nghe được giọng nói của Liễu Thần, “Các cậu mau nhìn xem đây là cái gì?”

13. Chương 13

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

Liễu Thần chỉ vào đầu giường, chỗ đó có 2 con số – 35

“Có ý gì?” Kỷ Thiều nhú mày, “Biển số nhà sao?”

Liễu Thần lắc đầu, “Không biết.”

Hắn khom người nhìn kĩ, hình như là do móng tay cào ra.

Trong phòng đột nhiên có tiếng động rất nhỏ vang lên, lỗ chân lông của Liễu Thần dựng hết lên, tinh thần khẩn trương cao độ, “Tiếng gì vậy?”

Kỷ Thiều nhìn dưới bàn, “Là con chuột.”

Có lẽ là do bọn họ đến, nên con chuột kia bị kinh động chạy loạn.

Thôi Ngọc đứng sát vào Kỷ Thiều, thấy hắn không nhúc nhích, nên cọ cọ vào hắn.

Trong mũi đều là hương vị khó ngửi, Liễu Thần mặt mày trắng xanh, “Móa, thực buồn nôn!”

Kỷ Thiều nhìn quanh căn phòng, “Liễu Thần, còn muốn tìm nữa hay không?”

Liễu Thần cắn răng, “Tìm!”

Nhưng vấn đề là cũng không biết tìm cái gì.

Hắn ngồi xổm xuống nhìn phía dưới giường, bên dưới chất chồng đồ vật lộn xộn, nào là cặp da, giấy lộn, cờ lê, đồ khui nắp chai, thứ gì cũng có.

Còn có một thùng giấy bên trong chợt phát ra âm thanh rẹt rẹt, như là có người đang cào một cái, Liễu Thần ngưng thở, bị dọa nói không ra lời, tiếp theo chỉ thấy một con chuột từ trong thùng chạy ra.

Sắc mặt Liễu Thần trắng bệch, thiếu chút nữa hắn không không chế nổi mình.

“Ở đây nhiều chuột thật.” Kỷ Thiệu kéo cái ghế ở trong góc ra, nhìn ảnh chụp trên tường, Thôi Ngọc cũng đi theo.

“Thôi Ngọc, quỷ cậu còn không sợ, sao lại sợ chuột nhỉ?”

“Ai nói tôi không sợ quỷ?” Thôi Ngọc thở rất nhẹ.

“Tôi nói này, các cậu có thể đừng nhắc đến quỷ này quỷ nọ ở trong phòng của người chết được nữa hay không?” Liễu Thần nhắc đến người chết, để nhắc nhở bọn họ.

Kỷ Thiệu ho một tiếng, không nói gì nữa.

Phòng không lớn, chỉ có một cái bàn, một cái giường, một tủ quần áo, còn những đồ vật vô dụng, cơ hồ chất đầy.

Bởi vì có chuột, nên Thôi Ngọc hầu như không đụng vào cái gì, tay đút trong túi áo, chỉ khi Kỷ Thiệu cần cậu, cậu mới nói ra suy nghĩ của mình.

“Ngược lại quần áo không ít.” Kỷ Thiệu nhìn tủ quần áo lộn xộn, lúc định đóng lại chợt phát hiện một cái túi du lịch, hắn dừng một chút rồi kéo khóa ra, bên trong có áo T-shirt, quần đùi, quần bơi, còn có một vé xe lửa, đích đến là Hải Nam, Trương Đại Hổ định đi xa nhà.

Kỷ Thiệu cầm lấy vé xe lửa kia, bên trên ghi là ngày 2 khởi hành, cũng là ngày mà Trương Đại Hổ chết.

Hắn cảm giác sau lưng mát lạnh, rõ ràng ngày đó định đi Hải Nam, sao lại đi tự sát?

“Cầm vé xe mang đi.”

Âm thanh bên tai không hề có báo hiệu, Kỷ Thiệu nổi một tảng da gà, sắc mặt của hắn thay đổi, “Cậu nói

chuyện sao không nghe hơi thở?”

Thôi Ngọc đứng sát vào Kỷ Thiệu, thở ra một hơi.

Kỷ Thiệu, “...”

Cũng không lâu lắm, ba người đều không chịu được mùi tử khí hôi thối này, nán lại trong phòng Trương Đại Hổ một lúc rồi định rời đi.

“Liễu Thần, là cậu đóng cửa sao?”

“Không có.”

Lúc Liễu Thần trả lời, tay Kỷ Thiệu đã đặt trên nắm cửa, sắc mặt của hắn biến đổi, dùng sức kéo cửa, thế nhưng cho dù hắn dùng hết sức kéo cũng không ra.

Thật giống như... Ngoài cửa cũng đang có một cánh tay đẩy lại.

Liễu Thần thấy được tình hình, sắc mặt của hắn cũng thay đổi, “Con mẹ nó! Không mở được hả?”

Kỷ Thiệu không đáp lại, đổi tay trái kéo cửa, trong quá trình thử nghiệm, ngón giữa của hắn vô tình bị một mảnh gỗ đâm vào, rách da, ầm ầm bị rướm máu.

Thôi Ngọc đang đứng im thấy thế, cậu lấy tay ra khỏi túi, nhíu mày nói. “Tay cậu bị đứt rồi.”

Trong giọng nói ôn hòa mang theo đau lòng.

Kỷ Thiệu căn bản chẳng quan tâm ngón tay của mình bị đứt, “Liễu Thần, cậu đến.”

Liễu Thần hít sâu một hơi, dùng sức mở cửa, nhưng lại chẳng ăn thua, cơ thịt trên mặt hắn bắt đầu run run.

Không khí trong phòng càng thêm căng thẳng, nhất là khi nhìn đến ảnh chụp trên tường, Trương Đại Hổ đang nhìn bọn họ, phảng phất như đang cười nhạo bọn họ ngu xuẩn.

Thôi Ngọc dán băng cá nhân lên miệng vết thương cho Kỷ Thiệu, “Để tôi thử xem.”

Cậu nhẹ nhàng kéo một cái, cửa mở.

Kỷ Thiều và Liễu Thần, “...”

Bọn họ thử đóng lại kéo ra, rất dễ dàng, vừa rồi thực con mẹ nó gặp quỷ.

Không dừng lại nói chuyện phiếm, Kỷ Thiều và Thôi Ngọc nhanh chóng trở lại trường học.

Kỷ Thiều không mang điện thoại, về đến ký túc xá mới phát hiện Từ Thiển gọi điện cho hắn, còn gửi tin nhắn, nói cho hắn biết giáo sư điểm danh.

“Hai cậu đi đâu vậy?” Trần Hạo đang giặt giày đá bóng, “Tôi còn tưởng rằng hai người bỏ trốn cùng nhau chứ.”

Hắn luôn không suy nghĩ mà trêu chọc Kỷ Thiều với Thôi Ngọc, thật sự là hai người kia quá dính nhau rồi, không khí lúc nào cũng bốc lên bong bóng màu hồng.

Kỷ Thiều leo lên giường nằm, thuận miệng nói, “Đi dạo phố.”

“Vậy khác nào bỏ trốn.” Trần Hạo cười ha ha xong, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, “Còn mười ba ngày nữa là tới mừng 2 rồi, tôi định xin nghỉ phép, về nhà đợi, không có việc gì mới quay lại.”

Không khí trong phòng có chút ngột ngạt.

Thôi Ngọc ngồi trên ghế cời giày, “Chắc có lẽ không có chuyện gì nữa đâu.”

“Thật sự?” Trần Hạo lập tức quay đầu, “Thôi Ngọc, sao cậu biết?”

Thôi Ngọc cười khẽ, “Tôi đoán.”

Trần Hạo trợn mắt, hắn nghenh cổ hỏi, “Kỷ Thiều, cậu với Từ Thiển bộ có chuyện hả?”

“Hửm?” Kỷ Thiều từ trong mũi phát ra âm thanh, cũng không có tiếp theo nữa, đợi đến khi Trần Hạo cảm thấy cái cổ hơi đau, mới nghe được tiếng ngáy vọng xuống.

Về mặt Trần Hạo cmn.

Lúc hắn đi ra ngoài cũng thấy Thôi Ngọc lên giường rồi, nhin không được nói, “Trời còn chưa tối, hai người sao đi ngủ hết rồi?”

“Hơi mệt.” Thôi Ngọc mở chăn ra, nằm xuống.

Cửa ký túc xá vừa đóng, Thôi Ngọc mở mắt ra, cậu nhìn chăm chăm vào ban công, đôi mắt hẹp dài nheo lại.

Bỗng nhiên, rèm cửa như bị gió lớn thổi qua, đùng đưa mảnh liệt, trong chốc lát chợt dừng lại.

Thôi Ngọc ngồi dậy, quay đầu ngắm Kỳ Thiệu, cậu đưa tay chạm vào đầu mày đang nhăn lại của đối phương, ngón tay khẽ vuốt.

Bên kia, Liễu Thần về nhà, đi đến nửa đường hắt bỗng đụng vào một thiếu niên, từ trong túi rơi ra một vật, rớt trên vũng bùn.

Trên đất là một cái gương, to cỡ lòng bàn tay, kiểu dáng cổ xưa, mặt sau bị úp lên, trên đó có khắc rất nhiều hoa văn đan xen.

Liệu Thần sững sờ cúi đầu, quá kỳ quái, hắt lấy cái gương từ phòng của Trương Đại Hổ mang đi hồi nào chứ?

“Anh đẹp trai, tôi thấy ấn đường của anh biến thành màu đen, đại hung...”

Gần đây thần kinh của Liễu Thần đặc biệt mẫn cảm, hắt nghe được hai chữ đại hung, mặt liền tối sầm, mấy câu nói nhảm này lại làm cho hắt sợ khiếp vía, hắt cố ý nhìn hai bên một chút, “Ai? Là ai đang nói chuyện!”

Thiếu niên, “...Tôi.”

“Ồ là cậu à.” Liễu Thần hơi xấu hổ, “Đùa kiểu gì vậy, không thú vị chút nào.”

Hắt hừ một tiếng, bỏ lại thiếu niên ở phía sau.

“Sao ai cũng như vậy nhỉ, bộ tướng lớn lên đẹp trai rất giỏi à?”

Thiếu niên nhún nhún vai, nhặt cái gương lên, ngón tay sượt qua, sau một giây những bùn đất dính trên đó biến mất toàn bộ, hắt thích thú cười cười, bỏ cái gương vào trong túi áo.

14. Chương 14

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

Liễu Thần điên rồi.

Đang giờ học bỗng nhiên hắn quay qua bóp cổ bạn nữ bên cạnh, vừa rống vừa bóp, thanh âm thê lương, “Vì sao lại đối xử với tôi như vậy?”

Tất cả mọi người đều sợ choáng váng.

Bọn họ cho rằng Liễu Thần với nữ sinh kia có có trục trặc về tình cảm, dẫn tới tranh chấp, còn ở một bên chỉ trở.

Thẳng đến khi có người hô, “Ngừng lại đi, cô ấy sắp chết rồi!”

Mọi người mới hoảng hốt, không biết làm sao bây giờ, giáo sư cũng luống cuống tay chân, kêu to, “Liễu Thần, em làm gì đó? Mau buông tay!”

Liễu Thần nghiêng đầu, ánh mắt u ám, trống rỗng, như một người chết.

Nam sinh xung quang tiến lên lôi ra, cả người Liễu Thần khê đảo, bất tỉnh nhân sự.

Tình cảnh này dọa đến tất cả mọi người rồi.

Kỷ Thiệu đang đứng ở cuối phòng học, ánh mắt khó hiểu.

Liễu Thần như bị trúng tà.

Xảy ra chuyện, giáo sư không còn bình tĩnh dạy nổi nữa, mọi người cũng không còn tâm trạng đi nghe giảng, nên tan học sớm.

Kỷ Thiệu tìm thấy đám bạn cùng phòng với Liễu Thần hỏi, “Cậu ta sao vậy?”

“Không biết.” Bạn kia cũng bị hù không nhẹ, “Ngày hôm qua cậu ta trở về liền có chút kỳ quái.”

Ngày hôm qua? Kỷ Thiệu cùng Thôi Ngọc hai mặt nhìn nhau, không phải là từ nhà Trương Đại Hổ trở về sao?

“Liễu Thần kỳ quái chỗ nào?”

Bạn kia nhỏ giọng, “Thằng nhóc đó tự nhiên một mình lằm bằm lầu bầu, trước đây không có như vậy.”

Bỗng nhiên hắt rùng mình một cái, “Tối qua lúc nửa đêm, tôi khát nước, nên rời giường uống nước, thấy cậu ta đang ngồi trên giường, một mình ngồi khóc, tiếng khóc còn đặc biệt thương tâm.”

“Cmn, hù chết tôi.”

Kỷ Thiệu yên lặng vươn tay lau li ti trên mặt, hắn đã quên, người bạn này có chứng hôi miệng.

“Kết quả sáng hôm nay tôi kể với cậu ta, cậu ta nói cậu ta không có khóc, đánh chết cũng không thừa nhận.” Bạn kia chỉ chỉ lên má của mình, có chút bầm, “Nhìn thấy chưa? Đánh thật đó, con mẹ nó chứ tối tôi cũng hoài nghi có phải hồi tối mình nằm mơ không kìa.”

Thôi Ngọc bỗng dưng nói, “Có lẽ là nằm mơ.”

Giọng nói của cậu không hiểu tại sao lại làm cho người khác vô thức mà tin tưởng, bạn thân kia cũng bắt đầu hoài nghi chính mình, “Vậy sao? Không thể nào? Chẳng lẽ thật sự là tôi nằm mơ? Mê sảng?”

Khóe miệng Kỷ Thiệu co rút, đoán chừng Thôi Ngọc mà nói thêm một câu nữa, tên này thật sự triệt để tin tưởng.

Nhưng Thôi Ngọc dường như cũng không muốn tiếp tục chủ đề này, cậu vừa cầm cặp của mình vừa kéo Kỷ Thiệu, “Đi ăn cơm.”

Kỷ Thiệu cúi đầu, dán bên tai Thôi Ngọc, “Cậu nói xem Liễu Thần như vậy, có phải liên quan đến Trương Đại Hổ?”

Thôi Ngọc dừng bước, hơi nghiêng đầu, kéo gần khoảng cách giữa cậu và Kỷ Thiệu, “Đợi cậu ta tỉnh, chúng ta đi hỏi một chút.”

Nhớ tới Liễu Thần hồi sáng nổi điên, Kỷ Thiệu nhú mày, hắn còn giữ cái vé xe kia của Trương Đại Hổ, hiện tại có xúc động muốn trở về ném đi.

Bên ngoài phòng học, Từ Thiển đang đứng chờ Kỷ Thiệu đi ra, cô nhắc chân bước đến, đưa mắt nhìn Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc mấp mấp môi, ánh mắt âm u nhìn qua, vừa nhanh vừa trầm, không có ai biết sự hung ác trong giây phút này của cậu.

Thấy Thôi Ngọc đã đi trước, Từ Thiển cắn môi một cái, “Kỷ Thiều, tôi thích người khác rồi, chúng ta chia tay đi.”

Kỷ Thiều nhú mày, tối qua hắn đã nghe nói, mấy người trong phòng cũng đều thảo luận, nói Từ Thiển cùng một nam sinh khác đi tản bộ bên hồ, còn hỏi hắn biết hay không.

“Được.”

Đại khái là không nghĩ tới Kỷ Thiều bình tĩnh như vậy, Từ Thiển khóc, “Cậu đối với Thôi Ngọc còn tốt hơn với tôi, Kỷ Thiều, chúng ta trước kia căn bản không giống người yêu!”

Những ngày này Kỷ Thiều luôn mất tập trung, lúc nói chuyện với cô đều không phản ứng gì nhiều, mọi người trong ký túc xá đều khẳng định Kỷ Thiều thích người khác, cô không muốn nghe Kỷ Thiều nói lời chia tay trước, thổ lộ là do cô chủ động, lời kia cũng chỉ có thể do cô nói.

Chiều hôm qua, cô đã nhận lời tỏ tình của một bạn nam thời cấp 3, người kia theo đuổi cô đã hai năm, ánh mắt nhìn cô rất dịu dàng, Kỷ Thiều chưa từng nhìn cô như vậy.

Không để ý tới lời của Từ Thiển nữa, Kỷ Thiều nhìn qua người đang đứng dưới bậc thang chờ mình, hắn đối với Thôi Ngọc rất tốt sao?

Thôi Ngọc chợt quay đầu lại, Kỷ Thiều nhìn thẳng vào mắt của cậu, một khắc này bỗng nhiên nhớ lại, thời điểm tốt nghiệp trung học, lúc bạn gái đưa ra lời chia tay với hắn, cũng đã từng nói qua lời giống như vậy.

Đợi khi Từ Thiển đi rồi, Kỷ Thiều đến bên cạnh Thôi Ngọc, “Tôi đối với cậu rất tốt hả?”

Thôi Ngọc sững sốt, cậu cười cười, lộ ra lúm đồng tiền hơi cạn, “Trước kia không tốt, hiện tại rất tốt.”

Trước kia không tốt? Khóe mắt Kỷ Thiều híp lại, làm sao có thể, hắn từ nhỏ đã che chở Thôi Ngọc, không để cho ai khi dễ, nhiều năm như vậy, chưa từng thay đổi.

“Đừng có cho là tôi không nhớ, hồi nhỏ không phải là tôi thay cậu tản hết mấy tên to con kia sao, chỗ nào không tốt với cậu?”

Thôi Ngọc mím môi, “Nhưng cậu không thích tôi đi theo cậu.”

Càng nói càng vô lý, Kỷ Thiều kéo cổ áo của Thôi Ngọc, “Thời điểm bọn mình còn mặc tã, cậu đã theo tôi

rồi, đến trường tan trường vẫn đều đi theo, tôi có chỗ nào khó chịu, có lần nào tôi từng lớn tiếng với cậu hay chưa?”

Giống như là nhớ ra cái gì đó, khoe môi Thôi Ngọc nhếch lên, mặt mày dịu dàng, sáng ngời như một ánh mặt trời nho nhỏ, Kỷ Thiệu nhìn mà ngẩn ngơ, hấn ho một tiếng, ra vẻ trấn định vuốt lại cổ áo của Thôi Ngọc, “Không nháo với cậu nữa.”

Thôi Ngọc vừa đi vừa hỏi, “Kỷ Thiệu, cậu chia tay với Từ Thiên rồi hả?”

“Ừm.” Kỷ Thiệu dứt tay vào túi, “Chia tay rồi.”

Hắn thuận miệng hỏi, “Thôi Ngọc, sao tôi chưa từng thấy cậu thích ai?”

Từ cấp 2 tới cấp 3, trong sáu năm, người khác nhờ hắn đưa thư tình cho Thôi Ngọc, sao may mắn, hạc giấy, chocolate này nọ, nhiều không kể xiết, hắn nhìn thấy Thôi Ngọc lúc nào cũng cự tuyệt, đến tận bây giờ chưa từng nghe nói Thôi Ngọc quen ai.

Kỷ Thiệu đang suy nghĩ lung tung, bên tai chợt vang lên tiếng nói, “Tôi có người mình thích rồi.”

Hắn dừng lại gấp, “Ai?”

Tôi x, Thôi Ngọc có người mình thích rồi hả? Kỷ Thiệu hoàn toàn không biết giọng nói của mình bây giờ như thế nào, “Cậu chưa từng nói với tôi lần nào, giấu quá sâu rồi đó.”

Không thoải mái, hắn nhớ lại, Thôi Ngọc lúc nào cũng đi theo hắn, cậu chưa từng rời khỏi hắn thời gian dài lần nào, thế mà hắn lại mơ mơ màng màng bị người ta qua mặt.

Thôi Ngọc giương mắt, “Là cậu chưa từng hỏi.”

Kỷ Thiệu bị nghẹn, nói cũng phải, hắn đúng là chưa bao giờ hỏi, dường như vô thức quên mất, hắn hỏi tiếp, “Tôi biết cô ấy không? Trường cấp 3 mình hả? Có chung lớp không? Hay là bên hội học sinh?”

Thôi Ngọc nói, “Cậu không biết.”

Nhìn chăm chăm vào Thôi Ngọc, Kỷ Thiệu thử hỏi, “Đừng nói cậu đơn phương người ta nha?”

Thôi Ngọc gật đầu, “Ừm.” Đã lâu rồi.

“...” Kỷ Thiệu không dám tin mà lắc đầu, “Thôi Ngọc, cậu vậy mà là người nhát gan như vậy, thích người

ta lại không dám nói.”

Thôi Ngọc không nói lời nào, biểu cảm trên mặt có chút kỳ quái khó hiểu, thoạt nhìn như là cậu đang nhớ tới chuyện thương tâm nào đó, giống như đang muốn mượn bờ vai của Kỷ Thiệu dựa vào một chút.

Ngay lúc Kỷ Thiệu đang chuẩn bị nói vài câu an ủi, Thôi Ngọc đã khôi phục lại bình thường, “Đói bụng rồi, đi ăn cơm thôi.”

Kỷ Thiệu, “...”

Buổi tối hai người trông thấy Liễu Thần, tên kia cũng như ngày thường cầm đầu chơi điện thoại, nhưng mà ai nhìn thấy, đều cảm thấy có một loại không hài hòa không nói nên lời, bởi vì áo khoác Liễu Thần mặc chính là màu hồng nhạt.

15. Chương 15

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

“Kỷ Thiệu, Thôi Ngọc, các cậu có chuyện gì sao?”

Liễu Thần dời mắt khỏi điện thoại, nhìn về phía Thôi Ngọc và Kỷ Thiệu.

Đang đứng ở cửa, nhưng Kỷ Thiệu không có bước vào, ánh mắt quan sát Liễu Thần, mang theo tìm tòi nghiên cứu, “Buổi sáng cậu bị ngất.”

“Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra.” Về mặt Liễu Thần áy náy, “Cũng may Phương Phương không sao, nếu không tôi cũng không biết làm sao bây giờ.”

Bỗng nhiên hắn nhìn Thôi Ngọc, thoáng nở nụ cười.

Nụ cười kia không rõ ràng, rất nhanh đã biến mất, nhưng bị Kỷ Thiệu bắt gặp, hắn quay đầu nhìn Thôi Ngọc, Thôi Ngọc cũng nhìn hắn, “Sao?”

Kỷ Thiệu lắc đầu.

“Các cậu có về nhà không?” Liễu Thần bỏ di động vào trong túi, “Mua vé xe chưa?”

Hắn lại cười cười, “Chỗ bán vé ở Nam Đại người xếp hàng rất nhiều, tốt nhất nên đi sớm một chút, chậm trễ sẽ không mua được.”

Vé xe? Sắc mặt Kỷ Thiệu thay đổi, hắn quay đầu đi, Thôi Ngọc cũng đi theo.

“Thôi Ngọc.” Liễu Thần gọi, “Kỷ Thiệu vẫn ổn chứ? Tôi thấy bộ dáng vừa rồi của cậu ấy hình như có việc rất gấp, có phải do...”

“Không biết.” Thôi Ngọc dừng lại, chặn ngang lời của hắn.

“Còn có chuyện cậu không biết hay sao?” Liễu Thần vẫn còn giữ nụ cười trên mặt, “Kỷ Thiệu ở đâu, cậu ở đây, cậu không phải vẫn luôn đi theo cậu ấy sao?”

Hắn cầm ly nước lên uống, ngón út nhếch lên.

Thôi Ngọc nhàn nhạt nhìn thoáng qua, xoay người, cậu đi đến bên cạnh Kỷ Thiệu, “Sao vậy?”

“Không tìm thấy vé xe.” Kỷ Thiệu lục lọi ngăn cặp, dốc ngược lên đổ hết toàn bộ đồ đạc ra bàn, hơi thở của hắn có chút nặng nề.

Thôi Ngọc nhíu mày: “Cậu nghĩ kĩ lại xem, có phải để chỗ khác rồi không?”

Kỷ Thiệu lắc đầu, không có khả năng, hắn nhớ rõ mình đã bỏ vé xe vào trong ngăn cặp.

“Ai lấy?” Thôi Ngọc đóng cửa lại, “Liễu Thần sao?”

Kỷ Thiệu cau mày, không phải Liễu Thần, nếu là hắn lấy vé xe, vừa rồi cũng sẽ không trắng trợn nhắc tới như vậy.

Sẽ là ai?

Hắn nhìn Thôi Ngọc.

Người biết hắn lấy vé xe từ chỗ Trương Đại Hồ cũng chỉ có Thôi Ngọc.

Khóe miệng Thôi Ngọc hạ xuống, “Cậu nghi ngờ tôi.”

Kỷ Thiệu im lặng, hần trầm mặc càng làm cho bầu không khí trở nên căng thẳng.

Thôi Ngọc cũng không nói lời nào, ấn đường nhíu lại, ánh mắt bình tĩnh từng chút tan rã, khổ sở, thất vọng, cô đơn.

Kỷ Thiệu thấy không đành lòng, chờ hần kịp phản ứng, hần đã ôm Thôi Ngọc rồi.

“ ... ”

Căng thẳng vừa rồi đều bị xấu hổ thay thế.

Kỷ Thiệu lập tức lấy tay ra, thân thiết vỗ vỗ lưng hần, “Đừng nghĩ nhiều, tôi không có nghi ngờ cậu.”

Giờ khắc này trong lòng Kỷ Thiệu vẫn đang sụp đổ, sao lại ôm Thôi Ngọc chứ? Còn ôm hai tay nữa.

Bị ám đầu sao? Hay là hần giống như Liễu Thần, trúng tà rồi?

Chỉ thấy Thôi Ngọc cúi đầu, hai tai có chút hồng, Kỷ Thiệu vội vàng đóng cặp lại, “Sáng mai chúng ta đi Nam Đại mua vé.”

Thôi Ngọc hạ mắt, “Được.”

Sau đó Kỷ Thiệu không nhắc tới chuyện vé xe nữa, hần lặng lẽ lấy quần áo từ trong tủ ra hết, không tìm được gì, lại bắt đầu xếp từng cái trở về, toàn bộ quá trình Thôi Ngọc đều ở bên cạnh nhìn xem.

Kỷ Thiệu vốn đang xếp đồ rất tốt, sau một lát liền trực tiếp nhét lung tung vào trong tủ, kiên nhẫn đến cực hạn rồi.

Thôi Ngọc ngồi ở trên ghế khốe miệng co rút, “Có muốn tôi giúp cậu một tay hay không?”

Kỷ Thiệu cầu còn không được.

Hần lật trái quýt, nghĩ thầm Thôi Ngọc vẫn là tức giận, trách hần không tín nhiệm, đổi lại bình thường sớm đã tới giúp hần rồi, lần này ngồi một bên nhìn thật lâu.

“Liễu Thần khoác áo màu hồng làm cho tôi nghĩ đến giáo sư.”

Thôi Ngọc đang gấp quần, động tác trên tay không ngừng, thuần thục chăm chú, “Có phải thật sự trùng

hợp?”

Kỷ Thiệu ném vỏ quýt vào trong sọt rác, không phải không có khả năng, con trai cũng có người thích mặc đồ màu hồng, nhưng mà Liễu Thần mặc lại làm cho hắn có cảm giác rất quái dị.

Còn có chuyện buổi sáng, Liễu Thần la hét như bị bệnh tâm thần, giống như toàn bộ mọi người đều làm chuyện có lỗi với hắn, chính hắn vậy mà cũng không biết mình bị làm sao.

Kỷ Thiệu liếc nhìn phần gáy của Thôi Ngọc, có thể là do đã đem bí mật lớn nhất của mình chia sẻ với Thôi Ngọc, phần sợ hãi kia liền một chia thành hai, giảm bớt rất nhiều.

Nhìn thấy Trương Đại Hổ không biết là người hay quỷ, mang theo nỗi băn khoăn về vé xe mất tích, giáo sư đã chết hình như trở về rồi, phát sinh nhiều chuyện như vậy, hắn còn có thể tỉnh táo mà suy nghĩ.

“Muốn đi tra một chút hay không?”

“Được.” Thôi Ngọc ngữ khí thương lượng, “Kỷ Thiệu, chỉ hai chúng ta thôi được không?”

Hắn đưa lưng về phía Kỷ Thiệu, biểu cảm khuất trong bóng tối.

Kỷ Thiệu thấy không vấn đề gì, “Được, chỉ hai đứa mình, vậy thì không cần gọi điện cho cậu ta nữa.”

“Cậu ăn quýt không?”

“Không ăn.” Thôi Ngọc đem bộ cuối cùng gấp xong, “Tôi đi ra ngoài một chút.”

Kỷ Thiệu nhìn thân ảnh của Thôi Ngọc biến mất tại cửa, quýt ăn trong miệng không có vị ngọt gì, hắn đem nửa còn lại ném đi.

Lúc bốn người ở trong ký túc xá thì thấy hơi chật, thời điểm ở một mình lại có chút trống vắng.

Kỷ Thiệu ra ban công đứng, nhìn xuống lầu ký túc xá, hắn đứng một hồi, vẫn không thấy Thôi Ngọc đi ra, ngay tại thời điểm hắn quay đầu, Thôi Ngọc bước ra, hướng quảng trường đi tới.

“Sao chỉ có mình cậu?”

Ngoài cửa truyền đến âm thanh của Liễu Thần, Kỷ Thiệu xem xét, đúng là Liễu Thần ngang ngược càn rỡ kia.

Liễu Thần ló đầu vào trong hỏi, “Thôi Ngọc đâu rồi?”

Kỷ Thiều đáp, “Ra ngoài rồi.”

Hắn nhìn Liễu Thần muốn nói lại thôi, “Có chuyện cứ nói.”

“Cậu hiểu rất rõ Thôi Ngọc sao?” Liễu Thần sờ sờ mũi, “Tôi nói là, cậu hiểu rõ cậu ta bao nhiêu?”

Kỷ Thiều nói, “Tôi với cậu ấy cùng nhau lớn lên.”

“Cùng nhau...” Liễu Thần lẩm bẩm, “Vậy thì khó trách.”

Kỷ Thiều không nói lời nào, Liễu Thần vẫn có vấn đề.

“Nhanh, có rất nhiều người sẽ tới.” Liễu Thần tiếp tục lẩm bẩm, “Rất nhiều rất nhiều.”

Hắn nhếch miệng cười, “Thôi Ngọc là sợ cậu bị những người kia cướp đi.”

“Có bệnh.” Kỷ Thiều mặt lạnh nắm chặt cổ áo của Liễu Thần, đẩy hắn ra ngoài, đóng cửa lại.

Đại khái qua nửa giờ, Thôi Ngọc mang theo hai phần mì cà chua chiên trứng về.

Kỷ Thiều ngửi được một mùi kì lạ trên người Thôi Ngọc, hắn kề sát vào một chút.

Thôi Ngọc không nhúc nhích, để cho hắn ngửi.

Ngửi hơn mười giây, Kỷ Thiều vẫn không biết là mùi gì, dường như hắn đã ngửi qua ở nơi nào đấy, lại không nhớ rõ.

“Ăn mì thôi.” Thôi Ngọc mở túi nhựa ra, lấy một tô mì đặt trước mặt Kỷ Thiều, “Chín quá không ăn ngon.”

Kỷ Thiều chợt bắt lấy tay của Thôi Ngọc, nhìn lòng bàn tay của cậu có một vết máu, “Sao vậy?”

Thôi Ngọc không để ý, “Có thể do không cẩn thận nên bị xước gì đấy.”

Về mặt Kỷ Thiều căng thẳng, hắn cầm tay của cậu, nhẹ nhàng lau máu đi, giống như chút máu này là chuyện đại sự nhất của hắn vậy, hết mình rồi tới Thôi Ngọc, lén đầu như vậy còn bị đứt tay.

“Để tôi khử trùng cho cậu.”

“Ăn trước đã.”

Giằng co một lát, Thôi Ngọc đi lấy nước muối.

Kỷ Thiều cầm tay của cậu, cầm miếng bông cần thận lau từng chút, “Đau?”

Khóe miệng Thôi Ngọc cong lên, “Ừm.”

Kỷ Thiều, “...” Đau còn cười.

Rất nhanh đã đến 12h, Trần Hạo trở về, hần vừa vào cửa, trên mặt là vẻ thống khổ, “Tôi bị gạt.”

Thôi Ngọc đang ngâm chân, nghe vậy ngẩng đầu dò hỏi, “Bị gạt cái gì?”

Kỷ Thiều đang nằm trên giường xem điện thoại cũng nhìn sang, ánh mắt trêu chọc, “Sắc?”

“Cái rắm! Đương nhiên là tiền!” Trần Hạo ôm mặt, “Cnm, sao tôi lại ngốc vậy chứ!”

Kỷ Thiều nhướn mi, “Gặp cướp hả?”

“Không phải cướp.” Trần Hạo nhảy tại chỗ hai cái, cắn răng nói, “Tôi đi miếu Thành Hoàng đựng phải một tên thầy bói, nói ẩn đường của tôi biến thành màu đen, đại hung.”

“Con mẹ nó chứ tôi tin.” Trần Hạo nắm tóc, “Con mẹ nó tôi vậy mà tin!”

Kỷ Thiều, “...”

Thôi Ngọc, “...”

Trần Hạo trừng mắt, “Sao hai người không nói gì hết vậy?”

Kỷ Thiều và Thôi Ngọc tiếp tục im lặng, không biết nên nói cái gì cho phải.

“500 tệ!”

Trần Hạo khóc không ra nước mắt, 500 tệ kia là số tiền cuối cùng trong túi của hắn rồi, định mua vé xe lửa với một ít đồ mang về nhà, số còn lại tính mua thêm một bộ quần áo tặng cho em gái mà hắn đang theo đuổi.

Hiện tại thì hay rồi, vét hết người chỉ còn hơn hai mươi tệ.

Trần Hạo thê thảm nói, “Kỷ Thiệu, Thôi Ngọc, hai cậu cho tôi mượn ít tiền nha.”

“Tiền không phải là vấn đề.” Kỷ Thiệu ngồi dậy nửa người, “Trần Hạo, thầy bói kia nói với cậu cái gì?”

“Nói tên của tôi có bát tự âm, dễ bị mấy thứ bẩn thỉu quẩn lầy, còn nói tôi tiền đồ vô lượng, nhất định phát tài.” Trần Hạo vẻ mặt đau khổ, “Vậy mà là quân ăn cướp, con mẹ nó chứ đúng là thói đời.”

Trước đây nếu hắn nhìn thấy mấy tay thầy bói, cho dù đối phương có nói cái gì hắn đều không thèm để ý, nhưng gần đây trường học chết hai người, lại cộng thêm tờ di thư không biết thật giả kia, nên hắn mới bị lừa.

Ký túc xá tối sầm, tắt đèn rồi.

Trần Hạo giật mình, hắn vội chạy ra mở cửa, để cho đèn ngoài hành lang chiếu vào.

“Không nói không nói nữa.”

Thời điểm này dễ suy diễn lung tung.

Thôi Ngọc đi đến đầu giường của Kỷ Thiệu, “Đừng lo lắng.”

Cậu nhìn Kỷ Thiệu, khẽ nói, “Tôi vẫn luôn đi theo cậu.”

16. Chương 16

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

“Đừng, đừng, đại nhân tôi van cầu ngài, không phải tôi, đại nhân, đại nhân, tôi muốn gặp đại nhân, tôi vô tội...a...”

Có người bị treo ngược trên cột gỗ, không nhìn rõ mặt, trần truồng, thân bị cưa thành hai nửa.

Máu đỏ tí tách rơi xuống, tất cả đều là nửa phần cơ thể, chất thành núi thi hài.

“Đại nhân có lệnh, người vừa rồi, ném vào tầng thứ bảy.”

Âm thanh lạnh lẽo biến mất, từ bên trong kéo ra hai khúc thân thể, chậm rãi dính lại thành một, thân ảnh mơ hồ bị dắt đi bằng dây xích, một đầu quấn trên cổ, một đầu lơ lửng trên không.

Thiếu niên trên giường đột nhiên mở to mắt, đồng tử phóng đại, vô cùng kinh hãi.

Đối diện truyền đến âm thanh, “Kỷ Thiệu, mơ thấy ác mộng hả?”

Kỷ Thiệu thở dốc từng hơi, hần dùng lực nhắm mắt lại một cái, mồ hôi lã xuống, cả người ướt đẫm.

“Thôi Ngọc, tôi hình như mơ thấy âm phủ.”

Đầu bên kia yên tĩnh một thoáng, sau đó vang lên tiếng sột soạt, Kỷ Thiệu cảm thấy có hơi thở phun vào gáy của hắn, Thôi Ngọc nói chuyện, rất gần, giống như đang ghé sát vào trong lỗ tai của hắn vậy.

“Giấc mơ đều là hư cấu, chớ để trong lòng.”

Kỷ Thiệu liếm liếm môi khô ráo, không khí rét lạnh tràn vào trong cổ họng, hắn phản xạ có điều kiện mà nuốt nước bọt một cái.

Đây không phải là lần đầu tiên hắn mơ thấy giấc mộng kia, không biết xuất phát từ tò mò hay là nguyên nhân nào khác, mỗi lần hắn đều muốn nhìn rõ gương mặt kia, thế nhưng đều không được.

“Trước đây tôi đã từng mơ thấy giấc mộng đó, có người bị cưa.”

Yên lặng trong chốc lát, mặt Thôi Ngọc chìm trong bóng tối, “Vậy nhất định là rất đau.”

Kỷ Thiệu khẽ giật mình, “Có lẽ.”

Cưa thành hai nửa, đoán chừng là rất đau đi.

Mơ thấy ác mộng, Kỷ Thiệu không muốn ngủ nữa, hắn vươn tay tìm điện thoại bên cạnh, đụng tới một bàn tay, thon gầy lạnh băng.

Một khắc này, Kỷ Thiệu thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Móa, cậu để tay ở đó làm gì?”

Thôi Ngọc thở dài, thu tay lại.

Kỷ Thiệu mở điện thoại, hết pin rồi, hắn bực bội hỏi, “Thôi Ngọc, mấy giờ rồi?”

Trong bóng tối xuất hiện chút ánh sáng màu xanh, Thôi Ngọc đáp, “Hơn hai giờ.”

Kỷ Thiệu nheo mắt, lúc này để hắn suy nghĩ nữa là hỏng bét, hắn liếm liếm môi, lại hỏi, “Thôi Ngọc, ngủ chưa?”

Giường đối diện, Thôi Ngọc lặng lẽ nhìn Kỷ Thiệu, “Chưa ngủ.”

Đã qua cơn buồn ngủ, Kỷ Thiệu chống tay ngồi dậy, “Cậu kể một chút chuyện hồi nhỏ cho tôi nghe đi.”

Kỉ ức trước năm mười tuổi hắn đều quên sạch, tất cả chỉ là trống rỗng.

“Tôi cũng không nhớ.” Thôi Ngọc nói, “Ngủ đi.”

Kỷ Thiệu, “...”

Ký túc xá yên tĩnh, giường dưới không còn Phương Hiểu, hắn đã sớm về nhà rồi, Trần Hạo thì ngủ rất say, không có nói mớ.

Kỷ Thiệu nằm tầng trên nghĩ ngợi lung tung, bất tri bất giác thiếp đi.

Giường đối diện có một cánh tay vươn qua, dịch dịch góc chăn cho Kỷ Thiệu, trong bóng tối mơ hồ có một tiếng thở dài, mang theo cơn chiều.

Đang ngủ, cũng không biết là ai, chạy tới chạy lui trong hành lang, tiếng bước chân rất lớn, đánh thức tất cả mọi người trong ký túc xá.

Bọn họ tỉnh lại phát hiện mới có bốn giờ, trời còn chưa sáng.

Hành lang ồn ào, toàn là tiếng mắng chửi, Trần Hạo hùng hùng hổ hổ khoác áo lông đi ra cửa, lại hùng hùng hổ hổ trở về.

Kỷ Thiệu không mở mắt nổi hỏi, “Ai vậy?”

“Mẹ nó.” Trần Hạo gãi gãi đầu, “Không biết là thằng ngu nào, đêm hôm khuya khoắt không ngủ được, ra hành lang nhảy nhót.”

Kỷ Thiệu muốn hỏi hai câu nữa, không chịu nổi buồn ngủ, lại nằm xuống.

Trần Hạo thấy hơi mắc tiểu nên vỗ vỗ giường của Kỷ Thiệu, “Kỷ Thiệu, đi WC không?”

Không có phản ứng.

Trần Hạo cắn răng, trước đây hắn rất lớn gan, tuyệt đối không bao giờ gọi người đi tiểu chung, hiện tại lá gan càng ngày càng nhỏ rồi, WC kia tối đen như mực, nằm ở cuối hành lang, ghê lắm.

Trong lòng đấu tranh, Trần Hạo quay người vỗ giường bên kia, “Thôi Ngọc?”

Người trên giường ngay cả tiếng hít thở cũng không có, im lặng nằm bất động, đột nhiên, Thôi Ngọc nghiêng đầu qua.

Trần Hạo bị dọa muốn nát mật, “Cmn, còn tưởng rằng cậu...”

Hắn kịp thời phanh lại, trong lòng nhỏ một ngụm, định nói cậu ta giống như người chết, đây không phải là nguyên nhân sao.

Thôi Ngọc nhíu mày hỏi, “Trần Hạo, cậu không ngủ đi, đứng đó làm gì?”

“Đi tiểu không?” Trần Hạo ho một tiếng, “Không phải tôi sợ, thật đó, tôi thật sự không sợ!”

Thôi Ngọc vén chăn lên, Trần Hạo vui vẻ, “Nhanh lên, đi nhanh về nhanh.”

Đèn hành lang lóe lên, tiếng chửi bới cũng không còn, trời đông giá rét, ai cũng không muốn đứng lâu ở ngoài.

Một đường đi đến WC, gió lạnh đập vào mặt, Trần Hạo rùng mình một cái, “Cmn, lạnh quá!”

Thôi Ngọc không nói chuyện, tiến vào buồng bên cạnh.

Trần Hạo trừng mắt, là đi đại tiện sao? Hắn nhìn không được nói, “Thôi Ngọc, cậu nhanh lên nha.”

Buồng kế bên không có âm thanh.

Trần Hạo nhanh chóng tắt nước, lo lắng kêu, “Thôi Ngọc?”

Cửa mở, Thôi Ngọc đi ra.

Trần Hạo hít một hơi, không biết có phải do ảo giác hay không, hắn cảm thấy mặt của Thôi Ngọc đặc biệt trắng, gần như trong suốt.

Lúc trở về, đèn hành lang chiếu sáng, áp lực trong lòng Trần Hạo không hiểu sao được quét sạch, hắn nhìn Thôi Ngọc đi bên cạnh, mí mắt hạ xuống, bờ môi không có huyết sắc, hình như là buồn ngủ, rất bình thường.

Cũng giống như mọi khi, buổi sáng Kỷ Thiệu bị giọng ca của Trần Hạo đánh thức.

Nghĩ tới còn phải đến Nam Đại mua vé xe, hắn không còn chút buồn ngủ nào, xuống giường cấp tốc thay quần áo, “Thôi Ngọc đâu?”

Trần Hạo đang đánh răng rửa mặt ngoài ban công, “Đến căng tin rồi.”

“Cái này là cái gì?” Kỷ Thiệu thấy chỗ gối của Trần Hạo có một hạt châu đen nho nhỏ, hắn cầm lên nhìn thử, “Cầu thủy tinh?”

Trần Hạo thần bí cười cười, “Đây chính là bảo bối tốt, tôi đã kể với cậu...”

Đột nhiên, hạt châu trên tay của Kỷ Thiệu xuất hiện vết nứt, trong nháy mắt vỡ thành mấy khối.

“...”

Kỷ Thiệu ngạc nhiên.

Cái cảm của Trần Hạo như muốn rơi ra.

Toàn bộ thế giới an tĩnh trong một giây, sau đó là âm thanh phát điên của Trần Hạo.

“Cmn, vậy mà nát rồi?” Trần Hạo kinh hãi miệng run run, “Vậy mà nói hạt châu này có thể ngăn cản vạn ác chi linh, yêu ma quái quỷ đụng một cái liền hiện nguyên hình...” Hắn không nói được nữa, trong lòng đều là đậu xanh rau má, đám lừa bịp này.

Khóe miệng Kỷ Thiệu co rút, “... Tôi đụng rất nhẹ.”

Trần Hạo đỡ trán, “Đừng nói nữa, tôi cần yên tĩnh.”

Kỷ Thiệu vỗ vỗ vai hắn, “Nén bi thương.”

Trần Hạo nổi giận đùng đùng đem hạt châu đã vỡ đập thêm một phát nữa, hắn suy sụp, 500 tệ! Thế giới này có còn công đạo nữa hay không.

Lần sau đụng phải cái tay thầy bói kia, hắn nhất định phải yêu cầu bồi thường.

Thôi Ngọc mang theo bữa sáng trở về, vừa vào cửa đã nhìn thấy hạt đen đen kia, đáy mắt của hắn chợt lạnh, ngồi xổm xuống nhặt những mảnh hạt châu kia lên, “Cái này ở đâu ra? Kỷ Thiệu, là của cậu hả?”

“Không phải của tôi.” Kỷ Thiệu nói, “Là của Trần Hạo mua từ tên thầy bói đó.”

Thôi Ngọc siết chặt tay, cậu hỏi Trần Hạo, “Thầy bói còn đưa cho cậu cái gì nữa không?”

Trần Hạo lắc đầu, “Không còn, chỉ có hạt châu bị nát đó.”

Hắn đang đau lòng, còn Kỷ Thiệu cúi đầu ăn bánh bao, nên ai cũng không phát hiện biểu cảm trên mặt của Thôi Ngọc.

17. Chương 17

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

Trên đường đối diện với Nam Đại, đi bộ hơn nửa tiếng, Kỷ Thiệu cảm thấy mỏi chân, “Tìm xe ôm.”

Thôi Ngọc gật đầu, “Được.”

Hai người ở cổng tìm được một chú xe ôm nhiệt tình mời gọi, Thôi Ngọc ngồi lên trước, Kỷ Thiệu ngồi phía sau hắn.

Gió rất lớn, thổi đến cơ mặt đau nhức, ngay cả mắt cũng không mở ra được, Kỷ Thiệu kéo mũ áo sau lưng Thôi Ngọc, giúp cậu trùm lên, lấy tay giữ chặt.

Thôi Ngọc phía trước trong mắt lóe sáng, cậu chậm rãi cong cong khóe môi, mang theo âm áp vui vẻ.

Sau một lúc, Kỷ Thiệu đột nhiên có cảm giác bị chen chúc, hắn bị ép sát chặt vào Thôi Ngọc, giống như phía sau hắn còn chen lên thêm một người.

Một giây sau, Kỷ Thiệu mạnh mẽ quay đầu lại, chỉ có đường sá trống trải.

Hắn ép lên Thôi Ngọc, dùng sức rất lớn, khoảng cách này rất ngắn, bản thân Kỷ Thiệu thấy không được tự nhiên, hắn chỉ muốn lui về sau, lại bị một lực lượng đẩy về phía trước.

Trán của Kỷ Thiệu nổi gân xanh, đũng quần của hắn cọ sát vào mông Thôi Ngọc, trên xe ôm xóc nảy, không ngừng đỉnh đụng, ma sát đến cứng rắn.

“ ... ”

Thôi Ngọc ngồi phía trước không nhúc nhích, mặc kệ cho Kỷ Thiệu đỉnh lấy.

Kỷ Thiệu hô hấp nặng nề, bầu không khí xấu hổ, hỗn loạn theo gió.

Thời điểm đến Nam Đại, cảm giác chen chúc sau lưng biến mất, Kỷ Thiệu cúi đầu chỉnh lại áo lông lợn xộn trên người, có thể là do bị gió thổi.

Thôi Ngọc nhìn chăm chú vào Kỷ Thiệu, ánh mắt nghiền ngẫm.

Kỷ Thiệu ho một tiếng, “Cậu nhìn tôi làm gì?”

Hắn nhẹ nhàng khoan khoái vuốt vuốt mái tóc, dưới ánh mặt trời lộ ra nụ cười anh tuấn, “Bị ca mê hoặc?”

Thôi Ngọc cười cười, “Ừm.”

Khóe miệng Kỷ Thiệu co rút, hắn dứt tay vào trong túi, nhấc chân đi thẳng về phía trước, khóe môi Thôi Ngọc cong cong, chậm rãi theo sau.

Hai người là lần đầu đi mua vé, không biết địa chỉ cụ thể, ở bên trong Nam Đại mò mẫm đi chuyển.

“Tôi đi hỏi người ta.”

Kỷ Thiệu nói xong liền đi nhanh đến chỗ mấy bạn nam nữ đang tụ tập không xa ở đằng kia.

Thôi Ngọc mím môi đứng tại chỗ, mắt híp híp, lúc này có chút tối tăm phiền muộn.

“Hương bên kia.” Kỷ Thiệu trở về, nói đùa, “Mỹ nữ ở Nam Đại thật nhiều, còn rất nhiệt tình.”

Thôi Ngọc không đếm xỉa nói, “Vậy sao?”

“Thấy cô gái mặc áo màu vàng kia không?” Kỷ Thiệu nhếch miệng, “Hỏi cậu có bạn gái hay chưa, còn xin số của cậu, Thôi Ngọc, tôi phát hiện cậu rất đào hoa nha.”

Thôi Ngọc thờ ơ, cậu đột nhiên gọi, “Kỷ Thiệu.”

“Hả?” Kỷ Thiệu ánh mắt dò hỏi.

Thôi Ngọc nói, “Tôi đi mua nước.”

Nhìn bóng lưng Thôi Ngọc, Kỷ Thiệu khẽ nhíu mày, hình như là đang giận.

Đợi khi hai người cầm ly nước đứng chỗ bán vé, đội ngũ xếp hàng bên cạnh, ồn ào vô cùng.

Từ Thiển cùng mấy người trong ký túc xá đang xếp hàng, các cô vì vội, nên đặc biệt ở tiệm net suốt đêm, không muốn đến sau xếp hàng đợi lâu quá.

Vương Càn Vũ chợt hô lên, “Này, mau nhìn, đó không phải là Kỷ Thiệu và Thôi Ngọc sao?”

Từ Thiển ở phía sau nhìn qua, cô cắn cắn môi.

“Đúng là bọn họ.” Một nữ sinh khác hai mắt sáng ngời, đã nhìn thấy Kỷ Thiệu, “Chúng ta có nên mua vé giúp bọn họ hay không?”

Từ Thiển nhỏ giọng nói, “Thôi đi.”

Vương Càn Vũ và nữ sinh kia ngạc nhiên, hai cô nhìn sang bạn nam bên cạnh Từ Thiển, cũng phải, bạn trai hiện tại đang ở đây.

Từ Thiển trong lòng thở dài, cô rất muốn mua giúp Kỷ Thiệu, nhưng thấy vô cùng xấu hổ, hơn nữa bạn trai của cô cũng ở đây, cảm thấy không hay lắm.

Kỷ Thiệu đang ở hàng bên cạnh, cũng đã nhìn thấy Từ Thiển, thấy đối phương giả vờ như không nhìn thấy

mình, hẳn cũng sẽ không ngốc mà đi tìm không thoải mái.

Hai anh đẹp trai có sức hấp dẫn rất lớn, con gái xung quanh đều quay đầu nhìn xem.

Thôi Ngọc cắn ống hút, khẽ nhàu mày, cậu là đang nghỉ bữa trưa ở Nam Đại nên ăn cái gì, cũng không biết ở đây có mì cà chua trứng chiên hay không, bộ dáng kia ở trong mắt người khác lại là vẻ đẹp u buồn.

Phía trước có cô gái chạy tới, “Soái ca, nhanh đến đây, mình mua giúp cậu.”

Thôi Ngọc cười nhạt, “Không cần, tôi không gấp.”

Cô gái lúc này đỏ mặt.

Kỷ Thiệu, “...” Không gấp? Giữa mùa đông lạnh lẽo đứng xếp hàng, rảnh lắm sao?

Hắn không nói hai lời, thò tay vô túi của Thôi Ngọc lấy ra thẻ sinh viên cùng tiền tệ, cộng thêm của mình và Trần Hạo, “Cảm ơn mỹ nữ.”

Cô gái kia vội vàng khoát tay, nụ cười sáng lạn, hào phóng nói, “Không có gì, hai cậu đi đến đâu?”

Kỷ Thiệu nói, “Hai vé đi Thâm Quyển, một vé đi Cáp Nhĩ Tân, đều là chuyến số 17.”

“Được.” Cô gái cầm thẻ sinh viên đi khỏi.

Thôi Ngọc rước tới nhiều ánh mắt thù địch.

Kỷ Thiệu thấy Thôi Ngọc có chút không vui, liếc mắt, “Chẳng lẽ cậu còn muốn xếp hàng?”

Cậu chỉ là muốn... Thôi Ngọc nhìn người bên cạnh, thở dài.

Lúc đám người Từ Thiển mua vé xong rời khỏi, đều không hẹn mà cùng nhìn qua hướng Kỷ Thiệu, bạn học cùng lớp, thật ra có thể chào hỏi.

Kỷ Thiệu không liếc mắt một cái, hắn phát giác có một ánh mắt tràn ngập địch ý, hẳn là từ bạn trai kia của Từ Thiển.

“Từ Thiển vẫn còn nhìn cậu.”

Bên tai chợt vang lên giọng nói của Thôi Ngọc, Kỷ Thiệu nhướn mi, hần nâng mắt nhìn lên, ánh mắt lạnh lùng, Từ Thiển khẽ giật mình, sau đó bối rối thu hồi tầm mắt.

Có người mua giúp nên tốc độ rất nhanh, cô gái kia nhiệt tình đưa vé cùng tiền thối cho Thôi Ngọc, “Các cậu học ở Khoa Viện sao?”

Thôi Ngọc cầm lấy thẻ sinh viên, đưa vé cho Kỷ Thiệu, “Ừm.”

Kỷ Thiệu tùy ý lướt nhìn vé trong tay, sắc mặt của hắn biến đổi.

Số xe giống hệt trên vé xe đã lấy ở phòng Trương Đại Hổ, ngay cả toa xe cũng giống, trong lòng Kỷ Thiệu có bóng ma, buổi chiều hắn đi nhà ga mua vé lần nữa, vừa lấy vé xong, vẫn là chuyến xe kia, chỉ khác là toa xe thay đổi, từ năm đổi thành mười lăm.

Trong văn phòng, Phương Nghị trợn mắt nhìn ngăn kéo, bên trong có một vé xe, là ngày 2 tháng 11 mười giờ rưỡi sáng, trạm cuối Hải Nam.

Hắn nhớ rõ rằng hai tháng trước mình không có mua vé xe.

Gọi một cuộc điện thoại, tất cả thành viên không có nhiệm vụ bên ngoài đều đã tới, Phương Nghị chỉ vào vé xe trên bàn, “Của ai?”

Đưa mắt nhìn nhau, tất cả mọi người đều lắc đầu.

Phương Nghị sắc mặt khó coi, “Đều ra ngoài đi”

Mọi người không hiểu ra sao.

Hơn 10 phút sau, Phương Nghị đến phòng giám sát coi camera, từ lúc hắn rời khỏi đến lúc hắn trở về, đoạn thời gian này không có bất kỳ người nào vào phòng làm việc của hắn.

Nhìn vé xe đặt cùng chỗ với di thư, Phương Nghị dùng sức rít thuốc lá, vụ án của Trương Đại Hổ và Ngô Lệ Lệ đã sớm kết thúc, vụ án trong tay của hắn rất nhiều, mỗi ngày đều bận rộn muốn chết, không có thời gian suy nghĩ về mấy thứ linh tinh.

Vì cái gì còn tìm đến hắn?

Mùng hai đêm đó, Phương Nghị đến trường học, trên người hắn mang theo súng, chỗ nào cũng không đi, chỉ đứng an vị ở quảng trường, đối mặt với cột cờ.

18. Chương 18

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

Hơn tám giờ, mấy dãy lầu học ở phía sau quảng trường đều vẫn còn đang hoạt động, có thể thấy không ít sinh viên đi lại xung quanh, thoáng cái tới mười giờ, bốn phía không còn một bóng người.

Mà dãy lầu ký túc xá cùng căng tin cách đó không xa quảng trường đèn đuốc sáng trưng, như hai thế giới.

Phương Nghị vẫn còn ngồi ở chỗ đó, hắn đã hút không dưới nửa bao thuốc, ngoại trừ động tác ở tay, cơ thể cùng bộ phận khác đều không di chuyển chút nào, đại não tỉnh táo dị thường.

Điện thoại trong túi đột nhiên rung lên, thần kinh của Phương Nghị chợt căng thẳng, hắn cúi nhỏ một tiếng, lấy điện thoại mở ra thì thấy là số của tổng đài 10086.

“Mẹ.”

Tắt điện thoại đi, lại sờ tới cây súng nằm trong túi, Phương Nghị mạnh mẽ rít một điếu thuốc, trong lòng rối bời, hắn đứng dậy đi đến căng tin, muốn ăn bát mì.

Chỗ này vẫn còn rất đông sinh viên, ồn ào một mảnh.

Phương Nghị ngồi vào bàn gần cửa ra vào, âm thanh ăn mì của hắn rất lớn, tiếng xì xụp như sấm, người nhìn thấy hắn ăn sẽ có cảm giác rất ngon miệng.

Đột nhiên giữa âm thanh hỗn loạn vang lên một câu nói, “Ăn nhanh lên, thời gian không còn nhiều nữa rồi.”

Phương Nghị lập tức ngừng đầu, xung quanh người đến người đi, các bàn trái phải đều có sinh viên đang ngồi, ánh mắt sắc bén của hắn nhanh chóng tìm tòi, ở cửa ra vào bên cạnh hắn đúng lúc có một nam sinh đang đứng.

Nam sinh kia bị nhìn chăm chú mà sửng sốt, phản xạ có điều kiện đi sờ mặt, nghĩ thầm hay là rằng mình bị dính rau?

Hắn sờ không có cái gì, thấy người đàn ông nhìn chăm chăm vào mình rất quái lạ, không bao lâu, đã nhanh

chân bỏ chạy.

Phương Nghị di chuyển ánh mắt, tiếp tục ăn mì.

Trước một cửa sổ, Kỷ Thiệu và Thôi Ngọc đang đợi bánh rán, Trần Hạo cầm ba bốn cái giò heo, hỏi hai người có muốn ăn hay không.

“Không ăn.” Kỷ Thiệu lắc đầu, chân với chũa tay, nhóc này bình thường không biết xảy ra chuyện gì, sao hôm nay lại ăn tạp như vậy, nào của hắn cũng bị hư rồi hay sao ấy, vậy mà thương tâm vì mấy cái giò heo.

Trần Hạo âm thanh hàm hồ, “Thôi Ngọc, cậu thì sao? Ăn một cái?”

Không biết là vì sao, bắt đầu từ chạng vạng, sắc mặt của Thôi Ngọc rất khác, giống như khí sắc đều bị rút sạch hết vậy.

Mắt nhìn giò heo cay đỏ, hầu kết Thôi Ngọc nhấp nhô, sắc mặt càng trắng, cậu mấp máy môi, “Không cần.”

Trần Hạo nhún nhún vai, liên tiếp cắn mấy cục thịt, trong miệng đầy tương ớt.

Hắn di chuyển tầm mắt đến cửa ra vào, kỳ quái hỏi, “Chú út của Phương Hiến sao lại ở chỗ này?”

Kỷ Thiệu nheo mắt, chẳng lẽ lại xảy ra chuyện?

Bác gái trong cửa sổ hô, “Trò kia, bánh rán xong rồi!”

Lúc đi ngang cửa ra vào Kỷ Thiệu mở miệng chào hỏi, “Cảnh sát Phương.”

Phương Nghị nghe thấy, hắn ngẩng đầu, đôi mắt màu đen sâu thẳm, tối tăm, nguy hiểm, trong nháy mắt đó hắn giống như đã quên mất nên nói cái gì, thẳng đến khi nhìn thấy hình dáng thiếu niên trong mắt của hắn phóng đại lên, hắn mới bừng tỉnh, xem nhẹ phút ngưng trệ vừa rồi, “Là các cậu à.”

Kỷ Thiệu kì lạ nhướn mày, Phương Nghị mới vừa rồi là đang ngăn người?

Ánh mắt tùy ý quét qua quét lại, Phương Nghị nhìn qua nam sinh bên cạnh Kỷ Thiệu, thân thể cao gầy như trúc, thanh tú khôi ngô, đẹp trai như vậy, sao hắn không có ấn tượng?

Ngay lúc Phương Nghị cố gắng nhớ lại, hắn cảm giác có người đang nhìn mình, ánh mắt kia phi thường cổ quái, như nhìn bằng hữu cũ, lại có chút chán ghét.

Phương Nghị giương mắt, Thôi Ngọc nhìn hẩn cười cười, nụ cười rất là ôn hòa.

Lách người qua, Trần Hạo xoay đầu, nhỏ giọng hỏi, “Cảnh sát Phương, có phải trường học chúng tôi lại...”

Hẩn làm động tác cắt cổ.

“Nghĩ lung tung gì đó.” Phương Nghị vỗ vỗ đầu Trần Hạo, “Chỉ là đi ngang qua, vào ăn một bát mì rồi đi.”

Trần Hạo thở phào, lại bắt đầu cười đùa hí hửng, hẩn không nhận thức được ngữ khí của mình đã thả lỏng đi rất nhiều.

Bọn Kỷ Thiệu trở lại ký túc xá, đụng phải Liễu Thần đang đứng ở chỗ cửa sổ tại hành lang, lăm bắm gì đó.

“Liễu Thần,” Trần Hạo không có đi qua, ở trước cửa phòng hét, “Cậu đang nhìn gì vậy?”

Liễu Thần ở bên cửa sổ quay đầu nhìn lại, bày ra một khuôn mặt tươi cười, “Đợi bạn.”

Tầm mắt của hẩn nhìn tới Thôi Ngọc, chăm chú bình tĩnh, lại nhìn Kỷ Thiệu, khóe miệng càng thêm mở rộng, gần như đến mang tai.

Thôi Ngọc nói với Kỷ Thiệu, “Đừng nhìn nữa.”

“Có phải sắp có tuyết rơi rồi hay không?” Kỷ Thiệu đi vào phòng, tay đang giữ cửa, hẩn thay đổi chủ đề, “Mấy bữa nay lạnh thật, bánh rán nóng hổi mới mua vừa rồi đã bắt đầu nguội.”

“Có khả năng.” Thôi Ngọc ăn hết mẫu bánh rán còn lại, bỗng nhiên nói, “Kỷ Thiệu, qua một tiếng nữa, là sinh nhật của cậu rồi.”

Về mặt Kỷ Thiệu chờ ra, sinh nhật hẩn? Nếu Thôi Ngọc không nhắc tới, hẩn đã quên luôn.

Đến 12h, ký túc xá tắt đèn, Kỷ Thiệu mười tám tuổi.

Hẩn đang lăn mò trải ga giường, phía đối diện có một giọng nói vang lên, “Sinh nhật vui vẻ, kỷ Thiệu.”

Kỷ Thiệu mở chăn ra, nói đùa, “Thế nào? Cậu thấy tôi mười tám nên không vui?”

Thôi Ngọc khẽ nói, “Đến sớm đến trễ, cũng sẽ đến.”

Chỉ là một câu bình thường, lại làm người ta cảm thấy quái dị.

“Ai nói giống, sang năm cậu...” Kỷ Thiệu nuốt nước bọt, có một bàn tay sờ lên mặt của hắn, cái mũi, con mắt.

Hắn bắt lấy cánh tay kia, đè thấp nói, “Cậu đừng nháo, ca thấy cậu đẹp mắt lắm nha.”

Trần Hạo giương dưới gào lên, “Hai người đủ rồi nha, tối thui tối mù, liếc mắt đưa tình vẫn thấy sao?”

“Đến, Kỷ Thiệu, Thôi Ngọc.” Hắn ho hai tiếng, “Chúng ta chơi nối chữ.”

“Trường mệnh bách tuế.”

*(*sống lâu trăm tuổi)*

Trần Hạo bắt đầu trước.

“Tuế tuế bình an.” Kỷ Thiệu tiếp câu.

*(*Hàng năm bình an)*

Đến Thôi Ngọc rồi, bên kia không có âm thanh, qua lâu sau mới vang lên một câu, “An nhiên vô sự.”

*(*Bình an vô sự)*

Ba người cậu một câu tôi một câu, thời gian từng phút trôi qua, đã hơn một giờ.

Phương Nghị đứng ở quảng trường trùng mắt nhìn vào hư không, tinh thần cảnh giác cao độ, không biết qua bao lâu, hắn cảm thấy mắt của mình bắt đầu đau xót, trĩu nặng, hắn chớp mắt một cái, tầm mắt đột nhiên trở nên bao quát.

Hắn đang bị treo ở trên cột cờ.

Huyết sắc trên mặt Phương Nghị hoàn toàn biến mất, hắn muốn bắt thử lấy cột cờ, tay chân lại cứng ngắc, không nhúc nhích được.

Tại một khắc hít thở không thông này, miệng hắn há to, mất đi ý thức, mơ hồ nhớ tới cái gì đó, hình như là một cái tên.

Kỷ Thiều từ trên giường đột nhiên bật dậy, hần xuống giường mặc áo khoác, động tác cứng ngắc, mơ mơ màng màng nghe được động tĩnh của Trần Hạo, ngáp hỏi, “Đi tiểu không?”

Thôi Ngọc cũng xuống giường, “Tôi cũng muốn đi.”

Nhìn cửa ra vào, Trần Hạo muốn nói hần không muốn ở một mình trong phòng, sau đó liền ngủ mất tiêu.

Phòng bên cạnh, Liễu Thần bỗng nhiên kêu lên một tiếng, “Đến rồi.”

Mọi người trong phòng đều tỉnh dậy, bọn họ chửi ầm lên, “Cmn, hù chết ông!”

Tất cả mọi người đều cho rằng Liễu Thần đang nói mớ, có hai người đã ngủ lại, còn một người khác lẩm miệng hỏi, “Liễu Thần, cậu đang nói gì vậy? Ai đến?”

Hần nghe được giường dưới sột soạt, cố gắng mở mắt hỏi, “Đã trễ thế này, cậu đi đâu vậy?”

“Đi gặp bạn của tôi.”

Liễu Thần đi ra ngoài, vừa đi vừa nói, “Bọn họ đang đợi tôi.”

19. Chương 19

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

Bầu trời tối om, như một miếng vải đen cũ kỹ, không có ngôi sao nào.

Trên quảng trường có rất nhiều người, bọn họ mặc quần áo và đeo trang sức khác nhau, hoặc đứng hoặc ngồi, hoặc đi hoặc chạy, trong đó cũng không thiếu động vật, thanh âm ồn ào vang lên liên tiếp, lại không cảm thấy có một tia nhân khí nào.

Mấy đứa bé ở đằng kia chạy quanh cột cờ, trong miệng còn không ngừng reo hò, “Treo cao treo cao.”

Một bà lão lưng còng hỏi, “Treo trên kia là ai vậy?”

Cô gái tóc dài bên cạnh đáp, “Là một cảnh sát, tôi đã thấy mấy lần.”

Một phụ nữ trong ngực ôm một đứa bé cười khanh khách, “Tôi cũng đã gặp anh trai kia!”

“Vậy à?” Bà lão ồ lên một tiếng, “Sao lão chưa từng nghe thấy?”

Người phụ nữ ngẩng đầu, lộ ra một gương mặt hư thối nhìn thấy cả xương.

Người phụ nữ kia như không cảm thấy có gì không khỏe, “Hắn khác với chúng ta, không biết những chuyện kia.”

“Vậy sao treo ở trên đó?”

Một người đàn ông trung niên đi tới, thân thể cường tráng, nhưng khi nhìn xuống sẽ phát hiện trên bụng của ông ta có một vết rạch, nhất định đã bị cắt qua, còn có thể thấy ruột lòi ra ngoài.

Ông ta nhìn lên trên, “Không giống với chúng ta.”

“Hai người gần đây vì sao có thể chạy khỏi nơi này? Còn chúng ta lại không thể?”

“Có đại nhân ở đây.” Bà lão nói, “Ai cũng không chạy thoát được đâu.”

Người đàn ông đầu tiên thì có thể biết rõ, vì đã nhận được thông báo đào ngũ, người thứ hai vì nhớ nhung nhân gian, không muốn chết, bọn họ treo người giầy để nhắc nhở cô ta, kết quả vẫn không chịu đi, cuối cùng là bọn họ phải hỗ trợ kéo lên.

“Lúc còn ở nhân gian tôi có một tòa nhà mười tầng.”

Người đàn ông trung niên sờ sờ cột cờ, hẳn là tự sát trên tầng cao nhất.

“Vậy thì vừa khéo.” Bà lão cười một tiếng, bà là bị nhi tử của mình ép phải thắt cổ.

Người phụ nữ không có xen vào, chỉ là ôm chặt đứa con của mình.

Người đàn ông trung niên nhìn hai bên một chút, thò tay chọc lên mặt đứa bé, “Các người có biết năm đó xảy ra chuyện gì không?”

Người phụ nữ cùng bà lão đồng thời lắc đầu.

Năm đó nhóm đào ngũ của bọn họ chạy đi lại không thể trở về, lúc cổng trời sụp đổ, tất cả mọi người chạy trốn ra bên ngoài, bọn họ chạy chậm, đều bị vây khốn ở chỗ kiếp trước mà mình chết, những người kia chạy nhanh, tốt hơn so với bọn họ, có thể sinh hoạt tại nhân gian, tám năm mười năm hoặc là vài chục năm, thời gian vừa đến, lại sẽ chết một kiểu giống nhau như vậy.

Ngay tại vừa rồi, bọn họ nghe được âm thanh cửa mở, âm thanh kia giống như là tiếng chuông cảnh báo, nhắc nhở bọn họ phải về rồi.

Mặc kệ không tình nguyện như thế nào, món nợ kiếp trước còn phải tiếp tục trả.

Người đàn ông trung niên trầm giọng, “Tôi nghe nói, có một hồn phách không cam lòng, thừa dịp đại nhân không chú ý, chui vào vòng luân hồi, còn là đi lên...”

Bà lão lên tiếng ngăn lại, “Đừng nói nữa.”

Bọn họ đều thoáng cái trầm mặc.

“Tôi ở tầng mười lăm đấy.” Người đàn ông trung niên tò mò hỏi, “Các người ở đâu?”

Người phụ nữ vỗ vỗ đứa bé trong ngực, “Tôi ở tầng thứ nhất.”

Bà lão ho khan hai tiếng, “Tầng thứ tư.”

Người đàn ông trung niên nhếch miệng, “Đều tốt hơn so với tôi.”

Biểu lộ trên mặt ông ta từng chút từng chút biến thành sợ hãi, hai tròng mắt chảy ra máu, lộ ra tuyệt vọng cực độ, “Thật đúng là không muốn trở về.”

“Vượt qua thì tốt rồi, kiếp sau không bao giờ hồ đồ nữa.”

“Có thể chịu đến đâu hay đến đó vậy...”

Người phụ nữ nói xong trầm giọng nức nở, thanh âm kia mang theo ai oán hối hận vô tận, cô vừa khóc, đứa bé cũng khóc, thoáng cái làm mọi người xung quanh cũng khóc rống theo.

“Đại nhân tới rồi!”

Có người kinh hoàng hét to, tất cả tiếng khóc dừng lại, cùng nhìn về một hướng.

Trong bóng tối dần dần xuất hiện hai cái thân ảnh.

Kỷ Thiệu đi phía trước, Thôi Ngọc một mực theo sau, cậu dùng hết toàn lực thu thập, chấp vá, gom góp, đem hẩn phong ấn mười tám năm, không có biện pháp khác.

Một cỗ âm khí vây quanh cột cờ, hướng chớp cờ dừng mãnh lao tới.

Thôi Ngọc đang đứng ở bên trong, mặt cậu không biểu tình, những người kia đều phủ phục trên mặt đất, thân thể run rẩy.

“Bắt đầu từ tầng thứ nhất.”

“Vâng.”

Tất cả mọi người dựa theo trình tự xếp hàng, trong chớp mắt lấy cột cờ làm trung tâm, xếp thành một vòng tròn vòng quanh quảng trường.

Thôi Ngọc híp lại đôi mắt hẹp dài, gió đã bắt đầu thổi, có mấy sợi tóc quét qua nốt chu sa trên mi tâm của cậu, màu sắc nốt ruồi kia càng ngày càng đỏ, chậm rãi, biến thành một giọt máu.

Mùi máu tươi tản ra trong không khí, tất cả mọi người lập tức dán mặt sát trên đất, run rẩy càng lợi hại hơn.

Thôi Ngọc vươn tay, đem giọt máu kia đặt lên trán của Kỷ Thiệu.

Cậu dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve Kỷ Thiệu, giống như đối đãi với người thân cận nhất.

Trong nháy mắt đó, bốn phía cột cờ gió thổi mãnh liệt.

Thôi Ngọc thở dài một cái, “Đi.”

Kỷ Thiệu bất động đứng đấy, toàn bộ những người kia đều đi về phía người hẩn, mơ hồ có thể nghe được từng âm thanh đang nói ‘Về nhà về nhà’, già trẻ nam nữ đều có, thậm chí còn có tiếng kêu của động vật, thỉnh thoảng xuất hiện vài tiếng than khóc thê lương.

Liêu Thần từ phía sau chạy tới đột nhiên dừng lại, phảng phất như cái máy bị ngắt nguồn điện, từ trong cơ thể của hẩn phát ra âm thanh của phụ nữ, “Các người thả tôi ra! Vất vả lắm tôi mới trốn ra được, chết cũng không muốn quay về!”

Trong cơ thể của hắn lại phát ra âm thanh của một người đàn ông thô lỗ, “Cô đã sớm chết rồi!”

Sau đó người phụ nữ bắt đầu khóc, “Thả tôi ra...”

“La hét cái gì? Ông đây cũng không muốn trở về tiếp tục bị trâu rừng giẫm nữa.” Hắn hùng hùng hổ hổ, “Cô tưởng cô không muốn trở về là có thể không trở về sao? Bị đại nhân bắt được, con mẹ nó xong rồi!”

“Anh chỉ là bị trâu rừng giẫm, còn tôi không phải!” Cô ta nổi điên hét, “Tôi sẽ bị một cái máng bằng đá lần lượt nghiền nát thành bùn đất, van xin các người thả tôi...”

Người đàn ông mắng, “Đó là đáng đời cô!”

Lúc này ở trên quảng trường đã có mấy người chú ý tới chỗ của Liễu Thần, bọn họ mở miệng, “Đến rồi.”

Người đàn ông nói, “Đúng vậy.”

Tiếp theo từ cơ thể của Liễu Thần có một giọng nam khác vang lên, “Anh, cửa sắp đóng, nếu chậm sẽ không đuổi kịp.”

Hắn lo lắng nói, “Đường rất dài, em không biết đi, nhanh lên anh.”

Sau lưng Liễu Thần trôi lên ba bóng đen, hai cao một thấp, cái bóng thấp đó a a thét lên, tiếng kêu khủng bố.

“Tôi không.... A...”

Theo tiếng hét thê thảm của cô gái, bọn họ cùng nhau tiến vào hướng cơ thể của Kỷ Thiệu.

Bịch một tiếng, Liễu Thần té ngã xuống đất.

Chỗ cột cờ, Phương Nghị nằm trên mặt đất, từ người hắn có một bóng đen đứng lên, là một ông lão.

Lão kia gầy như que củi, trong tay cầm một cái chìa khóa nhỏ dài, tay của ông ta run run, phảng phất như lúc nào cũng có thể rơi xuống, ông lão bỗng nhiên khàn giọng nói với Thôi Ngọc, “Dương thọ của anh ta đã hết!”

Một khắc sau liền hướng Kỷ Thiệu chạy tới.

Quảng trường trống rỗng, Kỳ Thêu ngã xuống, lại được một cánh tay đỡ lấy, Thôi Ngọc kéo hắn đến trên lưng, hết thấy khôi phục bình thường.

20. Chương 20

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

Phương Nghị là bị đông cứng mà tỉnh, hắn nằm trên nền xi-măng lạnh như băng, lông mi trên mắt đều là sương trắng.

Đại não máy móc chậm rãi vận chuyển, Phương Nghị chớp mắt mấy cái, hắn chậm chạp ngồi dậy, không ngừng run rẩy, vậy mà không bị chết cứng, Diêm Vương không thu hắn.

Bốn phía đều là sương mù mờ mịt, tầm mắt mơ hồ, Phương Nghị thở ra một hơi, đáy lòng như khối băng, lạnh từ trong ra ngoài.

Hắn chạy vòng quanh quảng trường, liên tục chạy đến nửa tiếng, trên người mới có chút nhiệt độ.

Lúc này trời còn chưa sáng, Phương Nghị sờ tay vào túi áo, lấy ra cái bật lửa, hộp thuốc lá, súng, điện thoại, chìa khóa xe, bóp da, tất cả đồ đạc đều còn.

Không đúng, hình như thiếu cái gì đó, hắn mở điện thoại ra nhìn thời gian, sắp đến bốn giờ rồi.

Hắn tắt điện thoại, lại mở ra, Phương Nghị nhắm mắt lại, không nhớ gì cả, hắn tiện đường tới nơi này, ăn một bát mì, ở căng tin còn gặp được ba người bạn cùng phòng với Phương Hiến, sau đó thì sao...

Hắn ngồi nghỉ tại quảng trường, rất lạnh, hình như ngủ quên mất.

Trên đường lái xe về nhà, Phương Nghị híp mắt hút thuốc, hôm nay là mừng 2, hắn ở chỗ hiện trường vụ án ngủ một giấc, bình yên vô sự, phúc lớn mạng lớn.

Điều này cũng có thể nói rõ, căn bản không có cái gọi là ma quỷ.

Ngã tư đường, Phương Nghị ma xui quỷ khiến sờ sờ cổ, trong nháy mắt đó, cảm giác hít thở không thông ừn ừn kéo đến, hắn phản xạ tự nhiên mà trừng mắt thật lớn, miệng há to.

Điều thuốc rót xuống đùi, đốm lửa màu đỏ tươi chạm vào quần vải, từng chút từng chút khuếch tán xung quanh, thấm vào, không biết qua bao lâu, Phương Nghị bỗng nhiên bình tĩnh, hần vội vàng gạt điều thuốc ra.

“Mẹ nó phỏng rồi.”

Đùi bị dính lửa, quần vải bị đốt thành một lỗ, Phương Nghị chửi tục, thật sự là rảnh đến điên, chạy tới đó ăn mì, còn mang theo súng, cũng không biết lúc ấy hần suy nghĩ cái gì.

Kỷ Thiều tỉnh lại ở trong ký túc xá, hôm nay trời nắng.

Ánh mặt trời từ ban công cửa sổ chiếu vào, đem căn phòng chiếu đến ấm áp.

Ngủ quay về hướng mặt trời, Kỷ Thiều mở to mắt nhìn vào hư không, ánh mắt tĩnh mịch u ám, lúc này nhìn sâu không thấy đáy, mà chính hần vẫn chưa phát giác.

Hành lang truyền đến vài tiếng đùa giỡn, Kỷ Thiều hoàn hồn, hần ngáp đi xuống giường, “Mấy giờ rồi?”

Thôi Ngọc đang phơi giày ngoài ban công quay đầu lại đáp, “Sắp mười hai giờ rồi.”

Kỷ Thiều gầy gầy đầu, hần sao lại ngủ một giấc tới giờ này? “Trần Hạo đâu? Sao không thấy?”

“Đi siêu thị rồi.” Thôi Ngọc trải giấy ra phơi giày, ngón tay dọc theo mép giấy gấp lại cho ngay ngắn, rõ ràng là chuyện buồn tẻ vô vị, cậu lại không có nửa phần nóng nảy.

Kỷ Thiều đứng bên cạnh cậu hỏi không mục đích, “Tối hôm qua có xảy ra chuyện gì không?”

Thôi Ngọc không ngẩng đầu, “Chuyện gì?”

Mở vòi nước, giọng nói của Kỷ Thiều xen lẫn tiếng nước chảy, “Trên cột cờ có treo cái gì không?”

Thôi Ngọc đáp, “Không có.”

Kỷ Thiều lập tức ngồi xổm bên cạnh Thôi Ngọc, sau nửa ngày, hần lười biếng cười cười, tâm tình rất tốt, đột nhiên vươn tay sờ phần gáy lộ ra bên ngoài của Thôi Ngọc.

Bàn tay lạnh lạnh chạm vào làn da ấm áp, xúc cảm trơn mịn khiến cho Kỷ Thiều khẽ giật mình, không kìm được nhéo nhéo.

Thôi Ngọc không có phản ứng.

Kỷ Thiều khước miệng co rút, “Không lạnh?”

Thôi Ngọc khẽ cười, “Còn được.”

Thiếu niên tóc đen khước môi cong lên, khuôn mặt dễ nhìn kia một nửa được ánh mặt trời chiếu vào, một nửa thì khuất trong bóng râm, sáng tối chia thành hai nửa, hai mắt của cậu hơi híp lại.

“Bông tai của cậu bị bẩn rồi.”

Kỷ Thiều hất hất tóc, viên đá màu trắng đeo bên tai phải dưới ánh mặt trời tỏa ra hào quang chói mắt, hắn vươn tay sờ lên, “Có sao?”

“Có.” Thôi Ngọc đến gần sát, “Để tôi lau cho cậu.”

Kỷ Thiều cúi đầu, vài sợi tóc quét qua tai, Thôi Ngọc hạ tầm mắt nhìn, ánh mắt của cậu dịu dàng, có thể làm cho người ta chìm đắm trong đó.

“Xong chưa?” Kỷ Thiều hỏi.

“Chưa xong.” Thôi Ngọc nuốt nước bọt một cái.

“Hơi ngứa, có phải cậu thổi hơi vào tai tôi hay...” Kỷ Thiều không nhịn được nghiêng đầu, sau một khắc tất cả âm thanh đều ngừng ở trong cổ họng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, chớp mũi cơ hồ đã đọng.

Tai phải của Kỷ Thiều có chút ẩm ướt, có thể vừa rồi trong lúc vô tình tiến sát đến môi Thôi Ngọc, có ảo giác như bị lưỡi liếm qua, hắn có chút cứng ngắc.

Tại lúc bầu không khí đương xấu hổ, Kỷ Thiều trêu chọc nói, “Lỗ tai của tôi đến bạn gái còn chưa từng chạm qua, cậu nói hiện tại làm sao bây giờ?”

Thôi Ngọc nháy mắt mấy cái, “Cậu có thể theo tôi.”

Cậu đưa tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng đụng vào tai phải của Kỷ Thiều, “Sao lại đỏ lên rồi?”

Kỷ Thiệu hoàn toàn cứng người.

Hắn bỗng nhiên đứng dậy, nhanh chóng quay đầu dùng nước lạnh rửa mặt, ngủ một giấc tỉnh lại, sao cả người lại trở nên mẫn cảm rồi, hay là nhện quá nhiều năm.

Cảm giác, phía dưới, cứng rắn, ba từ này trong chốc lát chạy đầu Kỷ Thiệu, so với phim kinh dị còn muốn đáng sợ hơn.

Trần Hạo vui vẻ từ siêu thị trở về, mang theo một túi lớn thức ăn, sau khi vào cửa trong miệng còn đang ngâm nga hát, hắn cao hứng mở ra một bọc lap xưởng hun khói, ném cho Kỷ Thiệu và Thôi Ngọc mỗi người một phần.

“Siêu thị giảm giá, tôi mua rất nhiều, hai cậu ai muốn ăn thì tự đến lấy.”

Trần Hạo nói xong cầm lấy một cuộn giấy vệ sinh chạy vào trong toa-lét.

Mở lap xưởng hun khói ra, Thôi Ngọc cắn một miếng, cậu ăn rất chậm, nhai kỹ nuốt chậm, ưu nhã như người cổ đại.

Kỷ Thiệu cũng đang chuẩn bị ăn, lúc nhìn đến đôi môi đang ngậm lap xưởng của Thôi Ngọc, hắn ngược lại hít sâu một hơi, bước nhanh ra ngoài.

Cửa phòng mở ra đóng vào.

Thôi Ngọc giương mắt, bật cười lắc đầu, cậu vốn là thuộc về tôi, phong ấn vừa mất, loại ràng buộc này một khi trở lại, không phải sức người có thể khống chế được.

Cậu than nhẹ một tiếng, việc đã đến nước này, chỉ có thể dốc sức trông coi.

Kỷ Thiệu đang đứng trên sân thượng nhú mây, quá không được bình thường, trước kia hắn đối với Thôi Ngọc không có nhạy cảm như vậy, cho dù cởi trần ngủ chung đều không có cảm giác, sao hôm nay chỉ chạm một chút lại...

Kỷ Thiệu nhìn xuống đũng quần, cũng không đến mức mới trưởng thành có một ngày lại cần phải làm những chuyện người lớn đi? Hắn lau mặt, không đến mức.

Một tuần kể đó, Kỷ Thiệu tận lực tránh né Thôi Ngọc, lên lớp tan lớp, ngay cả lúc ngủ đối diện với nhau, ánh mắt chạm vào, hắn đều cố ý bỏ qua.

Chỉ cần là tay chân tiếp xúc một chút, phản ứng Kỷ Thiệu đều rất lớn, hắn sắp không khống chế nổi rồi.

Mọi người trong lớp phát hiện hai người bình thường quan hệ phi thường tốt hình như cãi nhau rồi, tất cả mọi người đều cảm thấy kỳ lạ, nhìn không được bí mật nghị luận, mấy nữ sinh nhất trí cho rằng bởi vì cuộc tình tay ba, còn nam sinh thống nhất lý do là đánh nhau.

Kẹp ở giữa hai người bọn họ là Trần Hạo tâm trạng không tốt lắm, hần lén lút chạy tới thư viện hỏi Thôi Ngọc, “Cậu với Kỷ Thiệu cãi nhau?”

Thôi Ngọc đang sắp xếp giá sách, nghe vậy lắc đầu.

“Không thể nào?” Trần Hạo kêu một tiếng, “Vậy hai cậu... Sao không nói chuyện với nhau?”

Thôi Ngọc dò hàng tìm sách, “Ngày mai sẽ tốt lại thôi.”

Nghe hần bình tĩnh xác định như vậy, khóe miệng Trần Hạo co rút, tôi x ậy.

Không bao lâu sau khi Trần Hạo đi, Thôi Ngọc cầm một quyển sách, dựa vào giá sách đọc, đọc được ba bốn trang, Kỷ Thiệu đến rồi.

21. Chương 21

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

Thư viện yên tĩnh, lạnh lẽo, khu vực tận cùng bên trong lại càng tĩnh mịch.

Kỷ Thiệu đứng cách hai ba bước, Thôi Ngọc không ngẩng đầu.

Lúc này vừa vặn có một nữ sinh tới tìm sách, cô nhìn thấy hai soái ca đứng đối mặt với nhau, bầu không khí vô cùng bất thường, ai cũng không nói lời nào, ý nghĩ đầu tiên chắc là sắp đánh nhau.

Nữ sinh kia suy nghĩ một chút, quyết định không đi, đợi lát nữa nếu thực sự đánh nhau, cô sẽ đi gọi người tới giúp.

Nội tâm Kỷ Thiệu sắp hỏng.

Hần dứt khoát cũng cầm một quyển sách, giả bộ như đang đọc.

Nữ sinh đứng bên cạnh giá sách vẫn chưa có đi, cô nhìn Kỷ Thiệu, lại nhìn Thôi Ngọc, dò xét qua lại, không ngừng.

Kỷ Thiệu thật sự hồng mặt.

Hắn trả sách lại chỗ cũ, bước nhanh vượt qua giá sách, im lặng đứng bên cạnh nữ sinh kia tìm sách.

Nữ sinh bị hù đến mặt biến sắc, trong nháy mắt chuyển từ trắng sang hồng, cô vội vàng rời khỏi.

Nhìn thấy người đã đi khỏi cửa, Kỷ Thiệu nhú nhú mày, trực tiếp đóng cánh cửa kia lại, cái cửa này lúc mở ra sẽ có âm thanh, nếu có người tiến vào, hắn có thể nghe rõ ràng.

Làm xong chuyện này, Kỷ Thiệu quay đầu, trở lại chỗ Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc vẫn là tư thế đó, sắp thành tượng điêu khắc luôn rồi, cũng không nhúc nhích một chút.

Kỷ Thiệu bày ra bộ dạng tùy ý, “Đang nhìn vì vậy?”

Thôi Ngọc so với hắn càng tùy ý hơn, “Sách.”

Đối thoại ngắn gọn chấm dứt.

Lại cương rồi.

Hai nhà bọn họ cách nhau rất gần, khoảng cách chỉ một con đường, vô luận đến trường hay tan trường, đều là cùng một chỗ, sớm chiều ở chung được hơn mười năm, chuyện cổ quái như vậy bắt đầu từ hồi đầu tuần.

Muốn nói nguyên nhân cụ thể, lại không nói ra được.

Đầu lưỡi Kỷ Thiệu khê đảo quanh miệng, hắn chợt đi về phía trước một bước, đem khoảng cách rút ngắn, cúi đầu quan sát cậu.

“Cậu còn nhớ nữ sinh khoa thể dục lần trước không? Tôi với cô ấy đi thuê phòng rồi.”

Thôi Ngọc gấp sách lại, nhàn nhạt hỏi, “Cậu thích?”

“Đương nhiên.” Kỷ Thiệu nhếch môi, “Cô ấy xinh đẹp lại dịu dàng, đáng người cũng tốt, tôi vô cùng thích.”

Thôi Ngọc để sách lại trên kệ, nâng mắt nhìn Kỷ Thiệu, ánh mắt của cậu tối tăm, phẳng phất như có thể nhìn xuyên thấu qua linh hồn của hắn.

Kỷ Thiệu nheo mắt lại, “Thôi Ngọc, cậu giận sao?”

Thôi Ngọc cười cười, “Tôi giận cái gì.”

Cậu như đang độc thoại, hoặc như đang tự hỏi mình.

Kỷ Thiệu ngẩng đầu nhìn lướt qua từng dãy sách, lại ngưng mắt nhìn người thiếu niên trước mặt.

Những ngày này hắn tận lực né tránh Thôi Ngọc, nhưng không có tác dụng gì, chỉ cần ngửi được mùi hương trên người Thôi Ngọc, hắn đều có thể máu nóng sục sôi.

Hắn vẫn luôn thích nữ sinh, tại sao có thể là đồng tính luyến ái.

Hơn nữa, cho dù hắn thật sự cong, cũng không nên ăn cỏ gần hang mới đúng.

Nhưng mà...

Con mẹ nó, hắn hết lần này tới lần khác đều muốn ăn đồng cỏ này.

Hắn cố ý xem nhẹ, trốn tránh, cũng tự an ủi mình tất cả chỉ là ảo giác, kết quả căn bản giống như chính là có chuyện như vậy.

Cái loại cảm giác này không biết là từ lúc nào bắt đầu, trong cơ thể hắn đã gieo xuống một vật, vật kia không ngừng kêu tên Thôi Ngọc.

Chuyện yêu đương hắn đã từng thử rồi, cũng từng có rung động, duy chỉ có bây giờ là kinh hãi nhất, lại không có cách nào quên nhất.

Kỷ Thiệu mở miệng, “Gạt cậu thôi.”

Thôi Ngọc ngoài mặt không gợn sóng nhưng hai mắt lóe lên một cái, một tia biến hóa rất nhỏ kia cũng là chân thật xảy ra.

Con người của Kỷ Thiệu sâu thẳm kỳ lạ, hắn chột xỏ Thôi Ngọc, hô hấp nặng nề, sau một khắc cắn xuống môi cậu.

Giá sách bởi vì trọng lực mà phát ra chấn động, phần lưng tê rần, lại không thể so với đau đớn trên cổ, Thôi Ngọc nhú mày, cậu vươn tay sờ lên mái tóc của Kỷ Thiệu, trong mắt mang theo dung túng.

Một lát sau, vị mặn trong miệng làm cho Kỷ Thiệu bình tĩnh, hần mạnh mẽ lui về phía sau, nhìn trên miệng Thôi Ngọc còn rướm máu, “Tôi cần sao?”

Mọi, hần vừa rồi xúc động ở đâu ra? Sao lại cần ác Thôi Ngọc như vậy.

Thôi Ngọc bình tĩnh mím môi, “Bị chó nhỏ cắn.”

Kỷ thiệu, “...”

Hần liếc mắt, “Tôi không có bệnh dại.”

Thôi Ngọc, “Vậy thì tốt.”

Khóe miệng Kỷ thiệu co rút.

Bầu không khí chợt xấu hổ, phối hợp với khu vực này, càng xấu hổ hơn nữa.

Kỷ Thiệu hạ giọng, “Sao cậu không hỏi tôi vì sao hôn cậu?”

Thôi Ngọc vẻ mặt thắc mắc, “Sao cậu hôn tôi?”

Kỷ Thiệu, “...”

Thôi Ngọc nhú mày, “Không phải cậu từng có vài người bạn gái sao? Chuyện đơn giản nhất là hôn môi mà cũng không thạo?”

Kỷ Thiệu mặt không đỏ tim không gấp, “Ai nói tôi không thạo?”

Thôi Ngọc cười mà không nói.

Kỷ Thiệu ra lệnh cho cậu, “Cậu nhắm mắt lại.”

Thôi Ngọc cười khê, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, trên môi nóng lên.

Hắn rõ ràng rất vụng về, còn muốn làm ra bộ dạng thuần thực.

Lần hôn này có hơi lâu, vết thương trên môi Thôi Ngọc không ngừng chảy máu, vị mặn trong miệng Kỷ Thiều càng nồng đậm.

Sẽ không có ai vô duyên vô cớ đi hôn một người, mà đối phương còn là đồng giới với mình.

Có gì đó khó có thể mở miệng, lại không cần nói cũng biết.

Kỷ Thiều đặc biệt cứng rắn, sắp phát nổ, kích thích rất lớn, hắn cũng không che giấu, chủ yếu là không thể che nổi.

“Đi thôi.” Hắn vô cùng lo lắng thúc giục, nếu còn hôn tiếp, hắn thật sự sẽ đem Thôi Ngọc đè xuống đất ăn sạch.

Thôi Ngọc chậm rãi hỏi, “Có muốn tôi giúp cậu một tay hay không?”

Kỷ Thiều lập tức nhìn cậu, “Cậu giúp tôi thế nào?”

Thôi Ngọc mở nút, hô hấp Kỷ Thiều dồn dập, sau đó Thôi Ngọc kéo khóa quần của hắn xuống.

“Tự nhiên cậu kéo khóa quần của tôi làm gì?”

“Kéo chơi.”

“...”

Thì ra còn ghi hận chuyện vừa rồi gạt cậu, vậy là huề nhau.

Kỷ Thiều mím môi, hắn làm một quyết định quan trọng, thế giới quan thời khắc này đều bị phá vỡ, kể cả nhân sinh của hắn, “Thôi Ngọc, chúng ta cùng nhau đi.”

Nghe được câu nói này, Thôi Ngọc rất tỉnh táo, giống như đã sớm dự liệu trước, cậu gật đầu, “Được.”

Ai cũng không biết, nội tâm của cậu có bao nhiêu sóng gió, thế nên ngón tay của cậu đều đang run rẩy, tận lực khắc chế bản thân mất khống chế.

Kỷ Thiều phát hiện từ lúc đi theo cậu đến thư viện, Thôi Ngọc rất bình tĩnh, vô luận là bọn họ hôn môi,

hay là nói ở cùng nhau, đối phương một chút cũng không có động tác phản kháng, hắn bỗng nhiên nghĩ đến một loại khả năng, “Thôi Ngọc, người cậu thăm mền sẽ không phải là tôi đi?”

Thôi Ngọc nói, “Đúng vậy.”

Kỷ Thiệu hơn nửa ngày mới hoàn hồn lại, nghĩ tới Thôi Ngọc thăm mền hắn đã rất lâu, trong lòng liền vui vẻ.

Trên đường trở về, Kỷ Thiệu vẫn là đi trước, cái này tựa như một loại bản năng bẩm sinh, hắn mất hồn mất vía, lửa tình đã lan tràn đến tận óc của hắn rồi, nên không có sức lực đi nhìn đường.

May là buổi tối, ký túc xá sắp tắt đèn rồi, không còn người nào hết, Kỷ Thiệu có thể máy móc đi mà không đụng trúng ai.

Thôi Ngọc ở phía sau lên tiếng nhắc nhở, “Hướng bên trái.”

Kỷ Thiệu quay đầu lại, tò mò hỏi, “Sao cậu lại đi đằng sau tôi rồi?”

Thôi Ngọc nhìn Kỷ Thiệu, sau nửa ngày nói, “Cũng rất khó chịu sao?”

Kỷ Thiệu nghiêng đầu liếc cậu, “Nói nhảm.”

Hắn cắn răng, hung dữ mà nói, “Tôi cảnh cáo cậu, nếu còn dám trêu chọc tôi lần nữa, tôi sẽ xử đẹp cậu.”

Thôi Ngọc dút tay vô túi, “Vậy thì thử xem.”

Kỷ Thiệu vừa định bước qua cho cậu biết thế nào là lễ độ, cậu cười trêu, “Ngày mai lại nhìn, sắp tắt đèn rồi.”

Kết quả lúc hai người chạy đến dưới lầu ký túc xá, đèn đã tắt sạch.

**Ngũ Ngũ: <cảnh báo> truyện này thanh thủy văn.*

22. Chương 22

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

Ngày nghỉ đó, Phương Hiền đi đến ký túc xá, bọn Kỷ Thiều đều đang sửa sang lại hành lý.

“Các cậu về nhà có đổi số điện thoại không?”

“Đổi.” Trần Hạo nghe rằng trợn mắt, “Đường dài lại dùng cho du lịch, đợi đổi rồi tôi sẽ nhắn tin cho các cậu.”

Phương Hiền nhai kẹo cao su, “Kỷ Thiều, Thôi Ngọc, hai cậu thì sao?”

Kỷ Thiều đang quán tai nghe lại, “Tôi không đổi.”

Thôi Ngọc thì đang xếp giày, “Tôi cũng không đổi.”

“Vậy được.” Phương Hiền nói, đại học năm nhất nghỉ đông rất dài, có hơn một tháng, hẳn cảm giác kì nghỉ đông này sẽ phát sinh chuyện gì đó, cho nên mới chạy tới ký túc xá.

“Hai người không sợ hết tiền điện thoại à?” Trần Hạo nói, “Nhất là Kỷ Thiều cậu, cậu vừa trở về, sẽ không có biết bao nhiêu em gái điện thoại nhắn tin cho cậu đâu.”

Kỷ Thiều liếc phần gáy của Thôi Ngọc, “Có cái rắc ấy.”

Giữa trưa bốn người tại lầu hai quán ăn Kim Hân xả một chầu, chỉ là quán bình dân, bọn họ gọi lẩu uyên ương, chọn thêm cả một bàn đồ ăn.

“Tôi nói cho các cậu nghe.” Trần Hạo gấp miếng thịt dê, “Người nhà tôi bảo tôi đi đến xưởng của cậu cả giúp việc, nói là muốn để cho tôi rèn luyện, cmn, xưởng đó là sản xuất biển số xe đấy, các cậu nói tôi đến đó có thể rèn luyện ra cái gì? Còn không phải là khổ lao sao.”

“Biển số xe?” Kỷ Thiều trêu chọc, “Vậy sau này mua xe, có thể nhờ vả một chút.”

Trần Hạo trợn mắt, “Đợi có xe hãng nói.”

Mọi người đều cười, có xe là khái niệm gì, chính là người giàu có, trùm một phương.

Chú út của Phương Hiền cũng rất trùm.

Động tác cầm miếng khoai tây chiên chợt dừng lại, Phương Hiền hỏi, “Thôi Ngọc, cổ tay của cậu làm sao

đấy?”

Một câu này của hắn làm cho bầu không khí trên bàn có chút vi diệu.

Trần Hạo nghe hỏi nhìn sang, Thôi Ngọc đã kéo tay áo xuống.

“Sao vậy?” Trần Hạo cái gì cũng chưa thấy.

Thôi Ngọc bình tĩnh tự nhiên, “Bị xước.”

Khóe miệng Phương Hiểu co rút, xước sao, xước mà có dấu răng, lòng hắn nghĩ, cũng không biết là nữ sinh nào cắn, nữ sinh đó hàm răng chắc rất tốt, còn rất chỉnh tề.

Đầu sỏ gây nên Kỷ Thiệu đang nhai cá viên trong miệng, hiện tại hắn đặc biệt thích cắn Thôi Ngọc, đụng một cái liền không muốn nhả ra, phẳng phất so với bánh ngọt hay là kẹo hương vị còn muốn ngọt hơn, không hiểu nổi.

Trần Hạo là hơn hai giờ chiều ra xe, ăn cơm xong là vừa.

Đợi đến tối chỉ còn Kỷ Thiệu và Thôi Ngọc trở lại ký túc xá, hai người nói chuyện phiếm một chút liền sáp lại ôm ôm hôn hôn, trong miệng đều là mùi lẩu.

“Có phải cậu đã tìm người luyện qua hay không?” Kỷ Thiệu lui về phía sau, nhìn chằm chằm vào Thôi Ngọc, lại chụp qua hôn cậu, “Sao còn biết thè lưỡi ra liếm?”

Thôi Ngọc thở gấp đáp, “Tôi từ nhỏ đã học.”

“Móa, cậu đúng là thiên tài.” Kỷ Thiệu thoáng cái nâng người Thôi Ngọc, dùng lực rất lớn, đặt cậu lên người mình.

Đột nhiên xuất hiện âm thanh rung rung ở giữa hai bắp đùi đang dán chặt, hai người đều sửng sốt, nhất thời đều không phân rõ đó là của ai.

Thôi Ngọc móc điện thoại ra, “Mẹ.”

Kỷ Thiệu với tay vào trong áo len của cậu, nhéo nhéo.

Cả người Thôi Ngọc run lên, hừ nhẹ một tiếng, mẹ Thôi đầu kia không có nghe được gì khác thường, “Sáng mai bố của Kỷ Thiệu tới nhà ga đón hai đứa, con nhớ nói tiếng cảm ơn với người ta.”

Kỷ Thiệu nhéo đến nghiệm, trái rồi đến phải, Thôi Ngọc thở nhẹ, “Con biết rồi.”

“Vậy thì tốt, đồ nào nên mang về thì mang, nhớ kiểm tra CMND và thẻ sinh viên, đừng có quên.” Mẹ Thôi, “Con với Kỷ Thiệu trên đường nhớ chú ý an toàn.”

Cúp điện thoại, Thôi Ngọc ôm cổ Kỷ Thiệu.

Kỷ Thiệu không khỏi nheo mắt lại, hấn cho là Thôi Ngọc sẽ ngăn lại, không ngờ càng nhiệt tình đáp trả.

“Khóa cửa chưa?”

“Khóa rồi.”

Thôi Ngọc gương mặt, hô hấp Kỷ Thiệu dồn dập, hấn sờ lên bắp đùi Thôi Ngọc.

Nhảy lấy đà, bay cao, rồi rơi xuống đất, toàn bộ quá trình chỉ ba giây.

Đại não Kỷ Thiệu trống rỗng.

Hấn đỏ mặt giải thích, “Đây không phải là trình độ bình thường của tôi!”

Bình thường dùng tay lúc nào cũng phải hơn 10 phút đến nửa tiếng, vừa rồi hấn quá kích động, lại cộng thêm nghẹn quá lâu, không khống chế được, tự do bay lượn.

Thôi Ngọc nhếch môi, lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ cạn, “Ý của cậu là cậu đã phát huy vượt xa người thường rồi?”

Kỷ Thiệu, “...”

Hấn lau dọn cho mình xong, đưa tay muốn giúp Thôi Ngọc, Thôi Ngọc đề tay hấn lại, lỗ tai hồng hồng, “Không cần.”

Kỷ Thiệu cười xấu xa, “Mắc cỡ à.”

Thôi Ngọc không có lên tiếng, trên mặt rất nóng.

“Cậu không thay quần sao?” Kỷ Thiệu không lay chuyển được cậu, “Trên đó đều dính tinh dịch của tôi.”

Thôi Ngọc rất bình tĩnh cởi quần jean ra, bên trong còn có một cọng lông.

Gương mặt Kỷ Thiệu co rút.

Thời điểm Thôi Ngọc thay quần, trên đùi lộ ra vết cắn, chính tề mà lại sâu.

Cậu không để ý, giống như tập mãi đã thành thói quen.

Cuối cùng hai người ngồi xe công cộng đi đến nhà ga, Kỷ Thiệu tiện đường mua hai phần bánh lão bà, còn có chút đồ ăn vặt, đợi lúc thèm ăn thì ăn.

Người rất đông, từ ngoài vào trong nhà ga, tiếng ồn ào rất lớn, trong không khí đều là hơi người hỗn tạp khó ngửi.

Phòng chờ số 9 ngồi đầy người.

Kỷ Thiệu và Thôi Ngọc đứng ngoài hành lang, đối diện là cửa soát vé.

“Chúng ta tìm chỗ ngồi.” Kỷ Thiệu tay cầm cặp, tay kia túm ba lô của Thôi Ngọc, “Qua bên kia.”

Ti vi trên tường chiếu những quảng cáo vô bổ, xung quanh người người chen chúc, túi lớn túi nhỏ chồng chất khắp nơi, có không ít sinh viên cầm bản vẽ ở đằng kia, kẹp trong đám người, đặc biệt dễ làm người khác chú ý, thu hút không ít ánh mắt của mọi người.

Kỷ Thiệu đem mp3 chỉnh đến âm lượng cao nhất, lấy tai nghe bên trái xuống, nhét vào tai Thôi Ngọc.

Động tác của hắn tự nhiên, khéo môi Thôi Ngọc cong cong.

Đợi trong chốc lát, đã bắt đầu soát vé rồi.

Kỷ Thiệu và Thôi Ngọc đứng lên xếp hàng, phía trước có một đôi tình nhân đang quần quít triền miên ôm hôn tạm biệt, dẫn đến ánh mắt của mọi người.

Nhàm chán nhìn hàng người đang xếp, Kỷ Thiệu nhướn mi, “May mà chúng ta mua được ghế ngồi.”

Lúc này người so với dự đoán còn nhiều hơn, trong xe đoán chừng ngay cả không gian đổi chân cũng không có.

Thôi Ngọc hỏi, “Chúng ta ngồi toa mấy?”

“Hình như là số 5, tôi nhìn xem.” Kỷ Thiệu từ trong túi móc ra vé xe, “Mười lăm.”

Hắn cho Thôi Ngọc đáp án.

Đáy mắt Thôi Ngọc bỗng nhiên xẹt qua cái gì đó, rất nhanh đã chìm xuống.

“Muốn ăn kẹo không?” Kỷ Thiệu cất lại vé xe, mò ra một viên kẹo, “Trần Hạo cho đấy, vị táo, rất ngọt, tôi ăn hết một viên rồi, còn thừa một viên.”

Thôi Ngọc lột ra bỏ vào miệng, một bên má phồng lên.

Đôi tình nhân rốt cuộc cũng cảm thấy xấu hổ, cẩn thận tách ra, cô gái khóc đến mắt đều đỏ, làm như sinh lý tử biệt không bằng.

Cô gái đó ngồi chung toa với Kỷ Thiệu và Thôi Ngọc, bọn họ đều cho rằng chắc chắn người rất đông, chờ xe mở ra mới phát hiện vậy mà vẫn còn nhiều chỗ trống.

23. Chương 23

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

Trong xe có một hương vị, do các loại mùi hỗn hợp với nhau, còn bị máy điều hòa phả ra, mùi đặc biệt nồng nặc.

Kỷ Thiệu và Thôi Ngọc ngồi chung ghế, Kỷ Thiệu nhường cho cậu ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, còn mình thì ngồi sát lối đi, bên kia là mấy công nhân về quê, đang đánh bài tú lơ-khơ.

Hàng ghế đối diện chỉ có một người ngồi, chính là cô gái lúc nãy trông thấy ở phòng chờ.

Kỷ Thiệu lén lút quan sát, cô gái kia gương mặt thanh tú, bên ngoài khoác áo lông cừu, áo len cổ cao bên trong, kiểu dáng lỗi thời, mái tóc chẻ đều hai bên, phủ xuống trước ngực, cả người đều rất cổ xưa.

Cô gái kia nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ, cô nhìn đến xuất thần, tựa hồ như không phát hiện ánh mắt dò xét

của Kỷ Thiệu.

Thu hồi ánh mắt đặt trên người cô gái, Kỷ Thiệu thoáng nhìn Thôi Ngọc đã nhắm hai mắt, chuẩn bị đi ngủ.

Hắn tạm thời còn chưa buồn ngủ, đứng dậy lấy ba lô từ trên kệ xuống, lục lọi một hồi hẩn hởi Thôi Ngọc, “Bánh cậu để ở đâu rồi?”

Thôi Ngọc không có mở mắt, “Trong ba lô ấy.”

Kỷ Thiệu vẫn còn lục lọi, “Không thấy.”

Thôi Ngọc cầm ba lô của hắn qua, mắt còn nhắm nhưng rất nhanh đã tìm được bánh.

Khóe miệng Kỷ Thiệu co rút, mắt mù.

Bánh lão bà đã nguội, hơi cứng, còn có chút giòn, mùi vị không tệ.

Kỷ Thiệu ăn vài miếng, “Ăn không?”

Thôi Ngọc lúc này rất cuộc mở mắt hi hí, cầm bánh cắn một cái, vốn là không nhiều lắm nhưng nhân bánh cũng đầy đủ trong miệng.

Hai anh đẹp trai ăn chung một cái bánh, quan hệ thân thiết như vậy, làm mấy cô gái ở góc bên kia hiếu kỳ nhìn qua, bắt đầu xì xào bàn tán.

Mà cô gái đối diện với bọn họ tựa như không hề phát giác.

Kỷ Thiệu ăn bánh xong, cầm ly đi rót nước nóng, chỗ lấy nước có một người đàn ông trung niên nói giọng đông bắc đang đứng, nhiệt tình nói, “Chàng trai, nước này rất nóng, lúc lấy cậu nên cẩn thận một chút.”

Tiếp đó ông ta đứng dựa sang phía bên cạnh, vừa thổi ly trà nóng vừa hỏi, “Được nghỉ đông à? Chàng trai.”

“Phi! Chỗ nào là trà bách hoa xuân thượng hạng chứ, đều là bã vụn!”

“Chàng trai, cậu là người vùng nào?”

Người đàn ông trung niên nói quá nhiều, giống như mấy năm nay chưa từng nói chuyện với ai vậy, quần quít lấy Kỷ Thiệu tán gẫu, Kỷ Thiệu cảm thấy bức bối, tay của hắn hơi nghiêng, làm nước sôi nóng hổi tràn ra ly, bắn tóe lên mu bàn tay, chỗ đó lập tức đỏ lên.

“Chao ôi bị phỏng rồi.” Người đàn ông trung niên vội vàng nói, “Cậu nhanh đi xả nước lạnh lên đi.”

Mu bàn tay bị phỏng đau xót, gân xanh trên trán của Kỷ Thiệu ửng ửng nhảy lên, lúc hắn đi ra ngoài còn có thể nghe thấy giọng nói hỗn hển của ông ta ở phía sau, “Mụ nội nó, thật vất vả mới uống được một ngụm trà lại bị phỏng lưỡi rồi!”

Kỷ Thiệu trở lại chỗ ngồi, tay của hắn đỏ bừng một mảng, không có nổi mụn nước.

Thôi Ngọc nghiêng đầu, “Phỏng?”

“Ừm.” Kỷ Thiệu cười, “Không sao đâu.”

Thôi Ngọc dứt tay vô túi, móc ra một cái lọ nhỏ màu trắng, cậu lấy một chút thuốc mỡ bôi lên mu bàn tay của Kỷ Thiệu.

Mu bàn tay chợt lành lạnh, Kỷ Thiệu ngạc nhiên, “Sao cái gì cậu cũng có vậy?”

Hắn vươn tay còn lại sờ sờ túi của Thôi Ngọc, trống rỗng, “Còn tưởng là mèo máy chứ.”

Thôi Ngọc bắt lấy cái tay kia, sờ soạng một chút, không nỡ bỏ ra.

Kỷ Thiệu nhìn phía đối diện, cô gái kia không phát hiện, hắn kéo áo khoác ra, che khuất mười ngón tay đan chặt của hắn và Thôi Ngọc.

Lát sau, ánh mắt Kỷ Thiệu lướt qua Thôi Ngọc, nhìn đồng ruộng bậc thang đang cấp tốc lùi về phía sau.

Trong nháy mắt đó, Kỷ Thiệu đột nhiên có cảm giác cô gái kia đang nhìn mình, hắn nhìn qua cửa sổ, phát hiện là ảo giác.

Thôi Ngọc nhéo nhéo tay Kỷ Thiệu, áp vào bụng lẽ mề nói, “Ngủ chút đi.”

Mấy chữ này như có tác dụng thôi miên, Kỷ Thiệu ngáp một cái, dựa vào thành ghế, hắn vốn chỉ định nhắm mắt một lúc, đợi nước nguội rồi uống.

Lại không ngờ rằng lúc tỉnh lại phát hiện trời đã tối.

Trong xe đột nhiên có rất nhiều người, chẳng những lấp đầy chỗ ngồi, mà ngay cả lối đi đều đứng đầy.

Đối diện bên cạnh cô gái là một người đàn ông anh tuấn vừa mới lên, mặc một thân màu đen kiểu áo Tôn Trung Sơn, dáng ngồi đoan chính, trong tay của y cầm một tờ báo, ăn nói có ý tứ.

Tùy ý đảo qua, Kỷ Thiệu quay đầu hỏi Thôi Ngọc, “Qua mấy trạm rồi?”

Thôi Ngọc đáp, “Bốn trạm.”

Kỷ Thiệu lau mặt, sao hần lại ngủ sâu đến vậy nhỉ.

Trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh nói chuyện, Kỷ Thiệu ngẩng đầu, lối đi sát hần có mấy người nam nữ trẻ tuổi đang đứng, ăn mặc rất theo trào lưu.

Lúc này cô gái phía đối diện từ lúc đầu lên xe luôn nhìn ra ngoài cửa sổ chột đứng dậy.

Kỷ Thiệu nhìn cô gái bước qua người đàn ông, một giọng nói vang lên, “Xin cho qua một chút,” âm thanh thật dễ nghe, lạnh lạnh, phát âm rõ ràng, có khả năng là người phương nam.

Lối đi nhỏ nhiều người, nhân viên tàu vẫn đẩy xe con cứng rắn chen vào, mọi người đều phàn nàn.

Kỷ Thiệu quan sát đồ vật trong xe nhỏ, giọng nói của Thôi Ngọc vang lên bên tai, một cánh tay vươn ra trước mắt, “Cho tôi một gói đậu phộng.”

Nhân viên tàu đưa tới một gói, thối tiền lẻ lại cho Thôi Ngọc.

Kỷ Thiệu nhìn nhìn gói đậu phộng trên bàn, chắc là vị cay, “Cậu muốn ăn sao?”

Thôi Ngọc cầm tiền lẻ, “Mua cho cậu đấy.”

Kỷ Thiệu lắc đầu, “Tôi không ăn.”

Thôi Ngọc thoáng nở nụ cười, “Rất nhanh sẽ thèm ăn.”

Kỷ Thiệu, “...”

Đằng sau truyền đến âm thanh tranh cãi, có người không muốn dịch chuyển, bắt đầu cùng nhân viên tàu âm ỉ.

Bỗng nhiên có một giọng nói kinh hãi xem lẫn âm thanh ồn ào vang lên, “Kỷ Thiều, Thôi Ngọc, là các cậu à!”

Kỷ Thiều đang nói chuyện với Thôi Ngọc, nghe được âm thanh đồng thời ngẩng đầu, thấy Liễu Thần giờ ba lô lên cao, chen đông chen tây di chuyển tới hướng bọn họ.

“Hai cậu vậy mà mua được chỗ ngồi.” Liễu Thần chống vào thành ghế, hần hăm mộ nói, “Tôi không có chỗ, từ toa số 5 dời đến đây, mẹ nó, tôi còn nghĩ chắc toa đằng sau có thể ít người hơn một chút, không ngờ lại càng đông hơn.”

Hần đang muốn ngủ bù.

Kỷ Thiều đứng dậy, “Cậu ngồi một lát đi.”

“Vậy thì cảm ơn nha.” Liễu Thần vỗ vỗ vai hắn, đặt mông ngồi xuống, mệt mỏi quá sức.

Thôi Ngọc ngồi không nhúc nhích, người đàn ông đối diện vẫn còn xem báo chí, không quan tâm.

Thở hổn hển vài hơi, Liễu Thần nói, “Tôi gặp mẹ tôi rồi.”

Kỷ Thiều kỳ quái hỏi, “Mẹ cậu?”

“Đúng vậy.” Liễu Thần ngẩng cổ nhìn quanh, nhìn không thấy cái gì, đều bị chặn, “Lúc tôi còn bé bố tôi có đưa ảnh chụp của mẹ tôi cho tôi xem, chưa từng thấy người thật, vậy mà gặp trên xe lửa.”

Trong lòng hắn thổn thức, bà nội nói mẹ hắn sinh hắn xong đã bỏ đi, bỏ một lần đã là nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ không có trở về, nhất định là đã có gia đình mới.

Vừa rồi hắn muốn đi lên nhìn một chút, do dự một hồi, người đã không thấy, hắn cảm hành lý đi một vòng cũng không tìm được.

Kỷ Thiều càng nghe càng thấy không đúng, “Nếu nói như vậy, mẹ của cậu hiện tại chắc cũng gần bốn mươi tuổi rồi, sao có thể giống với mười mấy năm trước được.”

Liễu Thần sững sốt, nói cũng phải, người phụ nữ hắn nhìn thấy giống hệt như trong tấm ảnh kia, chắc là nhận lầm người.

**Ngũ Ngụ: mừng iKON đạt Daesang GDA 2018*

24. Chương 24

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

Phía sau phát sinh tranh cãi, nhân viên tàu kia là một cô gái khoảng hai mươi mấy tuổi, xe con bị chặn đầu lại trong lối đi nhỏ, tiến thối lưỡng nan.

Cô đang giằng co với mấy hành khách.

Một bên muốn đi qua, một bên không chịu di chuyển, ngữ khí đều rất hung hăng, tỏa ra mùi thuốc súng.

Trong xe quá chật, vốn chỉ là chuyện nhỏ, lại bị xé ra to.

Tất cả hành khách xung quanh đều xem náo nhiệt, còn ngại chưa đủ rảnh, người thì góp gió, người thì châm thêm lửa, hành động thọc gậy bánh xe.

Kỷ Thiệu đứng nhìn ở đằng kia, nghĩ rằng mọi chuyện đã đi quá xa.

Cô nhân viên tàu không biết mắng cái gì, lảng máng mấy chữ như rác rưởi các loại, mấy tên đàn ông sắc mặt đều tái nhợt, “Con đi kia, mày chửi ai đó!”

Lời này quá khó nghe rồi.

Mấy phụ nữ xung quanh đều ghét bỏ, nhin không được chửi một câu.

Kỷ Thiệu nghe xong một hồi, chợt có tiếng vỗ tay vang lên.

Trưởng tàu mang theo hai nam nhân viên tới, mấy người trên đường đều lách sang hai bên.

Mấy người trẻ tuổi bên cạnh Kỷ Thiệu cứ thế mà toàn bộ chen về bên này.

Cô gái đối diện còn chưa có trở lại, cô vừa đi thì chỗ ngồi đã bị một bác gái chiếm lấy, bác gái kia gương mặt có chút vàng vọt, giống như đã rất quen thuộc, không ngừng tìm người nói chuyện.

Người đàn ông mặc kiếu áo Tôn Trung Sơn kia vẫn xem báo như cũ, hần đường như xem đến xuất thần, không nhìn thấy, không nghe được.

Bác gái kia thì thầm vài câu, di chuyển mặt trận, đến Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc nhắm mắt lại, toàn thân phát ra khí tức xin đừng quấy rầy.

“...” Bác gái kia đưa mắt tới chỗ Liễu Thần, Liễu Thần không sợ bị người khác làm phiền, “Dì à, không khát sao?”

“Bạn học, chỉ có con phản ứng với dì.” Có người lên tiếng, bác gái kia được tiếp thêm dũng khí, khuôn mặt như đang tắm gió xuân, cười lên tất cả đều là nếp nhăn, “Dì không khát, dì có mang nước, cảm ơn con nha bạn học.”

Liễu Thần khước miệng co rút, cảm ơn cái gì? Dì à, năng lực lý giải của ngài thật đặc biệt.

Bác gái giống như có một bụng lời muốn nói, lại làm cho bà khổ sở chính là, Liễu Thần nhổ ra một câu rồi sau đó không hé răng nữa chữ.

Liễu Thần cúi đầu lướt điện thoại, sự kiên nhẫn của hần bình thường chỉ đặt trên những người phụ nữ từ 30 tuổi trở xuống.

Bác gái bị lạnh nhạt, bà bỗng nhiên thở dài, “Sắp xảy ra chuyện rồi.”

Kỷ Thiệu thấy bên kia đã đánh nhau.

Nữ nhân viên tàu bị lôi kéo, cô và các đồng nghiệp cùng mấy hành khách tung quyền cước, uốn éo đánh nhau, miệng cũng không ngừng, ân cần thăm hỏi cả nhà.

Bốn phía đều rối loạn.

Mấy người trẻ tuổi chen chúc với Kỷ Thiệu nhìn thấy đều há hốc mồm, hiếu kỳ hỏi bác gái, “Dì à, sao dì biết sắp có chuyện xảy ra?”

Bác gái nói, “Nhìn nhiều thì biết.”

Kỷ Thiệu nghe mà cảm thấy quái dị, hần liếc nhìn bác gái, bà ta cười cười nhìn hần, trong nụ cười kia có ảo giác như mang theo lấy lòng.

“Móa, sẽ không chết người đi à.”

Liều Thần cũng đứng lên.

Kỷ Thiều nói, “Chắc sẽ không.”

Theo lý thuyết, nhân viên tàu ra tay có chừng mực, tối đa chỉ là giáo huấn một chút.

“Đầu năm nay ngồi xe lửa cũng không yên.” Bác gái vỗ vỗ ống quần, “Sớm biết như vậy thì đã nghe lời của con gái, đi xe khách cho an toàn.”

Lần này đáp lại vẫn là mấy người trẻ tuổi bên cạnh.

“Dì à, không trách nhân viên tàu được, ba người đàn ông đó quá hung hăng, mắng chửi người ta, còn muốn động thủ đánh phụ nữ.”

“Vậy sao?” Bác gái nói, “Lớn tuổi, lỗ tai không tốt, dì chỉ nhìn thấy nên nói, nhưng không nghe rõ được.”

Mấy người trẻ tuổi đều có chút ngượng ngùng, bọn họ cảm thấy lời của bà dì này rất đúng.

Bọn họ đều đang nói chuyện, không chú ý đến bên kia, không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, chỉ là nghe những người khác hô lên.

Bác gái than một tiếng, “Mấy người này độc ác thật, ta nghe nói trên cơ thể của con người có khá nhiều loại huyết vị, ai mà biết có...”

Bà không có nói tiếp nữa.

Mấy người Kỷ Thiều đều nghe ra tính chất nghiêm trọng của chuyện này.

Mọi người trong toa xe bị động tĩnh lớn như vậy hấp dẫn, một bên xem náo nhiệt còn một bên sợ liên lụy đến mình, có hai người tiến lên can ngăn, lại bị nhân viên tàu kéo tới đánh.

Chỉ có Thôi Ngọc cùng người đàn ông mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn kia là không quan tâm đến.

Trưởng tàu đem mấy người tham dự ẩu đả mang đi, lúc lướt qua nhìn thấy Kỷ Thiều, ông ta khẽ giật mình, trong mấy người kia, có người đàn ông trung niên lúc trước hấn gặp phải ở chỗ lấy nước nóng, tình huống kém cỏi nhất, sắc mặt tái nhợt gần như trong suốt, đã không đứng lên nổi.

Kỷ Thiệu cảm giác tay của mình bị cái gì đó bắt lấy.

Thật lạnh.

Thôi Ngọc đột nhiên mở to mắt.

Liễu Thần ở bên cạnh thấy cậu nhìn qua, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, “Cậu rất mệt mỗi hả, ồn ào lớn như vậy lại có thể ngủ được.”

“Tôi ngủ sâu.” Thôi Ngọc lướt qua Liễu Thần, cậu nói với Kỷ Thiệu, “Cậu ngồi đi.”

Kỷ Thiệu còn chưa ngồi nóng chỗ, trong xe truyền đến tiếng loa, thông báo bổ sung giường nằm, Liễu Thần mang theo hành lý, “Tôi đi mua giường nằm, hai cậu ai muốn nằm thì nhắn tin cho tôi.”

Liễu Thần đi không bao lâu, cô gái kia trở về rồi.

Bác gái từ xa trông thấy cô, lập tức đứng dậy rời khỏi.

Mấy người trẻ tuổi cũng theo bác gái di chuyển đến chỗ khác, không gian thoáng cái rộng rãi không ít.

Kỷ Thiệu uống một hộp nước, “Cậu nói thử xem bọn họ sẽ xảy ra chuyện gì không?” Bị mang đi đã một lúc.

Thôi Ngọc hỏi, “Ai?”

Kỷ Thiệu nói, “Những người vừa rồi tranh cãi với nhân viên tàu ấy.”

Hắn cọ vào chân Thôi Ngọc, “Vừa rồi cậu ngủ như heo.”

Thôi Ngọc cũng cọ lại, chân hai người dính sát, “Nằm mơ, nên không có tỉnh.”

Kỷ Thiệu trêu chọc, “... Vậy nhất định là mộng đẹp.”

Thôi Ngọc lắc đầu, “Ác mộng.”

Kỷ Thiệu lúc này mới phát giác sắc mặt của cậu không được tốt lắm, trắng bệch, “Có muốn ăn chút gì hay không?”

Thôi Ngọc dùng âm lượng chỉ Kỷ Thiệu mới có thể nghe được nói, “Tôi muốn cậu hôn tôi.”

Kỷ Thiệu khoe miệng co rút, rõ là làm nũng, nhưng người này nói lại nghiêm túc đến vậy.

“Nhiều người ở đây như vậy, sao mà hôn được.”

Thôi Ngọc mím môi, “Không sao hết.”

Không sao? Bọn họ cũng không phải bị mù, Kỷ Thiệu có chút khó hiểu, bình thường Thôi Ngọc không có như vậy, tuy thích trêu chọc hần, nhưng cũng không có không phân rõ địa điểm, thường thường xúc động đều là hần.

Thôi Ngọc hạ môi, thoát nhìn mất hứng, Kỷ Thiệu nhin không được trêu cậu, “Cậu ngứa miệng?”

Thôi Ngọc nói, “Chỗ nào cũng ngứa.”

Kỷ Thiệu, “...”

Xe đến trạm, mấy hành khách đều bị mang ra ngoài, Kỷ Thiệu quan sát từ cửa sổ, hần không thấy được người đàn ông trung niên kia.

Chuyện đã xảy ra, tất cả mọi người đều đang nhao nhao bàn luận, thốn thức.

Dù sao cũng là việc không liên quan đến mình, tất cả mọi người đều giả vờ bình luận, cũng không quá coi vào đâu.

Kỷ Thiệu nhớ đến tình cảnh của người đàn ông trung niên kia, đoán chừng sẽ không tốt đến đâu.

Chuyện đã qua, Kỷ Thiệu muốn đi tiểu, hần đưa máy mp3 cho Thôi Ngọc, “Tôi đi toa-lét.” Nhiều người, tay cũng nhiều, không để ý sẽ bị móc túi.

Thôi Ngọc nhúu mày, “Đừng xen vào chuyện gì.”

Kỷ Thiệu cười, “Biết rồi.”

Hần vận khí tốt, toa-lét không có người, nhanh đi vào giải quyết, lúc đi ra bị ngăn ở chỗ rửa tay.

Ngăn hần chính là hai đứa nhỏ, tầm bảy tám tuổi, một trai một gái, mặt mày xinh xắn, trên tay đeo vòng

bạc giống nhau, mấy người vây xem nói là sinh đôi long phượng.

Kỷ Thiều muốn đi, đứa bé trai kia giang hai tay chặn hấn lại.

“Anh trai, tụi em còn thiếu một người, anh chơi cùng tụi em được không?”

Kỷ Thiều nhướn mi, “Không được.”

Hấn nói với đứa bé trai kia, “Ồ đây rất nhiều người, em tìm người khác đi, anh không thích chơi trò chơi.”

Đối phương vẫn không nhúc nhích.

Kỷ Thiều dở khóc dở cười, người xung quanh vậy mà đều đang nhìn hấn.

Bé gái ngược mắt trông mong nhìn hấn, “Anh trai, chơi một chút thôi.”

Kỷ Thiều nói, “Một chút cũng không chơi.”

Bé gái mếu máo, sắp khóc.

Người xung quanh bắt đầu chỉ trỏ Kỷ Thiều, đại khái nói đúng là người trẻ tuổi bây giờ đều như vậy, chơi với trẻ con một chút cũng không được.

Kỷ Thiều xấu hổ bị chặn lại.

Hấn cũng không biết xảy ra chuyện gì, lần này lại không muốn gật đầu.

Hai đứa bé kia hình như phi thường muốn chơi trò chơi với Kỷ Thiều, “Anh trai, trò chơi rất đơn giản, tụi em nói một câu, anh chỉ cần nói có thể là được.”

Nghe thì rất đơn giản, nhưng Kỷ Thiều lại nói, “Không được.”

Hấn nghi hoặc chính mình vừa rồi muốn đáp ứng, sao lúc nói ra lại trái ngược.

Kỷ Thiều dường như nghe được có người nói, “Hết giờ rồi.”

Sau một khắc, tất cả mọi người đều nhìn về phía sau Kỷ Thiều.

Hắn quay đầu lại, Thôi Ngọc đang đứng ở đó.

Kỷ Thiệu quay người chỉ chỉ, hắn dừng lại, hai đứa bé vừa rồi nếu không đồng ý thì không buông tha, một chút cũng không chịu đi bây giờ lại trốn ở đằng sau người lớn, rụt rè e ngại.

Thôi Ngọc không nhìn nơi khác, chỉ nhìn thẳng vào Kỷ Thiệu, “Không phải đã nói đừng xen vào chuyện của người khác sao?”

Kỷ Thiệu nhún nhún, “Không có xen.”

Ngay cả trò chơi cũng không chơi cùng mấy bạn nhỏ.

Thôi Ngọc nói, “Người đông lắm, không có việc gì thì cũng đừng đi loạn.”

Kỷ Thiệu giật giật khoe môi, “Bàng quang sắp nổ tung rồi.”

Hắn thấy hơi khó hiểu, nhìn lại thì không thấy hai đứa nhỏ nữa rồi, không biết chạy đi chơi chỗ nào.

Hai người trở lại chỗ ngồi, chỗ đó không bị ai chiếm, không giống nơi khác, vừa rời khỏi sẽ lập tức có người chiếm lấy ngồi nghỉ một lát.

Kỷ Thiệu mở gói đậu phộng ra bắt đầu ăn, ăn gần hết một phần ba, hắn sững sờ, sao lại bị Thôi Ngọc nói trúng rồi.

Thôi Ngọc trầm mặc yên tĩnh, như là đang nghĩ chuyện gì đó.

Không biết qua bao lâu, Kỷ Thiệu nhận được hai tin nhắn của Liễu Thần, tin thứ nhất là: *tôi xuống xe rồi, tôi kể chuyện trên xe cho bố tôi nghe, bố tôi lỡ miệng nói, thì ra là mẹ của tôi mười mấy năm trước đã chết rồi.*

Kỷ Thiệu mở ra tin thứ hai: *gửi cho các cậu hình chụp của mẹ tôi, nhờ các cậu nhìn một chút, nếu các cậu nhìn thấy cô gái giống như trong tấm ảnh, giúp tôi lấy phương thức liên lạc với cô ấy, tôi muốn hỏi thăm, cô ấy rất có thể là thân nhân của mẹ tôi.*

Còn có, lúc ấy quá đông người, tôi không thấy rõ phía sau lắm, hình như là tóc dài?

Kỷ Thiệu nhận được một tấm hình, trắng đen.

Trong ảnh là một cô gái rất trẻ tuổi, chải tóc đều sang hai bên, gương mặt thanh tú, ánh mắt hữu thần, cô

mặc áo khoác lông ở bên ngoài, bên trong là áo len cổ cao, sạch sẽ gọn gàng.

Tay cầm điện thoại của Kỷ Thiệu bắt đầu run lên, hấn ngẩng đầu, cô gái kia đang nhìn hấn.

25. Chương 25

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

Hấn xx, cái này con mẹ nó là chuyện gì xảy ra, người mười mấy năm trước đã chết nay lại xuất hiện hoàn hảo, ngồi đối diện với hấn, nhìn hấn, giống từ quần áo, kiểu tóc, cho đến thần thái.

Trong lòng Kỷ Thiệu phát điên, gương mặt cứng ngắc.

Cô gái đối diện chợt mở cái túi vải màu xanh đen vẫn một mực cầm ở trên tay ra.

Đồng tử của Kỷ Thiệu co lại, sợ hãi đột kích, trong nháy mắt đó hấn như mất đi suy nghĩ, trống rỗng.

Cô gái từ trong túi lấy ra một gói hạt dưa, lộ ra vẻ mặt thân thiện, “Ăn hạt dưa không?”

Đại não Kỷ Thiệu chết máy.

Hiện tại nếu như đối phương lột da mặt của chính mình xuống ăn, hấn cũng cảm thấy không ngoài dự tính, khủng bố đã tới cực hạn.

Ăn hạt dưa, quý còn ăn cái này?

Hay là không phải quý?

Không phải quý, vậy đó là gì? Thời gian quay ngược về mười mấy năm trước?

Hấn đã xuyên không?

Kỷ Thiệu muốn chạy, nhưng chân của hấn như nhũn ra, không dậy nổi.

Cô gái thấy Kỷ Thiệu không muốn, nên ăn một mình, cô ăn rất chậm, phảng phất như nhiều năm rồi không ăn hạt dưa, lè lưỡi ra liếm từng hạt một, sau đó bỏ vào trong miệng, ngậm trong chốc lát mới nhả vỏ ra.

Kỷ Thiệu cứ như vậy nhìn cô ăn hạt dưa.

Tay đặt ở trên đùi ngắt một cái, Kỷ Thiệu đột nhiên có tri giác trở lại.

Hắn nuốt nước bọt một cái, toàn bộ thanh âm ngăn ở trong cuống họng, giống như là cổ bị bóp chặt, không nói ra được.

“Sao đổ nhiều mồ hôi như vậy?”

Thôi Ngọc thò tay chạm vào Kỷ Thiệu, vừa sờ lên trán của hắn, ẩm ướt, đều là mồ hôi.

Thừa dịp Thôi Ngọc đến gần, Kỷ Thiệu há hốc mồm, ép sát vào lỗ tai của cậu, từ kẽ răng nặn ra mấy chữ, “Tôi gặp quỷ rồi.”

Thôi Ngọc nhướn mi, “Chỗ nào?”

Ngay chỗ đối diện với cậu, Kỷ Thiệu dùng khoeo mắt liếc qua, tận lực không kinh động.

Cô gái kia tựa hồ không phát hiện, cô vẫn còn ăn hạt dưa, trên bàn đã chồng chất không ít vỏ.

Kỷ Thiệu mí mắt trực nhảy, hắn nghĩ tới, vừa rồi đối phương chỉ hỏi hắn, không có hỏi Thôi Ngọc và người đàn ông kia.

Tuy gương mặt của hắn khá điển trai, nhưng Thôi Ngọc có duyên với người khác phái hơn hắn, còn có người đàn ông kia, ngồi ngay bên cạnh cô gái, căn cứ theo lẽ thường, cũng phải mời một câu.

Cơ mặt Kỷ Thiệu co lại, quỷ mà theo lẽ thường cái rắm ấy.

Hắn mở tin nhắn của Liễu Thần ra cho Thôi Ngọc xem, kể cả tấm hình kia.

Thôi Ngọc nhìn điện thoại, mặt không đổi sắc đứng lên, đỡ lấy một bên tay của Kỷ Thiệu, tư thế nửa ôm nửa dắt mang hắn rời khỏi ghế.

Xuyên qua lối đi, một đường đến chỗ cửa xe.

Kỷ Thiệu duỗi thẳng đầu lưỡi, chạm đến trên dưới hàm răng, thấy đã có thể nói chuyện lưu loát được rồi, hắt hít sâu một hơi, “Đó là mẹ của Liễu Thần, mười mấy năm trước đã chết.”

Người nói mà da đầu run lên, sờn hết cả gai ốc.

Người nghe lại thông dong bình tĩnh, “Cậu hôn tôi một cái.”

Kỷ Thiệu, “...”

Hắn thiếu chút nữa đã tức đến nghẹn, gào lên, “Bây giờ là lúc nào rồi, chúng ta gặp quỷ...”

Câu nói kế tiếp của hắn bởi vì Thôi Ngọc tiếp cận mà dừng lại.

Hắn cắn răng, hai tay chống lên cửa xe, chặn lại ánh mắt của mấy hành khách ở phía sau, rất nhanh đè lên Thôi Ngọc.

Vốn dĩ Kỷ Thiệu chỉ là muốn chạm một cái rồi rời đi.

Nhưng lúc chạm đến nơi mềm mại cùng khí tức chỉ thuộc về bản thân cậu, hắn nhất thời đã quên hết thảy, kể cả khủng hoảng cùng bất an khi nãy.

Trong lúc hôn, miệng Thôi Ngọc lại bị cắn.

Phần lớn máu tươi đều dung nhập với nước bọt của Kỷ Thiệu, có chút mùi phiêu tán trong không khí.

Kỷ Thiệu quay đầu lại, các hành khách không biết từ lúc nào đã rời khỏi, cửa xe bên này chỉ còn hắn và Thôi Ngọc, có chút vắng vẻ.

Nhất là sau khi chen chúc một thời gian dài như vậy, bỗng dưng chợt rộng rãi, thoáng có chút không thích ứng được.

“Tôi thấy không phải đâu.” Thôi Ngọc liếm liếm môi bị rướm máu, “Cậu cẩn thận nghĩ lại xem.”

Kỷ Thiệu lau mặt, nụ hôn kia như có tác dụng trấn an, hắn bình tĩnh hơn rất nhiều.

Lúc bọn họ ở phòng chờ xe xếp hàng soát vé, đã thấy cô gái kia cùng một người đàn ông ôm ấp, lưu luyến không buông, xung quanh có rất nhiều người nhìn thấy, còn chỉ trỏ.

Đến khi tới lượt, cô gái ở phía trước bọn họ, soát vé, cầm vé, lên xe.

Hết thấy đều rất bình thường.

Nếu như là quý, chắc sẽ không có nhiều người trông thấy như vậy.

Chẳng lẽ thực sự không phải?

Cảm xúc của Kỷ Thiệu chẳng những không dịu lại, mà còn càng thêm kịch liệt, “Vậy tại sao giống y như trong tấm ảnh?”

Tông giọng của hắn cực thấp, hơi thở thô sạn, “Cậu đừng nói cho tôi, đó là mắt tôi mù.”

Thôi Ngọc lắc đầu, “Tôi cũng không biết.”

Kỷ Thiệu hung hăng cào tóc, hắn đã quên, Thôi Ngọc giống hắn, đều chỉ là người bình thường, cũng sẽ không giải thích được những chuyện cổ quái như vậy.

“Vậy làm sao bây giờ? Trở về sao?”

Tiếp theo là trạm của bọn họ, chỉ còn cách hơn một tiếng.

Kỷ Thiệu vừa dứt lời, trong xe xảy ra chấn động, đường ray phát ra tiếng ma sát cực lớn, xe lửa ngừng lại.

Chỗ cửa xe rộng rãi bỗng nhiên ùa lên rất nhiều người, đằng sau còn có người hét lên, “Chạy mau, giết người rồi...”

Thoáng cái tất cả đều hỗn loạn.

Chuyện xảy ra trong chớp mắt, bất ngờ không kịp chuẩn bị, Kỷ Thiệu không biết tại sao ở đâu chui ra một biển người như thủy triều nhào về trước mặt hắn, hắn cảm giác như sau lưng có hơn vài chục người, thậm chí hơn mấy trăm cánh tay đang đẩy hắn, lực lượng kia quá lớn, hắn căn bản không có biện pháp chống trả.

Đợi đến khi Kỷ Thiệu đứng vững người, hắn phát hiện mình đang ở trong toa xe khác, không biết toa số mấy.

Hắn lạc mất Thôi Ngọc rồi.

Điện thoại vậy mà không có tín hiệu, vẻ mặt Kỷ Thiệu khó coi.

Tiếng hô của nhân viên xe lửa truyền đến, bọn họ có ý định muốn trấn áp những hành khách tự đứng xao động.

Trong toa số 15, Thôi Ngọc không nghĩ thấy mùi của Kỷ Thiệu, cách cậu quá xa rồi, cậu nhìn quanh bốn phía, ánh mắt chìm xuống từng chút một.

Người đàn ông vẫn luôn xem báo đột nhiên lật sang trang khác, bên trên ghi là năm 1991.

“Cậu đi theo hắn, cũng vô dụng.”

Người đàn ông mở miệng, tiếng nói lạnh như băng.

Thôi Ngọc mặt mày ảm đạm, “Đó là chuyện của tôi.”

Bọn họ nói chuyện lại không khiến cho những người trong toa xe chú ý, phẳng phất như không ai có thể nghe thấy được.

“Chuyện của cậu?” Người đàn ông tựa như đang cười, “Cậu tự ý rời khỏi cương vị mình trấn thủ, phá hư trật tự âm dương hai giới, đã phạm phải tội lớn, lại còn chấp mê bất ngộ như vậy, thật quá ngu xuẩn.”

Không quan tâm đến lời của anh ta, Thôi Ngọc nhắm mắt lại, cảm ứng vị trí của cậu thiếu niên kia.

“Ở đây đều là âm linh.” Người đàn ông nói xong liền nhìn cô gái bên cạnh, cô ta vẫn còn đang ăn hạt dưa, như là mục tiêu phải hoàn thành, mà chuyện kia cũng nhất định phải hoàn thành.

“Nếu không trải qua phán quyết của tôi, cũng không đến phiên cậu đưa tiễn, bọn họ tất nhiên sẽ bỏ mạng tại đây, bọn họ đã đợi mãi cơ hội này, không có khả năng bị chúng ta ảnh hưởng.”

“Tôi và cậu đều không có quyền ngăn cản, cũng không được can thiệp, chỉ hắn mới có thể.”

“Việc đã đến nước này.” Anh ta dừng một chút, “Thế gian vạn vật, đều có thời khắc sinh tử của riêng mình, cũng là trách nhiệm của hắn, đây là sự thật.”

Lông mi của Thôi Ngọc run rẩy, mí mắt không đáp.

Khuôn mặt người đàn ông chợt quỷ dị biến thành một khuôn mặt khác, giống như bản sao của Thôi Ngọc, điều bất đồng duy nhất là trên mi tâm không có nốt chu sa.

Thôi Ngọc giọng nói cứng rắn, “Ồ kiếp này hần yêu tôi.”

Còn nói muốn cùng nhau sống tốt.

“Đó là bởi vì hần chưa tìm được hồn phách của mình, một khi biết được ngọn nguồn, kết cục cuối cùng cũng sẽ giống như ở 9 kiếp trước, hần không thể ăn thịt, uống máu của cậu.”

Y thương hại mà nhìn người em song sinh của mình, “Cậu chỉ là đóng giả, cũng không phải tôi.”

Ấn đường nhu hòa của Thôi Ngọc trong khoảnh khắc tan rã, lệ khí từ mi tâm phát ra, bộ mặt dữ tợn.

**Ngũ Ngũ: tới đây sẽ có chút khó hiểu, nhưng hãy an tâm, mọi giải đáp đều nằm ở những chương sau.*

26. Chương 26

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

Y nhìn nốt ruồi son trên mi tâm của người em trai song sinh, thấy màu sắc của nốt ruồi kia càng ngày càng tái đen, “Cậu lại tự chui đầu vào rọ.”

Thôi Ngọc cười lạnh, chẳng thèm quan tâm.

“Hần là của tôi, cũng chỉ thuộc về mình tôi.”

Y dùng ánh mắt thương hại nhìn Thôi Ngọc, “Cậu vẫn là tự lừa mình dối người như vậy.”

Sau một khắc, ngữ khí của y biến thành lạnh lẽo ác liệt, “Năm đó cậu dùng thân phận của tôi đi tiếp cận hần, làm cho hần buông lỏng cảnh giác, chiếm được tình cảm của hần, khoản nợ này tôi còn chưa tính toán với cậu, vậy mà cậu còn ngu xuẩn không hiểu.”

Thôi Ngọc nâng khóe mắt, hai mắt hẹp dài hiện ra âm lãnh, “Thân phận của anh? Nếu không có anh cản trở, hại tôi làm tổn thương hần, khiến cho hần hiểu lầm tôi, anh lại thừa dịp có khoảng trống mà chen vào, thì tôi làm gì đến tình cảnh như vậy.”

Y trầm mặc, y cũng muốn người kia, không ít hơn em trai của mình bao nhiêu.

“Lần này tôi đã đến rồi, cũng sẽ không tay không mà trở về.”

Thôi Ngọc từ kẽ răng rít ra hai chữ, “Anh dám.”

“Cần tôi nhắc lại cho cậu?” Y nói từng chữ từng chữ một, thanh âm ôn hòa, lại sắc bén như dao, “Là cậu đem hấn bức đến hồn phi phách tán, tam giới không dung, nếu như không phải tôi lưu lại cho hấn một hồn phách, thì hấn vĩnh viễn sẽ không được siêu sinh.”

“Hiện tại tôi là chủ nhân của hấn.”

Câu nói kia lại làm cho nơi ngực trái của Thôi Ngọc nhói đau, một ngụm máu từ trong miệng phun ra.

“Tam giới mỗi người đều muốn giành hấn làm của riêng, không phải một người như cậu có thể ngăn cản được, vị bên trên kia lệnh cậu trở về.”

*Tam giới: dục giới, sắc giới và vô sắc giới.

Y nói xong bỏ đi, sau một khắc thân ảnh đã biến mất, xuyên qua những toa xe hỗn loạn, tìm kiếm người y muốn giành được.

Thôi Ngọc sắp phải rời khỏi, từ hư không truyền đến một tiếng kêu, “Thôi Ngọc.”

Mắt của cậu chứa cả một trời u ám, biến mất ngay tại chỗ.

Mà lúc này, các hành khách khác trong xe nôn nóng bất an, giống như là bị nhốt ở trong lồng chờ người xâu xé.

Tiếng hô ‘Giết người’ vừa rồi chính là của bác gái kia.

Bây giờ đang ở phía sau Kỷ Thiệu.

“Dì à, có thể buông tay ra không?”

“Nơi lỏng dì sẽ đứng không vững, chàng trai à, cháu giúp dì chút đi.”

“...”

Áo của Kỷ Thiệu bị dùng sức nắm lấy, nhăn nhúm, hấn quay đầu nhìn bác gái, thấy đối phương không

ngừng xoa bóp chân, tình huống không tốt lắm, “Dì à, dì đi có một mình sao?”

“Đúng vậy.” Bác gái thở dài nói, “Một mình thôi.”

Bà nhìn hai bên một chút, “Mấy bạn học của cháu đâu rồi?”

“Có lẽ ở phía sau.” Kỷ Thiệu chỉ chỉ tay, “Muốn qua đó ngồi không?”

Bác gái vội nói, “Cám ơn nha chàng trai.”

Kỷ Thiệu vịn bác gái di chuyển qua cái ghế đối diện, những người xung quanh đều không có chỗ ngồi, cái ghế này vậy mà lại để trống.

Bác gái hình như là trong quá trình sợ chạy đến đau chân rồi, đi lại luôn cố hết sức, rất bất tiện.

“May mà gặp được cháu.” Bác gái hỏi Kỷ Thiệu, “Cháu biết trên xe xảy ra chuyện gì không?”

Kỷ Thiệu co rút khóe miệng, hẳn còn chưa xác định được những người nào biết chuyện, nhưng hẳn chắc chắn, âm thanh hồi nãy chính là của bác gái này.

Khẩu âm vùng Tứ Xuyên, giọng to mà dày, cho nên hẳn ấn tượng rất sâu.

“Dì à, không phải là dì hô sao?”

Bác gái sững sốt, bà chợt nói ra một câu khó hiểu, “Tôi hối hận rồi...”

Kỷ Thiệu nhìn chăm chăm vào gương mặt bà ta, hơn 40 tuổi, ăn mặc quê mùa, da dẻ sần sùi, khẳng định là phụ nữ ở nông thôn, tình huống này nên là hoảng sợ luống cuống, nhưng bác gái này lại rất bình tĩnh.

Chỉ là lặp một lần rồi lại một lần, “Tôi hối hận rồi.”

Kỷ Thiệu vờ như vô tình hỏi, “Dì à, dì hối hận chuyện gì?”

“Hối hận ngồi xe lửa.” Bác gái chà xát da tay thô ráp, “Vốn là dì muốn ngồi xe khách cho an toàn, lại nghĩ đến chưa từng ngồi xe lửa, liền đi mua vé, ai ngờ lại gặp việc này.”

Kỷ Thiệu nói, “Dì à, xe khách không thể an toàn hơn xe lửa đâu, so ra còn ngồi kém thoải mái hơn, lần này nếu không vừa ý, thì lần sau dì đổi lại là...”

Bác gái lắc đầu, cắt ngang lời Kỷ Thiệu, “Đã chậm rồi...”

Kỷ Thiệu nhướn mi, sao lại chậm?

Hắn đang nghĩ ngợi, xung quanh nổi lên âm thanh ồn ào cực lớn làm đảo loạn suy nghĩ của hắn.

Trong xe rất đông hành khách, tiếng ồn rất lớn, những người kia cũng đã phát hiện ra điện thoại mất tín hiệu, không liên hệ được ra bên ngoài, chuyện này làm cho tâm lý vốn đã hoang mang của bọn họ lại càng thêm khủng hoảng.

Tất cả mọi người đều chạy sang hai phía, ở chỗ cửa khóa vừa đập vừa gọi.

Bình thường đóng cửa bọn họ cũng không chú ý lắm, hôm nay lại dị thường bất an, đều nghĩ là xuất phát từ nguyên nhân gì đó, nhân viên tàu mới khóa cửa, mỗi người đều ngờ vực vô căn cứ, sợ hãi, bởi vì hoàn toàn không biết gì cả, cho nên càng không thể tiếp nhận.

Bọn họ giống như phát điên, chửi rủa trách mắng, nghi thần nghi quỷ.

“Mẹ, mở cửa ra nhanh!”

“Tại sao lại khóa cửa? Tụi mày muốn làm gì?”

“Sao lại ngừng xe? Thật vất vả mới xin được công ty nghỉ lễ về quê ăn quá niên (sau tết), vậy mà gặp phải loại chuyện bực mình này.”

“Đúng vậy đó, mỗi tháng tôi đều ngồi xe lửa đi công tác, cho tới bây giờ đều không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.”

“Mẹ ơi... Mẹ ơi...”

Có một đứa nhỏ vì chạy loạn mà lạc mất người thân ở đằng kia gào khóc, nó vừa khóc, giống như bật lên hiệu ứng nào đó, làm những đứa trẻ khác cũng khóc lên theo.

Tiếng khóc càng khiến cho người ta sụp đổ.

“Mẹ nó, khóc cái gì mà khóc? Nhắm vào lời...!”

Có một cậu con trai nổi nóng.

Một người phụ nữ nhìn không được nữa, đem đứa bé đang khóc tèm lem mặt mũi kéo đến bên cạnh mình, chỉ trích cậu trai kia, “Hung dữ với một đứa bé làm gì!”

Cậu trai kia thân hình mập mạp, bị những người khác chỉ trỏ, y phần nộ rống, “Chỉ cái gì?”

Cục diện thoáng cái càng trở nên không thể khống chế được.

Có một ông lão lớn tuổi lên tiếng, “Tất cả mọi người yên tĩnh một chút, đợi nhân viên tàu đến rồi nói sau.”

Mọi người thấy ông lão lớn tuổi nói như vậy, cũng không còn tranh cãi quyết liệt nữa.

“Vừa nãy là ai hô đó?”

“Không biết.”

“Nghe nói có một tên tội phạm giết người trà trộn vào trong xe, hình như đã có người chết rồi.”

“Phải không? Còn tôi thì nghe nói có vài người và nhân viên tàu phát sinh mâu thuẫn, đã đánh nhau, một người trong đó bị đánh chết, những người kia cho dù liều mạng, cũng phải bắt lấy một người chôn cùng.”

“Không biết thì cũng đừng có nói mò được không? Trên xe có nhân viên bảo vệ, nếu thật xảy ra chuyện, bọn họ chẳng lẽ ngồi yên mà nhìn?”

“Đúng đúng đúng, chúng ta cũng đừng suy diễn lung tung nữa, trước tiên cứ ngồi xuống bình tĩnh cái đã, mọi người đều ngồi chung một xe, có nhiều người như vậy, chắc không có việc gì đâu.”

Nhiều người nhiều giả thuyết, một phút trước rõ ràng còn khá tốt, ăn ngủ nói chuyện phiếm, bất thành linh chợt loạn lên, ai cũng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, bọn họ trông thấy người khác chạy, liền chạy theo.

Đây cơ hồ là một loại bản năng, cảm thấy người chạy phía sau sẽ gặp nguy hiểm nhất.

Âm thanh ồn ào trong chốc lát nhỏ xuống, sau đó lại dấy lên.

Vì chạy gấp, nên tất cả mọi người đều không cầm theo hành lý, hiện tại lại lo lắng đồ đạc của mình sẽ bị trộm mất.

“Ôi... Nghiệp chương... Sớm biết như vậy đã không ngồi xe lửa.”

Kỷ Thiều nghe bác gái ở đằng kia than thở, không biết nên nói cái gì, hắc bực bội nhứ mày, hiện tại không biết Thôi Ngọc đang ở nơi nào, có an toàn hay không.

Lá gan nhỏ như vậy, Thôi Ngọc chắc chắn rất sợ hãi, e rằng hiện tại đang lo lắng tìm hắc.

Địa phủ, lão già run run rẩy rẩy cầm theo một chìa khóa dài, dùng âm thanh gần đất xa trời hô, “Hoan nghênh đại nhân trở về.”

Thân ảnh Thôi Ngọc chớp nhoáng, xẹt qua trong tiếng ai oán của cô hồn dã quỷ.

Áo bông giá rẻ trên người cậu đã không còn, thay vào đó là một thân trường bào màu đen, hoa văn u ám như có như không ẩn hiện trong ánh lửa.

Lão già lưng còng đi theo phía sau, “Đại nhân, lão phu có một chuyện muốn nhờ.”

Thôi Ngọc mặt không biểu tình, “Chuyện gì?”

Lão già chậm rãi nói, “Hậu nhân của lão phu hôm qua bị phán quan đưa đến tầng mười tám...”

Thôi Ngọc lạnh lùng nói, “Cứu lão, người muốn xin tha cho hắc?”

“Cũng không phải.” Lão già lắc đầu, “Lão phu là hi vọng đại nhân hãy quản giáo nó nhiều hơn, đem nó róc xương gọt thịt, thay da đổi thịt cũng tốt, một lần nữa làm người.”

Thôi Ngọc hờ hững, “Chuyện đó cũng không nhọc đến cứu lão quan tâm.”

Cứu lão nhìn theo bóng lưng đã đi xa kia, xem ra là không vui rồi.

Tam giới này chỉ sợ lại không còn an bình.

Thôi Ngọc đi đến một tòa đại điện u ám, lát sau, trong điện vang lên một âm thanh không có chút độ ấm nào.

“Nghịch kính đã mất tích.”

Thôi Ngọc nói, “Chuyện này không liên can đến hạ quan.”

Âm thanh kia lại vang lên, “Mặc dù không liên quan gì đến người, nhưng người là người cuối cùng dùng nó,

Thôi Ngọc, người đi tìm về đây.”

Thôi Ngọc khẽ nhú mồm, sau đó lại khôi phục như thường, “Vâng.”

Trước đây cậu đã từng giao thủ với người nọ, rất phiền toái.

Im lặng trong phút chốc, có tiếng nước tách tách vang lên, là nước từ sông Vong Xuyên chảy qua cầu Nại Hà, nương theo tiếng ca thông thả kéo dài của Mạnh Bà, không dứt.

“Người với Thôi Giác vốn là song sinh, không thể nhường cho hắn một bước sao?”

Thôi Ngọc không chút do dự, “Không thể.”

Trên xe lửa Kỷ Thiệu bỗng nhiên run lên, hắn ôm đầu, vẻ mặt thống khổ.

Bác gái lo lắng hỏi, “Chàng trai, cậu có sao không?”

Kỷ Thiệu chớp mắt một cái, mồ hôi đọng trên trán, rơi xuống một giọt, xuyên qua tầm mắt mơ hồ, hắn như thấy được một vùng núi đao biển lửa, đợi hắn xem lại, thì ra là ảo giác.

Nghe bác gái vẫn còn hỏi thăm, Kỷ Thiệu thở dốc một hơi, “Không có việc gì ạ.”

Vừa rồi đầu hắn đau như muốn nứt, sắp nổ tung, hiện tại lại không có cảm giác gì.

Trong xe truyền đến tiếng thông báo, nhân viên tàu nói tình hình sương mù nghiêm trọng, xe sẽ tới muộn hai tiếng, làm bất tiện đến mọi người, cảm thấy thật sự có lỗi, đồng thời hi vọng mọi người có thể phối hợp.

Lời thông báo này làm cho bầu không khí có chỗ biến đổi.

“Thì ra là sương mù, sao không nói sớm, còn khóa cửa làm gì?”

“Đúng vậy, cũng không biết là tên thần kinh nào gây loạn, đừng để cho lão tử bắt được!”

Biết rõ chỉ là sương mù, tất cả mọi người đều thả lỏng tâm tình.

Tuy bị muộn giờ, nhưng loại sợ hãi do không biết tình huống đã tiêu tán toàn bộ, cửa mở ra, hai nhân bảo vệ và nhân viên tàu tiến vào, sơ tán đám đông, sắp xếp hành khách trở về toa ban đầu của mình.

Ở toa đầu tàu, nhân viên tàu và phụ tá trên mặt đều không còn chút máu.

Tập âm từ loa điện phát ra rất lớn, tiếng gào khóc thảm thiết, bình thường bọn họ nói chuyện đều lớn tiếng, hiện tại ai cũng không có khí lực kia.

Tông giọng của phụ tá cực thấp, tựa như sợ quấy nhiễu đến cái gì đó, “Lưu ca, có phải bị hoa mắt hay không?”

Nhân viên Lưu không có trả lời, hắn nhìn chằm chằm vào bảng điều khiển, cái này làm cho bọn họ đen trắng đảo điên, bởi vì sinh hoạt không có quy luật, tinh thần khó tránh khỏi sẽ xuất hiện trạng thái kiệt sức, nhưng mà vừa rồi không có phanh xe, tốc độ lại bỗng nhiên tăng tốc, rồi lại chợt chậm xuống.

Bọn họ cho ngừng xe lửa, tình huống không rõ, còi xe bên chân cũng không dám giẫm.

Nhân viên Lưu nói, “Cậu đi xem.”

Phụ tá cầm đèn pin đến phòng máy kiểm tra, vòi nước làm lạnh đã bị ngắt, không biết bị rò rỉ từ lúc nào, hắn trở lại chỗ cũ, lau cái trán đầy mồ hôi, đem nguyên nhân nói ra.

Nhân viên Lưu nghe xong bình tĩnh không ít, biết rõ vấn đề ở nơi nào liền an tâm, sợ là sợ xe phát sinh biến cố, không tìm thấy lý do.

“Đi liên hệ với nhà ga, cứ để xe chạy tiếp.”

Phụ tá than một tiếng, “Lưu ca, phía sau chuyện này anh có nghe chưa?”

Nhân viên Lưu liếc mắt, dạy dỗ, “Không được xen vào chuyện của người khác, cậu là người lái xe, chỉ nên để ý xe lửa bình an xuất trạm, lại bình an về trạm là được rồi.”

Phụ tá nói thêm, cũng không phải, tôi chỉ là phụ tá thôi đấy.

“Lưu ca, có cần phải thông báo thêm một lần nữa không?”

“Đã nói là có sương mù rồi, chuyện thời tiết dễ tiếp nhận hơn.”

Nhân viên Lưu trong lòng không thoải mái, chuyện này khẳng định sẽ làm trễ giờ xe rồi, tiền lương chắc bị khấu trừ nữa.

Hơn ba giờ sáng, trưởng tàu cùng hai nhân viên tàu mỗi người đều đang hút thuốc, trong phòng nghỉ khói

bay mịt mù.

“Chị Tiểu Ly sẽ không nói lung tung chứ?”

Trưởng tàu đập điều thuốc, “Nói lung tung cái gì?”

“Người đàn ông kia không có mua vé xe, chúng ta muốn kiểm tra, hấn sợ quá nhảy xuống xe lửa, chuyện này không liên quan đến chúng ta.”

“Đúng, đúng”, Một nhân viên tàu thần sắc hoảng hốt.

Trưởng tàu đội mũ lên đầu, “Nên làm gì thì đi làm đi.”

Trong toa số 15, Kỷ Thiệu đứng tại chỗ ngồi ban đầu, Thôi Ngọc không có ở đây, chỉ có cô gái kia, cô vẫn còn ăn hạt dưa, trong túi không còn nhiều nữa.

Người đàn ông mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn cũng biến mất.

Kỷ Thiệu ngồi xuống, lấy di động ra thử tín hiệu, thấy tín hiệu đã có, hấn liền gọi điện thoại cho Thôi Ngọc, cậu không bắt máy.

Liên tiếp gọi bốn cuộc, Kỷ Thiệu từ bỏ, chuẩn bị lát nữa lại tiếp tục.

Thôi Ngọc chạy đi đâu, sao lại không bắt máy?

“Dì à, dì đến chỗ nào?”

“Liều Thành.”

“Dì à, dì ngồi qua trạm đó rồi.” Kỷ Thiệu lật lại hành trình, xác định một chút, “Lúc này xe đã đi qua Liều Thành.”

Bác gái khẽ giật mình, “Ngồi qua trạm rồi...”

Bà nở nụ cười, nếp nhăn che kín hai mắt ướn át, vừa khóc, vừa than thở, “Ta ngồi qua trạm rồi...”

Kỷ Thiệu nhìn mà hoảng sợ, ngồi qua trạm đúng là có chút phiền toái, nhưng cũng không cần thương tâm đến như vậy.

Hắn đưa khăn giấy tới, “Dì à, đợi đến trạm tiếp theo, dì mua vé về Liễu Thành là được, khoảng cách chỉ hơn một giờ, cũng không sợ vượt trạm.”

Bác gái cũng không tươi tỉnh hơn chút nào, bà như đang thất thần, một lần lại một lần lầm bầm lầu bầu.

Tay của Kỷ Thiệu còn đang cầm khăn giấy, dừng ở không trung.

“Chàng trai, cậu có thể giúp ta một chuyện hay không?” Hai mắt của bác gái bỗng nhiên tỏa sáng, nhìn thẳng vào Kỷ Thiệu.

Kỷ Thiệu nhướn mi, “Dì nói.”

Bác gái thò tay vào trong áo bông, lục lọi hơn nửa ngày, rồi đem ra một bao vải bọc đồ ở bên trong đưa cho Kỷ Thiệu, “Cậu giúp ta giao cái này đến đại học Khoa Học Tự Nhiên, hệ kiến trúc, năm nhất Vương Nguyên Dịch.”

Kỷ Thiệu nghe mà nhú chặt mày, hắn ngay cả tên của bác gái này còn không biết, đối phương cũng thế, vậy mà lại nhờ hắn mang đồ đưa cho người khác?

Kỷ Thiệu định hỏi, thì bác gái kia đã nhét gói đồ đến chỗ ngồi của hắn, vịn thành ghế đứng dậy, lải nhải, “Biết thế không nên uống nhiều nước như vậy.”

Bà chậm rãi di chuyển đến WC, kéo cửa toa-lét chuẩn bị vào, bà quay đầu lại nhìn Kỷ Thiệu, như là đang nhắc nhở hắn ‘Chàng trai, cậu nhất định phải giúp ta!’

Kỷ Thiệu thu hồi ánh mắt, hắn nhìn bao vải ở trên đùi, quyết định đợi bác gái trở lại sẽ trả về.

“Ah...”

WC bên kia truyền đến tiếng thét.

Kỷ Thiệu bỗng nhiên bật dậy.

Một người phụ nữ trẻ tuổi ôm một đứa bé hoảng sợ kêu to, cửa WC mở ra, một người phụ nữ trung niên ngã trên mặt đất không nhúc nhích, có máu từ trên đầu của bà chảy ra bên ngoài.

Kỷ Thiệu ngây ngốc đứng ở đó.

Hồi lâu, hắn nuốt một ngụm nước bọt.

Trong xe có bác sĩ bước ra, thời điểm cô ngồi xổm xuống kiểm tra, thì bà ấy đã ngừng thở.

Nhân viên tàu đến trấn an hành khách bị hoảng sợ.

Tất cả mọi người không còn cười nói nữa, bọn họ đều đi về quê ăn năm mới, không nghĩ tới sẽ gặp phải chuyện này, thấy người chết, quá xui xẻo.

Kỷ Thiệu hô hấp nặng nề, hoảng hồn chưa trấn định.

Hắn nhìn lại bao vải, tâm tình liền có phần quỵ dật.

Con người trước khi chết là có thể như vậy sao? Có cảm giác biết rõ mình chết lúc nào?

Bả vai Kỷ Thiệu bỗng bị vỗ một cái, do hắn căng thẳng quá độ, nên quát lên, “Mọi nó!”

“Bị dọa?” Người đàn ông trung niên đặt móng ngồi xuống, mặt mũi bầm dập, “Bạn học, lại gặp mặt.”

Kỷ Thiệu nhắm mắt lại, muốn che giấu sắc mặt tái nhợt, người này nhìn qua thì bị thương không nghiêm trọng, lúc ấy đánh nhau loạn như vậy, thời điểm bị kéo đi hình như thần chí còn không rõ, hắn còn tưởng rằng những người kia sẽ không dễ dàng buông tha cho đối phương.

Ông ta nói, “Cô kia là bị đập đầu xuống sàn đấy.”

Ông ta lại nói, “Trên sàn WC bên kia có nước, rất trơn, cô ta ngược lại rất cẩn thận, đi đường có trật tự, nhưng để giày lại bị dính xà phòng, cái này thì không tốt, nên đã trượt chân.”

Kỷ Thiệu kỳ quái hỏi, “Ông thấy?”

Ông ta cười lộ ra hàm răng đã ố vàng, “Ta thấy, vì ta ở ngay bên cạnh hút thuốc.”

“Mụ nội nó, thiếu chút nữa thì ta đã bị hù đến tè ra quần.”

Kỷ Thiệu thấy đau đầu, sắp đến trạm rồi, Thôi Ngọc tại sao còn chưa có trở lại.

Người đàn ông trung niên nhiệt tình móc ra một gói thuốc lá, “Hút thuốc không?”

Kỷ Thiệu lắc đầu, lột một viên kẹo bạc hà bỏ vào miệng.

Ông ta cười hỏi cô gái đối diện, “Tiểu cô nương, đi đến đâu vậy?”

Kỷ Thiều thiếu chút nữa đã nuốt viên kẹo luôn rồi.

Hắn ngừng thở, âm thầm quan sát cô gái xa lạ phía đối diện.

Cô gái nói, “Pha Châu.”

Kỷ Thiều cảm giác mình bị dọa đến độ cao mới rồi, hắn vậy mà bình tĩnh nghe người đàn ông trung niên và cô gái nói chuyện phiếm, người tới ta đi.

Ông ta nhìn qua cửa sổ thủy tinh, “Gặp sương mù là hiện tượng không tốt, quá không an toàn rồi, quý mới biết lúc lái xe có bị hoa mắt gì không.”

Phòng nghỉ chỗ cửa xe, mấy nhân viên tàu thần sắc hoảng hốt, chính là vẻ mặt kinh hãi quá độ.

Người đàn ông trung niên ngậm điều thuốc, “Ta đi xem.”

Không chỉ ông ta, mà nhiều hành khách khác cũng chú ý tới.

Rất nhanh, Kỷ Thiều đã nghe được, người chết là một nhân viên tàu, nghe nói là bị nhồi máu cơ tim.

Người đàn ông cầm điều thuốc trở về, “Đáng đời.”

Ánh mắt Kỷ Thiều quét về phía ông ta, nhân viên tàu kia chính là một trong những người tham dự cuộc ẩu đả, người này còn là một tay đấm chính.

“Tay của cậu chảy máu.”

Âm thanh dịu dàng bên tai ngắt ngang dòng suy nghĩ của Kỷ Thiều, hắn nâng mắt, một miếng băng cá nhân đưa tới trước mặt hắn.

Kỷ Thiều không biết mặt mình nên có biểu cảm gì đối với cô gái này, hắn vươn tay tiếp nhận miếng băng dán lên miệng vết thương, hắn chợt cảm thấy nếu như đối phương thật sự là quý, cũng sẽ không làm hại hắn.

Cô gái thoáng nở nụ cười thân thiện.

Vẻ mặt của Kỷ Thiệu cũng theo đó thả lỏng một chút.

Người đàn ông trung niên cầm ly trà lên hóp một ngụm, “Muốn uống chút trà ngon thì không nên chọn trà Thanh Diệp, thật là không đáng tin.”

Đột nhiên, tiếng cảnh báo chói tai réo rít vang lên, ngay tại lúc mọi người đang bối rối không biết đã xảy ra chuyện gì, thì hai bên thành xe bị va chạm mạnh.

Sau đó trong thoáng chốc, toa xe bị biến dạng cực độ, cả người cũng thế.

Người duy nhất không bị ảnh hưởng là Kỷ Thiệu, hắn dường như đang nhìn thấy một vùng máu tanh, cả người như lạc vào cảnh giới khác.

Hắn nhìn người đàn ông trung niên mới một khắc trước vẫn còn oán trách hương vị lá trà ngon dở đã bị đánh bay đến bên kia, cô gái thì nằm trong vũng máu, phần eo bị lồm xuống, như trái bóng cao su bị xẹp, thịt cùng nội tạng lòi ra bên ngoài.

Kỷ Thiệu ngay cả thở cũng đã quên.

Cô gái nằm trong vũng máu đột nhiên chuyển động, Kỷ Thiệu trợn mắt nhìn cô gái đó đang bò về phía chân của mình, bàn tay máu chảy đầm đìa cầm lấy ống quần của hắn.

“Tôi... Muốn... Nhìn... Nhìn... Nó... Lần... Nữa... Cầu... Cậu...”

Kỷ Thiệu mở choàng mắt, hắn ngồi trong xe, hành khách xung quanh đang để hành lý lên kệ, rất ồn ào.

Chỉ mới vừa lên xe.

Đối diện là hai ông bà cụ, mà không phải là cô gái chẻ tóc đều hai bên, cũng không có người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn, người xung quanh cũng không nhìn lấy Kỷ Thiệu một cái.

Hai ông bà cụ đang nói chuyện phiếm.

“Xe này với xe trước kia chỉ kém có một số, ông còn nhớ rõ không?”

“Đúng vậy, sao lại không nhớ, chiếc xe kia mười mấy năm trước đã xảy ra sự cố, đụng với một chiếc xe vận tải.” Ông lão dường như có chút sợ hãi, “Chết rất nhiều người.”

“Có phải cùng cái lần nhân viên tàu lửa tay đánh chết hành khách?”

Lối đi nhỏ bên cạnh có người nói chen vào.

Những người khác cảm thấy hứng thú nghe, ngừng động tác đang sửa sang hành lý lại.

“Tôi có một thân thích ngồi trên chiếc xe kia, nằm trong số rất ít những người bị trọng thương, vẫn còn sống, bà ấy kể lúc đầu có một nữ nhân viên tàu đẩy xe thức ăn đi về phía lối nhỏ, cùng mấy người đàn ông phát sinh tranh chấp, hai bên mắng chửi vô cùng kịch liệt, trưởng tàu dẫn người tới ngăn lại, kết quả song phương đã đánh nhau, có một người đàn ông trung niên bị đánh trúng vào chỗ hiểm.”

“Lúc ấy người đàn ông bị đưa đi, tất cả mọi người đều cho rằng ông ta chắc bị thương không nặng lắm, lại thấy việc cũng không liên quan tới mình, thân thích của tôi là bác sĩ, bà kể bà có chút hoài nghi bọn họ đã đánh chết ông ta.”

“Người thân thích đó còn đi tìm nhân viên tàu hỏi thăm tình huống của người đàn ông kia, nhưng không ai đáp lại rõ ràng, chỉ nói qua loa cho qua chuyện.”

“Cũng không lâu lắm, không biết là ai hô lên giết người rồi, tất cả mọi người đều chạy loạn, sau đó có thông báo là gặp sương mù, nên xe tạm ngừng chạy, sau đó có một người phụ nữ hơn 40 tuổi chết, là đập đầu ở...” Người nọ chỉ chỉ hướng toa-lét, “Chỗ đó, là chết ngay tại chỗ, về sau lại chết thêm một nhân viên tàu, chính là người đã đánh chết người đàn ông trung niên kia...”

Một cụ già bỗng nhiên ồ lên một tiếng, “Chính là ngày này, ngày mười bảy tháng một.”

Người mới vừa kể kia lại tiếp tục kể, “Nghe nói mỗi năm đến ngày này, chiếc xe kia đều sẽ xuất hiện, cũng lái theo quỹ đạo này, không biết có phải là thật hay không.”

Mọi người cười vang, “Đương nhiên là giả rồi, nào có chuyện quỷ quái như vậy.”

Nghe những lời nói bên tai, da đầu của Kỷ Thiệu run lên.

Hắn cứng nhắc thò tay vào túi, muốn tìm điện thoại.

Sau một giây, vẻ mặt của hắn lộ ra kinh hãi, nhìn miếng băng cá nhân đang dán lên vết thương trên ngón trỏ.

27. Chương 27

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

Những người kia vẫn còn đang cười nói, bầu không khí nhẹ nhàng thoải mái, nhiệt độ máy điều hòa không cao không thấp, ấm áp.

Bả vai Kỷ Thiệu bị vỗ một cái, trên đầu là âm thanh kinh hỉ của Liễu Thần.

“Trùng hợp quá vậy.”

Kỷ Thiệu trán nổi gân xanh, mọe nó, hắn bị đập bả vai đến nỗi có bóng ma trong lòng luôn rồi.

“Sao mặt của cậu trắng như vậy? Không phải bị hù đến sợ rồi đi?” Liễu Thần cười ha ha, chọc hắn ồ lên một tiếng, “Sao chỉ có một mình cậu? Thôi Ngọc đâu?”

Nửa học kỳ trôi qua, chỗ nào có Kỷ Thiệu thì sẽ có Thôi Ngọc, đã thành thói quen.

Đột nhiên chỉ thấy một mình Kỷ Thiệu, hắn cảm thấy có chút không thích ứng được.

Kỷ Thiệu vốn là đang căng thẳng thần kinh, chỗ bên cạnh lại trống không, hắn ngẩng đầu nhìn, Thôi Ngọc và ba lô đều không ở đây, chẳng lẽ chỉ có một mình hắn?

Hắn hiện tại đã bắt đầu không tin tưởng vào hai mắt của chính mình, rốt cuộc đâu là sự thật, đâu là giả dối.

Những người đã từng tiếp xúc, đã từng giao tiếp, cùng với những hình ảnh khủng bố kia cứ lẩn quẩn trong đầu của hắn, không những không biến mất, mà còn trở thành nỗi ám ảnh.

Kỷ Thiệu rũ mắt nhìn xuống ngón trỏ phía tay trái.

Thực mẹ nó tà môn.

Hơn 17 năm qua đều sống yên bình lặng, ăn ngon ngủ khỏe, thế giới của hắn chính là thế giới trong mắt hắn, sao mà lên đại học lại bắt đầu thấy người chết, qua sinh nhật 18 một cái, đủ loại chuyện quỷ dị đều xảy ra.

Giống như ả nấp đã lâu, chờ đợi thời cơ, thời gian vừa đến, toàn bộ yêu ma quỷ quái liền vội vàng chạy đến trước mặt hắn.

Kỷ Thiệu cảm thấy tết năm nay nhất định phải đi đến chùa đập đầu mấy cái mới được.

“Cmn, băng cá nhân này cậu lấy ở đâu ra?” Liễu Thần không thể tin nổi, “Đây chính là kiểu dáng hơn mười năm trước, nhà của tôi...”

Kỷ Thiệu nhanh hỏi, “Nhà của cậu cũng có?”

“Ừ.” Liễu Thần nói, “Ba tôi thích lưu giữ đồ cũ.”

Hắn nhún nhún vai, “Nhưng mà đoán chừng cũng không dùng được nữa, thời gian lâu quá, sớm đã hết hạn.”

“Đúng rồi, tôi mua...”

Kỷ Thiệu nhướn mày một cái, “Không có chỗ ngồi?”

“Đương nhiên là vé đứng, ai mà không muốn mua vé ngồi, không phải mệt chết sao.” Liễu Thần thân thiết vỗ vai Kỷ Thiệu một cái, “Muốn đi dạo một lát hay không?”

Dạo cái rầm, Kỷ Thiệu néo néo sống mũi, “Liễu Thần, ba mẹ của cậu đều ở nhà sao?”

Liễu Thần kỳ quái nhìn Kỷ Thiệu, “Đúng vậy.”

Hắn chống tay lên thành ghế, “Không ở nhà, còn có thể ở chỗ nào?”

Kỷ Thiệu như bị sét đánh, hắn cười có chút cứng nhắc, tận lực không để cho giọng nói của mình có gì khác lạ, “Mẹ của cậu cũng ở?”

Câu này, càng làm cho Liễu Thần cảm thấy kỳ quái.

Lúc nào thì Kỷ Thiệu đối với chuyện của hắn quan tâm đến như vậy?

Bình thường ở trong lớp, bọn họ cũng chưa từng trao đổi gì nhiều, tan học về ký túc xá lại càng không, cũng chỉ là lúc giáo sư qua đời mới có qua lại.

Nghĩ đến giáo sư, trong mắt của Liễu Thần hiện lên tia khổ sở.

Kỷ Thiệu ho một tiếng, cười nói, “Tôi chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi.”

“Thật sao?” Liễu Thần vô cùng hoài nghi.

“Đúng vậy.” Kỷ Thiệu đáp, cố ý chuyển hướng chủ đề, “Thôi Ngọc sao còn chưa trở lại nhỉ?”

Liễu Thần biểu lộ quả nhiên là thế, hấn trợn mắt, Thôi Ngọc và Kỷ Thiệu như hình với bóng, làm sao Kỷ Thiệu có thể tách ra, mà về nhà một mình được.

“Trên người của cậu có mang đủ tiền không?” Kỷ Thiệu bỗng nhiên hỏi, “Có thể cho tôi mượn 200 tệ được không, trở về trường tôi sẽ trả lại cho cậu.”

Liễu Thần sáng khoái nói, “Có thể.”

Hấn với tay vào túi quần ở phía sau, lấy ra một cái bóp da.

Kỷ Thiệu lướt qua cực nhanh, cái nhìn kia lại làm cho ánh mắt của hấn ngưng trệ, trong bóp da của Liễu Thần thật đúng là có một tấm hình, trừ Liễu Thần lúc còn nhỏ ra, bên trái là một người đàn ông có phần tương tự như chàng trai lúc còn thấy ở phòng chờ xe, bên phải là một cô gái, tướng mạo bình thường, cùng với cô gái thanh tú thoát tục kia kém xa.

Hoàn toàn là hai người khác nhau.

Kỷ Thiệu tay chân cứng ngắc, tư duy cũng trở nên trì trệ.

Liễu Thần hấn trông thấy có phải là Liễu Thần này hay không? Hay là có tới hai Liễu Thần?

Nhưng người nam ôm ôm ấp ấp với cô gái kia, vô cùng giống với ba của Liễu Thần, hấn là cùng một người.

Sắc mặt của Kỷ Thiệu biến hóa vài lần, kỳ thi đại học cũng không có căng não như vậy.

Đợi Kỷ Thiệu hồi thần trở lại, Liễu Thần sớm đã đi rồi.

Hấn sờ sờ lên băng cá nhân, lại nhìn xuống bao vải.

Trong lớp có nhiều lần làm thống kê, tất cả đều do hấn phụ trách, lấy được địa chỉ của Liễu Thần là chuyện rất dễ dàng, có nên đi đến đó không nhỉ...

Kỷ Thiệu xoa xoa huyệt thái dương.

Có phải hấn rảnh quần quá rồi không? Không có việc gì làm nên lấy chuyện giúp người khác làm niềm vui?

Giúp quý, Kỷ Thiều sửa lại, hay là oan hồn, chưa được đầu thai.

Bằng không thì hấn sao có thể bị quý không chế.

Qua thật lâu, Kỷ Thiều mở bao vải ra, bên trong đều là tiền, một chồng 100 tệ, những tờ khác đều là 50 tệ, tản ra mùi vị dầu mỡ nhàn nhạt.

Kỷ Thiều nhớ rõ người đàn ông trung niên nói mình là một đầu bếp, tiền này có phải là của ông ta không nhỉ?

Vậy sao lại ở trên tay của bác gái?

Não của Kỷ Thiều vận hành cực nhanh, bên trong còn có một xấp tiền, số lượng không nhiều lắm, là dùng vải da bọc lấy, xếp chính tề từng tờ một, sờ lên cũng không có bị dính dầu mỡ gì.

Trong đầu hiện lên một loại khả năng, Kỷ Thiều hít sâu một hơi, hấn rốt cuộc hiểu ra bác gái kia vì sao lại nói hồi hận.

Nhớ tới bác gái hô lên một câu giết người, có lẽ là gặp phải người đàn ông trung niên đang nằm bất tỉnh nhân sự, thấy hơi tiền nên nổi máu tham, thuận tay cầm lấy, kết quả là phát hiện ra người đã chết rồi.

Một người phụ nữ nông thôn, nhìn thấy loại tình huống đó thì không thể nào bình tĩnh được.

Kỷ Thiều không có sợ hãi như vậy, càng nhiều hơn là phức tạp.

Chỉ là hấn vẫn không thể hiểu nổi, tại sao mình lại bị liên lụy vào.

Kỷ Thiều co rút khóe miệng, trước mắt, hấn còn chưa có phát hiện mình có thần lực gì khác người.

Hai ông bà lão phía đối diện không còn nói chuyện nữa, mỗi người đều mang kính lão xem báo, động tác giờ tay nhấc chân đều là thuộc kiểu người có ăn học.

Kỷ Thiều đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, hấn đứng dậy lấy xuống hành lý, đồ vật bên trong vẫn còn nguyên, đầy đủ.

Cầm vé xe ở trong tay, Kỷ Thiều nhìn chăm chăm vào số tàu, chỉ chênh lệch có một số, lúc ấy sao hấn lại không để ý chứ?

Thấy ông lão đối diện lộ ra nụ cười hiền lành với mình, Kỷ Thiều thuận miệng hỏi, “Ông à, vừa rồi nghe

mọi người kể về chuyến xe lửa mười mấy năm trước, về sau thế nào ạ?”

Ông lão gầy đến chỉ còn da bọc xương, vẻ mặt nhợt nhạt, “Sự cố kia thật ra là do con người gây nên, chính phủ đã bồi thường cho các nạn nhân, còn xử phạt với hãng tàu, thế là cho qua mọi chuyện.”

“Hiện tại nhớ tới không còn kinh tâm động phách như vậy nữa rồi.” Ông lão cười cảm khái, “Khi đó cháu có khả năng còn chưa sinh ra.”

Mười mấy năm trước... Kỷ Thiệu thở ra một hơi, Vương Nguyệt Dịch đại học kiến trúc chỉ sợ đã sớm không biết ở phương nào rồi.

Tiếng còi vang lên, xe lửa sắp khởi hành.

Kỷ Thiệu nhìn ra cửa sổ thủy tinh, hắn gọi điện cho Thôi Ngọc, đầu bên kia vẫn là không liên lạc được.

“Anh kia đẹp trai quá.”

“Hình như đang đi về phía này.”

“Nhanh làm quen đi.”

Kỷ Thiệu nghe tiếng xì xào bàn tán của mấy cô gái phía trước, hắn không có để ý, đặt di động lên bàn, phiền muộn ngồi đó.

“Tôi tới rồi.”

Giọng nói quen thuộc bên tai, Kỷ Thiệu lập tức quay đầu, hắn nhìn thiếu niên tóc đen đang đứng trước mặt, “Điện thoại của cậu bị gì vậy? Sao không gọi được?”

Nếu như Liễu Thần kia không phải là thật, vậy Thôi Ngọc này chắc cũng không phải đi?

Kỷ Thiệu hí hí hóp mắt, không có khả năng, rất quen thuộc với hắn, cảm giác vô cùng chân thật.

Cùng hắn đi vào toa xe quý dị, trên đường lại mất tích, hiện tại giống như chưa từng phát sinh cái gì.

Như vậy chỉ còn một khả năng, Thôi Ngọc có bí mật gạt hắn.

Thiếu niên tóc đen mỉm cười, “Bị trộm.”

Kỷ Thiều co rút khóe miệng, “Điện thoại bị trộm, cậu còn cười?”

Lúc trước hẳn vì tìm điện thoại cho Thôi Ngọc, ở dưới cột cờ thiếu chút nữa bị hồn ma hù đến xuất khiếu.

“Đã bị trộm, tôi khóc cũng không có ích lợi gì.” Thiếu niên tóc đen ngồi xuống bên cạnh, y kéo khóa ba lô ra, ảo não mà nói, “Tôi đi mua bánh cho cậu, thiếu chút nữa đã trễ xe.”

Kỷ Thiều nhìn thấy là bánh lão bà, trước mắt tối sầm, hiện thực tàn khốc, đậu xanh rau má nó...

Hắn đã bị rối loạn thần kinh rồi.

Trên chuyến xe kia, bánh này là do hắn mua, hai cái, Thôi Ngọc không ăn, còn hắn thì ăn hết một cái.

“Sao vậy?” Thiếu niên tóc đen nhướng mày, “Không muốn ăn hả?”

Kỷ Thiều cầm lấy cần hai cái, thấy người trước mặt đang nhìn mình, hắn đưa bánh tới.

Thiếu niên tóc đen tựa hồ có chút bất ngờ, “Cho tôi?”

“...” Kỷ Thiều nhìn vẻ mặt ngu ngơ của y, nhin không được trêu chọc, “Chẳng lẽ bên cạnh cậu còn có người khác?”

Thiếu niên tóc đen cười cười, mang theo nuông chiều.

Y cúi đầu ăn hết miếng bánh còn lại, ấn đường khẽ nhú, chỉ thoáng chốc đã biến mất.

Kỷ Thiều có loại cảm giác cổ quái, hình như càng nhả nhặn hơn rồi.

Cách một cái ghế, mấy cô gái vụng trộm nghe bên này đối thoại, các cô liếc nhìn nhau, hiểu kỳ bên này ăn cái gì.

Trong xe này, có hai anh đẹp trai đang ngồi ở phía sau các cô, quan hệ còn rất thân thiết.

Kỷ Thiều móc điện thoại ra, thử tìm kiếm sự cố mười mấy năm về trước.

Khóe mắt của thiếu niên tóc đen xẹt qua màn hình điện thoại, sau đó rũ tầm mắt xuống.

Lối đi nhỏ không có mấy người, qua lại thoải mái, giọng nói ngọt ngào của nữ nhân viên tàu vang lên, đẩy xe nhỏ đi ngang qua Kỳ Thiệu, hắn nhìn người bên cạnh mua cho hắn một gói đậu phộng.

Lần này có chỗ khác, nhiều hơn một lon coca.

Thiếu niên tóc đen cầm lon coca, dùng tay bật nắp, “Uống không?”

Lúc chuẩn bị uống, Kỳ Thiệu nhíu mày, ghé sát vào y, “Mùi hương trên người cậu sao không còn nữa?”

Khóe mắt của thiếu niên khẽ dao động, không thể dò thấu, “Mùi gì?”

“Mùi xà phòng.” Kỳ Thiệu kéo cổ áo của y lại, mày càng nhíu chặt, không còn mùi xà phòng, nhưng có mùi khác, không giống trước.

Có chút bất đắc dĩ, cũng rất nhanh biến mất, Thôi Giác ôn hòa nói, “Cậu nghĩ lại xem.”

Lòng y thâm than, thật sự là hoang đường, vậy mà có một ngày y phải giả thành Thôi Ngọc, mới có thể tiếp cận tên nhóc này.

Y phải nhanh một chút để cho tên nhóc này tiếp nhận mình là Thôi Giác, là chủ nhân của hắn, kẻ có được hắn.

Kỳ Thiệu nghĩ lại vài giây, sao có lại rồi, kỳ quái, chỉ là chuyện nhỏ, nhưng lại không thể nói là không đúng ở chỗ nào, có thể do đại não bị kích thích quá nghiêm trọng, nên tư duy bị trì trệ.

Hắn ần ần huyết thái dương, về nhà phải đi chùa trước tiên.

Thôi Giác vẫn còn duy trì tư thế cầm lon coca, không thúc giục, rất kiên nhẫn đợi.

“Tôi uống một ngụm, còn lại cậu uống.” Kỳ Thiệu tiếp nhận cái lon đưa tới, ngửa đầu uống coca, hắn không thích uống coca, Thôi Ngọc vẫn luôn biết, từ trước đến nay chưa từng mua qua, hôm nay cũng không biết có phải do trải qua chuyện gì kì lạ hay không, mà mua lon coca, vẻ mặt còn chờ mong hắn uống.

Thôi Giác nói, “Chậm một chút, coi chừng bị sặc.”

Giọng điệu như là người cha nói với con của mình, Kỳ Thiệu thật sự bị sặc.

28. Chương 28

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

Đào thôn.

Có một thiếu niên đang dựa vào cây đại thụ găm lấy chân gà, hần bỗng nhiên ngẩng đầu, con ngươi màu hổ phách trong suốt, “Ồ, soái ca, lại gặp nhau.”

Thôi Ngọc nói ngắn gọn, “Lấy nghiệt kính ra đây.”

“Tôi nói rồi, không phải anh đã quên rồi chứ?” Thiếu niên nháy mắt mấy cái, cười rất chi là vô tội, “Soái ca, thật sự tôi không biết nghiệt kính là cái gì hết.”

“Lần trước anh không nói hai lời đã nhào vô đánh tôi, tiền thuốc men tôi còn chưa có tìm anh tính nữa đây này.”

Thiếu niên tựa như làm ảo thuật xuất ra một chồng giấy, “Nếu anh đã đến vậy thì làm phiền anh thanh toán một lần, tổng cộng...” Hần ào ào xỏ một tràng, một bộ tham tiền, “3572 viên Tam Mao.”

Bầu không khí dưới tán cây ngưng trệ.

Thiếu niên vẫn là bộ dáng cười đùa hí hửng, “Tam Mao kia rất hiếm, trả tiền đây.”

Thôi Ngọc phát tay, mình tề bay đầy trời.

Thiếu niên vội vàng gom góp.

Hần chặc chặc nói, “Tính tình của anh đúng là khác người, nhất định không có ai thích đâu.”

Đáy mắt của Thôi Ngọc hiện lên tia lạnh lẽo.

“Soái ca nè,” Thiếu niên hơi híp mắt, “Bỏ tiền miễn phí tính cho anh một quẻ, anh vĩnh viễn đều là cầu mà không được.”

Dứt lời, không khí xung quanh thay đổi.

Thôi Ngọc toàn thân âm khí tuôn trào, y vung tay áo, một đao khí hung ác cực hạn hướng đến thiếu niên.

Thiếu niên lật tay, trong tay cầm một đại bản màu đen, quét ngang, ở trên không trung xoay tròn, trong chớp mắt, mở ra một vòng tròn, lấy hấn làm trung tâm, ngăn cách với đao khí hung ác bên ngoài.

“Muốn nghiệt kính, thì đi với tôi đến Phượng Hoàng cốc, quá thời hạn sẽ không đợi.”

Thiếu niên dưới cây đã không biết tung tích, Thôi Ngọc nhắm mắt, Phượng Hoàng cốc à...

“Ngọc đại nhân?”

Đằng sau xuất hiện hai thân ảnh một đen một trắng, trong tay của bọn họ đang kéo theo một linh hồn, chuẩn bị mang về, không ngờ tới ở cái thôn chim cũng không thêm ỉa mà gặp được Thôi Ngọc, người rất khó ở, cũng rất khó ứng phó.

Mọi người không ai là không biết, Giác đại nhân mặc dù xử phạt người phạm sai lầm rất ác, nhưng cũng có khen thưởng cho người làm việc thiện, ôn hòa như ngọc, khiêm tốn gần gũi.

Mà vị trước mặt này, lại chênh lệch như trời với đất, gương mặt tuy giống nhau, nhưng tính tình âm u khó dò, thủ đoạn phi thường tàn nhẫn.

Bọn họ bình thường vô tư, cũng sẽ đùa nghịch vài câu, nhưng không ai dám nói giỡn trước mặt vị này.

Liếc nhìn Hắc Bạch vô thường, Thôi Ngọc hướng Phượng Hoàng cốc đi tới, không biết Kỷ Thiệu bây giờ ra sao rồi.

Đầu bên này, Kỷ Thiệu và Thôi Giác vừa xuống xe lửa.

Ba Kỷ đã sớm đứng đợi ở bên ngoài, hút hết ba điếu thuốc, tối nay xe lửa tới muộn nên người đợi rất đông.

Vừa thấy con mình, ba Kỷ liền đi lên phía trước, “Hai đứa mau lên xe đi, hành lý để ba cất cho.”

Kỷ Thiệu hỏi, “Ba, trong nhà có gì ăn không?”

Hấn vừa lạnh vừa đói, muốn ăn đồ nóng, món gì cũng được.

Ba Kỷ gật đầu, “Có, mẹ của con có hầm gà cách thủy cho con, còn nấu ở trên bếp ấy.”

Ông đem hành lý đặt ở phía sau cốp xe, hướng Thôi Giác nói, “Tiểu Thôi, con cũng ăn một chút đi, đã trễ như vậy, trước tiên ngủ lại nhà chú một đêm, sáng mai hẵng trở về.”

Thôi Giác nhướng mi, cầu còn không được, “Cảm ơn chú Kỷ.”

Trong xe có bật máy điều hòa, ấm áp, khác một trời một vực với bên ngoài.

Kỷ Thiệu và Thôi Giác đều ngồi ở phía sau, hẩn một bên ôm bình trà giữ nhiệt, một bên vuốt ve đầu ngón tay, không biết đang nghĩ cái gì.

Ba Kỷ lái xe ở đằng trước xem xét tình hình giao thông, “Hai đứa ở trường học thế nào rồi?”

Kỷ Thiệu miễn cưỡng mà đáp, “Rất tốt.” Chỉ là thỉnh thoảng gặp được quý.

Ba Kỷ nhìn kính chiếu hậu, “Tiểu Thôi, con thì sao?”

Thôi Giác, “Ổn ạ.”

Ba Kỷ chuyển tay lái, “Đợt này nghỉ đến hơn một tháng nhỉ?”

Thôi Giác gật đầu, “Dạ.”

Lực chú ý của y vẫn luôn rơi trên người thiếu niên ở bên cạnh, công vụ bẽ bộn, đi ra một chuyến không dễ, trước khi Thôi Ngọc trở lại, y cần tranh thủ thời gian.

“Đêm đó anh uống say, lôi kéo tay của em...”

Radio phát bài hát đã là lần thứ tư.

Khóe miệng Kỷ thiệu co rút, “Ba, đổi bài khác được không?”

Ba Kỷ ừ, “Nghe không hay sao? Mẹ của con nghe mỗi ngày, nói là đặc biệt hay.”

“...” Kỷ Thiệu nói, “Nghe mấy lần rồi, đêm nay vậy là đủ, lần sau nghe tiếp.”

“Được.” Ba Kỷ vẫn chưa thỏa mãn, “Vậy đổi bài khác.”

Đổi thành bài.

Kỷ Thiều từ bỏ.

Ba Kỷ vô tình lướt qua kính chiếu hậu, ông cười nói, “Tiểu Thôi, cháu thích nghe bài này không?”

Thôi Giác đáp, “Êm tai ạ.”

Kỷ Thiều nghe người yêu của hắn và ba của hắn thân thiết phân tích ca từ, hắn chỉ biết im lặng.

Xe vừa mới tới cửa, mẹ Kỷ đã khoác áo lông xuống giường.

Bà đi ra mở cửa, cầm tấm thảm mới mua để xuống đất, ở trước cửa hô, “Tôi múc canh ra rồi, mọi người ăn đi cho nóng.

Kỷ Thiều đi vào nhà, tất cả mệt mỏi và phiền muộn trong ngày đều ném ra bên ngoài, thả lỏng xương cốt toàn thân, an lòng.

Thôi Giác đi theo sau, lột áo khoác bông ra.

Phòng khách sáng sủa, thu dọn sạch sẽ.

Giọng của mẹ Kỷ từ trong bếp truyền đến, “Dọn bàn xong rồi, vào đây mau đi.”

Thời điểm bà quay đầu liền giật mình, “Tiểu Thôi, con đứa nhỏ này sao đi mà không có tiếng động gì hết vậy, dọa hồn của dì suýt chút nữa đã chạy mất.”

Thôi Giác nói, “Dì à, hồn là dọa không chạy đâu.”

Mẹ Kỷ, “...”

“Dì nói giỡn thôi, con ăn no chưa, trong nồi còn rất nhiều.”

Thôi Giác bưng hai chén canh, “Đủ rồi ạ, cảm ơn dì.”

Mẹ Kỷ lắc đầu, đứa nhỏ này vừa lên đại học, cấp bậc lễ nghĩa so với trước kia càng nhiều.

Lúc ăn canh gà, Thôi Giác thỉnh thoảng hỏi Kỷ Thiệu hai câu, ánh mắt ôn nhu.

Ba Kỷ trợn mắt, trước đây đứa nhỏ này tuy đối xử tốt với con của ông, thế nhưng không có tốt đến mức này.

Làm ba như ông có cảm giác bị thay thế rồi.

Rõ ràng có chút hơi quá, nhưng lại cảm thấy rất tự nhiên.

Không có ai từ nhỏ là đã đối tốt với ai, cũng không phải là thiếu nợ, nhưng đứa nhỏ ở Thôi gia này luôn đi theo con của ông.

Đáng tiếc không phải con gái, bằng không thì sau này hai nhà sẽ là xui gia được rồi.

Ba Kỷ bị ý nghĩ của mình làm cho choáng váng, ông dứt khoát bỏ qua.

“Hai đứa ăn xong thì đi ngủ đi.”

Kỷ Thiệu nhả xương gà, không ngủ còn có thể làm gì, hôm nay đã ngồi đến hai chuyến xe, tinh thần sắp đã phân liệt luôn rồi.

Hắn hỏi người bên cạnh, “Cậu có báo cho người nhà một tiếng chưa?”

Thôi Giác sững sốt, y cười, “Tôi quên rồi.”

Nói xong liền sờ túi.

“Điện thoại của cậu không phải đã bị trộm rồi sao? Ngốc à.” Kỷ Thiệu chọc y, “Dùng máy bàn của nhà tôi ấy.”

Thôi Giác siết chặt tay, không nhúc nhích, hơn nửa ngày, y nghĩ, có lẽ vẫn chưa bị phát hiện.

Kỷ Thiệu nhìn chăm chăm vào bóng lưng của y, sờ sờ cằm, như có điều suy nghĩ.

Tiến vào phòng ngủ, Kỷ Thiệu tùy ý ném ba lô qua một bên, nằm ở trên giường, “Cậu đi tắm trước đi, tôi nằm một lát.”

Tắm? Thôi Giác nhú mày, cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Phòng tắm không tính là lớn, Thôi Giác đi vào, thân hình thiếu niên biến trở thành người đàn ông trưởng thành, cho nên lộ ra có chút chật chội, y mở vòi nước, đứng ngay cạnh cửa, không bị ướt một giọt.

Một lát sau, Thôi Giác thay quần áo đi ra ngoài.

Thiếu niên trên giường đã ngủ.

Thôi Giác cúi người, ngắm nhìn một lúc lâu, y nằm xuống ở bên cạnh, cánh tay duỗi ra, thiếu niên bị một cổ lực lượng nhấc lên, sau đó chậm rãi thả xuống, gối lên hõm vai của y.

“Trước đây cậu rất thích cùng tôi thân cận.”

Thôi Giác ôn nhu vuốt ve gương mặt của thiếu niên, “Cậu nên về thăm nhà một lần, Mạnh Bà vẫn luôn nhắc đến cậu, Đá Tam Sinh bị mẻ một khối, vẫn chờ cậu về tu sửa... Hoa bỉ ngạn cậu trồng đều đã nở hết rồi.”

Người đàn ông giọng nói dịu dàng làm cho người ta say mê, “Ly Sinh, trở về nhà của chúng ta đi.”

Kỷ Thiệu đang mơ.

Không trung tối tăm mù mịt, không có mặt trời, hắn nhìn thấy một đứa bé đang ngồi ở một nơi rất cao, cảm giác như có thể chạm đến bầu trời.

“Ly Sinh, con lại nghịch ngợm nữa rồi.”

Có một người đàn ông mặc trường bào đỏ thẫm đi tới, Kỷ Thiệu không thấy rõ mặt của ông ta, chỉ có thể thấy người kia dang hai tay ra, “Nhảy xuống đây.”

Đứa bé kia không có nhảy, “Đại nhân, ngài sẽ tiếp được con sao?”

Người đàn ông ôn nhu nói, “Được.”

Tiếp theo, Kỷ Thiệu thấy đứa bé nhảy vào trong ngực của ông ta, ông ấy vững vàng tiếp được.

“Ly Sinh, con biết mình sai ở đâu chưa?”

Đứa bé cúi đầu, “Không biết.”

“Con tự mình sửa đổi, đem ác hồn vốn nên bị đày xuống tầng thứ mười ba địa ngục lại được luân hồi.” Ông ta nói, “Ly Sinh, thiện giả ác báo, con không thể bởi vì một ý niệm, mà phá vỡ quy tắc.”

Đứa bé nhận lỗi, “Con biết rồi ạ.”

Kỷ Thiều đứng ở bên cạnh nhìn xem, nhìn đứa bé kia mỗi lần ở chung với người đàn ông, ông ta đối với đứa bé như cha đối với con, yêu thương, dung túng.

Hình ảnh chuyển đổi.

Kỷ Thiều thấy mình trở thành một thanh niên, hắn đang nằm trên người của một thanh niên khác, hắn không nhìn thấy rõ mặt của người dưới thân, chỉ thấy khắp nơi đều là những đóa hoa đỏ rực.

Đang lúc hắn ngẩn người, tỉnh mộng, đã là buổi sáng.

Kỷ Thiều nằm ở trong chăn, đứa bé hắn mơ thấy là ai, quen thuộc như vậy.

Còn giấc mộng thứ hai, chẳng lẽ là mộng xuân?

Kỷ Thiều cắn cắn môi, người nọ dường như không phải là Thôi Ngọc, cảm giác không giống, trong lòng hắn còn có chút băn khoăn.

Hắn xoay người một cái, bên cạnh lạnh như băng, Thôi Ngọc ngủ lúc nào, thức lúc nào, hắn đều không hay biết.

“Tiểu Thiều, thức rồi sao?”

Ngoài cửa là giọng nói của mẹ Kỷ, “Bánh đậu đỏ trong nồi sắp nguội rồi.”

Kỷ Thiều nằm đơ hồi lâu, mới vô cùng không tình nguyện gỡ tóc ngồi dậy.

Bên ngoài đương nắng, chiếu lên toàn bộ ban công.

Ba Kỷ đang lau kính thủy tinh, sắp bước sang năm mới, trong nhà đều dọn dẹp một lần, mỗi năm đều như thế, tuy có mệt mỏi, nhưng nếu không làm như vậy, cảm giác không có không khí năm mới.

Kỷ Thiều lê dép lê đứng ở chỗ ấy, “Ba, Thôi Ngọc về rồi hả?”

“Về rồi.” Ba Kỷ cầm khăn lông lau ngang chỗ nước đọng, “Về từ sáng sớm, mẹ của con mở cửa.”

Kỷ Thiều nhướn mi, sớm như vậy? Chẳng lẽ là tối hôm qua hấn nằm mơ, nói mơ gì đó kích thích đến Thôi Ngọc?

“Mau mang vớ vào.” Mẹ Kỷ bắt đầu lải nhải.

Kỷ Thiều không thể không đi vào phòng mang vớ.

Ăn xong điểm tâm, Kỷ Thiều nhàm chán đi dạo trong nhà, lục lại những đồ vật khi mình còn học cấp 3, lại qua phòng vẽ tranh pha một ít bột nước, có thể thấy được thật sự rất rảnh rỗi.

Ngồi trong phòng một lát, Kỷ Thiều chạy ra ban công phơi nắng.

Mẹ Kỷ bưng một rổ đậu ra bóc vỏ, “Ồ trường có đang quen với ai không?”

Kỷ Thiều mơ màng buồn ngủ, “Có quen.”

Mẹ Kỷ dừng lại động tác, thấy con mình thừa nhận thẳng thắn như vậy, bà có chút giật mình, lại tiếp tục bóc vỏ đậu, “Người tốt không?”

Kỷ Thiều híp mắt, “Không tốt con sẽ quen sao?”

Mẹ Kỷ ho một tiếng, “... Cũng phải.” Bà hỏi một câu vô lý, ai sẽ đi tìm người không tốt với mình, cũng không phải người ngu.

“Buổi sáng lúc tiểu Thôi rời đi, mẹ thấy sắc mặt của nó hình như không được tốt lắm.” Mẹ Kỷ suy nghĩ hỏi, “Hai đứa tối hôm qua cãi nhau hả?”

Kỷ Thiều đáp, “Không có.” Hấn ngủ sớm.

“Con à,” Mẹ Kỷ muốn nói lại thôi, “Nội của tiểu Thôi sợ là không qua được năm nay.”

Kỷ Thiều khê giật mình, hấn không có nghe Thôi Ngọc nhắc qua.

“Bị bệnh hả?”

“Không phải, cũng không có té ngã gì hết.” Mẹ Kỷ suy nghĩ nên nói như thế nào, “Chính là già rồi... Cần

phải đi.”

Bà nội của tiểu Thôi đột nhiên không xuống giường được, một ngày trước còn cùng bà cười nói, có tinh thần vô cùng.

Kỷ Thiều nghe không hiểu, “Mẹ, cái gì gọi là cần phải đi?”

Mẹ Kỷ để rổ đậu qua một bên, ngồi xuống bên cạnh Kỷ Thiều, “Các cụ ngày xưa thường nói, mỗi người sống tới khi nào, có thể sống bao nhiêu tuổi, đều có ghi chép sẵn trên quyển sổ sinh tử, thời điểm vừa đến, không muốn đi cũng phải đi.”

“Không phải có câu nói: Diêm Vương muốn người canh ba chết, ai dám lưu người đến canh 5 đấy ư? Theo lý chính là như vậy.”

Kỷ Thiều bỗng nhiên muốn hỏi một chuyện, hần nhìn ra ngoài cửa sổ, đối diện với thái dương.

“Mẹ, nếu như ngoài ý muốn mà chết, thời điểm còn chưa tới thì sao?” Hần nhớ tới hành khách trên chuyến xe lửa kia.

Mẹ Kỷ kỳ quái, “Con hỏi chuyện này để làm gì?”

Kỷ Thiều cười xòa, “Hiếu kỳ.”

“Chuyện đó thật sự thì mẹ cũng có nghe người ta nói qua.” Mẹ Kỷ vén tóc, “Nghe nói nếu như ngoài ý muốn mà chết thì phải ở chỗ chết đợi, đến ngày thì lặp lại quá trình phát sinh, ví dụ như nhảy lầu, hàng năm đều phải nhảy một lần, cũng không thể chạy khắp nơi, chỉ có thể ở nơi mà mình chết, một mực chờ đợi thời điểm, nếu Diêm Vương cho phép, mới có thể đi tới địa phủ.”

“Đều là gạt người thôi.” Mẹ Kỷ nhắc rổ đậu lên, “Cũng không biết thật giả.”

Kỷ Thiều nghe mà lâm vào trầm tư.

Nếu như là thật sự, chuyện kia phát sinh ngoài ý muốn, cách đây đã vài thập niên, chẳng phải đã lặp lại cái chết nhiều năm rồi sao, như vậy quá thảm rồi.

Kỷ Thiều sắc mặt cổ quái, hần từ khi nào có tâm đồng tình như vậy nhỉ...

Mẹ Kỷ thấy con mình vẫn không nhúc nhích, giống như đang ngồi thiền, bà nhin không được cảm thấy hối hận, sau này không thể nói những lời như vậy nữa, mất công hù đến con trai.

Khi còn bé bà thường nghe ông nội và mấy cụ già khác nói chuyện phiếm, những câu chuyện họ kể, rất đáng sợ.

“Sắp qua năm mới rồi, nói lung tung những chuyện kia làm gì.” Ba Kỷ ngồi bên cạnh giặt giũ khăn bông đen sì, “Mau, tiểu Thiều, đi quét dọn phòng ngủ của con đi.”

Kỷ Thiều nằm vài giây, sau đó trở về phòng.

Phòng ngủ của hắn quay về hướng bắc, mặt trời không thể chiếu tới, mùa đông thì càng ẩm ướt lạnh lẽo, gió bắc thổi qua, chết cứng.

Kỷ Thiều cầm theo một thùng nước ấm tiến vào, lấy khăn bông thấm ướt, bắt đầu chùi bàn học, không có nhiều bụi lắm, do người nhà thường xuyên lau dọn.

Lau đến hai phần ba cái bàn, Kỷ Thiều đột nhiên nghe được một âm thanh, làm tay của hắn đánh ngã cái ly bên cạnh, cả gian phòng chỉ có mình hắn.

“Cảm ơn người.”

Giọng nữ kia lại vang lên lần nữa, nhỏ dịu, mang theo khẩu âm của người phương nam.

Kỷ Thiều nhìn chăm chăm vào băng dán trên ngón trỏ, hiện tại hắn mới nhìn thấy trên đó có một giọt máu, rất nhỏ, không biết có từ lúc nào, hắn không hề phát hiện.

Hắn mang theo cô gái từ trong chuyến xe lửa kia ra bên ngoài rồi.

29. Chương 29

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

Một hồi tĩnh mịch qua đi, Kỷ Thiều đóng cửa phòng lại.

Hắn kéo miếng băng dán trên miệng vết thương ra, tại một khắc định phải này, chợt dừng lại, “Cô muốn làm gì?”

“Tôi chỉ muốn gặp lại hần một lần.” Cô gái giọng nói thăm thiết, “Van xin cậu.”

Kỷ Thiều hít sâu một hơi, hần suy nghĩ.

Lúc ấy cô gái này tứ chi chia lìa, lại từng chút một bò đến bên chân của hần, cầu hần hỗ trợ.

Kỷ Thiều ở trong phòng đi qua đi lại, trong đầu của hần rối bời, giữa ban ngày ban mặt, lại gặp quỷ.

“Tại sao lại tìm tôi?”

Cô gái không có trả lời.

Nửa ngày, cô ấy náy mà nói, “Tôi có chuyện khó nói.”

Ngụ ý là không được nói, cũng không thể nói.

Kỷ Thiều lập tức có một loại cảm giác như trước mặt treo một cái móc, trên cái móc còn có miếng thịt, thơm ngào ngạt, lại không ăn được.

“Nếu như tôi không giúp cô thì sao?”

“Tôi đã là cô hồn dã quỷ.” Cô gái nói, “Chỉ có thể đi tìm thể thân.”

Kỷ Thiều cắn răng, “Cô uy hiếp tôi.”

Sau một khắc trong đầu của hần có ý nghĩ chợt lóe, cười lạnh nói, “Cô là đang đánh lạc hướng tôi.”

Nếu như có thể tìm người sống để thể thân, đối phương không có khả năng sẽ ăn nói khép nép như vậy, trừ phi...

Chỉ có thể đi theo hần, không còn lựa chọn nào khác.

Một đạo thân ảnh dần dần hiện ra trước mắt của Kỷ Thiều, cô gái ánh mắt u oán dõi theo hần, sau một khắc đã quỳ trên mặt đất, lần lượt dập đầu, hèn mọn cầu khẩn, còn có tia sợ hãi khó giấu.

Kỷ Thiều muốn lui về sau một bước, nhưng kì lạ là hần vẫn không hề nhúc nhích chút nào, phẳng phất như đây là điều hần nên nhận được.

Cửa đột nhiên được vặn mở ra từ bên ngoài, ba Kỷ đứng ở trước cửa, nhìn sắc mặt trắng bệch của con trai, “Có chuyện gì? Sao bị dọa thành như vậy?”

Kỷ Thiệu trên trán đổ mồ hôi, cmn, hần tại sao lại quên khóa cửa phòng nhỉ.

“Tiểu Thiệu?” Ba Kỷ mang theo hai tay đầy mùi nước rửa tiến vào, “Ba gọi con đó, sao lại phát ngốc rồi?”

Kỷ Thiệu vâng vâng ngón tay, “Con...”

Hần làm ra bộ dáng như bình tĩnh đại ngộ, kêu lên, “Ba, con nhớ tới cuốn album hình hồi cấp 3 để ở chỗ nào rồi.”

Ba Kỷ, “...”

Bữa trưa mẹ Kỷ đặc biệt làm cả một bàn đồ ăn, đều là món Kỷ Thiệu thích, nhưng hần không đụng được mấy đĩa.

“Tiểu Thiệu, có phải cùng cô ấy cãi nhau rồi không?”

Kỷ Thiệu thoáng cái không kịp phản ứng, “Ài?”

Mẹ Kỷ kỳ quái, “Bạn gái đó,”

Kỷ Thiệu, “...”

“Dạ.” Kỷ Thiệu đáp lung tung một câu, “Cậu ấy quá dính con.”

Mẹ Kỷ không thể hiểu được, “Dính người bộ không tốt sao? Ba con lúc trước cũng...”

Ba Kỷ mặt mày đỏ ửng ho một tiếng, “Khục!”

Nói chuyện với con trai, mẹ Kỷ cảm thấy không có gì phải xấu hổ, “Mẹ cảm thấy dính người một chút tốt hơn, nếu gặp phải người không dính mình, vài ngày không gặp sẽ có chút xa cách, lạnh nhạt, đó mới là không tốt.”

Ba Kỷ thỉnh linh mở miệng, “Bà ngược lại kinh nghiệm thiệt phong phú.”

Mẹ Kỷ nổi giận, “Tôi đang nói chuyện với con trai nha.”

Chuyện xưa kéo đến, bầu không khí trên bàn bởi vì hai ông bà trở nên thoải mái hơn nhiều.

Kỷ Thiều để đĩa xuống, “Con ăn no rồi.”

Hắn vừa rời khỏi bàn ăn, hai người liền dừng cãi nhau, câu chuyện lập tức vòng trở lại.

“Ông phát hiện ra không?” Mẹ Kỷ nhỏ giọng nói, “Tiểu Thiều có chút kì lạ.”

Buổi sáng còn khá tốt.

Ba Kỷ xĩa răng, “Con nó mười tám tuổi rồi, đã có thể tự lập một mình.”

Kỷ Thiều đi xuống lầu đứng dưới ánh mặt trời, nhất thời không biết nên đi hướng nào.

Hắn mua một lon nước có ga, dọc theo đường cái đi không có mục đích.

Sau đó ngồi trên ghế ở quảng trường, cái gì cũng không làm, hai mắt nhìn chăm chú vào người đi đường tới lui.

Phảng phất chỉ cần càng nhiều người, mới càng chân thật.

Bóp nghiền lon nước trong tay, ném vào thùng rác cách đó không xa, Kỷ Thiều cào cào tóc, “Ngốc quá trời quá đất.”

Ngày hôm sau, Kỷ Thiều một mình công ba lô đi ra ngoài.

Đi xe buýt đến nhà của Liễu Thần phải mất hơn ba tiếng, có thể buổi chiều mới trở về được.

Kỷ Thiều tối hôm qua có cuộc mật đàm với cô gái kia, đã nắm sơ lược lý lịch cá nhân của cô ta, tưởng chừng xem rất kỹ càng, kỳ thật cái gì cũng đều vô dụng.

Chuyện hữu dụng thì chưa thấy nói.

Ngồi ở ghế sau, Kỷ Thiều kéo sụp mũ lưỡi trai xuống, nhắm mắt lại ngủ.

Điện thoại trong túi truyền đến tiếng rung, Kỷ Thiều lấy ra nhìn, hắn lập tức ngồi thẳng người.

“Alo, Thôi Ngọc.”

Đầu bên kia là giọng nói của Thôi Ngọc, “Đang ở đâu?”

Kỷ Thiệu nói, “Trên xe.”

Hắn đột nhiên hỏi, “Điện thoại của cậu không phải là bị trộm rồi sao?”

Đầu bên kia trầm mặc.

Kỷ Thiệu nhìn điện thoại, vẫn đang kết nối, hắn hỏi tiếp, “Thật sự là cậu?”

“Là tôi.” Thôi Ngọc nói, “Cậu bây giờ ở một mình?”

“Đúng vậy.” Kỷ Thiệu lười biếng híp mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, “Tôi có chút việc gấp đi nơi khác một chuyến, không nói cho cậu đâu.” Hắn cảm thấy ngữ khí của Thôi Ngọc như biến thành một người khác.

“Cậu còn chưa nói, điện thoại không phải là bị trộm rồi sao?”

Kỷ Thiệu lặp lại câu hỏi lần nữa, hắn mơ hồ có cảm giác đáp án kia vô cùng quan trọng.

Ngừng trong chốc lát, Thôi Ngọc nói, “Cậu gửi địa chỉ qua đi động cho tôi, tôi đi tìm cậu.”

Kỷ Thiệu khiêu mi, “Không cần, buổi chiều tôi sẽ trở về.”

Thôi Ngọc nói, “Nghe lời.”

Kỷ Thiệu cơ mặt giật giật, “Được rồi.”

Gác điện thoại, Kỷ Thiệu cắn môi một cái, quái, hắn vừa rồi có một loại ảo giác giọng nói của Thôi Ngọc rất lạnh lẽo, còn có chút hoảng sợ.

Chung quy cũng không đến mức lo lắng hắn đi ra ngoài một mình, sẽ bị người ta bắt cóc đem đi bán nha.

Phần sau của lộ trình, Kỷ Thiệu ngủ mất tiêu.

Hắn lại nằm mơ.

Không còn hắc ám như trước, thấy không rõ mặt nữa, lúc này hắn nhìn rất rõ ràng, hắn mơ thấy Thôi Ngọc rồi.

Thôi Ngọc mặc một thân áo đen, ngồi ở trên mặt ghế đen kịt, toàn bộ đại diện đều là màu đen.

Rất u ám.

Hắn vốn cho rằng mình vẫn là người đứng ở bên ngoài xem, kết quả chờ hắn nhìn xuống, hắn phát hiện không biết từ lúc nào cơ thể của mình bị cắt mất một nửa.

Hắn bị dọa đến tỉnh lại.

Kỷ Thiệu theo dòng người xuống xe, áo giữ ấm bên trong ướt đẫm, liên tiếp mơ thấy ác mộng, lại gặp quỷ, làm hắn có cảm giác, chính mình có phải sắp đi tới địa ngục rồi hay không.

Bên ngoài trạm xe, Kỷ Thiệu nhìn thấy một thiếu niên đang đứng ở ven đường, mặt mày âm lãnh, cả người phảng phất như bị ngăn cách với ánh mặt trời, lúc bắt gặp ánh mắt của hắn, gương mặt thiếu niên chuyển thành nhu hòa.

Tia biến hóa kia rất lớn, lại chuyển đến tư nhiên.

Kỷ Thiệu đi qua đường, đến trước mặt Thôi Ngọc, “Sao cậu còn tới nhanh hơn tôi?”

Thôi Ngọc mỉm cười, “Tôi ở gần đây.”

Kỷ Thiệu ngồi trên lan can phía sau, “Nói đi.”

“Nếu như tôi nói, tôi chưa từng cùng cậu trở về nhà, người ngày hôm qua cậu gặp không phải là tôi.” Thôi Ngọc khẽ hỏi, “Kỷ Thiệu, cậu tin sao?”

Đồng tử của Kỷ Thiệu co lại, “Tôi tin.”

Hắn từ lúc rời khỏi trường học đụng phải nhiều chuyện tà môn, đi vào chiếc xe quỷ quái kia, lại phát hiện mình đang ở trên một chiếc xe khác, nên chuyện này đối với hắn cũng không lớn lắm.

Đối mặt với ánh mắt sừng sốt của Thôi Ngọc, Kỷ Thiệu nhanh chóng nắm lấy cái cảm của cậu, “Cậu sẽ không lừa dối tôi.”

Giờ khắc này, hầu kết của Thôi Ngọc chuyển động, hai bàn tay đang rũ xuống siết chặt, cậu đang khấn

trương.

Kỷ Thiều cũng không có phát giác.

“Vậy hấn là ai?”

Thôi Ngọc mím môi, “Có một số việc hiện tại vẫn chưa thể nói cho cậu biết được, Kỷ Thiều, tôi sẽ không làm hại cậu.”

Lại là không thể nói sao? Kỷ Thiều híp híp mắt, hấn nói giỡn, “Vừa rồi ở trên xe, tôi mơ thấy cậu.”

Thôi Ngọc nâng mắt nhìn hấn.

“Mơ thấy tôi bị chém thành hai khúc.” Kỷ Thiều bĩu môi, “Còn cậu thì ngồi ở trên ghế thưởng thức.”

Thôi Ngọc hô hấp đình trệ, nụ cười bên môi cứng ngắc, trong chớp mắt lại khôi phục bình thường.

Cậu giữ lấy cánh tay của Kỷ Thiều, dùng sức nắm chặt, “Vậy nhất định là rất đau.”

“Có lẽ.” Kỷ Thiều nhún nhún vai, đã bỏ ra rồi, đoán chừng chắc cũng không còn cảm giác đau đớn nữa.

Hấn thấy hơi quái dị, đoạn đối thoại này giống như trước đây đã từng nói.

Thôi Ngọc từ trong túi móc ra một sợi dây màu đen, “Kỷ Thiều, cậu đeo cái này lên cổ.”

“Đây là cái gì?” Kỷ Thiều cầm lấy quan sát, dây kia không biết làm từ chất liệu gì, cảm giác đặc biệt mềm mại.

Thời điểm Kỷ Thiều đeo lên, hấn vô thức sờ lấy, tựa như muốn dung hòa với hấn thành một thể.

Ấn đường khe nhú, Thôi Ngọc nói, “Chuyện của tôi còn chưa giải quyết xong, cậu đợi tôi thêm chút nữa.”

Lúc cậu đứng trước lối vào Phượng Hoàng cốc, nhưng không có tiến vào, bởi vì không biết trong cốc có cái gì, cần phải lưu lại bao lâu, cậu không yên lòng về Kỷ Thiều, nên không nhận được đã tới.

Không nghĩ tới Thôi Giác đã tìm được Kỷ Thiều, hơn nữa còn giả mạo thân phận của cậu.

Thôi Ngọc nhìn người trước mặt, ai cũng dừng hòng thay thế được cậu.

“Vây được rồi.” Kỷ Thiệu nói, “Tôi cũng đang có chuyện, hôm nay phải giải quyết cho xong.”

Hiện tại hắn muốn tranh thủ thời gian đi gặp cha của Liễu Thần, sau đó đem ma nữ kia tống đi.

Về phần Thôi Ngọc giả mạo kia, là người hay là quỷ, hay là cái gì khác, để sau tính.

Kỷ Thiệu mặt mày đăm chiêu, hắn cảm thấy còn có chuyện gì đó giấu diếm hắn, giống như là đại sự, sẽ phá vỡ toàn bộ thế giới quan của hắn.

“Tôi đi đây.”

“Đợi một chút.” Thôi Ngọc cúi đầu sờ lên bàn tay của Kỷ Thiệu, dừng ở miệng vết thương trên ngón trỏ.

Kỷ Thiệu nheo mắt lại.

Thôi Ngọc chỉ là sờ lên liền buông ra, ôm Kỷ Thiệu một cái, “Đi sớm về sớm.”

Cậu đứng tại chỗ đưa mắt nhìn Kỷ Thiệu lên xe.

Ôn nhu giữa ấn đường không còn sót lại chút gì, bị âm khí tà mị thay thế.

“Đi ra.”

Thân ảnh của Bạch Vô Thường từ trong hư không hiện ra, gã ho một tiếng, “Ngọc đại nhân, thuộc hạ thật sự là chỉ đi ngang qua.”

Thôi Ngọc lạnh lùng nói, “Đi theo hắn.”

Bạch Vô Thường sững sờ, gã khó xử nói, “Ngọc đại nhân, hắn là... thuộc về... Giác đại nhân bên kia... ta khó mà...”

Tiểu tử kia quý giá lắm, bọn họ đều không dám đụng vào, sợ xảy ra chuyện gì đó, sẽ bị liên lụy.

Gã thật sự vừa rồi chỉ là đi ngang qua, không may lại đụng phải người này.

Thôi Ngọc nói năng hùng hồn, “Tôi muốn thấy hấn không bị tổn hao một cọng lông tóc nào.”

Bị người trước mặt uy hiếp, Bạch Vô Thường co rút khóe miệng, trong đầu có một chữ YẾU cực lớn, một câu cự tuyệt cũng không thể nói ra.

Hơn nửa canh giờ sau, Kỷ Thiệu đứng trước cổng khu chung cư của nhà Liễu Thần.

Hắn đang do dự nên lấy lý do gì đến thăm, thì đã thấy Liễu Thần từ bên trái đi tới, trong tay nắm một sợi dây, mới dắt chú cún đi dạo trở về.

“Kỷ Thiệu?” Liễu Thần kinh ngạc quan sát từ đầu đến chân, “Sao cậu lại ở chỗ này?”

Kỷ Thiệu thọc hai tay vào túi, bày ra vẻ mặt giật mình, “Nhà cậu ở đây hả?”

“Đúng vậy.” Liễu Thần gật đầu, tò mò hỏi, “Cậu có thân thích ở chung cư này sao?”

Kỷ Thiệu lắc đầu, “Không phải.”

Hắn ho một tiếng, “Tôi là tới gặp bạn trên mạng.”

Lý do này rất bình thường, dễ chấp nhận.

Liễu Thần biểu tình như đã minh bạch, “Có phải đụng phải tên lừa gạt rồi hay không?”

Kỷ Thiệu thuận theo gật đầu, “Ừm.”

Sau đó hấn liếm môi nói, “Tôi còn bị lạc đường, quả thực xui muốn chết.”

Liễu Thần nắm lấy dây dắt cún, “Đến nhà của tôi ngồi một lát nhé?”

Kỷ Thiệu đáp, “Được.”

Trước khi tiến vào nhà của Liễu Thần, Kỷ Thiệu xoắn xuýt nên dùng biểu cảm gì để đối mặt với cha của Liễu Thần, nhưng sau khi tiến vào rồi thì hấn không còn xoắn xuýt nữa, đổi thành phiên muộn.

Người không có ở nhà.

Liễu Thần thả dây cho cún ra, “Cha tôi đi công tác rồi.”

Kỷ Thiệu được Liễu Thần dắt đi tham quan phòng ngủ của y, cũng giống với hần, là quay về hướng bắc, âm u lạnh lẽo.

“Cậu ngồi đi, tôi đi gọt trái bưởi.”

Kỷ Thiệu nhìn quanh bốn phía, hần nhìn bức tranh trên tường, bên cạnh xuất hiện thêm một người.

“Là cậu vẽ đúng không?” Kỷ Thiệu hỏi, “Vẽ rất đẹp.”

Người bên cạnh nói, “Vây sao?”

Liễu Thần đứng trước cửa phòng kỳ quái ngó đầu vào bên trong, “Kỷ Thiệu, trong phòng chỉ có một mình cậu, cậu nói chuyện với ai vậy?”

Nhìn thiếu niên trước mặt, lại nhìn nhìn Liễu Thần ở trước cửa phòng, Kỷ Thiệu nuốt một ngụm nước miếng.

30. Chương 30

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

Bên cạnh có một Liễu Thần, trước cửa phòng cũng có một Liễu Thần.

Người phía trước cúi đầu khoanh tay đứng ở đấy, không vui không buồn, người thứ hai trong tay cầm một cây dao và một trái bưởi lớn, trên mặt rõ ràng mang theo vẻ tò mò.

Kỷ Thiệu vậy mà lại không có bị hù đến chân phát run.

Hần cảm giác mình đã bị bức bách tiếp nhận một mặt trái hoàn toàn với thuyết duy vật.

Thần tiên có thật hay không, trước mắt còn chưa xác định được, nhưng ma quỷ khẳng định là có.

“Này,” Liễu Thần cầm con dao phát phát tay, nói đùa, “Kỷ Thiệu, cậu còn chờ cái gì nữa à?”

“Không có gì.” Kỷ Thiệu lộ ra một nụ cười, “Vừa rồi tôi chỉ là đang hát một mình.”

Liễu Thần à một tiếng, quay đầu đi gọt trái bưởi.

Nghe tiếng bước chân của Liễu Thần đã dần xa, Kỷ Thiệu hơi nghiêng đầu nhìn sang, quan sát thiếu niên đang đứng bên cạnh.

Giữa mùa đông, y chỉ mặc một bộ quần áo phong phanh, áo có mũ màu đỏ, quần vải màu trắng, chân mang giày thể thao cũng màu trắng.

Mặt trắng tóc đen, trên lỗ tai sạch sẽ.

Mà bạn cùng lớp với hắn – Liễu Thần thì hai bên lỗ tai đều có đeo bông tai, tổng cộng là mười lỗ, từng dãy bông tai lấp la lấp lánh, như một con chim khổng tước.

Kỷ Thiệu yết hầu phát run, “Cậu là ai?”

Thiếu niên mấp máy môi, tựa hồ đang tìm lại âm thanh, khàn giọng đáp, “Tôi không có tên.”

Đó là một giọng nói chỉ nghe một lần là có thể nhớ kỹ.

Kỷ Thiệu cơ mặt run rẩy, hắn khiêu mi, “Trần Ngọc.”

Ngoại trừ cô ta, không có người nào có thể giải thích được, thiếu niên hiện tại đang đứng ở nơi này giống như đúc với Liễu Thần là ai.

Kỷ Thiệu vừa nói ra cái tên kia, thiếu niên đang rũ mắt xuống bỗng nhiên ngẩng đầu, sợi tóc màu đen lướt qua lông mày và hàng mi.

Kỷ Thiệu thấy được một đôi mắt màu đỏ huyết.

Gương mặt tái nhợt gầy gò kia vừa lộ ra, càng làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Bên phải của Kỷ Thiệu hiện ra một thân ảnh.

Cô gái kia cảm xúc kích động lạ thường, cô nhìn thiếu niên, bờ môi nhúc nhích, hai mắt đầm lệ, “Con trai... Ta là mẹ...”

Kỷ Thiệu đứng ở ngoài quan sát, hai người này thoát nhìn giống chị em hơn, hần lần đầu gặp phải tình huống này, trong nhất thời, không khí quý dị đều bị cảm giác buồn cười làm phai nhạt hơn nhiều.

Không đúng, Trần Ngọc rốt cuộc có mấy người con?

Thai song sinh? Trong đầu Kỷ Thiệu hiện lên một loại khả năng, hần rốt cuộc đã biết cảm xúc phát ra từ trên người của thiếu niên là cái gì.

Là hận.

Một người còn sống, một người đã chết.

Thiếu niên mặt không biểu tình, “Tôi không có mẹ.”

Trần Ngọc khóc đến lợi hại, tiếng khóc thê lương, trong miệng không ngừng lẩm bẩm ‘con trai’.

Kỷ Thiệu nhấc chân, hướng ra ngoài cửa, hần tuyệt đối không muốn dây vào một đôi mẹ con ma quỷ này, cái loại âm khí đó làm cho xương cốt của hần lạnh đến thấu xương.

Sau lưng truyền đến tiếng thét chói tai của Trần Ngọc, Kỷ Thiệu nghe mà da đầu tê rần, hần quay đầu lại, nhìn thấy Trần Ngọc bị đập xuống góc bàn sắc cạnh, mặt mũi của cô ta đều là máu.

Thiếu niên một phút trước mặt mày còn thu liễm, hiện tại đôi mắt đỏ ngầu dữ tợn, như là lệ quỷ.

Thân ảnh của Trần Ngọc biến thành hư ảo, rốt cuộc không cách nào ngưng tụ lại được.

Lúc này, Liễu Thần nghe tiếng đi tới, liếc thấy trong phòng lộn xộn, bàn học bị lật ngang, đèn bàn, ống đựng bút, sách vở cùng đồ đạc đều rơi lả tả trên đất.

Kỷ Thiệu, “...”

Liễu Thần, “...”

“Không phải do tôi làm.” Kỷ Thiệu liếm liếm môi, “Cậu tin không?”

“Trong phòng chỉ có một mình cậu, không phải cậu?” Liễu Thần nhướn mi, “Chẳng lẽ là quỷ?”

Kỷ Thiệu nhìn chằm chằm vào thiếu niên, “Nếu như tôi nói đúng là quỷ thì sao?”

Liều Thần chỉ thấy Kỷ Thiệu nhìn chăm chăm vào hư không, y thậm chí có một loại ảo giác chỗ đó thật sự có một con quỷ, “Cmn!”

“Bàn học này giá trị không có bao nhiêu tiền, cậu có cần làm đến mức đó không?” Liều Thần trợn mắt, “Còn nói là quỷ làm, lý do nát như vậy, có quỷ mới tin cậu.”

Kỷ Thiệu thay con quỷ trước mặt này gánh tội rồi.

Hắn và Liều Thần cùng nhau đỡ cái bàn học lên.

Bàn học rất lớn, là gỗ thật, hai người đồng thời gắng sức, mới khó khăn nâng lên được.

Liều Thần ngồi xuống nhặt lấy bút vẽ, “Kỷ Thiệu, cậu đừng nói với tôi, là cậu trực tiếp xô ngã cái bàn này đấy.”

Mặt không đỏ tim không gấp, Kỷ Thiệu phun ra một câu, “Trên bàn có một con nhện.”

Liều Thần, “...”

Kỷ Thiệu gom sách vở chồng lên cùng một chỗ, liếc mắt nhìn thiếu niên đang đứng yên lại đi tới nhặt quyển sách bên chân của hắn lên, đứng đối diện với hắn.

“Liều Thần, cậu có anh em gì không?”

Thiếu niên kia dùng đôi mắt đỏ huyết nhìn qua Kỷ Thiệu.

“Anh em? Không có.” Liều Thần nói, “Tôi là con một.”

Kỷ Thiệu không hỏi thêm gì nữa.

Lúc lướt qua thiếu niên bên cạnh, Kỷ Thiệu nghe thấy âm thanh của y, “Không phải.”

Thiếu niên lại khôi phục bộ mặt không biểu tình kia, “Tôi không phải là quỷ.”

“Hả?” Thì ra y để ý như vậy, Kỷ Thiệu cảm thấy buồn cười, “Vậy cậu là cái gì?”

Thiếu niên đột nhiên nhú mày, tầm mắt lướt qua Kỷ Thiệu, sau đó biến mất ngay trước mắt của hắn.

Kỷ Thiệu vô thức quay đầu lại.

Cái gì cũng không có.

Liệu Thần ở bên ngoài thúc giục Kỷ Thiệu, hần nhanh bước ra khỏi phòng.

“Bưởi ở trên bàn, Kỷ Thiệu, cậu ngồi ở đây chờ một lát.” Liệu Thần gấp gáp nói, “Tôi đi xuống lầu nhận bưu kiện.”

Kỷ Thiệu đánh giá căn nhà, ba phòng ngủ một phòng khách, đồ trang trí trong nhà đều là hàng có giá trị, được lau dọn rất sạch sẽ.

Hần đứng ở bên trái phòng khách, trên tường có treo mấy tấm hình, hình đi du lịch có, hình chụp ở nhà cũng có, từng gương mặt đều tươi cười, đều là một nhà ba người.

Khi Liệu Thần cầm gói đồ trở về, Kỷ Thiệu đang ăn bưởi.

“Vừa vặn có một thứ tốt.” Liệu Thần hưng phấn nói, “Chút nữa chúng ta cùng chơi thử xem.”

Hơn 10 phút sau, hai người đang ngồi trước màn hình chơi điện tử.

Hữu ý vô tình, Kỷ Thiệu đụng phải tay của Liệu Thần, nóng.

Hần hiện tại đã bắt đầu hoài nghi, lần trước ở trên chiếc xe quỳ quái kia Liệu Thần mà hắn trông thấy có phải là người trước mắt này hay không.

Vốn Kỷ Thiệu còn tưởng rằng thiếu niên trong phòng chính là cùng một phe với Trần Ngọc, nhưng đối phương không giống như là người sẽ ra tay giúp cô ta.

Không rõ đây là lần thứ mấy bị K.O, Liệu Thần quăng bộ điều khiển ra.

“Kỷ Thiệu, cậu thực sự là lần đầu tiên chơi?” Định dụ dỗ hắn chơi, sau đó một phát đập chết hắn, cho hắn biết thế nào là lợi hại.

Kỷ Thiệu nhún vai, “Thực sự là lần đầu tiên.” Nhân vật chiêu thức đơn giản, hắn chỉ là tùy tiện ấn ấn.

“Cmn...” Liệu Thần hữu khí vô lực, “Thật là đả kích.”

Một lát sau, mẹ của Liễu Thần -Vương Phương từ cửa hàng trở về, đi cùng còn có ba của Liễu Thần – Liễu Đông Tường.

Vương Phương thấy trước cửa nhiều hơn một đôi giày, bà hướng phòng khách hô, “Thần Thần, con có bạn học đến thăm sao?”

Liễu Thần lên tiếng, “Dạ, chung lớp với con – Kỷ Thiệu.”

Vương Phương và Liễu Đông Tường đều ngạc nhiên, hai người thay dép lê đi vào, chỉ thấy một chàng trai cao lớn anh tuấn đứng ở đằng kia, ấn tượng đầu tiên là, giống như một gia sư dạy kèm tại nhà hơn.

Kỷ Thiệu cười chào hỏi, “Chú, dì.”

“Ah chào con.” Vương Phương nhiệt tình nói, “Bạn học Kỷ Thiệu, ăn quả hồng không?”

Bà mở túi vải màu đỏ trên tay ra, lấy ra một cái túi nhựa, bên trong có năm quả hồng màu đỏ thắm.

Kỷ Thiệu được thịnh tình nên không thể chối từ, tiếp nhận quả hồng của đối phương.

Hắn không thích ăn nhất chính là quả này.

Ngược lại hoàn toàn là Liễu Thần thích ăn quả này nhất.

Tổng cộng có năm quả hồng, cho Kỷ Thiệu một quả, bốn quả còn lại Vương Phương đều đưa cho Liễu Thần.

Từ lúc vào cửa đến giờ, không đến nửa tiếng, Vương Phương vẫn một mực đi bên cạnh Liễu Thần, cầm cái này cầm cái kia, Kỷ Thiệu híp híp mắt, Vương Phương đối với Liễu Thần rất tốt.

Ít nhất ngoài mặt là thế.

Mà Liễu Đông Tường vẻ mặt nghiêm túc, chỉ là gật đầu với Kỷ Thiệu một cái, liền đi vào phòng ngủ.

Kỷ Thiệu vuốt vuốt ngón tay, “Trần Ngọc?”

Không có động tĩnh.

Bên cạnh nhiều hơn một người, là thiếu niên kia, vô thanh vô thức, khéo mắt Kỷ Thiệu co rút, hắn đem

quả hồng ném qua.

Thiếu niên ngậy ngấn cả người.

Là cho y sao?

Kỷ Thiều giải quyết được phiền phức, Liễu Thần thích ăn quả này như vậy, đoán chừng tên này cũng thích đi.

Thiếu niên hai tay bưng lấy quả hồng, từng miếng từng miếng bắt đầu ăn.

Ban đầu y ăn rất chậm, sau đó càng lúc càng nhanh, ăn như hổ đói.

Kỷ Thiều soi mói nhìn cậu ta, thiếu niên ăn sạch miếng cuối cùng, y buông lỏng khoe mắt, cúi đầu thè lưỡi liếm ngón tay.

Toàn bộ quá trình chỉ có một mình Kỷ Thiều nhìn thấy, hơn nữa còn có âm thanh nhai nuốt.

Nhanh chóng đến giờ cơm, Vương Phương muốn mời Kỷ Thiều ở lại ăn cơm trưa.

Kỷ Thiều không có từ chối.

Lúc ăn cơm, Liễu Đông Tường từ phòng ngủ đi ra, ông hình như đã ngủ một giấc, dưới mắt có màu đen, xem ra ngủ không được ngon.

Trên bàn bày bốn đôi đĩa bốn cái chén, lại có năm người ngồi.

Kỷ Thiều muốn vắng tục.

Từ lúc hắn ném quả hồng đến giờ, tên này đều đi theo hắn, hắn đi một bước, đối phương cũng di chuyển một bước.

Lại nữa.

Kỷ Thiều ăn một ngụm cơm, lực chú ý đều đặt trên người của Liễu Đông Tường.

Vương Phương vừa ăn vừa hỏi, “Bạn học Kỷ, nhà con ở đâu vậy?”

Liễu Thần cướp lời, “Mẹ, con muốn ăn cái chân vịt kia.”

Vương Phương gấp một cái chân vịt kho đưa cho Liễu Thần, lại quay đầu kêu Kỷ Thiệu ăn nhiều một chút.

Kỷ Thiệu trước sự nhiệt tình của bà, đưa đũa gấp một cánh vịt bỏ vô chén.

Thiếu niên ngồi bên cạnh hẩn nhìn chăm chú vào cánh vịt.

“Mẹ, không phải mẹ đi thăm dì út sao?” Liễu Thần gặm chân vịt, âm thanh hàm hồ, “Có sinh chưa?”

“Sinh rồi.” Vương Phương nói.

Liễu Thần nhả xương ra, “Cặp sinh đôi đều không sao chứ?”

“Ai...” Vương Phương thở dài, “Chết một đứa.”

Bà không nhìn thấy sắc mặt của Liễu Đông Tường, còn đang nói, “Đáng tiếc thật, dì út của con nói thời điểm kiểm tra không phải như vậy, còn đang nháo với bệnh viện ấy.”

Liễu Đông Tường lạnh mặt, “Ăn cơm đi đừng nói nữa mất ngon.”

Phảng phất như là sợ hãi, Vương Phương lập tức im lặng, bà cho rằng Liễu Đông Tường là đang đau buồn, nên không có nói nữa.

Kỷ Thiệu đem một màn trên bàn này thu vào đáy mắt, Vương Phương là mẹ kế của Liễu Thần, rất nhiều chuyện đều không biết rõ, Liễu Đông Tường đã che giấu.

Hẩn đang nghĩ ngợi lung tung, thì sắc mặt của Liễu Đông Tường chợt thay đổi, chăm chăm nhìn thẳng.

Liễu Thần kêu một tiếng, “Cha?”

Kỷ Thiệu nhìn hai bên một chút, Trần Ngọc không có hiện ra, chỉ có một mình thiếu niên, hẩn buồn bực, theo ánh mắt của Liễu Đông Tường nhìn qua

31. Chương 31

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

Trong tận cùng thành ghế sô pha, vị trí sát vách tường, nơi đó có một cái kẹp tóc màu xanh da trời.

Kỷ Thiều liếm liếm môi, dùng động tác này để che giấu sự khiếp sợ của mình.

Trần Ngọc đem kẹp tóc để ở chỗ đó lúc nào vậy?

Hắn thầm than vài tiếng, lại đi niết ngón tay, Trần Ngọc không có chút phản ứng nào, Kỷ Thiều cảm giác như chính mình nên tới giờ uống thuốc rồi.

Thiếu niên nói, “Cô gái kia đã đi rồi.”

Đi rồi hả? Kỷ Thiều kinh ngạc.

Thế sao nhờ vả người ta mà lại biến mất? Hắn dù gì cũng bỏ mấy tiếng đồng hồ ngồi xe tới đây.

Thiếu niên hạ tầm mắt, “Sao cậu không nghi ngờ tôi?”

Kỷ Thiều quay đầu nhìn thiếu niên, y vẫn luôn ở bên cạnh hắn, không có khả năng.

Chẳng lẽ là Trần Ngọc bởi vì nhìn thấy một nhà hài hòa của Liễu Đông Tường, nhận ra người quỷ không chung đường, hiện tại không giống như xưa, không muốn chịu ngược đãi hơn nữa, nên thương tâm đi rồi hả?

Kỷ Thiều lén nhìn qua Liễu Đông Tường, chứng kiến đồ vật người yêu đã chết nhiều năm từng dùng qua, đoán chừng chỉ có kinh hãi.

Bầu không khí trên bàn đông lại.

Liễu Đông Tường dè lên mặt bàn, hốc mắt trũng thật lớn, hai tay run rẩy.

Liễu Thần nói, “ Mẹ, cái kẹp tóc kia là của mẹ hả?”

Hắn nhìn cha của mình, chỉ là một cái kẹp tóc mà thôi, biểu cảm lại giống như thấy quỷ không bằng.

Vương Phương lắc đầu, “Không phải của mẹ.”

Cái kẹp tóc đó nhìn có chút cổ xưa, tối thiểu cũng là kiểu dáng của mười hai mươi năm trước, bà buổi sáng trước khi đi ra ngoài còn cầm chổi lông gà quét qua, không có thấy kẹp tóc như vậy.

Nghĩ đến đây, Vương Phương lập tức nhìn Kỷ Thiệu.

Hôm nay tối trong nhà cũng chỉ có đứa nhỏ này.

Kỷ Thiệu sờ sờ cái mũi, hắn dứt khoát nói, “Là của cháu.”

Tiếng ghế ma sát với sàn gạch vang lên.

“Cậu nói cái gì? “Liễu Đông Tường nhìn chăm chăm vào Kỷ Thiệu, ngừng một chút, “Đó là của cậu sao?”

Kỷ Thiệu gật đầu, “Đúng vậy ạ.”

Hắn đi qua cầm lấy kẹp tóc, “Đây là cháu nhặt được trên đường.”

Cơ hồ là Kỷ Thiệu vừa nói xong, Liễu Đông Tường liền hỏi, “Nhặt được chỗ nào?”

Giọng ông ta rất lớn, ai cũng nhìn ra có điều gì đó không đúng.

Vương Phương cảm thấy chồng của mình cũng phản ứng thái quá rồi, “Lão Liễu, ông đừng dọa đến đứa nhỏ.”

Thấy Liễu Đông Tường còn nhìn mình chăm chăm, Kỷ Thiệu tiếp tục nói bừa, “Bên ngoài một siêu thị.”

Liễu Đông Tường không nói gì nữa, thần sắc trên mặt khùng bố.

Phát giác được có vấn đề, Vương Phương cũng đứng lên, “Lão Liễu, ông làm sao vậy?”

Liễu Thần buông đôi đũa cầm trong tay xuống, cái này cmn là xảy ra chuyện gì, chẳng phải chỉ là một cái kẹp tóc cũ thôi sao?

Hắn có chút hoài nghi, có phải là cha mình ở bên ngoài có một tiểu tình nhân hay không?

Cái kẹp tóc kia là của cô ta?

Liễu Thần lại bác bỏ suy nghĩ của mình, không nói đến kiểu dáng kẹp tóc và niên đại của nó chỉ những cô gái nông thôn mới dùng, coi như là bao dưỡng tiểu tình nhân, lo lắng bị phát hiện, cũng không cần thiết phải phản ứng lớn đến như vậy.

Không phải là bối rối, mà là sợ hãi.

Kỷ Thiệu liếc mắt qua Liễu Thần, “Chú, dì, vậy con xin phép đi trước.”

Hắn vừa xoay người, bả vai đã bị Liễu Đông Tường nắm chặt, “Đứng lại!”

Kỷ Thiệu quay đầu, ngoài cười nhưng trong lòng không cười, “Chú, chú đây là có ý gì?”

Cmn! Liễu Thần tiến lên, “Cha, cha giữ Kỷ Thiệu làm gì?”

Bất ngờ không kịp chuẩn bị, Kỷ Thiệu đột nhiên bị Liễu Đông Tường xô ngã.

Hắn không có tiếp xúc với nền gạch, được thiếu niên ở phía sau đỡ lấy.

Bên tai là âm thanh của thiếu niên, “Thanh toán xong rồi.”

Kỷ Thiệu đứng vững người lại, Liễu Thần tranh thủ thời gian kéo hắn, “Cậu đi mau.”

Cha của hắn điên rồi.

Một lần nữa bị chặn lại, Liễu Đông Tường hô hấp dồn dập, “Đưa kẹp tóc cho ta!”

Vương Phương bị một màn đột nhiên phát sinh trước mắt làm cho mơ hồ, bà nghiêm mặt tiến lên, “Liễu Đông Tường, ông nói thật với tôi, cái kẹp tóc này có phải là của người yêu của ông không?”

Bằng không thì sao lại làm khó dễ với một đứa nhỏ như vậy.

Liễu Đông Tường ai cũng không nhìn, chỉ nhìn kẹp tóc trong tay của Kỷ Thiệu, “Đưa cho ta!”

Đồ vật của một người đã chết từng dùng qua, Kỷ Thiệu thấy không sao cả, hắn ném kẹp tóc qua, “Cầm đi.”

Liễu Đông Tường bắt được kẹp tóc, cả người gần như sụp đổ.

Là của cô ấy, không có khả năng nhìn lầm, đây chính là ông năm đó dùng tiền lương đầu tiên mua tặng cho cô ấy.

Cô trở về rồi.

Liễu Đông Tường thì thảo, “Trở về rồi...”

Nhìn bộ dáng thần trí không rõ của ông, Liễu Thần đột nhiên rùng mình một cái, “Cha, ai trở về?”

Liễu Đông Tường giống như phát điên, ở mỗi phòng đều chạy vô một lần, còn không ngừng nói cái gì đó.

Sau khi chạy xong, Liễu Đông Tường phẳng phất như là chịu đả kích cực lớn, ai nói cũng không nghe, trực tiếp nhốt mình vào trong phòng, khóa trái cửa.

Loại hành vi kỳ quái này của ông làm cho Vương Phương và Liễu Thần đều bị dọa sợ.

Kỷ Thiệu cau mày, chỉ bởi vì một ý niệm, hắn động lòng trắc ẩn, đi quản việc này.

Sau này không thể bị dắt mũi như vậy nữa.

Lần này còn tốt, Trần Ngọc hết lòng tuân thủ lời hứa, nhìn một cái rồi đi.

Vạn nhất Trần Ngọc hận Liễu Đông Tường đã có gia đình mới, không chịu đi, muốn hại gia đình Vương Phương, hoặc là quán quýt lấy Liễu Đông Tường, sự tình còn không biết ồn ào đến bao nhiêu nữa.

Kỷ Thiệu mím môi, hắn từ trước cho tới giờ đều không phải là loại người thích lo chuyện bao đồng, tại sao lại bị Trần Ngọc cầu xin một lần đã đáp ứng?

Khi đó hắn như là xuất phát từ bản năng.

Kỷ Thiệu vuốt lại mái tóc, có thể là bị quỷ ám.

Nhìn sắc mặt của Liễu Đông Tường là biết, kiểu như có tật giập mình, sợ hãi cực độ, hay là năm đó sau khi Trần Ngọc chết, Liễu Đông Tường đã làm gì có lỗi với cô ta?

Kỷ Thiệu co rút khóe miệng, như thế nào lại giống như muốn xen vào chuyện của người khác nữa rồi.

Hắn từ lúc nào thì có tinh thần trượng nghĩa như vậy ta?

Liễu Thần đỏ mặt, “Kỷ Thiệu, thật ngại quá, cha tôi bình thường không phải như vậy, hôm nay không biết là bị làm sao.”

Hắn rất xấu hổ, cũng hiểu được có bao nhiêu mất mặt.

Không biết sau khi Kỷ Thiệu quay về trường học, có kể với người khác hay không...

“Cái kia... Kỷ Thiệu...” Liễu Thần gãi ót, “Tôi hi vọng cậu đừng đem chuyện vừa rồi...”

Kỷ Thiệu ngắt lời hắn, “Yên tâm, tôi sẽ không nói lung tung.”

Liễu Thần thả lỏng một hơi, “Vậy thì tốt.”

Hắn rất tiếc nuối mà nói, “Thật ra tôi còn định giữ cậu lại một đêm, ngày mai mang cậu đi leo núi.”

Nào biết được cha của hắn trở nên khác thường.

Kỷ Thiệu và Liễu Thần nói thêm vài câu, sau đó hắn đeo ba lô rời đi.

Lúc hắn xuống cầu thang, bỗng nhiên quay đầu xem xét, thấy thiếu niên cũng đi ra.

Kỷ Thiệu khiêu mi, “Cậu theo tôi làm cái gì?”

Thiếu niên không đáp.

Kỷ Thiệu có một dự cảm bất hảo, cảm giác kia cùng với lúc Trần Ngọc cầu hắn không có sai biệt lắm.

“Từ chỗ nào chui ra, thì trở lại chỗ đó.”

Kỷ Thiệu quay đầu đi xuống dưới, hắn đi nhanh vô cùng, nhưng cho dù hắn có nhanh hơn nữa, cũng không cắt đuôi được thiếu niên ở phía sau.

“Mẹ.”

Kỷ Thiều hốt hển, “Nói.”

Thiếu niên vừa định mở miệng, sắc mặt của y thay đổi, lần này chạy không thoát rồi, bị một cánh tay từ trong hư không bắt được.

Bàn tay kia tái nhợt, tay áo trắng rộng thùng thình không nhiễm một hạt bụi.

Sau đó xuất hiện một nam tử mặc áo trắng, mang theo một thân âm khí, phảng phất như đã chết được ngàn vạn năm.

Kỷ Thiều nhìn chăm chăm vào.

Lại thêm một tên.

Nam tử áo trắng một tay giữ thiếu niên, một tay sửa sang tóc dài rối tung, đối với Kỷ Thiều lộ ra một nụ cười.

Mặt quỷ vừa cười, chỉ có âm trầm.

Nhìn cách ăn mặc hình như là Bạch Vô Thường mà trong sách thường nói, trong lòng Kỷ Thiều lập tức lộ bộ phận vài cái, nơi này người sống duy nhất chính là hắn.

Hắn sắp chết rồi sao?

Kỷ Thiều hít sâu một hơi, vô thức lui về phía sau một bước.

“Không phải không phải.” Bạch Vô Thường dường như nhìn ra suy nghĩ trong lòng của Kỷ Thiều, gã lập tức giải thích, “Tôi chỉ là đi ngang qua.”

Đi ngang qua? Kỷ Thiều cũng không thả lỏng chút nào, “Anh không thấy kỳ quái ư, vì sao tôi có thể nhìn thấy anh?”

Bạch Vô Thường thu lại nụ cười, nhiệt độ xung quanh cũng theo đó mà hạ thấp xuống.

Sau một khắc, gã lại nở nụ cười, “Không kỳ quái.”

Lại không nói lý do gì.

Kỷ Thiệu xem chừng cũng không thể hỏi gã được cái gì, hẳn có cảm giác rất nhiều chuyện hẳn không biết, nhưng rất nhanh sẽ biết được.

Bạch Vô Thường đột nhiên hỏi, “Cậu có bị rớt cọng tóc nào hay không?”

Kỷ Thiệu, “...”

Đôi mắt của Bạch Vô Thường trông mong nhìn qua Kỷ Thiệu, nói đi, cậu nói không có là được rồi.

Liếc mắt, Kỷ Thiệu nói, “Không có.”

Bạch Vô Thường lập tức thả lỏng toàn thân... Làm quỷ cũng không dễ.

Người nọ nói muốn Kỷ Thiệu lông tóc không tổn hao gì, bản thân Kỷ Thiệu đã tỏ thái độ, gã cũng có thể báo cáo kết quả công tác được rồi.

Bạch Vô Thường quay đầu nhìn thiếu niên, trong mắt nhiều hơn ý tứ không rõ tư vị, chỉ thoáng qua, “Là cậu à.”

Kỷ Thiệu nhú mày, chẳng lẽ thiếu niên này là Hắc Vô Thường?

Thiếu niên vốn là mặt không biểu tình lại xuất hiện một tia chấn động, “Anh nhận ra tôi?”

Gã muốn che giấu, lại không có biện pháp giấu đi biến hóa vừa nãy của mình.

“Tôi nhận ra cậu...” Bạch Vô Thường phát tâm, “Ồ kiếp trước.”

Thiếu niên không nói gì nữa, ngay cả Kỷ Thiệu cũng thấy thất vọng, nói như không nói.

Thiếu niên ngữ khí thành khẩn, “Cầu anh nói cho tôi biết.”

Y không phải người, cũng không phải quỷ, không thể ở dương gian sinh hoạt như một người bình thường, cũng thể thể bước chân vào quỷ môn quan, y đi qua rất nhiều lần, đều bị đuổi ra ngoài.

Bạch Vô Thường chậm rãi nói, “Đợi cậu chết, chẳng phải sẽ biết sao.”

Thiếu niên nhú mày, “Tôi đã chết rồi.”

Y nhớ rõ mình chết như thế nào, cũng biết thân thể của mình còn đang bị ngâm trong nước.

Bạch Vô Thường cũng không thèm quan tâm, “Vậy thì chờ cậu đến chỗ Đá Tam Sinh hỏi sau.”

Gã nhìn thiếu niên lần nữa, “Đá Tam Sinh thiếu mất một khối, nhưng không ảnh hưởng gì lắm.”

“Bà lão sát vách thời gian đến rồi.” Bạch Vô Thường nói với Kỷ Thiệu, “Tôi đi trước tiếp bà ấy.”

Kỷ thiệu biểu lộ cứng ngắc, Bạch Vô Thường mới vừa rồi là chào tạm biệt hắn.

Hắn liếc mắt nhìn thiếu niên, “Đừng có đi theo tôi nữa.”

Thiếu niên nhắm mắt theo đuôi, Kỷ Thiệu mất kiên nhẫn, “Cậu rốt cuộc là có ý gì?”

“Cậu có thể đặt cho tôi một cái tên hay không?”

Kỷ Thiệu kinh ngạc.

“Cha của cậu không đặt cho cậu?”

Thời điểm Trần Ngọc mang thai, có lẽ cũng biết là sinh đôi, theo lý, thì Liễu Đông Tường sẽ đặt hai cái tên.

Thiếu niên mím môi, “Không có.”

Nghĩ đến mau cắt đuôi người này, Kỷ Thiệu thuận miệng hỏi, “Vậy cậu muốn lấy họ gì? Liễu?”

Thiếu niên thốt ra, “Thạch.”

Hắn khẽ giật mình, tại sao lại là Thạch? Trong nháy mắt đó, đầu óc của hắn trống rỗng.

Kỷ Thiệu nghĩ nghĩ, “Thạch Sùng Nguyên.”

Thiếu niên đã tiếp nhận tên của hắn đặt, “Cảm ơn.”

32. Chương 32

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

Tên cũng đã đặt, nhưng cái đuôi đằng sau của Kỷ Thiệu vẫn còn.

“Tôi nói,” Kỷ Thiệu phiền chán cau mày, “Cậu rốt cuộc có thôi đi hay chưa?”

Bình thường Thôi Ngọc đi theo hắn, có lẽ do thói quen, nên không cảm thấy có gì khác thường, nhưng bây giờ nhìn thấy gương mặt giống với Liễu Thần, lại làm cho hắn cả người không được tự nhiên.

Thạch Sùng Nguyên không nói cái gì.

Kỷ Thiệu như đang đắm vào cái gối bông.

Có một chàng trai đi ngang qua, ánh mắt nhìn Kỷ Thiệu tựa như đang nhìn tên tâm thần, sau đó bước nhanh hơn, tựa hồ như sợ Kỷ Thiệu đột nhiên phát bệnh.

Kỷ Thiệu, “...”

Hắn thọc hai tay vào trong túi, mặt mày khuất sau vành nón, cước bộ rất nhanh, lười nói thêm một chữ nào nữa.

Gặp quỷ một tên lại một tên, Kỷ Thiệu xem như đã mở mang tầm mắt.

Hồi này là Bạch Vô Thường, không chừng chút nữa Hắc Vô Thường, phán quan, Diêm Vương gì đó cũng có thể gặp luôn.

Hắn chỉ là một sinh viên bình thường, biết người biết ta, hiểu được chuyện nào có thể quẩn, chuyện nào không thể quẩn.

Thạch Sùng Nguyên ngẩng đầu nhìn bông tuyết bay đầy trời, có vài bông tuyết rơi trên mũi của y, lên lông mi của y, càng ngày càng nhiều, y cứ ngửa đầu như vậy, mặc kệ bị bông tuyết phủ kín, hòa tan, lại trước sau không có cảm giác rét lạnh.

Mấy năm trước, y gặp một ông lão, khuyên y nên ở đây chờ một người, nói rằng người đó có khả năng giúp được y.

Thạch Sùng Nguyên nhìn thân ảnh của chàng trai đang nhanh chân ra khỏi cổng khu chung cư, chắc là cậu ta nhí.

Nếu là người bình thường làm sao có thể nhìn thấy người chết lâu như vậy mà không sợ hãi, càng không chút hoang mang.

Hơn nữa vừa rồi lúc nam tử kia gặp chàng trai, thái độ và ngữ khí rõ ràng có vài phần giống như đối đãi với bằng hữu cũ, nhưng cũng chẳng phải thân thiết lắm, tựa hồ có chỗ kiêng kỵ.

Thạch Sùng Nguyên thu hồi ánh mắt, y đã chết, nên không trông cậy vào kỳ ngộ gì, hay là có thể khởi tử hồi sinh gì đó, điều duy nhất y muốn biết chính là vì sao mình vẫn còn quanh quẩn nhân gian.

Ngay cả địa phủ, y vẫn không thể đi vào.

“Thạch Sùng Nguyên...”

Yên lặng đọc lại một lần cái tên thuộc về mình, Thạch Sùng Nguyên quay đầu lại nhìn chung cư ở phía sau, ngừng ở tầng thứ năm.

Trần Ngọc và Liễu Đông Tường đối với y mà nói, hiện tại chẳng qua chỉ là người xa lạ.

Kể cả Liễu Thần có cùng một dòng máu với y, y chỉ xem như một túi da mà thôi, nếu y muốn xé toang, tùy thời đều có thể.

Thạch Sùng Nguyên thoáng nở một nụ cười vô tình, lúc trước, thời điểm Trần Ngọc chết y cũng có bên cạnh, y cũng đã ở trên chiếc xe kia, nhưng y không có làm cái gì hết, sinh tử đều là định mệnh.

Tựa như y, bị Trần Ngọc và Liễu Đông Tường vứt bỏ, lựa chọn Liễu Thần, thậm chí bởi vì Liễu Thần, mà tin theo lời của người khác, đem y khi đó đã là một thi thể sơ sinh niêm phong vào trong quan tài, làm phép ý đồ sửa đổi, kéo dài sinh mệnh của Liễu Thần.

Thạch Sùng Nguyên nghĩ thầm, sinh mệnh không phải muốn sửa là sửa được.

Y nhìn lại lần nữa, cổng khu chung cư đã không còn bóng người.

Kỷ Thiệu băng qua đường cái, đi vào một tiệm mì, gọi hai phần súp cay, hai cái màn thầu, lúc ở nhà Liễu Thần không ăn được bao nhiêu, trong bụng cũng không có chất béo nào.

Hắn cảm thấy có chút lười biếng, chống cằm quan sát xung quanh, tiệm mì này diện tích không lớn, bà chủ bán hàng đã ngoài 40 nhưng bảo dưỡng cũng không tệ, vòng phỉ thúy đeo trên tay trượt xuống theo động

tác vuốt tóc của bà ấy, óng ánh long lanh.

Hiện tại là giờ cơm, bảy tám bàn xung quang đều có người ngồi, đang cười cười nói nói, bàn bên cạnh là mấy người trẻ tuổi, tức giận bất bình vì tăng ca mà không được trả lương, phàn nàn ông chủ là người keo kiệt, Kỷ Thiệu lười nhác nhìn ra bên ngoài, bông tuyết bay lả tả, người đi đường đông đúc đứng đợi đèn xanh, cũng không vì thời tiết mà giảm bớt.

Cửa hàng bên cạnh phát ra tiếng loa, là giọng của một chàng trai, đồng dạng hô, “Tất cả áo T-shirt chỉ còn 20 tệ, chỉ 20 tệ mà thôi, nhanh tay ghé mua đừng bỏ lỡ!”

Âm lượng lớn đến mức ầm ĩ cả một góc đường.

Biến người như thủy triều bắt đầu khởi động, phân tán ra bốn phía, hần thấy có một bé gái đang ngồi xồm trên đường, không biết đang tìm cái gì.

Kỷ Thiệu lấp đầy bao tử xong đi ra ngoài, bé gái vẫn còn ngồi ở vị trí kia, bị bông tuyết rơi xuống phủ đầy cả người, thời điểm hần đi ngang qua thuận miệng hỏi, “Nè em gái, em đang tìm gì vậy?”

Bé gái ngẩng đầu lên, trên mặt máu chảy đầm đìa, khổ sở mà nói, “Anh à, em đang tìm da đầu của em, thiếu mất một mảng, anh có thể tìm giúp em được không?”

Kỷ Thiệu như đứng trong hầm băng.

Hần không chút do dự, xoay người rời đi.

Thạch Sùng Nguyên không biết từ đâu xuất hiện đi xuyên qua thân thể của hần.

Kỷ Thiệu, “...”

Thạch Sùng Nguyên nói, “Mấy năm trước, ở đây xảy ra một sự cố, bà của cô bé đẩy cô bé đang ngồi ở trong xe kéo băng qua đường thì bị xe tông, mất một miếng da đầu, không thể đi đầu thai được.”

Tiếng khóc của cô bé truyền đến, tuy cô bé nhỏ giọng nức nở, nhưng âm thanh kia lại lấn át hết thấy tiếng ồn xung quanh.

Thạch Sùng Nguyên nói với Kỷ Thiệu, “Tôi không nhìn thấy vị trí của da đầu.”

Thấy y nhìn mình, Kỷ Thiệu bực bội gầm nhẹ, “Chẳng lẽ tôi có thể nhìn thấy?”

Thạch Sùng Nguyên lại không đáp, ý tứ trong mắt của y rất rõ ràng.

Kỷ Thiệu nhìn cô bé trên đất, cắn răng, hần nhìn chăm chăm xuống đường, trái phải trước sau đều nhìn qua một lần, đã qua vài năm rồi, da đầu sớm đã bị giẫm không còn.

Trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một tràng cảnh.

Bé gái hai ba tuổi ngồi trong xe đẩy màu đỏ, đằng sau là một bà lão đẩy cô bé băng qua đường, một chiếc xe ô tô chạy tới, bà lão cùng đứa bé đều bị đụng văng ra xa.

Bà lão cố gắng đứng lên, bé gái thì ngã ở bồn hoa bên kia đường, lúc này, vừa vặn có một chiếc xe tải lớn chạy tới, nghiền qua đầu của cô bé, làm biến dạng toàn bộ.

Kỷ Thiệu cứng ngắc đứng tại chỗ.

Hồi lâu, hần hung hăng lau mặt một cái, trái tim kịch liệt nhảy lên.

Thạch Sùng Nguyên vẫn một mực quan sát Kỷ Thiệu, y xác định đối phương đã nhìn thấy được gì đó, mà những thứ kia chỉ có một mình đối phương có thể nhìn thấy.

“Bên kia.”

Kỷ Thiệu nhìn về phía bồn hoa, nói xong là được rồi.

Trên thế giới này, mỗi ngày đều có người chết, ngoài ý muốn, bị giết, tự sát, rất nhiều nhân tố, mà tất cả lại không giống nhau.

Hần hiện tại càng ngày càng không thể lý giải, những người kia và hần không có một chút quan hệ, vì cái gì lại gặp phải, còn có thể trông thấy quá trình tử vong của bọn họ.

Cô bé lão đạo chạy đến chỗ bồn hoa, không qua bao lâu, trên mặt lộ ra một nụ cười rạng rỡ, dập đầu với Kỷ Thiệu một cái, đi đâu thai.

Trên mặt Thạch Sùng Nguyên xuất hiện một tia kinh ngạc, y vừa rồi chỉ là thăm dò, không ngờ tới Kỷ Thiệu thật sự có thể tìm được.

Xem ra y nhất định phải đi theo rồi.

Lên xe, Kỷ Thiệu ôm đầu, suy nghĩ hỗn loạn, Thạch Sùng Nguyên đứng ở ngoài cửa sổ, nhìn hần.

Trong xe không còn chỗ trống, tất cả mọi người đều đang nói chuyện phiếm, không có ai nhìn thấy một con quỷ ở ngoài cửa sổ.

Kỷ Thiều một đường suy tư.

Lúc hẳn đứng trước cửa nhà, Thạch Sùng Nguyên đã không thấy, khi thì biến mất, khi thì hiện lên lại rước theo cái họa.

Cửa từ bên trong mở ra, tay của Kỷ Thiều đang dừng ở không trung, lại thả vào trong túi quần.

“Ba, mẹ ra ngoài đi tản bộ hả?”

“Mẹ với ba con đi siêu thị một chuyến.” Mẹ Kỷ cầm cái ô, “Con mau vào đi, tiểu Thôi nó đến được một lúc rồi đó.”

Kỷ Thiều nghe vậy, sắc mặt biến hóa, “Cậu ấy đang ở đâu?”

Ba Kỷ nói, “Phòng của con ấy.”

“Tiểu Thiều, con ăn gì chưa? Trong tủ lạnh có sủi cảo, muốn ăn thì đem ra hâm nóng.”

Kỷ Thiều vào nhà đổi giày, “Đã ăn rồi.”

Hắn gỡ nón xuống, cào cào mái tóc, “Mẹ, mua cho con bịch cơm cháy.”

“Được.” Mẹ Kỷ đóng cửa lại.

Bà suy nghĩ, sau đó nói với ba Kỷ, “Ông có cảm thấy hay không, tiểu Thôi đứa nhỏ đó có chút kì lạ.”

Ba Kỷ nhấc chân xuống bậc thang, “Kì lạ chỗ nào?”

Mẹ Kỷ nói, “Lễ phép hơn nhiều.”

“Có thể là do nó học được ở đâu đó.” Ba Kỷ nói, “Chung quy so với đứa không có lễ phép thì tốt hơn.”

Mẹ Kỷ ngẫm lại cũng đúng, nhưng lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

Trong nhà, Kỷ Thiệu hít sâu một hơi, đi đến phòng ngủ, độ cong bên khóe môi của hắn còn chưa khai mở, đã thu hồi lại.

Người ngồi ở trên ghế nếu không phải là Thôi Ngọc, vậy là ai?

“Cậu đến đây lúc nào?” Kỷ Thiệu bất động thanh sắc đóng cửa lại, “Bên ngoài tuyết rơi, tối nay chúng ta ra ngoài đắp người tuyết đi.”

Hắn vừa dò xét vừa nói, “Cậu còn nhớ năm trước tụi mình đi đắp người tuyết không? Lúc chỉ còn cái mũi lại bị sụp xuống.”

Thôi Giác không đáp mà hỏi lại, “Đi đâu vậy?”

Kỷ Thiệu khóe mắt co rút, nói nhiều như vậy cũng vô ích, hắn nằm lên giường, “Đi ra ngoài dạo.”

Thôi Giác xuống ghế, tay chống lên giường, chậm rãi tới gần Kỷ Thiệu, nhìn từ trên xuống, đồng tử đen kịt nhìn thẳng vào Kỷ Thiệu.

Khoảng cách quá gần, Kỷ Thiệu nằm ở dưới mà cảm thấy một cổ áp bách, hắn nhếch miệng, bày ra một nụ cười.

Thôi Giác bỗng nhiên hôn Kỷ Thiệu, chính xác mà nói, y chỉ là đem môi của mình dán lên môi của Kỷ Thiệu, không có động tác khác.

Đáy mắt lóe lên, Kỷ Thiệu thè lưỡi liếm một cái, hương vị thanh đậm, không giống Thôi Ngọc.

Hắn không nhớ rõ Thôi Ngọc có anh em song sinh từ lúc nào.

Chẳng lẽ cũng giống với tình huống nhà Liễu Thần?

Kỷ Thiệu quan sát gương mặt trước mắt, bắt đầu sợ hãi, nếu như người hôn hắn thật sự là quỷ...

“Cậu không phải là Thôi Ngọc.”

Trong mắt Thôi Giác xuất hiện một tia chấn động, y mỉm cười, “Biết rồi sao?”

Sau một giây, tay của y đặt lên ngực Kỷ Thiệu.

Kỷ Thiệu phát hiện mình không nhúc nhích được.

Từng tia âm khí cực hạn từ nơi cổ của Kỷ Thiệu phát ra, cường ngạnh cản trở Thôi Giác xâm nhập, y nhúu mày, vươn tay vén cổ áo của Kỷ Thiệu ra, đôi mắt bỗng nhiên híp lại, mơ hồ có thể thấy được tức giận.

Tia chán ghét và bày xích hiện lên trên mặt của Kỷ Thiệu, trong mắt cũng có.

Thôi Giác ngấn người, y chống người đứng dậy, từ trên cao ngưng mắt nhìn xuống, “Cậu chán ghét tôi.”

Không phải nghi vấn, mà là trần thuật.

Quyền kiểm soát cơ thể của Kỷ Thiệu trở lại, hắn muốn chửi ầm lên, lúc phát hiện tia thương tâm trong mắt của đối phương thì dừng lại.

Không thể đẩy, trong lòng Kỷ Thiệu có chút khổ sở.

Thôi Giác vuốt ve mái tóc của Kỷ Thiệu, “Đừng kháng cự tôi...”

Thanh âm của y phẳng phát như mang theo một loại lực lượng khó hiểu, dung nhập vào trong lòng của Kỷ Thiệu.

Đang lúc Thôi Giác chuẩn bị thử lại lần nữa, phá vỡ hồn phách của Kỷ Thiệu, đánh nát hạt châu phủ bụi kia, phóng thích kí ức kiếp trước của hắn, thì sau lưng có thêm một khí tức.

Động tác của y bị ép phải ngừng lại.

Cả căn phòng đều bị âm khí bao trùm.

Kỷ Thiệu đột nhiên bình tĩnh, vừa rồi dường như là bị trúng độc mê hoặc.

Thôi Giác và Thôi Ngọc sóng vai đứng chung một chỗ, như là nhân bản.

Chỉ là một người từ trong tới ngoài đều ôn nhu, còn người kia là khoắc lên tầng nguy trang, bên trong lại là âm u lạnh lẽo.

Kỷ Thiệu đi đến chỗ Thôi Ngọc.

Những thứ khác đợi lát nữa nói sau.

Thôi Ngọc khéo môi cong lên, cầm chặt tay của Kỷ Thiệu, gần như dùng toàn bộ sức lực mà nắm.

“Đứa nhỏ không nghe lời...” Trong con người của Thôi Giác lúc thì ẩn ẩn thất vọng, lúc thì hiện lên rõ ràng.

Cớ sao vĩnh viễn đều không chịu tiếp nhận giáo huấn...

Thôi Giác thu liễm cảm xúc, từ trong yết hầu phát ra giọng nói ôn hòa, như tắm gió xuân, “Tôi chờ cậu trở về.”

Trở về đâu? Kỷ Thiệu co rút khéo miệng, có dự cảm xấu.

Hắn quay đầu, liếc xéo Thôi Ngọc, “Cậu có phải hay không nên nói với tôi chút gì đó?”

33. Chương 33

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

Kỷ thiệu nói xong ung dung nhìn Thôi Ngọc.

Nếu như mắt của hắn không có vấn đề, thì vừa rồi người nhân bản kia đột nhiên biến mất không còn vết tích là thật.

Thì ra trong chớp mắt đã không còn.

Ha ha, Kỷ thiệu muốn phun ra một ngụm máu, quả nhiên đúng là quý.

Không đúng, quý tại sao lại có độ ẩm?

Kỷ Thiệu đem ngụm máu kia nuốt trở về.

“Nói chuyện.”

Thôi Ngọc sờ sờ mũi, “Nói ra rất dài dòng.”

Kỷ thiều hừ một tiếng, “Vậy thì nói ngắn gọn.”

Hắn sờ lên cổ của Thôi Ngọc, dừng ở động mạch chủ, ngón tay ấn một cái, nóng.

Sau một khắc, Kỷ thiều thò tay vào trong áo bông của Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc hô hấp hơi dồn dập, động tác của hắn làm cho cậu cảm thấy ham muốn, Kỷ Thiều liền nói, “Đừng phát tình, tôi chỉ là đang kiểm tra cậu là người hay quỷ.”

“ ... ”

Kỷ Thiều sờ trong chốc lát, tim có đập, nhiệt độ cơ thể cũng có, giống với người sống như hắn, thần kinh kéo căng của hắn liền buông lỏng.

“Nói đi.”

Thôi Ngọc thấy không thể lui nữa, cậu mím môi, “Vừa rồi là anh trai của tôi.”

Đây là một câu thật lòng.

Ngữ khí thì ung dung.

Nhưng trái tim của Thôi Ngọc lại tùy thời treo trên cuống họng.

Cậu không biết lời này đối với Kỷ Thiều có ý nghĩa như thế nào, lại mang đến chấn động lớn bao nhiêu.

Kỷ thiều đi rồi, khi trở về trong miệng ngậm theo điều thuốc, hắn đi vòng quanh Thôi Ngọc, như một chú chó trưởng thành đang đánh dấu địa bàn của mình, hơn nửa ngày, mới từ trong cổ họng phun ra mấy chữ, “Anh của cậu? Cậu có anh ở đâu ra?”

Thôi Ngọc vô thức siết chặt nắm đấm, “Từ nhỏ đã có.”

“Từ nhỏ đã có?” Kỷ Thiều cảm thấy mình vừa nghe được một chuyện cười rất lớn, nhưng lời kia nói ra lại rất bình thường, “Tại sao tôi lại không biết?”

Hắn không có cách nào tin được.

Từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, bọn họ cơ hồ sớm tối ở chung, ở đâu ra thêm một anh trai.

Cũng mới hôm trước, tự dưng xuất hiện một người, từ trước cho tới nay chưa từng nghe qua, hay trông thấy.

Thôi Ngọc không đáp, dáng người cậu thon dài thẳng tắp, mặt mày rũ xuống.

“Hắn là người? Quỷ? Hay thần?” Kỷ Thiều nhả khói thanh âm run run, “Hay là một cái gì khác?”

Thôi Ngọc vẫn như cũ không đáp.

Kỷ Thiều cho rằng cậu bướng bỉnh.

Kỳ thật Thôi Ngọc là đang sợ hãi, nếu như nhìn kỹ, thì sẽ phát hiện, mười ngón tay đang rũ xuống của cậu không ngừng run rẩy.

Đánh giá của thế nhân đối với cậu từ trước đến nay đều là hung thần ác ôn, tàn bạo lãnh khốc, cậu thật sự không biết, mình cũng sẽ biết sợ.

Kỷ Thiều bực bội ôm lấy cổ của Thôi Ngọc, kéo cậu đi ra ngoài.

E rằng trong thời gian ngắn sẽ không cạy được miệng của Thôi Ngọc, Kỷ Thiều phải nhanh chóng trước khi ba mẹ trở về dẫn cậu đi ra ngoài.

Sân bóng rổ phía sau chung cư, mơ hồ có một mảnh trắng xóa, hai người đang đứng ở trong tuyết.

Kỷ Thiều buồn bực cúi đầu hút thuốc, động tác của hắn còn chưa thành thục, chỉ là cố ra sức rít lấy.

“Cậu nếu không nói, tôi ở chỗ này lột quần của cậu.” Kỷ Thiều từ trong kẽ răng rít ra vài chữ, phiêu theo gió tuyết, “Đem cậu xử lý cho xong.”

Kỷ Thiều trong miệng phun ra khói thuốc, đáy mắt có chút tối tăm, hắn vẫn luôn là người nói được làm được.

Được xử lý thì tốt quá, Thôi Ngọc hít sâu một hơi, chậm rãi nói, “Tôi cũng mới biết được sự tồn tại của người kia, hắn đột nhiên xuất hiện, nói là anh trai tôi.”

Mi mắt cậu rũ xuống, che khuất bất an hiện tại, “Vốn là định tìm hiểu rõ ràng, rồi mới nói cho cậu biết.”

“Vậy sao?” Kỷ Thiều cầm điếu thuốc, “Vậy bây giờ cậu biết rõ chưa?”

Như vậy, Thôi Ngọc cũng không biết người nợ là thứ gì sao? Nhưng người nợ lại biết hẳn, đối với hẳn không có chút ác ý, thậm chí dung túng, sủng nịch đến mức thái quá, làm cho hẳn có cảm giác mình chính là đứa nhỏ tay không thể mang, vai không thể vác, không thể tự lo liệu sinh hoạt vậy.

Đáng sợ nhất chính là, nếu như Thôi Ngọc không nói, thì hẳn nhiều lắm chỉ là cảm thấy có chút kì lạ, cũng không nhận ra có gì bất đồng.

Là vì gương mặt giống nhau sao?

Kỷ Thiệu vội vàng đem suy nghĩ đang chạy loạn kéo trở về, tiếp tục truy vấn Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc lắc đầu, “Chưa rõ.”

Kỷ Thiệu nhíu mày, “Ngẩng đầu lên.”

Thôi Ngọc nuốt ngụm nước miếng, chậm rãi ngẩng đầu, mí mắt nhếch lên, đồng tử đen nhánh như mực.

Kỷ Thiệu chăm chú nhìn một hồi, “Cậu nói chuyện đó với người nhà chưa?”

“Còn chưa có nói.” Thôi Ngọc đáp, “Hai ngày nay tôi đang tìm cơ hội hỏi một chút.”

Kỷ Thiệu nhìn chằm chằm không buông, “Vậy lúc ban ngày cậu nói có chuyện phải làm, là chuyện gì?”

Thôi Ngọc nói, “Tôi đi tìm một vật.”

Không nói là vật gì, Kỷ Thiệu bỏ qua, hỏi câu thứ hai, “Đã tìm được chưa?”

Hắn có loại cảm giác, mình hỏi cũng như không hỏi.

Lúc này Thôi Ngọc lộ ra nụ cười khê, “Đã tìm được rồi.”

Kỷ Thiệu thò tay, chọc chọc lên lúm đồng tiền trên má của cậu, lại bỗng dừng dùng lực néo, “Nói dối.”

Thôi Ngọc hé miệng, “Tôi không có.”

“Vậy cậu nói cho tôi biết.” Kỷ Thiệu cười nhạo, “Dưới tình huống cửa nhà và cửa phòng đã đóng, cậu làm như thế nào có thể tiến vào phòng của tôi?”

Hắn bị vài chuyện nhỏ phát sinh làm cho thần chí không rõ, suýt chút nữa đã không để ý đến Thôi Ngọc thần kỳ xuất hiện.

Thôi Ngọc trong lòng lộp bộp vài cái.

Trong nháy mắt đó, trong đầu của cậu lướt qua rất nhiều hình ảnh, chín kiếp trước kia hiện rõ mồn một trước mắt, vui buồn ly hợp, ai oán tình cừ, cuối cùng chỉ còn lại một mảnh hư vô.

Tựa như đó là kết quả của cậu, hai bàn tay trắng.

Có rất nhiều lời dừng ở bên môi của Thôi Ngọc, lại bị nuốt xuống.

“Khi còn bé tôi gặp được một ông lão.”

“Ồ?” Kỷ Thiệu dụi tắt tàn thuốc, “Để tôi đoán nha.”

Hắn cười vẻ mặt hứng thú, “Tiếp đó ông lão kia nói cậu có căn cơ cực tốt, có ngộ tính, sau đó thì truyền thụ cho cậu pháp thuật?”

“Đúng không?”

Thôi Ngọc bầm bầm đầu ngón tay, “Ừm.”

Kỷ Thiệu vuốt mặt Thôi Ngọc, bàn tay đỡ lấy gương mặt của cậu, “Cậu bây giờ học được cách nói dối rồi à, bạn học Thôi.”

Bộ dạng nói dối đó là khi hắn còn bé bày ra để lừa Thôi Ngọc, nếu như có thời gian, hắn có thể biên ra mười mấy chiêu thức khác nhau, còn không bị trùng lặp.

Thôi Ngọc nhìn qua Kỷ Thiệu, “Tôi không có nói dối.”

Cậu đem ánh mắt dời sang chỗ khác, “Cậu nhìn bên đó.”

Kỷ Thiệu theo tầm mắt của Thôi Ngọc nhìn qua.

Trên bậc thang sân bóng, có một cái cây khô bỗng đứng nhú mầm xanh, đâm chồi non.

Kỷ Thiệu mở to mắt nhìn một nụ hoa nhỏ chui lên từ đầu cành, nở ra một đóa hoa màu đỏ tươi.

Thôi Ngọc nói, “Hoa nở rồi.”

Kỷ Thiều lau mặt, trong lòng bàn tay đều là bông tuyết.

Cũng không phải mơ, hai mắt của hắn nhìn thấy rõ ràng, thực mẹ nó quái gở.

Thôi Ngọc giơ tay, đóa hoa từ đằng xa kia bay ra khỏi cành, lập tức đến bên tay của cậu, cậu cầm bông hoa nhỏ lên, “Cho cậu.”

Kỷ Thiều nghiêm mặt, “Đừng.”

Hắn bỗng nhiên nhìn chằm chằm vào đóa hoa nhỏ trên tay của Thôi Ngọc, hình dáng bông hoa có chút quen mắt, giống như không nhỏ đến như vậy.

Có lẽ là rất lớn, cánh hoa và lá cây đều lớn.

Kỷ Thiều sắc mặt quái dị, hắn dám khẳng định, cho tới tận bây giờ mình chưa từng thấy qua loại hoa này.

Có thể do gần đây gặp quỷ nhiều quá, nên bắt đầu xuất hiện ảo giác rồi chăng.

Ngón tay Thôi Ngọc khẽ nhúc nhích, hoa biến mất không còn nữa.

Kỷ Thiều từ trong trạng thái khiếp sợ thoát ra, tỉnh táo không ít, “Trước đây sao cậu không nói cho tôi biết?”

Hơn mười năm nay, hắn ngay cả cái rắm cũng không phát giác được.

Thôi Ngọc nói, “Sợ hù đến cậu.”

Kỷ Thiều vẫn cảm thấy khó có thể tin, “Cậu có thể bay không?”

Nhưng mà, pháp thuật đúng là kỳ diệu, hắn cũng không nghĩ ra còn có cách nào khác để giải thích, vì cái gì Thôi Ngọc có thể xuyên qua vách tường, còn có thể làm cây khô nở hoa.

Thôi Ngọc gật đầu, “Có thể.”

“Ban ngày mà bay thì không tốt lắm, sẽ hù đến người khác, để buổi tối mang cậu đi bay.”

“Kỷ Thiệu, mặc kệ người khác nói cái gì, cậu đều không nên tin, cậu phải tin tưởng tôi.” Thôi Ngọc, “Được không?”

Kỷ Thiệu híp mắt nhìn Thôi Ngọc, “Được.”

Thôi Ngọc đến gần Kỷ Thiệu, trán kề trán với hắn, tại nơi Kỷ Thiệu không nhìn thấy, nốt chu sa kia thoáng cái biến hồng, lại chuyển thành đen, từng vòng tròn màu đen thấm vào trong đầu của Kỷ Thiệu.

Còn được... Thôi Ngọc thở ra một hơi.

“Hôm nay cậu đi đâu vậy?”

Kỷ Thiệu thọc tay vào trong túi quần, dậm chân tại chỗ, “Tôi đến nhà của Liễu Thần.”

Con người của Thôi Ngọc lóe lên một cái, cậu biết rõ nguyên do, chỉ là thăm dò Kỷ Thiệu, mà hắn vẫn tín nhiệm cậu như trước.

Phần tín nhiệm này như một ngọn núi, đè lên ngực của cậu.

Nếu như sau này Kỷ Thiệu biết ra cậu vẫn luôn lừa gạt hắn, giấu diếm hắn, sắc mặt Thôi Ngọc bỗng nhiên tái nhợt, cậu nhắm mắt lại, đem những ý nghĩ đen tối kia vùi vào đáy mắt.

“Thôi Ngọc,” Kỷ Thiệu hạ giọng, “Tôi có thể nhìn thấy quỷ.”

Thôi Ngọc nâng mắt, “Vậy sao?”

“Ừm.” Kỷ Thiệu nói, “Trước đây không có thấy, vừa qua sinh nhật một cái liền thấy, tôi đoán có khả năng có liên quan.”

Thôi Ngọc không để tâm, “Có khả năng.”

“Cậu đoán xem ngày nghỉ đó tôi nhìn thấy ai?” Kỷ Thiệu nói, “Là mẹ của Liễu Thần.”

Hắn đem tất cả chuyện tình phát sinh trên chuyến xe lửa quỷ quái kia kể cho Thôi Ngọc, bao gồm cả chuyện về gia đình của Liễu Thần, còn có sự tồn tại của Thạch Sùng Nguyên.

Thôi Ngọc nghe xong, “Cậu có cảm thấy rất phiền hay không?”

Kỷ Thiều nói thật, “Có một chút.”

Ai nhìn thấy quỷ, cũng sẽ không vui nổi.

Thôi Ngọc mím môi, “Nếu như phiền, cậu có thể cự tuyệt.”

Kỷ Thiều khó hiểu, “Cự tuyệt cái gì?”

Hắn hiểu ra, đưa tay vỗ vỗ bả vai của Thôi Ngọc, “Những cái kia đều là quỷ, nói đến là đến, nói đi là đi, tôi làm sao có thể cự tuyệt được.”

Thôi Ngọc nói, “Không thử làm sao biết.”

Bất kể trải qua bao nhiêu kiếp, linh hồn người này vẫn là không thay đổi, ý niệm vừa nổi lên, thiện tâm khó bỏ.

Cậu thoáng nở nụ cười, “Sau này nếu như gặp quỷ nữa, cậu cứ nói với tôi.”

“Được, không phải cậu biết pháp thuật đẩy ư, có cậu ở đây, tôi mặc kệ những thứ đó.” Kỷ Thiều nắm tay Thôi Ngọc, kéo vào trong ngực, “Cho tôi hôn.”

Hai ngày nay không có hôn, thật có chút nhớ.

Hiện tại mọi chuyện đã sáng tỏ hơn phân nửa, tâm trạng của Kỷ Thiều đã khá lên nhiều, hắn kéo khóa áo lông ra, bao Thôi Ngọc lại.

“Buổi tối tới nhà của tôi ăn lẩu.”

Thôi Ngọc vùi đầu vào trong cổ của Kỷ Thiều, hít sâu, đáy mắt tuôn ra vẻ tham luyến, “Ừm.”

Bọn họ đứng ở bờ tường, mượn góc khuất, bắt đầu ôm hôn vuốt ve.

“Móa, lạnh quá.” Kỷ Thiều lôi kéo Thôi Ngọc, “Trở về rồi hôn tiếp.”

Thôi Ngọc vẫn là không có dũng khí thẳng thắn.

Cậu đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất.

Thôi Ngọc tung ra một lời nói dối, không thể không dùng vô số lời nói dối khác để lấp liếm.

Bởi vì cậu không muốn ở kiếp này lại giống như chín kiếp trước, kết quả là, cái gì cũng không còn.

**Ngũ Ngũ: cảm thấy bộ này mình edit max nhanh.*

34. Chương 34

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

Ba Kỷ và mẹ Kỷ từ siêu thị trở về, quần áo trên người đều ẩm ướt, đây là trận tuyết thứ hai trong tháng chạp.

“Tiểu Thiều, cửa sổ phòng con sao không đóng lại?”

Mẹ Kỷ hô, trong phòng truyền đến âm thanh của Kỷ Thiều, “Đóng rồi.”

Trên giường Kỷ Thiều nhanh chóng mặc quần vào, kéo khóa, Thôi Ngọc so với hẳn phiền phức hơn, quần áo trên người đều đã lột sạch, cậu đang mặc áo len.

Kỷ Thiều dè dặt giọng nói, “Phản rồi.”

Thôi Ngọc nhếch môi một cái, yên lặng trở mình, một lần nữa mặc đồ vào.

Kỷ Thiều khom người đem mấy miếng giấy vệ sinh trên nền gạch gom lại toàn bộ, vo thành một cục, ném vào trong sọt rác.

Trong phòng tỏa ra một mùi vị tanh tưởi.

Kỷ Thiều đứng ở cửa ra vào, giữ cửa cho Thôi Ngọc, liếc mắt nhìn thấy chỗ kia trên bờ mông của Thôi Ngọc.

Hình dạng no đủ hơi sưng, trắng trắng.

Thôi Ngọc quay lưng về phía Kỷ Thiệu kéo khóa lại, hữu ý vô tình, lúc mặc lại áo len, lộ ra vòng eo thon gọn, bờ mông vểnh lên, làm cho người khác có loại xúc động muốn dùng sức nhào nặn vân vê.

Kỷ Thiệu thở hắt một hơi, lại trêu chọc hần!

Tiếng gõ cửa vang lên hai cái, sau đó là tiếng của ba Kỷ, “Tiểu Thiệu, đi ra giặt hạt vừng.”

Kỷ Thiệu đi qua giúp Thôi Ngọc mặc quần áo chỉnh tề lại.

Thôi Ngọc quay người, hôn lên mặt của Kỷ thiệu.

Kỷ Thiệu ra hiệu Thôi Ngọc cùng đi ra, “Ba, Thôi Ngọc cũng ở đây, chúng con tới liền!”

Ngoài cửa ba Kỷ nói câu gì đó, thắc mắc hỏi giữa ban ngày ban mặt sao đem cửa phòng khóa.

Thôi Ngọc mấp máy môi, không biết lúc này thân mật môi đụng ở đâu, máu chảy không dứt, cậu nhú mày, “Kỷ Thiệu, cậu ra ngoài trước đi.”

Kỷ Thiệu không ra, “Tôi nhìn thử.”

Hần duỗi hai ngón tay, bắt lấy cằm của Thôi Ngọc, nhìn kỹ một chút, miệng vết thương hơi sâu, lông mày hần nhíu lại.

Nhìn giống như là bị cắn, “Lát nữa có thể ba mẹ tôi sẽ hỏi.”

Thôi Ngọc liếm máu đang chảy ra bên ngoài, “Không có việc gì.”

Kỷ Thiệu đem máu dính trên khóe môi mút lấy một ít, hần cười thở dài, “Cậu nói tôi vì sao lại thích cắn cậu như vậy?”

“Ừm.” Thôi Ngọc nghiêm túc suy nghĩ, “Có lẽ kiếp trước cậu là con cún nhỏ.”

“...” Kỷ Thiệu liếc qua, “Con cún nhỏ chỉ thích gặm xương thôi.”

“Nói không chừng cậu cũng thích gặm xương của tôi.”

Thôi Ngọc thốt ra một câu khó hiểu, Kỷ thiệu cúi đầu mang dép, nên không nghe thấy.

Thời điểm bọn họ đi ra ngoài, ba Kỷ và mẹ Kỷ đang cãi nhau, nguyên nhân là ba Kỷ hồ đồ, quên mua chai dầu ăn.

Kỷ Thiệu lấy áo khoác len, “Để con ra ngoài mua.”

“Không cần đi.” Mẹ Kỷ nói với Kỷ Thiệu, “Trận tuyết này rất lớn, mai mẹ sẽ kêu ba con đi.”

Bà quan sát đứa nhỏ bên cạnh con trai của mình, tựa hồ có điểm lạ, Thôi Ngọc hướng mẹ Kỷ nở ra một nụ cười.

Mẹ Kỷ chớp mắt vài cái, sao lại cảm giác gần gũi hơn rồi?

Giống như từ hôm qua cho tới hôm nay, thoáng cái đổi thành người khác, rồi lại đổi trở về.

Mẹ Kỷ than một tiếng, bị ý nghĩ hoang đường của mình làm cho choáng váng, thuận tiện cảm khái một phen tuổi già.

“Mẹ, cơm cháy để ở đâu rồi?” Kỷ Thiệu lục lọi mấy cái túi nhựa để ở trên bàn.

Mẹ Kỷ lau tay, “Cái túi bên tay trái của con ấy.”

Bà lật khăn sang bề khác, lại tiếp tục lau, “Siêu thị vẫn hoạt động bình thường, không có nghỉ tết, tiểu Thiệu, tiểu Thôi, các con có cái gì muốn mua, ngày mai đi đi.”

Kỷ Thiệu lấy từ trong túi đựng rau ra một bịch cơm cháy, mở ra ăn hết hai miếng, sau đó đưa cho Thôi Ngọc.

Hắn cọ chân của Thôi Ngọc, “Ngày mai chúng ta đi không?”

Thôi Ngọc ăn một miếng, “Đi.”

Ba Kỷ từ phòng bếp đi ra vừa hay nhìn thấy con mình trêu chọc Thôi Ngọc, trước đây cũng đã từng trêu chọc, nhưng bây giờ thế nào lại cảm thấy... Dính như keo vậy.

“Tiểu Thiệu à, già hạt vừng đi con.”

Sau lưng đột nhiên có một giọng nói, Kỷ Thiệu suýt chút nữa đã cắn đầu lưỡi, hắn kéo ra khoảng cách với Thôi Ngọc, sợ ba mẹ phát hiện ra cái gì đó.

Nếu để cho bọn họ biết, đoán chừng nóc nhà sẽ bị lật tung.

Kỷ Thiệu bỏ hạt vừng vào hơn phân nửa cái cối, dùng sức giã, suy nghĩ vừa rồi của hắn không phải là nói đùa, hắn và Thôi Ngọc không thể công khai.

Sau này sẽ phát sinh cái gì còn chưa nói được, hắn ngược lại nghĩ tới, tương lai nếu mình và Thôi Ngọc tốt nghiệp rồi sẽ làm sao bây giờ.

Phiền toái lớn nhất chính là, làm cách nào để công khai với người trong nhà.

Kỷ Thiệu ánh mắt đảo qua Thôi Ngọc, Thôi Ngọc cũng nhìn Kỷ Thiệu một cái, ánh mắt của bọn họ giao nhau, lưu luyến không rời.

Sau khi Kỷ Thiệu thu hồi tầm mắt, Thôi Ngọc cũng rũ mắt xuống, ít nhất hiện tại cậu đã có được.

Mẹ Kỷ bỗng nhiên kinh ngạc hỏi, “Tiểu Thôi, miệng của cháu sao bị rách rồi?”

Thôi Ngọc xấu hổ đáp, “Lúc ăn bị trúng.”

“Đứa nhỏ này, ham ăn thành như vậy.” Mẹ Kỷ không có phát giác ra điều gì bất thường ở Kỷ Thiệu, cùng Thôi Ngọc đối thoại, khách sáo nói, “Cháu ở lại đây ăn cơm, điện thoại báo với mẹ cháu một tiếng, hỏi chị ấy có tới được hay không.”

Thôi Ngọc nghe lời, đi chỗ khác gọi điện thoại, “Dì à, mẹ của cháu nói bà không tới được.”

“Vậy thôi.” Mẹ Kỷ cười nói, “Chú của cháu mua rất nhiều thịt dê, đợi lát nữa sẽ làm lẩu.”

Thời điểm ăn lẩu, bầu không khí trên bàn rất tốt.

Mẹ Kỷ nói rất nhiều, sau đó hỏi đến bạn gái của Kỷ Thiệu, “Tiểu Thôi, cháu gặp cô bé đó chưa? Là người như thế nào?”

Quá bất ngờ, Kỷ Thiệu bị sặc, hắn nuốt xuống miếng thịt dê trong miệng, lấy chân đá đá Thôi Ngọc ở dưới bàn.

Thôi Ngọc nghiêng đầu nhìn Kỷ Thiệu, đáp lại mẹ Kỷ, “Cháu gặp rồi, là người tốt.”

Nếu cậu không nói rõ ràng, thì không đáng tin lắm, dù sao cậu và Kỷ Thiệu đã quá thân thiết.

Thế gian nghiệp chướng quá nhiều, một người tốt, Thôi Ngọc cho rằng đây đã là đánh giá cao nhất, đối với người khác, cậu không dám nhận xét, cũng không quan tâm.

Nhưng cậu muốn Kỷ Thiệu nghĩ cậu là người như vậy.

Ba Kỷ ho hai tiếng, “Người tốt?”

Ông sống lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nghe thấy câu hình dung về người khác như thế.

Mẹ Kỷ cũng rất ngạc nhiên, “Vậy... Vậy hẳn là không sai đi.”

Kỷ Thiệu vùi đầu ăn thịt, chân của hắn gác lên đùi Thôi Ngọc, người tốt? Có ai đánh giá mình như vậy sao? ...

“Tiểu Thiệu, con đừng ăn nhiều quá, coi chừng nóng trong người.”

“Mẹ, không sao đâu.” Kỷ Thiệu âm thanh mơ hồ không rõ, “Con có chỗ tiết hỏa rồi.”

Chỉ có Thôi Ngọc ở gần bên nghe không sót chữ nào, đầu lưỡi của cậu đụng đụng khóe môi, xẹt qua vết thương kia, không đau, có loại cảm giác như đang mê hoặc cậu.

Vô luận là trải qua mấy kiếp, đều chưa từng thay đổi.

Buổi tối Thôi Ngọc lưu lại.

Trước đây cũng không ít lần qua đêm ở nhà Kỷ Thiệu, lần này thì không giống.

Đó là một loại ám hiệu ái muội, đang ở trong lòng bọn họ yên lặng sinh sôi, sau khi nhận ra, hai bên đều vụng trộm che giấu.

Nán lại phòng khách một hồi, Kỷ Thiệu và Thôi Ngọc đi về phòng ngủ.

Thôi Ngọc thu xếp quần áo trong va li cho Kỷ Thiệu, từng cái từng cái bỏ vào trong tủ.

Nét mặt của cậu trầm tĩnh, không có dấu hiệu bực bội.

Kỷ Thiệu nhàm chán cầm lấy áo len của Thôi Ngọc, vốn định ném tới cuối giường thì dừng lại, hắn thấy được một tấm gương màu đen, không biết từ chỗ nào rơi ra, cũng không biết là của ai.

Thuận tay cầm lấy tấm gương, Kỷ Thiệu trợn mắt, quái, sao lại không có ảnh phản chiếu của hắn?

Kỷ Thiệu vuốt vuốt tấm gương, hắn nhìn chăm chú vào hoa văn điêu khắc ở mặt sau.

“Không phải là kính chiếu yêu gì đó đi?”

Kỷ Thiệu lại một lần nữa để sát vào, bên trong vẫn là không có hắn.

“Thôi Ngọc, lại đây,” Kỷ Thiệu khó hiểu giơ tấm gương lên, “Tấm gương này bị gì ấy? Sao lại không thấy ảnh phản chiếu?”

Trong nháy mắt, sắc mặt của Thôi Ngọc chợt thay đổi, cậu cố bày ra một nụ cười, “Kỷ Thiệu, cậu đưa tấm gương đó cho tôi.”

Sơ ý rồi, cậu không nên quên, Kỷ Thiệu và nguyệt kính đó tồn tại cảm ứng, không bị kết ấn ngăn cản.

Kỷ Thiệu trêu chọc, “Cậu nói cho tôi biết, đây là cái gì?”

Thôi Ngọc nuốt một ngụm nước miếng, “Đó là ông lão lúc trước cho tôi đấy, pháp khí.”

Lại thêm một lời nói dối.

Trong Tam Giới, chỉ cần là người, thì nguyệt kính kia đều có thể chiếu ra tội ác kiếp trước của đối phương, cậu không thể nói.

Nhìn Thôi Ngọc nghiêm túc như vậy, Kỷ Thiệu dở khóc dở cười, đưa tấm gương cho Thôi Ngọc, “Trả cậu trả cậu.”

Chẳng phải chỉ là một tấm gương cũ thôi ư, sao Thôi Ngọc lại khẩn trương đến thế.

Cầm tấm gương trong tay một lần nữa, bàn tay dán lên mặt kính, trong nháy mắt, cậu nói phải đi về lấy đồ đạc.

“Tuyết vẫn đang rơi.” Kỷ Thiệu nói, “Nhớ cầm theo ô.”

Thôi Ngọc ừm, mặc áo khoác liền đi ra ngoài.

Kỷ Thiệu ngồi trên giường híp híp mắt.

Sau một giây hần đi đến chỗ sân thượng, mượn đèn đường nhìn xuống.

Hai ba phút trôi qua, thân ảnh của Thôi Ngọc từ trong hành lang đi ra, dọc theo đường cái, rồi đi đến bên kia, tiến vào ngõ nhỏ.

Kỷ Thiều thở dài một hơi, bật cười lắc đầu.

Hần sao lại hoài nghi Thôi Ngọc nhỉ?

Thôi Ngọc sẽ không lừa gạt hắn, Kỷ Thiều dứt hai tay vào trong túi, khoe môi nhếch lên, ngâm nga bài hát quay về phòng.

Ba Kỷ từ trong toilet đi ra, “Tiểu Thôi đâu rồi?”

Kỷ Thiều dừng bước, “Cậu ấy về nhà lấy đồ.”

Ba Kỷ nói, “Vậy đêm nay chắc nó không tới đây rồi.”

Lúc này về nhà, đang giữa mùa đông, nếu không phải quá rảnh, ai sẽ ở trong tuyết chạy tới chạy lui, cũng không phải tám trăm năm chưa từng gặp mặt.

“Tới.” Kỷ Thiều có cảm giác cả người mình nóng lên, “Một lát tụi con còn hẹn chơi trò chơi.”

Ba Kỷ thấy có chút cổ quái, dằn dò, “Thanh niên đừng chơi quá muộn.”

Kỷ Thiều gật đầu, thái độ rất thành khẩn.

Đóng cửa lại, có hơi thấp thỏm.

Thôi Ngọc đi gần nửa tiếng mới trở về, ánh mắt của cậu thoát nhìn nhẹ nhõm hơn nhiều, trong tay cầm bản vẽ cùng bút chì.

Nhìn đồ đạc trong tay của cậu, Kỷ Thiều khoe miệng co rút, “Cậu lấy bản vẽ làm gì? Đừng nói cho tôi, là cậu chỉ vẽ vì lấy nó thôi đó?”

“Còn có cái này.” Thôi Ngọc cầm bút chì xoay vòng, cười cười, “Cho cậu vẽ tranh.”

Kỷ Thiều đuổi một chân ra đá cậu, “Đi tắm mau.”

Thôi Ngọc bị câu nói đó làm đổ tai, cởi quần áo tiến vào phòng tắm.

Kỷ Thiệu nằm trên giường, lăn lộn từ bên trái đến bên phải, lại từ bên phải lăn về bên trái, lăn trong chốc lát, hần bật dậy như cá chép, tháo vớ chân ra.

Sau một giây, lại kéo bỏ đai lưng.

Không đến một phút, Thôi Ngọc đang tắm, Kỷ Thiệu mở cửa đi vào, hai ba cái đã cởi quần lót ra.

Phòng tắm không lớn, nhiệt độ tăng vọt, thâm nhập vào lỗ chân lông, rất nhanh đã bắt đầu ẩm áp.

“Nước hơi lạnh rồi.” Kỷ Thiệu điều chỉnh vòi nước, nhìn chỗ ấy xoắn xuýt, “Cậu tắm mà không thấy lạnh sao?”

Thôi Ngọc ướt át chớp mắt vài cái, “Cũng tạm.”

Kỷ Thiệu liếc cậu, tóc đen ẩm ướt rũ xuống, giọt nước xuôi theo dòng, từ trán cậu, đến sống mũi, bờ môi, cái cằm, lại đến cổ, xương quai xanh, một đường rơi xuống.

“Nè,” Kỷ Thiệu ôm Thôi Ngọc, bàn tay vuốt ve dọc theo sống lưng của cậu, trêu đùa nói, “Cậu là con trai, làn da sao lại còn trơn mịn giống như trứng gà vậy hửm?”

Thôi Ngọc đứng im cho hần vuốt, “Trứng này không chỉ trơn trượt, mà còn có viên bi nhỏ.”

Kỷ Thiệu chớp mắt, “Lột vỏ đây.”

Hần hôn lỗ tai của Thôi Ngọc, đỏ ửng, còn có chút nóng.

Đứng dưới vòi sen, hai người giúp nhau xoa nắn, cậu xoa nắn giúp tôi, tôi xoa nắn giúp cậu.

Thôi Ngọc bỗng nhiên nói, “Nổi đỏ rồi.”

Kỷ Thiệu híp mắt, nước ẩm từ lồng ngực chảy xuống phía dưới, thân thể cao ngất ẩ chứa sức mạnh, đang chờ sức phát động, “Chỗ nào?”

Thôi Ngọc chỉ một chỗ, vẽ vòng trên ngực một cái.

Kỷ Thiệu có chút ngứa, “Có thể do ăn nhiều thịt dê.”

Thôi Ngọc nhéo lấy hạt mụn kia, đầu ngón tay dùng sức.

Kỷ Thiều ngửa đầu, hầu kết nhấp nhô, “Ahhh, đau.”

*Ngũ Ngũ: tác giả đại nhân ơi! Thấy ngài tả chương này mà tui cứ ngỡ chuẩn bị bắt đầu một cảnh hot xịt máu mũi ấy:3

35. Chương 35

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

Thịt dê ăn nhiều sẽ phát hỏa, nhưng không đến mức sau khi ăn thịt dê một hai tiếng liền tiết hỏa, không có nhanh như vậy.

Kỷ Thiều thuần túy là tâm hỏa, nóng nảy.

Chuyện phát sinh trên người của Kỷ Thiều trong khoảng thời gian này hết thấy đều vô cùng lý kỳ, không phải người bình thường có thể tiêu hóa được.

Hắn không thể giống như một cô gái nhỏ, sợ hãi liền khóc lớn kêu gào, hắn vẫn luôn hết sức kìm nén tâm tình của mình, tồn đọng một thời gian, chưa thể phóng thích được.

Kỷ Thiều nhìn hạt đỏ trên người.

“Cmn, không dễ chịu gì đâu, cậu buông ra đi.”

Kỷ Thiều dè tay Thôi Ngọc lại, nắm trong lòng bàn tay, “Đừng trêu nữa.” Vừa rồi thật sự là hơi đau, hắn thiếu chút nữa đã mềm xuống luôn rồi.

Hạt mụn vẫn còn, ương ngạnh vô cùng.

Bị Thôi Ngọc ngắt một cái, càng đỏ hơn.

Một tay bị giữ lấy, Thôi Ngọc liền dùng tay kia ngắt.

Kỷ Thiệu trợn mắt, hắn hoàn toàn không hiểu, chỉ một hạt mụn như thế nào lại chọc tới Thôi Ngọc rồi, Thôi Ngọc càng nhìn càng không thuận, muốn ngắt lấy.

“Tất cả trên người cậu đều là sở hữu của tôi.” Thôi Ngọc rũ mắt, lông mi dày chớp chớp, như một bóng ma, che khuất đầy mắt vụn vụn tham muốn chiếm hữu, đầu ngón tay của cậu có một tàn ảnh màu đen hiện lên.

Cái hạt mụn nhỏ kia cuối cùng không địch lại đối thủ cường đại, bị ngắt đi rồi.

Tiếng nước ‘ào ào’ chảy không ngừng, vang lên bên tai, Kỷ Thiệu không thể nghe rõ Thôi Ngọc nói cái gì, liền mút nhẹ môi của cậu, bọt nước từ cái cằm trắng nõn, uốn lượn rơi xuống.

Lông mi Thôi Ngọc rung rung, dương vật trong tay nhảy dựng, giống như có sinh mệnh, ngẩng đầu chào hỏi với cậu.

Cậu ngồi xổm xuống.

Nước ấm từ đỉnh đầu của thiếu niên chảy xuống, xông qua đôi mắt đen tuyền, hướng xuống bả vai và xương quai xanh xinh đẹp, tản ra, bọt nước bắn lên, ở giữa không trung xoay tròn giống như cánh hoa.

Kỷ Thiệu nhắm mắt lại, dễ chịu rên một tiếng.

Xương cốt thoải mái.

Thôi Ngọc hiểu rõ mỗi một tác trên người hắn, tình huống quen thuộc đến không thể tưởng tượng được, phảng phất như là trong mộng đã từng ngâm qua 800 lần.

Không ngoài dự đoán, hầu kết Thôi Ngọc chuyển động, nuốt xuống, nửa giọt cũng không có nhổ ra.

Kỷ Thiệu lau nước trên mặt, rất sáng khoáy, hắn trêu chọc, “Vị thịt dê?”

Hai mắt hẹp dài của Thôi Ngọc hơi híp lại, “Vị ngọt.”

Cậu ôm eo Kỷ Thiệu, hai cánh tay vòng qua, đem hương vị còn lưu lại trong miệng chia sẻ cho Kỷ Thiệu.

Mùi tanh nhàn nhạt hòa chung với nước bọt, Kỷ Thiệu thái dương co rút, hắn đối với tinh dịch của mình không có chút hảo cảm nào.

Mỗi lần Kỷ Thiệu nhìn bộ dáng chăm chú của Thôi Ngọc, đều có một loại cảm xúc không nói nên lời, Thôi Ngọc như là hận không thể đem toàn bộ đều nuốt xuống bụng.

Hôn chưa được vài cái, Kỷ Thiệu liền nắm lấy bả vai của Thôi Ngọc, kéo ra một khoảng cách với cậu.

“Tanh muốn chết, ngọt cái rắm.”

Thôi Ngọc con người đen lầy, như vòng nước xoáy, có thể đem người ta hút vào.

“Kỷ Thiệu, cậu không muốn làm tình với tôi sao?”

“Cậu cảm thấy tôi không muốn sao?” Kỷ Thiệu hôn hôn lỗ tai của cậu, hơi thở ẩm ướt quét qua, “Hừm?”

Âm tiết cuối cùng còn mang theo vui vẻ, hiện ra ái muội vô tận.

Thôi Ngọc nghiêng đầu, để cho nụ hôn của Kỷ Thiệu rơi trên môi của mình, cùng hần môi lưỡi dây dưa.

Hôn vừa xong, Kỷ Thiệu nói, “Tôi lập tức quay lại.”

Hắn đi nhanh ra ngoài, tìm kìm cắt móng tay trên bàn, đem móng tay cắt ngắn, cầm dũa tỉ mỉ mài tròn.

Xác định không hề bén nhọn, Kỷ Thiệu trở về phòng tắm, trở tay khóa cửa lại.

Trong phòng tắm tiếng nước mở tối đa.

Kỷ Thiệu và Thôi Ngọc lưu lại bên trong cỡ khoảng một tiếng.

Vấn đề ai trên ai dưới tựa như từ trước tới nay không hề tồn tại, hoặc là giống như ở kiếp trước, bọn họ đã từng thảo luận qua, đạt thành ăn ý.

Kỷ Thiệu sọt một chân vào ống quần, liếc mắt nhìn Thôi Ngọc đang ngồi ở trên giường, “Sao cậu cao hứng như vậy hả?”

Thôi Ngọc tắt máy sấy tóc, gạt sợi tóc trên trán, cười mà không đáp.

Kỷ Thiệu đứng ở đầu kia, nhìn thiếu niên tóc đen nở nụ cười đặc biệt mê người, làm cho lòng hắn giống như bị mèo cào.

“Thích bị tôi thao như vậy?”

“Đúng vậy.”

“ ... ”

Kỷ Thiệu hoàn hồn, nhanh chóng đem chân kia sọt vào ống quần còn lại, nhào về phía giường, giơ tay ra, kéo lấy Thôi Ngọc đến bên người mình.

“Lặp lại lần nữa.”

“Tôi thích.” Cơn kích tình qua đi, Thôi Ngọc khước mắt đuôi mày đều lưu lại vẻ lười nhác, “Cậu thao tôi.”

Rõ ràng là lời nói tràn ngập tình sắc, nhưng vẻ mặt lại vô cùng nghiêm túc.

Thái độ của cậu đoan chính, ý cười lan trên đuôi mày.

“Trực tiếp như vậy.” Mặt Kỷ Thiệu đỏ lên, hấn nhún vai, vén tóc của Thôi Ngọc, “Tôi thấy ngại đó.”

Thôi Ngọc mở miệng, “Không nên nói trực tiếp sao?”

Kỷ Thiệu ôm cậu, “Không phải.”

“Để tôi sờ một cái, coi có bị sưng hay không?”

Khác với câu nói khi nãy, Thôi Ngọc hiện tại có chút thẹn thùng, “Không có sưng.”

“Tôi lên mạng tra, trên đó nói không thể lưu lại thứ đó ở bên trong.” Kỷ Thiệu nói, “Ngày mai lúc đi siêu thị, cậu nhớ nhắc tôi mua bao.”

Khi nãy tại một phút cuối cùng kia, hấn định rút ra, nhưng lại bị Thôi Ngọc kẹp chặt.

Vì vậy, Kỷ Thiệu phun ra ào ạt bên trong.

Thôi Ngọc không quan tâm tí nào, cậu không thể để cho những thứ khác ngăn cản mình và người này tiếp xúc.

Vô luận là cả đời, kiếp trước hay hiện tại, cậu đều mê luyện người này, ai cũng không thể chen vào.

Nằm trên giường ôm nhau một lát, Kỷ Thiệu lấy áo khoác mặc vào, đi xuống phòng bếp, thể lực tiêu hao qua lớn, hần đói bụng.

Lúc đi ngang qua phòng khách, Kỷ Thiệu vô thức liếc nhìn chiếc ghế bập bênh đặt ở góc phòng.

Chiếc ghế kia đang đưa một cái.

Tại phòng khách không có một bóng người, lộ ra quỷ dị.

Kỷ Thiệu vẫn giữ được bình tĩnh, bởi vì hần đã từng gặp qua không ít quỷ, hần xoay người, đi tới chiếc ghế bên đó.

Trong đoạn đường chưa đến một phút đồng hồ, Kỷ Thiệu bổ não rất nhiều hình ảnh, ví dụ như một đứa bé mặt áo màu đỏ ngồi ở chỗ kia, hay là một người mất đầu máu chảy đầm đìa, hoặc là mất đi tay chân các loại.

Đợi Kỷ Thiệu đứng trước chiếc ghế, chỗ đó không có cái gì.

Hần nhíu mày, ánh mắt đảo quanh chiếc ghế, xem xét một vòng.

“Gió sao?”

Kỷ Thiệu lầm bầm.

Một trận gió lạnh thổi tới, Kỷ Thiệu run rẩy, kéo khóa áo khoác lên, quay người đi vào phòng bếp.

Tại một khắc quay lưng này của Kỷ Thiệu, ghế bập bênh lại bắt đầu lắc lư, từng cái từng cái.

Mau chóng đi đến phòng bếp, Kỷ Thiệu đột nhiên bật tất cả các công tắc đèn trên tường lên.

Phòng khách, phòng bếp, hành lang, đều sáng rực.

Kỷ Thiệu đứng tại chỗ nhìn quanh, lúc hần chuẩn bị thu hồi ánh mắt, thì cửa đối diện mở ra, thân ảnh ba Kỷ xuất hiện.

“Tiểu Thiệu, sao đèn lại mở lên hết vậy con?”

Kỷ Thiệu đáp, “Con quên tắt.”

Tất mấy chỗ không cần đèn đi, ba Kỷ nhú mày, “Con đứng ở phòng bếp làm gì?”

Kỷ Thiều nói, “Nấu mì ăn.”

“Nấu mì?” Ba Kỷ liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, sắp mười hai giờ, “Đã trễ như thế này, còn ăn mì?”

Ông khoát khoát tay, “Ăn xong thì mau đi ngủ.”

Nói xong liền đi vào toilet.

Kỷ Thiều kéo cửa kính phòng bếp ra hơn phân nửa, sau đó đi nấu nước.

Nghĩ nghĩ, Kỷ Thiều bỏ vài miếng thịt dê vào trong nồi.

Hắn lấy từ trong túi nhựa ra vài cọng rau, tách thành từng lá, xối nước rửa sạch sẽ.

Đang định quay đầu lấy tô, Kỷ Thiều bị dọa hết hồn, “Ba, tự dưng ba đứng ở chỗ đó làm gì?”

Ba Kỷ chẳng biết tự lúc nào đứng ở chỗ cửa kính, “Tiểu Thôi ngủ chưa?”

Kỷ Thiều bị dọa chưa bình tĩnh lại được, “Chưa ngủ.”

“À.” Ba Kỷ dặn dò, “Đi ngủ sớm một chút, về sau đừng chơi quá muộn, thức đêm đối với thân thể không tốt.”

Kỷ Thiều gạt đầu, hắn thấy người bên cửa kính còn chưa đi, nhin không được bĩu môi, “Ba, có phải ba cũng đói bụng hay không?”

Ba Kỷ ho một tiếng, “Có chút.”

Kỷ Thiều, “...”

Hắn nấu hai tô, mình một tô, tô còn lại đưa cho ba Kỷ.

“Chứng chần nước sôi nhìn cũng không tệ.” Ba Kỷ nói, ngữ khí vừa yêu thương vừa vui mừng, “Còn biết thả rau thơm.”

Ông ăn một đĩa, liền cười khen ngợi hai câu.

“Ba, đây cũng không phải là bào ngư vi cá.” Kỷ Thiệu khước miệng co rút, “Nếu ba muốn ăn, đợt nghỉ này ở nhà mỗi ngày con đều nấu cho ba ăn.”

“Con về phòng đi.” Ba Kỷ cúi đầu ăn mì, không nói thêm gì nữa.

Kỷ Thiệu cầm hai đôi đĩa đi về phòng ngủ.

Tư thế của Thôi Ngọc vẫn không thay đổi, ngay cả áo khoác ngoài cũng không mặc, hình như đang ngăn người.

“Nghĩ cái gì vậy?” Kỷ Thiệu để mì lên bàn, “Vẫn còn dư vị?”

Thôi Ngọc vuốt vuốt mi tâm, “Ừm.”

Kỷ Thiệu thiếu chút nữa đã đụng vào cạnh bàn, hắn cầm áo khoác lên vai cho Thôi Ngọc, “Vậy thì ăn xong lại tiếp tục.”

Thôi Ngọc sững sốt, “Có nấu cho tôi nữa hả?”

“Một nửa.” Kỷ Thiệu kéo cái bàn đến chỗ của Thôi Ngọc, hắn ngồi ở trên ghế, cầm đôi đĩa tách trứng ra, chia làm hai, đưa hơn phân nửa cho Thôi Ngọc, hắn thì ăn hết non nửa còn lại.

Thôi Ngọc nhìn phần trứng hơn phân nửa kia, thất thần.

Kỷ Thiệu gõ gõ tô, “Cậu có ăn hay không?”

Thôi Ngọc cúi đầu ăn hết trứng, cùng Kỷ Thiệu người một miếng ta một miếng, giải quyết hết tô mì lớn.

Thời điểm nằm ở trên giường, Kỷ Thiệu nghiêng chân, nhàm chán hỏi một chuyện, “Thôi Ngọc, lần đầu tiên cậu quay tay là lúc nào?”

Thôi Ngọc cười, “Chưa từng quay tay.”

Kỷ Thiệu trợn mắt, “Nói dối.”

“Không nói thật đúng không?” Kỷ Thiệu cù lét Thôi Ngọc, cậu không có phản ứng.

Kỷ Thiều lại tiếp tục cù nách Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc vẫn là nửa điểm đều không có phản ứng.

Trái lại Kỷ Thiều mệt mỏi quá sức, nhiệt khí cũng tiêu tan.

Thôi Ngọc kéo kéo chần, “Cậu ngủ đi.”

“Trước kia tôi cù cậu, cậu liền lăn qua lộn lại cầu xin tha thứ.” Kỷ Thiều gồi lên cánh tay, “Hiện tại không sợ ngứa rồi hả?”

Thôi Ngọc nhắm mắt lại, “Tôi cũng không biết làm sao hết sợ rồi.”

Cậu nói, “Tôi mệt rồi.”

Kỷ Thiều ngáp một cái, cũng không có nói tiếp, một lát sau, hần liền ngủ mất.

Người vừa mới nói mệt bỗng nhiên mở to mắt, đáy mắt thanh tỉnh, không có một tia buồn ngủ.

Thôi Ngọc nghiêng người, ôm lấy người bên cạnh, cả người đều dính sát vào.

Sau nửa đêm, Thôi Ngọc trở về địa phủ.

**Ngũ Ngũ: Thật lâu rồi chưa ăn thịt, có chút nhớ. Hố tiếp theo phải kiếm vài cảnh gỡ gạc lại mới được.*

36. Chương 36

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

Quý Môn Quan chỗ đó, nếp nhăn trên mặt của lão già càng ngày sâu hơn.

Ông cảm nhận được khí tức kia từ lúc người nọ tiến vào.

Nồng đậm.

Sắp xảy ra chuyện.

Lão già sâu kín thở dài bước đi trên giao lộ tử khí, cuối cùng kéo dài đến hoàng tuyền.

Dọc đường Thôi Ngọc thần sắc lạnh lùng, thỉnh thoảng có quỷ dạ xoa kéo linh hồn vừa chết đi qua, cũng đều kính sợ chào hỏi, sau đó kéo lấy dây xích nặng nề, nhanh chóng bước đi.

Giống như là muốn xóa đi cảm giác tồn tại.

Hai bên đường hoàng tuyền có rất nhiều cô hồn lượn lờ, đều là nhớ nhung trần thế, không muốn đi đầu thai, hi vọng trên đường gặp được người mình yêu, cùng bọn họ đi hết đoạn đường cuối cùng.

Thôi Ngọc bỗng nhiên ngồi xổm xuống, vươn tay hái một đóa hoa bỉ ngạn, hoa kia rất lớn, tràn ngập tử khí, ở trong tay Thôi Ngọc càng ngày càng nhỏ xuống, trong nháy mắt, trở thành một bông hoa nhỏ xinh xắn dễ thương.

Nhớ rõ lúc trước y tính ngộ nhận ra sai lầm, cẩn thận từng li từng tí, thử lấy lòng người nọ, “Ly Sinh, cậu thích gì?”

Người nọ nằm ở trên giường, vật áo nửa mở, mắt phượng hơi híp lại, “Hoa bỉ ngạn.”

Vì vậy, toàn bộ địa phủ đều là hoa bỉ ngạn, cũng chỉ một loại này.

Thôi Ngọc dùng ngón cái và ngón trỏ kẹp lấy bông hoa nhỏ kia, xoay vòng.

Kết quả thì sao?

Người nọ vẫn như cũ chẳng thèm ngó ngang tới y, chỉ cần có cơ hội thì liền cười nhạo.

Rốt cuộc vẫn là hận y.

Vô luận có chuyển thế bao nhiêu lần.

Thôi Ngọc đem bông hoa kia cất vào trong tay áo, kiếp này của người nọ, đây là loài hoa Kỷ Thiều yêu thích.

Thế nhân đều nói đường xuống hoàng tuyền nhìn không thấy điểm cuối, thật sự rất dài.

Dài để đủ cho những hồn phách bướng bỉnh lưu luyến nhân gian đi đến hết đường hoàng tuyền, sẽ quên đi kiếp này.

Nhưng đường hoàng tuyền đối với một ít người trong địa phủ mà nói, cũng giống như gần trong gang tấc vậy.

Trong những người này cũng bao gồm Bạch Vô Thường.

Gã ôm cánh tay nhìn xem, địa phủ cả ngày không khí trầm lắng, đều là tiếng kêu của cô hồn dã quỷ, thật sự không có gì đáng xem.

Muốn nói điều chân chính phá vỡ những ngày buồn tẻ ngàn năm như một này, vẫn là khi hồn phách kia xuất hiện.

Ly Sinh.

Tên nghe thật hay, Bạch Vô Thường bĩu môi, số mệnh...

Phúc này họa này.

Gã nhớ rõ năm đó chính gã là người đi bắt người kia, cũng là lần đầu tiên gã gặp Ly Sinh, dung mạo khuynh thành vô song, sao mà kinh diễm.

Bạch Vô Thường lại nhìn hoa bĩ ngạn dưới chân, gã nhìn trong chốc lát, cho dù gã đã nhìn nhiều năm, vẫn là nhìn không được ngẫm, hoa này đúng là tuyệt phối với Ly Sinh.

Giống nhau ở chỗ mê hoặc lòng người.

Đột nhiên có một đạo khí tức tới gần, Bạch Vô Thường vừa nghiêng đầu, một thân ảnh màu đen lập tức ở ngay bên cạnh.

“Lão Hắc, anh không phải đang làm việc sao?”

Hắc Vô Thường nói, “Đã xong rồi.”

Bạch Vô Thường thuận miệng hỏi, “Ai?”

Hắc Vô Thường đáp, “Kỷ Cao Thụy.”

“Kỷ Cao Thụy?”

Bạch Vô Thường cảm thấy Hắc Vô Thường điên rồi, “Ông ta là ba vợ của Thôi Ngọc.”

Hắc Vô Thường mặt không biểu tình nói, “Tuổi thọ đã hết.”

Bạch Vô Thường vẫn cảm thấy kinh hãi như cũ, “Ông ta là... Ba ruột ở kiếp này của người kia.”

Gã dừng gập, sửa lời, Ly Sinh kia sớm không phải là người rồi.

Hắc Vô Thường tiếp tục mặt không biểu tình nói, “Tuổi thọ đã hết.”

“...” Bạch Vô Thường co rút khóe miệng, “Biết rồi.”

“Ông ta đang ở đâu?”

Hắc Vô Thường nói, “Điện Thường Phạt.”

Bạch Vô Thường nhìn đường hoàng tuyền bên kia, người ngồi xổm tại đó đã không còn.

Có trò hay để xem.

Điện Thường Phạt là nơi tất cả các sinh linh sau khi chết cần phải trải qua một lần.

Nghĩa như tên, thưởng thiện phạt ác.

Ví dụ như một người khi còn sống phạm vào đại ác, sẽ bị đầy đến tầng thứ mười tám địa ngục chịu cực hình, nhưng hần lại có nhiều tiểu thiện, chồng chất thành một chỗ, xóa xóa giảm bớt, cuối cùng vậy mà lại phán thành người thiện đức.

Hoặc là một người có đại thiện, nhưng đồng thời hần bắt tri bất giác làm vô số tiểu ác, vốn có thể lập tức nhập luân hồi, đầu thai vào một nhà phú quý, kết quả lại xuống địa ngục chịu khổ.

Sinh mệnh của mỗi người đều có ghi chép lại, rành mạch, trốn không thoát, cũng không sai được.

Từ trước tới nay, chỉ có bỏ qua duy nhất có một lần, lần kia làm cho cả địa phủ từ trên xuống dưới, ai cũng không dám nhắc tới.

Ở chỗ này lác lư không phải quỷ, thì là linh, hoặc là hồn, không có ai sẽ rảnh rỗi ngồi lê đôi mách.

Mà ngay cả Mạnh Bà đã ở địa phủ thời gian rất lâu, đều mắt diếc tai ngơ, ngậm miệng không đề cập tới một chữ.

Nhìn tới nhìn lui, thấy thần sắc khấn trương của nhóm đào ngũ, Mạnh Bà ở trên cầu Nại Hà, khuấy một nồi canh màu đỏ huyết, những lệ quỷ giã dựa ở bên trong gào khóc còn thảm thiết hơn so với ngày thường, lúc này đều thành thực hết rồi.

Quỷ so với người lá gan còn nhỏ hơn, biết rõ nên sợ hãi.

Mạnh Bà ánh mắt sâu kín liếc xéo qua cái bóng màu trắng.

“Tiểu Bạch, hôm nay còn thừa non nửa nồi canh, muốn uống một chút không?”

Bạch Vô Thường dừng lại, gã hướng cầu Nại Hà hô, “Bà Bà, đã nói bao nhiêu lần rồi, không được gọi ta là tiểu Bạch!”

“Bà lớn tuổi rồi, trí nhớ không tốt.” Mạnh Bà cười vẻ mặt hiền lành, “Đã biết đã biết, bà đã biết.”

“Tiểu Bạch, uống canh không?”

Bạch Vô Thường, “...”

Gã cắn răng nói, “Không uống.”

Giống như là không có phát giác Bạch Vô Thường u oán, Mạnh Bà cười hỏi Hắc Vô Thường, “Đại Hắc, người muốn uống canh không?”

Hắc Vô Thường nói, “Muốn một chén, giờ Thân (từ 15h-17h) tới lấy.”

Bạch Vô Thường ở bên cạnh khước miệng co rút, đã nhiều năm như vậy, gã vẫn là không hiểu được, Hắc Vô Thường vì đâu so với gã lại cường đại hơn.

Dựa vào cái gì mà Mạnh Bà gọi gã là Tiểu Bạch, gọi Hắc Vô Thường là Đại Hắc.

Nhìn canh thừa trong nồi, Mạnh Bà thở dài, “Hôm nay qua cầu hình như thiếu.”

“Tiểu Bạch, Đại Hắc, các người biết là vì sao không?”

Bạch Vô Thường nói, “Bà Bà, nhóm cuối cùng còn ở trong điện, chưa có thẩm tra xong.”

Mạnh Bà vẻ mặt kì quái, “Còn chưa thẩm tra xong?”

“Ngày thường tới canh giờ này là đã sớm xong rồi.”

Bạch Vô Thường không do dự nói, “Nhóm bên trong có một người họ Kỷ...”

Có hai chữ vang lên bên tai, “Ngu xuẩn.”

Bạch Vô Thường lập tức im lặng, gãi tròng mắt nhìn Hắc Vô Thường, gượng cười nhìn Mạnh Bà, “Bà Bà, ngài cũng đừng lôi kéo tôi nói nữa.”

Không đạt được ý đồ, Mạnh Bà thở dài, mà thôi.

Họ Kỷ sao...

Hơn phân nửa là có quan hệ với đứa nhỏ năm đó.

Mạnh Bà tóc xanh hóa bạc, đứa nhỏ kia lần lượt đi qua cầu Nại Hà, bắt đầu lại từ đầu.

Thôi Ngọc cũng lần lượt đi theo, còn có Thôi Giác, đều giống nhau không bỏ xuống được.

Cũng không biết đến tốt cùng là nghiệt của ai.

“Bà Bà, chúng ta đi nha.”

Bạch Vô Thường liếc Hắc Vô Thường, vừa đi vừa uy hiếp, “Anh vừa mới nói ai ngu xuẩn?”

Hắc Vô Thường mở miệng, “Cậu.”

Bạch Vô Thường, “...”

Gã thật sự là chết quá lâu rồi, vậy mà tốt tính như thế.

Hắc Vô Thường cùng gã sóng vai, đi đến điện Thường Phật, thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu thê lương, “Tôi chết rất thảm ah...”

Lúc đi ngang qua Đá Tam Sinh, Bạch Vô Thường khẽ cười nói, “Không bao lâu nữa có thể tu sửa lại rồi.”

Giọng nói hiện ra ý tứ ‘Anh mau hỏi mau hỏi tôi đi!’

Hắc Vô Thường im lặng bước chân nhanh hơn.

Bạch Vô Thường,”...”

“Anh không muốn biết một khối thiếu kia ở đâu sao?”

Hắc Vô Thường bước chân ổn định, góc áo màu đen tung bay.

Bạch Vô Thường liếc mắt.

Gã nhanh chóng đuổi theo, còn chưa tới gần điện Thường Phật, thì thấy mười mấy quỷ hồn phiêu lãng tại đó, biểu lộ mờ mịt.

Tiểu dạ xoa đang trực thì thăm với Bạch Vô Thường, “Bạch nhị ca, đã đánh nhau!”

Bạch Vô Thường sờ cằm, “Tôi vào xem.”

Tiểu dạ xoa nuốt nước bọt, “Bạch nhị ca, đại nhân có dặn dò, ai cũng không được tiến thêm một bước.”

Bạch Vô Thường nhướn mi, “Đại nhân nào?”

Tiểu dạ xoa đáp, “Thôi Ngọc.”

Bạch Vô Thường đang nhướn mi lập tức hạ xuống, gã ho một tiếng, “Coi như tôi chưa nói cái gì.”

Hắc Vô Thường yên tĩnh đứng tại chỗ, mặt không biểu tình, không có lộ ra thần sắc cười nhạo, cũng không có đồng tình.

Bạch Vô Thường đang định nói với Hắc Vô Thường hai câu, thì gã bắt gặp một khuôn mặt bên trong đám quỷ hồn kia.

Sau một khắc, Bạch Vô Thường liền đi qua lối kéo làm quen, “Chào chú.”

Kỷ Cao Thụy cúi đầu, không nói lời nào.

Bạch Vô Thường không ngừng cố gắng, bộ dạng hiền lành, “Chú, lần đầu tiên tới à?”

Đám quỷ, “...”

Hắc Vô Thường, “...”

Kỷ Cao Thụy không nghe được, cũng không nhìn thấy, trong đầu chỉ có một ý niệm.

Ông đã chết.

Về phần chết như thế nào, khi nào thì chết, ông đều không nghĩ ra được.

Kiếp này hết thấy đều tốt vậy mà lại...

“Chú à, chú họ Kỷ, gọi Kỷ Cao Thụy, 47 tuổi, chú có một con trai, mới vừa lên đại học năm nhất.”

Bạch Vô Thường không nhanh không chậm nói, trong điện đột nhiên truyền ra một tiếng vang thật lớn, mờ ảo giống như có vật nặng sụp đổ.

Bạch Vô Thường như có điều suy nghĩ, nếu chỉ là lão Hắc bắt Kỷ Cao Thụy, không đến mức nháo thành như vậy.

Chẳng lẽ còn có nguyên nhân khác?

Trong điện, một đồng bùa bện.

“Sinhlão bệnh tử là chuyện thường tình, bao giờ sinh ra, đến khi nào chết, chết kiểu như thế nào, đều đã định sẵn, không người nào là ngoại lệ.”

Thôi Ngọc nói, “Kỷ Cao Thụy không được.”

Chỉ còn có hai tiếng, trời sẽ sáng, Kỷ thiều nếu như biết ba của hắn chết rồi, sẽ rất đau khổ.

Thôi Ngọc nhíu mi, y có phát hiện được tử khí từ trên người Kỷ Cao Thụy phát ra, nhưng lại không biết là tối nay.

“Tôi vừa rồi đã nói.” Thôi Giác nhấn mạnh, “Không người nào là ngoại lệ.”

Thôi Ngọc ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng, “Tôi cũng đã nói.”

Thôi Giác trầm mặc, “Vậy cậu cứ thử xem.”

Tuy y chấp chương Sổ Sinh Tử, nhưng ngay cả y cũng không thể tùy ý thay đổi mệnh số của ai.

Chỉ cần động một cái, sẽ kinh động đến bên trên.

Thôi Ngọc nhếch môi, “Tôi và anh thì không được.”

“Hắn có thể.”

Dứt lời, Thôi Ngọc giơ tay, lòng bàn tay hướng lên, một đồ vật hình vuông ẩn ẩn hiện hiện.

Vật kia trước đây là thuộc về Thôi Giác sở hữu, sau này dưới cơ duyên xảo hợp, hồn phách thất lạc của Ly Sinh được hấp thu, dung hợp.

Giờ đây Ly Sinh chuyển thế, nằm trong cơ thể Kỷ Thiều, không lâu lúc này, đã nhận thức y.

Thấy rõ là vật gì, gương mặt Thôi Giác co lại, gần như vặn vẹo.

“Cậu dám kết hợp với hắn!”

Thôi Ngọc lộ ra nụ cười, không kiêng nể gì nói, “Sao tôi không dám?”

Thôi Giác tức giận ngập trời, cuối cùng cười rộ lên, “Tốt, tốt.”

Thôi Giác liên tục nói hai tiếng tốt.

Sắc mặt của y âm trầm tới cực điểm.

Một khắc này, Thôi Giác trở nên cực đáng sợ, “Tôi chờ xem.”

Y chờ cái gì, Thôi Ngọc biết rất rõ ràng.

Một khi hồn phách của Kỷ Thiệu tập hợp đầy đủ, nhớ lại chuyện cũ, tình cảnh sẽ quay về như trước, không cần Thôi Giác làm cái gì hết, tự Thôi Ngọc sẽ thất bại thảm hại, trở thành một trò hề.

Trở về giao nộp nghiệt kính, Thôi Ngọc biết rõ trên người y lẫn lộn nhiều khí tức của Kỷ Thiệu, giấu cũng không được, đây là số mệnh của y, nhưng y lại không tin vào số mệnh.

*Ngũ Ngũ: có ai nhận thấy hint của Hắc Bạch Vô Thường không?

37. Chương 37

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: tiểu Bạch

Kỷ Thiệu bị trướng bụng tỉnh lại, hấn trở mình, ôm người đang đưa lưng về phía mình vào trong ngực, ngực dán lưng, gờ chân gác lên người đối phương.

Mơ màng hôn mấy cái, Kỷ Thiệu ghé vào tai đối phương, “Đi tiểu không?”

Thôi Ngọc mí mắt không mở, “Không đi.”

Môi Kỷ Thiệu sượt qua phần gáy của Thôi Ngọc, ngáp một cái, “Hừng sáng cậu nhất định sẽ mắc tiểu ấy, chỉ bằng bây giờ đi tiểu với tôi, hai người cùng đi tiểu, không đến mức nhàm chán.”

“Còn tiết kiệm nước.”

Thôi Ngọc, “...” Nửa câu sau mới là trọng điểm.

Y từ địa phủ trở về mới một lát.

Nếu như không phải cấp trên tham dự vào, y và Thôi Giác sẽ không làm to chuyện đến như vậy.

Y hao tổn tâm cơ, không thể rút lui.

“Có đi hay không?” Kỷ Thiệu thò tay vào trong quần của Thôi Ngọc, nắm ngón tay bắt lấy một vật, “Tôi sắp nhịn không nổi nữa rồi.”

Thôi Ngọc bị hấn sờ, có chút buồn tiếu.

Hai người ở trong chăn lè mè vài phút, còn chưa có xuống giường.

Kỷ Thiệu dùng chân quờ quạng xung quanh, “Tìm được vớ chưa?”

Thôi Ngọc phụ trách bên này, “Chưa có.”

“Cmn, cậu đừng vén chăn lên!” Kỷ Thiệu phát điên, “Hơi lạnh chui vô hết rồi.”

Thôi Ngọc bắt đắc dĩ thả chăn xuống, thuận tay đếm đếm.

Nhìn Kỷ Thiệu bị lạnh co lại trong chăn, còn kiên quyết chưa chịu từ bỏ, muốn lấy chân tìm vớ rồi mang thẳng vào luôn, bằng không thì sẽ không xuống, Thôi Ngọc nói, “Tôi đi lấy cho cậu một cái chai.”

“Để tiếu vào trong đó.”

Kỷ thiệu, “...”

Hấn rồi cuộc phải đặt hai chân xuống giường, bởi vì bàn quang đang báo nguy.

Chưa tới năm giờ, ngoài trời tối đen như mực.

Kỷ Thiệu và Thôi Ngọc đứng trước bồn cầu, nhanh chóng đi vệ sinh.

‘Ào ào’ tiếng nước vang lên trong phòng vệ sinh yên tĩnh.

“Cậu không thô bằng tôi.”

“Ừm.”

“Cũng không có dài như tôi.”

“Ừm.”

“Lông thì thưa thưa, không có rậm rạp như tôi.”

“Ừm.”

So sánh một lượt xong, Kỷ Thiệu thoải mái đến run rẩy, đem tiểu Kỳ Kỳ thả xuống, lắc lắc vài cái.

Thôi Ngọc ở bên cạnh phóng nước hỏi, “Kỷ Thiệu, cậu hi vọng ba của cậu sống đến bao nhiêu tuổi?”

“Hả?” Kỷ Thiệu đang nhìn chằm chằm vào tiểu Thôi Thôi, “Sống bao nhiêu tuổi?”

“Câu đó mà còn phải hỏi sao?” Hắn nhếch miệng, lộ ra một nụ cười, “Đương nhiên là sống lâu trăm tuổi rồi.”

Ánh mắt Thôi Ngọc lóe lên, rồi chìm xuống đáy mắt.

“Cậu muốn ba của cậu sống đến 100 tuổi?”

Kỷ Thiệu không hiểu lắm, hắn nhìn thấy thần sắc vô cùng nghiêm túc của Thôi Ngọc nên gật đầu.

Hơn nửa ngày, Kỷ Thiệu mới từ trong một loại trạng thái quỷ dị thoát ra, “Ai mà muốn đoán mệnh chứ.”

“Thôi Ngọc, cậu hỏi tôi câu này làm gì?”

“Thuận miệng hỏi một chút.”

Kỷ Thiệu đưa tay phủ lên đầu của Thôi Ngọc, xoa xoa, “Nói thật.”

Thôi Ngọc hé miệng, gương mặt ả ả xuất hiện má lúm đồng tiền, “Tôi chính là quá buồn ngủ, nên tùy tiện nói vài câu.”

Y thu tay lại, kéo khóa quần lên, “Đi rửa tay.”

Kỷ Thiệu quyết đoán lắc đầu, “Tôi không rửa.”

Khuôn mặt Thôi Ngọc khẽ co lại.

Y mở van nước, ung dung rửa tay, “Không lạnh.”

Kỷ Thiệu đưa tay tới, nước lạnh chạm đến đầu ngón tay, hẩn hít sâu một hơi, rất nhanh thu tay lại, lấy khăn lau lau.

“Vậy mà còn không lạnh?” Sau khi dứt vô nước một cái, liền tỉnh ngủ.

Thôi Ngọc một tay kéo Kỷ Thiệu, tay kia tắt đèn, “Trở về giường sẽ ủ tay cho cậu.”

“Đây chính là cậu nói đó nha.” Kỷ Thiệu nhướn mi, trong đầu của hắn bỗng nhiên xuất hiện câu nói vừa nãy.

Sống lâu trăm tuổi.

Trong phòng cạnh cửa ra vào, ba Kỷ mở to mắt.

Ông hình như nằm mơ, trong mơ ông đi đến một chỗ, sau đó trở về, cụ thể là địa phương nào, một chút ấn tượng đều không có.

Mẹ Kỷ nằm bên cạnh thức mắc, âm thanh ngái ngủ, “Cao Thụy?”

“Khát nước.” Kỷ Cao Thụy nói, “Tôi thức dậy uống ly nước.”

Ông sờ soạng áo choàng trên đầu giường khoác lên, lại lần theo vách tường đi ra ngoài, rời khỏi phòng mới bật đèn, sợ ánh sáng làm ảnh hưởng tới giấc ngủ của người bạn già.

Phòng khách so với phòng ngủ trống trải hơn, lạnh hơn nhiều.

Kỷ Cao Thụy đi tới phòng bếp cầm bình nước lên ước lượng, bên trong không còn nước, ông rót nước vào bình, cầm phích.

Liếc thấy hai cái tô đặt trên bếp, ông lắc đầu, nhất định là tiểu Thiệu và Thôi Ngọc ăn xong để đó lười rửa.

Nước vừa đun xong, Kỷ Cao Thụy cũng nhanh chóng đem hai cái tô kia rửa sạch.

Một lát sau, ông bưng ly trà quay về phòng, lúc đi ngang qua chiếc ghế bập bênh đặt ở góc tường, không biết nguyên do tại sao, ông muốn đi qua ngồi xuống một chút.

Trong lòng nghĩ như vậy, Kỷ Cao Thụy xoay người, đi tới ngồi lên ghế bập bênh, đang đưa một cái.

Từ trong hư không xuất hiện hai thân ảnh trắng đen.

“Ông ta sao từ địa phủ quay về rồi?”

“Không biết.”

Bạch Vô Thường suy đoán, “Nhất định là Kỷ Thiệu làm đấy, chính hắn sửa lại mệnh số cho Kỷ Cao Thụy, sắp xảy ra chuyện lớn rồi, lão Hắc, anh có ý kiến gì không?”

Hắc Vô Thường mặt liệt, “Không có.”

“...” Bạch Vô Thường trợn mắt, “Anh đúng là người không thú vị.”

“Lão Hắc, anh nói Kỷ Cao Thụy hiện tại là người sống, người chết, hay không phải người cũng không phải quỷ?”

Bạch Vô Thường đợi, rồi lại đợi, “Tôi đang hỏi anh đấy!”

Nam tử bên cạnh nhìn chăm chăm vào phòng bếp, không nói một lời.

“Đói bụng?” Bạch Vô Thường không thể tưởng tượng nổi nói, “Đừng nói là anh muốn ăn chút gì đó nha?”

Gã và lão quỷ này ở cạnh nhau không biết bao nhiêu năm, cho tới bây giờ chưa từng thấy đối phương lộ ra loại thần sắc này, tựa như khát khao, cho dù lúc uống ăn canh của Mạnh Bà cũng chưa từng thấy qua.

“Khi đó là anh đến bắt Kỷ Cao Thụy đi, có phải đã xảy ra chuyện gì không? Nguyên nhân cái chết của Kỷ Cao Thụy là gì?”

Bạch Vô Thường một lần hỏi liên tiếp mấy vấn đề.

Hắc Vô Thường ánh mắt lộ ra chút chấn động, lại thoáng cái biến mất.

“Tôi thấy anh cũng không giống con mọt sách, sao không nói cái gì.”

Bạch Vô Thường tự mình nói một hơi, không ngoài dự đoán, không được đáp lại nửa câu, cãi nhau lại càng không thể.

Chỉ có mình gã tức giận.

Lại nói tiếp, Ly Sinh cũng là do lão Hắc mang về địa ngục, về sau phát sinh những chuyện kia, lão Hắc đều có tham dự.

“Lão Hắc, anh có phát hiện không?” Bạch Vô Thường bỗng nhiên nói, “Kỷ Thiều là chuyển kiếp lần thứ mười của Ly Sinh, gần giống với Ly Sinh nhất.”

Chín kiếp trước bọn họ đều có xem qua, không quá giống nhau, duy chỉ có ở kiếp này.

Chỉ ít có sáu bảy phần bóng dáng của Ly Sinh.

Hắc Vô Thường thờ ơ, không mấy để tâm, không hé răng.

“Chỉ còn có hai năm.” Bạch Vô Thường giơ hai ngón tay.

Mỗi một đời, đều dừng ở năm 20 tuổi.

Lần này gần tới hạn rồi, Bạch Vô Thường trong lòng thổn thức, bọn họ đều nhìn Thôi Ngọc một lần rồi lại một lần bị số mệnh đánh bại.

Đổi thành gã, không có khả năng sẽ đem mình bức tới bi thảm như vậy.

Quý là quý, đã cách ly khỏi cuộc sống của con người, vì cái gì còn muốn đem thất tình lục dục móc ra lần nữa.

Hắc Vô Thường ánh mắt nhìn từ trên xuống dưới, dừng trên sàn gạch màu trắng.

“Thôi Ngọc và Kỷ Thiều kết hợp với nhau rồi.” Bạch Vô Thường vẽ mặt hiếu kỳ, “Cũng không biết bọn họ dùng cách nào để kết hợp nhỉ.”

Hắc Vô Thường lạnh nhạt nói, “Cậu không khác gì những người nhiều chuyện.”

Bạch Vô Thường khước miệng co rút.

“Về thôi, Kỷ Cao Thụy ở ngay chỗ này, chạy không được, cũng không có khả năng lại mang về, nên làm như thế nào không phải là chuyện của chúng ta.”

Bạch Vô Thường nói xong, rời đi trước, gã trước khi đi, còn liếc nhìn phương hướng kia lần nữa.

Hắc Vô Thường chưa có đi, gã tiến lên vài bước, bàn tay đặt ở gần đỉnh đầu của Kỷ Cao Thụy, cách khoảng một tấc, bờ môi khép mở, như đang niệm cái gì đó.

Kỷ Cao Thụy ồ lên một tiếng, vừa rồi hình như nghe có âm thanh?

Ông nhìn xung quanh.

Một trận âm lãnh từ phía sau phả tới, Kỷ Cao Thụy rét run cả người, ông bưng ly trà từ trên ghế đứng lên.

Lúc quay về phòng, ông ngoảnh đầu lại nhìn lần nữa.

Có thể là vừa rồi động tác của ông quá lớn, nên ghế bập bênh đằng kia vẫn còn đong đưa, giống như là... bên trên có người ngồi.

Kỷ Cao Thụy phỉ nhổ chính mình, ông lắc đầu, sống mấy mươi năm rồi, sao còn kém hơn một đứa nhỏ, nghi thần nghi quỷ.

Ngày hôm sau, Kỷ Thiệu dậy sớm hơn Thôi Ngọc.

Hắn vô thức nhìn lên trần nhà, nhìn đến hai mắt đau xót, lúc này mới tỉnh hẳn.

Thôi Ngọc không có ngủ, bởi vậy khi Kỷ thiệu tỉnh lại, y cũng đã biết, chỉ là không muốn rời khỏi lồng ngực của Kỷ Thiệu.

Có bàn tay chạm lên vành tai của y, nhẹ nhàng vuốt ve.

Thôi Ngọc bị cọ vài cái, giả không nổi nữa.

Kỷ thiệu cười, “Tỉnh rồi?”

Thôi Ngọc ừm, “Đừng cọ nữa, ba của cậu đang ở trước cửa phòng á.”

Kỷ Thiệu lập tức nghe lời, hắn kéo chăn xuống, nghiêng tai lắng nghe, cửa phòng không có động tĩnh.

“Cậu chơi tôi?”

Thôi Ngọc lại bị bắt đầu trên chọc, ngựa ngựa, tai của y đổ lên, “Không có chơi cậu, ba của cậu thật sự đang đứng ở đó.”

“Mặc kệ ông.” Kỷ Thiệu lột quần.

Thôi Ngọc bị Kỷ Thiệu cưỡng hành lột đồ.

Hai người ở trong chăn khí thế hùng hực.

Cửa phòng đột nhiên bị vặn mở, Kỷ Cao Thụy rất nhanh đã bước vào, “Tiểu Thiệu, mau sửa soạn, đi chợ mua đồ với ba một chuyến.”

Đang chuẩn bị làm lớn một trận Kỷ Thiệu, “...”

Đang chờ nghênh chiến Thôi Ngọc, “...”

Y mím môi, may mà chưa lộ.

Chỉ cần ở cùng một chỗ với Kỷ Thiệu, y sẽ rất dễ dàng mất đi không chế.

Thôi Ngọc ở trong chăn gãi gãi tay của Kỷ Thiệu, ý là cậu trước tiên mặc quần áo vào.

Kỷ Thiệu tay bị gãi, hấn lập tức hiểu ý, cũng gãi gãi lại Thôi Ngọc, yên tâm, tôi sẽ không đứng lên.

Hai người gãi qua gãi lại, nhưng bốn mắt lại rơi trên người của Kỷ Cao Thụy.

“Ba, ba vào sao không gõ cửa?” Kỷ Thiệu gân trán nổi lên, hấn hiện tại bị kẹt ở nửa đường, tiến không được lùi không xong, động một chút cũng không thể.

Kỷ Cao Thụy nghĩ thầm, mình tiến vào phòng của con mình, còn cần gõ cửa? Ông nghĩ lại, thế hệ bây giờ yêu cầu so với thời của ông còn nhiều hơn.

“Lần sau gõ.”

“Tiểu Thôi, cháu phát sốt hả?” Kỷ Cao Thụy cảm thấy kỳ quái, đứa nhỏ này sao mặt lại đỏ như vậy, trên trán còn đổ mồ hôi.

Thôi Ngọc lắc đầu, “Không có ạ.”

Y nhích người một chút.

Kỷ Thiều rên một tiếng, là thoải mái.

“Trong nhà có nhiệt kế, chút nữa để chú kêu dì đưa cho cháu, vẫn nên kiểm tra một chút thì tốt hơn.”

Thấy Kỷ Cao Thụy chú ý tới, Kỷ Thiều nhanh chóng vươn tay, kéo chăn trùm kín lên đầu của Thôi Ngọc, bộ dạng giống như đang giấu bảo bối.

*Ngũ Ngũ: bắt gian tại giường.

38. Chương 38

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

Bầu không khí trong phòng trở nên vi diệu.

Kỷ Cao Thụy thấy bộ dạng đề phòng kia của con mình, giống như là sợ ông đoạt cái gì đó, làm ông quả thực có hơi mơ hồ.

Ông lại nhìn hai đứa nhỏ đang nằm ở trên giường, một trước một sau, còn rất sát nhau, đứa phía trước ngoại trừ gương mặt có chút hồng, còn lại đều bình thường.

Đứa phía sau hô hấp hơi dồn dập, giống như là đang kiềm chế cái gì đó.

Kỷ Cao Thụy nhìn kỹ một chút, ông không nói hai lời liền cúi người, bàn tay đặt ở trên chăn.

Một giây trước khi Kỷ Cao Thụy vén chăn lên, Thôi Ngọc đã ngồi dậy.

Theo động tác của y, phía dưới chuyển động, rất nhanh đã tách ra khỏi Kỷ Thiều, đem kéo quần lên, một loạt động tác phát sinh gần như ở tốc độ ánh sáng.

Một âm thanh ‘ba’ vang lên chôn giấu ở trong chăn.

Gương mặt Kỷ Thiệu co rút, nhận lấy một vạ điểm tổn thương.

Tiểu Kỷ Kỳ bị cường hành kéo ra, còn đang dựng thẳng, hấn u oán trừng mắt nhìn ba của mình, lại vụng trộm xoa bóp phần eo của Thôi Ngọc, trong lòng giống như có cọng lông gai gai, ngứa ngáy khó chịu.

Sau này nếu ở cùng Thôi Ngọc, nhất định phải khóa cửa.

Nếu để cho ba của hấn bắt gặp hấn và Thôi Ngọc đang trần truồng ôm ấp cùng một chỗ, có thể sẽ tức chết...

Kỷ Thiệu liếc trái nhìn phải, có thể cái bàn học dựa vào tường bên kia sẽ quăng tới trên người hấn.

Nghĩ đến chuyện của hấn và Thôi Ngọc, biểu hiện nặng nề trên mặt của Kỷ Thiệu không tương xứng với cái tuổi này.

Hấn vẫn cho là mình sẽ ở lúc học đại học nói chuyện yêu đương, một lần hoặc là vài lần, sau khi ra trường làm việc thì sẽ lấy một cô gái, còn xa hơn nữa thì hấn chưa có nghĩ, mà Thôi Ngọc chính là cái đuôi nhỏ của hấn, là huynh đệ của hấn.

Có lẽ ngày hấn kết hôn y sẽ làm phù rể cho hấn, hoặc có lẽ là sau khi tốt nghiệp thì đường ai nấy đi, tình cảm không còn thân thiết.

Kỷ Thiệu tuyệt đối không nghĩ tới, có một ngày hấn và cái đuôi nhỏ của mình ở cùng một chỗ.

Còn suýt nữa bị ba hấn bắt gặp.

Ở trong chăn vuốt ve tiểu Kỷ Kỳ, Kỷ Thiệu cứng rắn nhét nó vào quần, chậm rãi dựa vào đầu giường, dùng sức gãi gãi đầu.

Hấn chính là không thể nào buông tha cho Thôi Ngọc được rồi.

Con người là sinh vật rất kỳ quái, Kỷ Thiệu thích Thôi Ngọc, loại chuyện này một khi bắt đầu, liền không có biện pháp khống chế, giống như là chạm phải cơ quan nào đó.

Phát giác ánh mắt của Kỷ Cao Thụy, Thôi Ngọc điềm nhiên như không có việc gì lấy áo len mặc vào, “Chú, tuyết vẫn còn rơi sao?”

Kỷ Cao Thụy thấy hai đứa đã thức dậy, cũng không có thúc giục nữa, “Đã ngừng từ đêm qua rồi.”

Ánh mắt của ông bị tập vẽ trên bàn hấp dẫn, đi qua nhanh chóng cầm lên.

Tập vẽ rất sạch sẽ, bên trong vẽ một ít hoa cỏ cây cối, núi đá sông ngòi, vền vền chỉ có một người là con của ông.

Vẽ cũng không nhiều lắm, chỉ có hai bức, một bức là Kỷ Thiệu dứt tay vào túi, cả người lười biếng dựa vào vách tường, còn một bức khác là Kỷ Thiệu đang ngồi trước giá vẽ tranh, mày hơi nhíu lại, biểu lộ chăm chú.

Hai mắt sau kính của Kỷ Cao Thụy hơi híp lại, ông cười rộ lên, tán thưởng nói, “Tiểu Thôi, tranh của cháu không tệ, tiến bộ rất lớn.”

Cấp 3 khi đó, ông đăng ký cho tiểu Thiệu một lớp mỹ thuật tạo hình, không qua vài ngày, ngay tại phòng vẽ tranh thì nhìn thấy Thôi Ngọc.

Lúc ấy Kỷ Cao Thụy rất là kinh ngạc, nhất là sau khi nhìn đối phương vẽ lên thạch cao.

Ông là giáo sư, thiên phú thứ này ông hiểu rõ nhất, cũng gặp không ít, nhưng vẫn là chấn kinh một hồi.

Thôi Ngọc tiếp tục lấy vớ mang vào, bình tĩnh mà đáp, “Tùy tiện vẽ thôi ạ.”

Kỷ Cao Thụy nghe vậy, cái này cũng không giống như là tùy tiện mà có thể vẽ ra đâu, nhân vật có thần như vậy, không phải do nhiều lần quan sát, sẽ không vẽ ra được.

Đứa nhỏ này thiên tư tốt, lại thường xuyên ở cùng một chỗ với tiểu Thiệu, khó tránh khỏi quen thuộc.

Kỷ Thiệu nói, “Ba, mẹ đang gọi ba kìa.”

Kỷ Cao Thụy nghe âm thanh từ phòng khách vọng vào, đem tập vẽ thả xuống, “Tới đây.”

Người vừa đi, Kỷ Thiệu liền thay đổi sắc mặt, vẻ mặt của hắn là dục cầu bất mãn, “Không phải nói là đừng đứng đây sao?”

Động tác mang vớ của Thôi Ngọc dừng lại, kì quái nhìn hắn, “Tôi nói lúc nào?”

Kỷ Thiệu co rút khóe miệng, “Vậy cậu gãi tay tôi làm gì?”

Thôi Ngọc không nói nên lời, “Đó là tôi bảo cậu mau đứng lên.”

Kỷ Thiều, “...”

Hắn lại nằm xuống, tiểu Kỳ Kỳ vẫn còn đang ngẩng đầu.

“Không giúp tôi sao?”

Thôi Ngọc nhìn lướt qua, lại quay đi, y xuống giường, lê dép đi về hướng cửa phòng.

Kỷ Thiều ngạc nhiên, cứ như vậy đi rồi hả? Hắn chưa từ bỏ ý định mà nói tiếp, “Thật không giúp tôi?”

Ngữ khí đáng thương.

Thôi Ngọc quay đầu lườm hắn, “Tôi khóa cửa.”

Kỷ Thiều nghe xong liền vui vẻ, “Vợ, mau tới đây.”

Thân thể Thôi Ngọc chấn động, không dám tin mà xoay người, “Cậu gọi tôi là gì?”

Kỷ Thiều nhướn mi, “Vợ.”

Hắn thấy Thôi Ngọc vẻ mặt khác lạ, “Không thích?”

Thôi Ngọc lắc đầu, y rất thích.

Thích đến không dám đem tình cảm trong lòng của mình biểu hiện ra, sợ dọa đến Kỷ Thiều.

Kỷ Thiều thấy Thôi Ngọc còn đứng ngốc tại chỗ, hắn không thể đợi được mà nhảy xuống giường, ba bước đem cửa phòng khóa lại, bế Thôi Ngọc trở lại ổ chăn.

Không biết có phải do tiếng xưng hô vừa nãy hay không, mà Thôi Ngọc đặc biệt đến rất nhanh.

Kỷ Thiều suýt nữa không chống đỡ được, linh hồn đều run rẩy theo.

Lúc bọn họ đi ra khỏi phòng, đã là hơn nửa tiếng sau, Kỷ Cao Thụy đang ở ban công làm cá, cả căn phòng đều là mùi cá.

Mẹ Kỷ vừa đặt khăn lau bàn xuống, cầm một cái túi từ trong phòng bếp đi ra, “Tiểu Thôi à, cá này là do

chú Kỷ của cháu từ lúc sáng sớm đi qua bên sông kia mua về, nghe nói là vừa bắt lên đấy, vẫn còn sống, cháu mang về, tìm thùng nuôi, nhất định sẽ sống.”

Thôi Ngọc cúi đầu xem xét, trong túi có ba con cá trích, không nhỏ.

“Dì à, cá này cháu...”

“Cầm đi.” Mẹ Kỷ ngắt ngang lời của Thôi Ngọc, “Cháu mà không cầm, dì sẽ buồn đấy.”

Kỷ Thiều đang ăn bánh bao, ánh mắt ra hiệu cho Thôi Ngọc mau cầm lấy mang về.

Thôi Ngọc mím môi, y ngẩng đầu khẽ mỉm cười, “Cảm ơn dì ạ.”

Sau đó, Thôi Ngọc lại hướng ra ban công hô một tiếng, “Cám ơn chú.”

Kỷ Cao Thụy cầm dao phay, mũi dao vừa dùng lực, lấy bong bóng của cá ra, lòng ông nghĩ, thật là đứa nhỏ có lễ phép, tính tình tốt, người thì trầm tĩnh nội liễm, gương mặt lớn lên cũng không cần phải nói, “Đáng tiếc lại là con trai.”

Đi ra hành lang, Thôi Ngọc giẫm lên tuyết đọng trên đường lớn, sau đó rẽ vào trong hẻm nhỏ, không nhanh không chậm đi tới một cái sân nhỏ ẩm ướt.

Từng tiếng từng tiếng ho khan rất lớn từ trong phòng truyền ra, làm cho người nghe da đầu tê dại, sẽ cảm thấy giống như đem cả phổi đều ho ra.

Thôi Ngọc ở trong sân tìm được một cái xô nhựa màu trắng, múc nửa xô nước, đem toàn bộ cá trích thả vào.

Cá trích vừa gặp phải nước, liền vung vẩy bơi lội.

“Về rồi à.”

Sau lưng có âm thanh vang lên, Thôi Ngọc dạ, “Dì Kỷ cho cá.”

Y quay đầu, nhìn người phụ nữ trung niên có gương mặt dịu dàng trước mắt.

Vương Hữu Hương nhìn xô nhựa, bà thở dài, “Cả nhà dì Kỷ của con đều thật khách khí.”

Nói xong, bà lại thở dài.

“Sau này ở trong trường học, nếu Kỷ Thiệu gặp phải chuyện gì, con có thể giúp được thì phải cố giúp.”

Bà nói lời này cũng dư thừa.

Con mình từ nhỏ đến lớn đều đi theo Kỷ Thiệu, nếu như không phải là bà mang thai chín tháng mười ngày, bà còn sẽ nghĩ biết đâu là anh em ruột với Kỷ Thiệu.

Vương Hữu Hương lắc đầu, so với anh em ruột còn thân thiết hơn.

Ngay cả chồng bà cũng cảm thấy kì lạ.

Không có bản khoản chuyện này nữa, Vương Hữu Hương cầm cái xẻng xúc tuyết, “Đi đánh răng rửa mặt, trong nồi có cháo, con tự mức ăn đi, muốn ăn bao nhiêu thì mức bấy nhiêu.”

Thôi Ngọc xoa xoa trán, “Dạ.”

Phòng bên kia tiếng ho khan càng lớn.

Cửa mở ra, một người đàn ông trung niên cao gầy xuất hiện ở cửa ra vào, ông nhổ một ngụm đờm xuống nền tuyết, “Hữu Hương, đun nước chưa?”

Ông nói xong, lại là một trận ho khan dồn dập.

Vương Hữu Hương cầm xẻng xúc tuyết một phát rồi lại một phát, động tác nhanh nhẹn, “Đun rồi.”

“Đại Thành, vợ chồng Cao Thụy có đưa cho cá trích, nếu có gặp bọn họ, nhớ cảm ơn một tiếng.”

Thôi Đại Thành ho đến không thẳng lưng nổi, chậm chạp hơn nửa ngày mới đáp lại, “Biết rồi.”

“Mẹ có ăn hay không?”

Vương Hữu Hương đặt cái xẻng xuống, “Không ăn, không có đói.”

Hai ngày nay đột nhiên không muốn ăn cái gì, bà đều là cố gượng nuốt hai ba cái bánh quy cho no bụng.

Thôi Đại Thành nướng mỳ, hướng vào phòng hô, “Ngọc Tử, nhớ ngâm bánh quy dứt cho bà nội ăn!”

Thôi Ngọc ở trong phòng lục lợi tủ đựng, tìm một cái quần tứ giác sạch sẽ thay đổi, quần lót của y bị Kỷ Thiệu cọ bẩn, y thả quần vào trong chậu, đổ vào một ít nước lạnh, dùng xà phòng giặt sạch.

Chuyện ở nhân gian y mặc kệ, bất luận là ai, sinh lão bệnh tử từ trước đến nay y đều khoanh tay đứng nhìn, tối hôm qua y cố ý nhắc nhở Kỷ Thiệu, hỏi vấn đề kia, đã là chuyện xưa nay chưa từng có.

Một lát sau, Thôi Ngọc giặt khô quần, tìm móc máng lên.

Y hiện tại sớm đã quen với sinh hoạt của người bình thường, đợi đến ngày trở về dưới, e rằng y sẽ có chút hoài niệm.

Ở trong phòng một hồi, Thôi Ngọc đi ra ngoài, “Mẹ, bánh quy để ở đâu?”

Vương Hữu Hương đứng ở trong sân nói, “Trên bàn trà, con tìm xem, đựng trong cái túi màu đỏ ấy.”

Bà lo lắng về Thôi Đại Thành vẫn còn đang ho khan, “Đại Thành, ông đi bệnh viện khám thử xem, lớn tuổi mà ho như vậy cũng không phải chuyện nhỏ.”

“Cảm mạo mà thôi, không sao hết.” Thôi Đại Thành xụ mặt, “Đầu xuân sẽ khỏi.”

Thôi Ngọc nhàn nhạt liếc qua, có một số người khác với vẻ bề ngoài, thường xuyên bệnh nhẹ bệnh nặng, nhìn thấy thì như sắp chết, nhưng lại sống lâu hơn đa số người khác.

Thôi Đại Thành chính là loại này, chưa hết thọ mệnh.

Đem bánh quy ngâm mềm xong, Thôi Ngọc cầm thìa, bưng chén đi vào căn phòng phía bên trái.

Trong phòng ánh sáng lơ mơ, tràn ngập một mùi ẩm ướt hỗn tạp khác thường.

Là mùi lưu lại sau khi đi đại tiện tiểu tiện, vì không có gió, cửa sổ thì vẫn luôn đóng, nên không khí không lưu thông, lại gặp phải thời tiết này, cái mùi kia căn bản không tiêu tán đi được.

Thôi Ngọc kéo bức màn ra, ánh sáng chiếu vào, đem một nửa căn phòng soi sáng rõ ràng.

Bà lão trên giường gầy như que củi, mái tóc hoa râm thưa thớt, hai hốc mắt hõm sâu xuống dưới, trên mặt chỉ còn da bọc xương, như bị tử khí bao trùm, cả người nằm tại đó, giống như một trái bóng hơi đã hết khí.

Hai mắt Thôi Ngọc híp lại, bà lão này thời gian không còn nhiều lắm rồi, có lẽ là biết rõ mình sắp chết, nên không muốn ăn uống, muốn đi nhanh lên.

Có một chuyện không ngờ chính là, tốc độ ra đi của một người đều là do giả thiện ác báo ở kiếp trước quyết định lấy.

Y trở về điều tra, ông bạn già của bà lão này đang bị phạt ở tầng mười ba, cũng chưa có nhập luân hồi, cách kỳ hạn đầu thai chuyển thế còn có hơn mười năm.

Thôi Ngọc mở miệng, “Bà nội.”

Bà lão vẫn là bộ dáng kia, không có đáp lại câu nào, cũng không có mở to mắt, phảng phất như là không nghe thấy.

Thôi Ngọc ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, y cầm chén để trên ngăn tủ.

Bà lão đột nhiên bắt lấy tay của Thôi Ngọc.

39. Chương 39

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

Mặt trời lên cao, chiếu lên những giọt băng óng ánh còn đọng dưới mái hiên, khúc xạ thành đủ màu sắc, tỏa sáng ra xung quanh, lại không thể chiếu đến gian phòng phía tây bên kia.

Bà lão trên giường kéo tay của thiếu niên, gò má khô quắt khê nhúc nhích, trong cổ họng không ngừng phát ra âm thanh ‘ô’, ‘ô’.

“Tiểu Ngọc...”

Bà lão thở hổn hển, gương mặt hiện lên thần sắc chờ mong, “Bà nội còn muốn nghe... Nghe câu chuyện ngày hôm qua con kể...”

Thôi Ngọc rũ mắt, khuôn mặt chìm trong bóng tối, mơ hồ không rõ.

Ngày hôm qua không phải là y, mà là Thôi Giác.

“Bà nội, con quên rồi.”

Lòng ngực của bà lão đột nhiên phập phồng kịch liệt, lại chậm rãi hạ xuống, bà thất vọng thở dài, “Quên rồi sao...”

Giữa mùa đông khắc nghiệt, nhiệt độ hạ thấp, chỉ trong chốc lát như vậy, bánh quy đặt trên tủ đầu giường đã nguội.

Hơi thở của bà lão suy yếu từng chút một, gãy một cái trên mu bàn tay của Thôi Ngọc rồi chậm chậm buông ra.

Thôi Ngọc bừng chén lên, “Bà nội, để con dứt bánh quy cho bà ăn.”

Bà lão không có lên tiếng, tầm mắt của bà dừng ở một góc phòng, hai mắt vẫn đục đột nhiên sáng lên một cái.

Thôi Ngọc làm như không thấy, nhấc chân đi ra ngoài.

Tiểu dạ xoa đứng ở nơi đó run tay vuốt vuốt mặt, trong miệng lầm bầm, “Thiếu chút nữa dọa chết ta!”

Không đúng, không phải ta đã sớm chết rồi sao?

Tiểu dạ xoa lại vuốt mặt, tiếp tục đợi tới đúng giờ, mang bà lão về địa phủ.

Khi đó gã chỉ là một tiểu hầu xoa, vụng trộm ngưỡng mộ vị đại nhân kia, sau này có lần nghe được chuyện đồng bọn kể, nên đã biết không ít chuyện, đều là chuyện tuyệt đối không thể nghị luận được.

Tiểu dạ xoa nhàm chán dựa vào vách tường rung đùi, tất cả mọi người đều muốn vỗ mông ngựa (*ý chỉ nịnh hót) vị đại nhân kia, dù sao khó đảm bảo chính mình sẽ không mắc sai lầm nào đó, bị nhốt chịu phạt, nơi đó ngay cả quỷ vừa nghe cũng đã sợ chạy mất mật.

Nhưng cũng chỉ là nghĩ thôi, chứ không ai dám đi làm.

Tiểu dạ xoa có chút sợ hãi, tối hôm qua vị đại nhân này và một vị đại nhân khác ồn ào không nhỏ, nghe nói là bởi vì một người, cụ thể là người nào, ai cũng không rõ ràng lắm.

Khăng định có biết cũng không dám nói ra.

Tất cả mọi người đều sợ mình bị liên lụy, nên nguyên một đám đều cẩn thận làm việc.

Gã phải cố gắng thật nhiều, để tranh thủ thắng quan phát tài, sẽ không cần phải chạy ngược chạy xuôi, tăng ca thức đêm, nơm nớp lo sợ mất chức.

Tiểu dạ xoa vuốt ve dây xích câu hồn, nghĩ thầm, đợi lát nữa phải chiều cổ bà lão kia cho thật tốt, một đường an bình.

Vị đại nhân kia chắc có lẽ sẽ không đi vào nữa đi?

Đang nghĩ như vậy, cửa phòng đột nhiên mở ra, một thân ảnh tiến vào.

Tiểu dạ xoa lập tức quay mặt vào vách tường.

Thôi Ngọc vào là để dứt cho bà lão ăn bánh quy lại lần nữa, nhưng bà lão đã không thể ăn được nữa rồi.

Y đứng lên, hai mắt hẹp dài rũ xuống, nhìn thoáng qua bà lão, lần sau gặp lại, nhất định là ở một nơi khác rồi.

Chưa đến 9:30, Vương Hữu Hương quét sạch tuyết trong sân nhỏ xong, đi vào nhà.

Trong phòng truyền ra một tiếng kêu khóc.

Điều thuốc ngậm bên miệng của Thôi Đại Thành rơi xuống đất, ông vội vàng chạy vào, lúc vượt qua bậc cửa, thiếu chút nữa đã ngã.

Bà lão đi rồi.

Thôi Ngọc đứng trên bậc thềm, tiểu dạ xoa lôi hồn của bà lão kéo đến trước mặt y, nơm nớp lo sợ khom lưng, “Đại nhân, tiểu nhân xin đi trước.”

Thôi Ngọc hơi ngẩng đầu, “Ừ.”

Tiểu dạ xoa lập tức thụ sủng nhược kinh, đại nhân vậy mà đáp lại lời gã, gã nuốt nước bọt một cái, sợ mình vui đến cười ra tiếng.

Dùng hết dũng khí, tiểu dạ xoa hơi ngẩng đầu lên.

Thôi Ngọc bỗng nhiên nhú mảy, đứa nhỏ trước mặt khoảng mười một mười hai tuổi, lại có vài phần tương tự với Ly Sinh năm đó, nhất là đường nét dưới cằm.

“Ngẩng đầu.”

Tiểu dạ xoa giật mình, không dám thất lễ, lập tức ngẩng đầu, hẩn ngẩn người, rất muốn sờ gương mặt của mình xem thử có dính cái gì hay không, sao mà đại nhân cứ nhìn chăm chăm vào hẩn như thế?

Một âm thanh lạnh lùng vang lên, “Cút.”

Tiểu dạ xoa một khắc cũng không chần chừ, lôi kéo bà lão đi, trong lòng không ngừng nói thầm ‘hù chết ta’.

Thôi Ngọc khẽ thở dài, y suy nghĩ vẫn vợ gì đấy nhỉ? Người kia là độc nhất vô nhị, ai cũng không bằng một phần.

Kỷ Thiệu không biết bà nội của Thôi Ngọc chết rồi, hẩn và Kỷ Cao Thụy đang đi đến chợ nội thất, mò mẫm khắp nơi.

“Ba, trong nhà không phải có ghế bập bênh rồi sao?”

Kỷ Cao Thụy vừa đi vừa nhìn, “Hư rồi.”

Kỷ Thiệu sững sốt, “Hư rồi?”

Hẩn buồn bực mà hỏi, “Tôi hôm qua con còn ngồi, thấy có hư gì đâu.”

“Lúc nửa đêm ba ra uống nước, cũng có ngồi một lát.” Kỷ Cao Thụy cũng buồn bực, “Buổi sáng liền phát hiện đã hư rồi.”

Ông thốt ra, “Quý mới biết là xảy ra chuyện gì.”

Kỷ Thiệu co rút khóe môi.

Hai cha con luồn lách trong đám người, sắp bước sang năm mới rồi, đúng là thời điểm phải thay đồ dùng trong nhà, người rất đông, cửa hàng nào cũng có người ở bên trong.

Kỷ Thiệu tùy tiện chỉ vào một cửa hàng, “Ba, chúng ta vào xem thử đi?”

Kỷ Cao Thụy gật đầu, ông đi cũng mỗi chân rồi, “Vào thôi.”

Cửa hàng rất lớn, vừa vào liền có mùi gỗ xông vào mũi.

Người bán hàng nhanh mắt làm một trận dò xét từ trên xuống dưới đối với hai cha con của Kỷ Thiệu, sau đó dừng lại trên người của Kỷ Cao Thụy, cô nở một nụ cười nhiệt tình.

“Tùy ý xem đi, hôm nay cửa hàng ưu đãi giảm giá đến 80%.”

Kỷ Thiệu bị dính câu, “Ba, giảm tới 80% lận đó.”

Kỷ Cao Thụy nhìn vật dụng xung quanh một chút, ngày mai đến khẳng định cũng sẽ nghe được câu nói kia.

“Có ghé bập bênh không?”

“Có ạ.” Cô bán hàng trẻ tuổi giẫm gót giày, lộ cộc bước đi, “Đều để ở lầu hai, để tôi dẫn hai người đi xem.”

Kỷ Thiệu và Kỷ Cao Thụy đi lên lầu.

Lầu hai đều là tất cả các loại ghế.

Nữ nhân viên bán hàng thân thiết giới thiệu ghế bập bênh, Kỷ Cao Thụy khách sáo đáp lại.

Kỷ Thiệu cúi đầu chơi điện thoại, hần chơi mấy màn Russia (*trò ghép hình lập phương), sau đó thì nhấn tin cho Thôi Ngọc.

Gõ gõ xóa xóa, Kỷ Thiệu gửi đi một tin: Đang làm gì đó?

Thôi Ngọc rất nhanh đã có hồi đáp: bà nội đi rồi, trong nhà có rất nhiều người.

Đi rồi sao? Kỷ Thiệu cắn nát kẹo đường trong miệng, trầm mặc đi sang chỗ khác gọi điện thoại.

Điện thoại vừa kết nối, Kỷ Thiệu liền nói, “Tôi đang ở chợ, theo ba đi mua ghế bập bênh, lập tức sẽ về ngay.”

Hần dừng một chút, “Cậu khóc sao?”

Thôi Ngọc đáp, “Không có khóc.”

Kỷ Thiều đưa mắt nhìn người bán hàng đang trao đổi với Kỷ Cao Thụy, “Tôi sẽ về nhanh thôi.”

Bên kia Thôi Ngọc đang đứng ở ngoài sân, y biết rõ cho dù mình nói không có việc gì, thì Kỷ Thiều đều sẽ không tin, nên dứt khoát không nói nữa.

Kỷ Thiều hiện tại đang muốn bay đến bên cạnh Thôi Ngọc ngay lập tức, lỡ như y có khóc, cũng có bờ vai để tựa vào.

“Đừng nên suy nghĩ lung tung.” Kỷ Thiều đầu óc trống rỗng cố gắng nói, “Ba mẹ của cậu, đoán chừng bọn họ cũng rất thương tâm.”

Thôi Ngọc ‘Ừm’ một tiếng.

“Tôi cúp đây.”

Kỷ Thiều nói xong, nhưng lại không có cúp thật, hắn đang đợi Thôi Ngọc cúp máy trước.

Thôi Ngọc cũng không có cúp.

Hai người cầm điện thoại, nghe tiếng hít thở của đối phương.

Qua một lúc lâu, Kỷ Thiều dở khóc dở cười, nếu cứ tiếp tục như thế này, tốn tiền chết mất.

Thẳng đến khi Kỷ Cao Thụy gọi một tiếng, Kỷ Thiều mới chấm dứt cuộc gọi với Thôi Ngọc.

“Ba, bà nội của Thôi Ngọc đã qua đời.”

Kỷ Cao Thụy kinh ngạc nói, “Chuyện khi nào?”

Ông buổi sáng ra cửa còn trông thấy Vương Hữu Hương, cười cười nói nói, cũng không có nghe nói bà lão đã đi rồi.

Kỷ Thiều bỏ di động vào túi quần, “Không bao lâu từ lúc Thôi Ngọc trở về nhà.”

Kỷ Cao Thụy thở dài, bà lão đã được tám mươi tuổi, cũng coi như sống thọ.

“Ba, chọn được chưa?”

Kỷ Thiệu nhìn trái phải, hai ghế không khác nhau lắm.

Kỷ Cao Thụy chỉ một cái, “Cái đó, tương tự với kiểu dáng ở nhà.”

Kỷ Thiệu không có ý kiến, cái ghế bập bênh trong nhà đã có hơi cũ, hẳn nhớ lại lúc ông nội còn sống, mỗi ngày đều ngồi trên đó, sau này ông nội mất, có đoạn thời gian hẳn nhìn cái ghế, trong lòng đều có chút khổ sở.

Chọn ghế bập bênh xong, Kỷ Cao Thụy trả tiền, nhờ cửa hàng vận chuyển ghế tới nhà.

Cầm lấy tấm danh thiếp trong tay, ánh mắt đảo qua ba chữ Vương Nguyệt Dịch, Kỷ Thiệu thấy kỳ quái, giống như đã từng nghe qua ở nơi nào đó.

Kỷ Cao Thụy thúc giục, “Tiểu Thiệu, nhìn cái gì đấy, đi thôi.”

Kỷ Thiệu ah một tiếng, tiện tay đem danh thiếp nhét vào túi áo.

Lúc đi ngang qua cửa sổ thủy tinh, Kỷ Thiệu trông thấy một cái bóng lướt qua, là Thạch Sùng Nguyên.

Kỷ Thiệu kêu một tiếng, Thạch Sùng Nguyên chẳng những không dừng, ngược lại đi càng nhanh, giống như là có ai đang đuổi theo hắn vậy.

Kỷ Thiệu mấp máy môi, “...”

Phía trước Kỷ Cao Thụy không thấy con trai đi tới, đang định quay đầu lại gọi, lại nghe thấy bên trái có một giọng nói, “Chú à, coi bói không?”

Kỷ Cao Thụy nhìn sang, ven đường có một thiếu niên đang ngồi, những trang bị mà thầy tướng số cần đều có đủ.

“Xin lỗi, chú không coi.”

Thiếu niên phun vỏ hạt dưa, lộ ra nụ cười sáng lạn, “Chú à, chú đứng lộn chỗ rồi.”

Kỷ Cao Thụy nghe được, cảm thấy không hiểu lắm, nhưng ông là một người đã hơn 40 tuổi, không có khả năng sẽ đi so đo với một đứa nhỏ, bởi vậy nên dịch chuyển bước chân, đứng sang bên cạnh.

Thiếu niên cười tủm tỉm nói, “Ý của cháu không phải như vậy.”

Kỷ Cao Thụy càng cảm thấy khó hiểu.

Thiếu niên vẫn đang cười như cũ, tròng mắt màu hổ phách lóe lên ánh sáng rực rỡ, cắn hạt dưa không ngừng, “Chú à, chú có một đứa con trai, đại học năm nhất, chuyên ngành nghệ thuật, vẽ tranh.”

Kỷ Cao Thụy dừng lại, cảm thấy không thể tin nổi.

Thiếu niên hỏi thăm lần nữa, “Chú à, coi bói không?”

Kỷ Cao Thụy như có điều suy nghĩ, “Giá cả như thế nào?”

Thiếu niên vỗ vỗ trên mặt đất, “Tùy thành ý.”

Lúc Kỷ Thiệu đi đến, Kỷ Cao Thụy đang ngẩn người.

“Ba, ba ngồi ở đây làm gì?”

Kỷ Cao Thụy bình tĩnh, trước mặt không có ai, ông ồ một tiếng, “Vừa rồi có một tiểu thầy bói...” Đi đâu mất rồi?

“Thầy bói?” Kỷ Thiệu khước miệng co rút, “Ba, ba tin mấy chuyện đó sao?”

Kỷ Cao Thụy nói, “Rất mơ hồ.”

Ông trước đây là không tin, vừa rồi gặp đứa nhỏ kia một hơi nói ra hoàn cảnh của ông, một chữ cũng không sai.

Nếu như không phải là tính ra, thì chuyện này không đến mức đặc biệt tìm người đi điều tra một người bình thường như ông đi?

Nếu như mà tính ra được thật, thì cũng quá thần kỳ rồi.

Thiếu niên trong lòng cười lạnh, Thôi Ngọc, lần trước người lột da rút xương của ta, lần này cũng đừng trách ta.

Trong nháy mắt đó, trái tim của Kỷ Thiệu giống như bị xé rách, hắn vô thức bùm ngực, đau đến hít thở

không thông.

40. Chương 40

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

Người đến người đi, ồn ào huyền ảo.

Kỷ Thiệu đầu đầy mồ hôi, mặt trắng như tờ giấy, ngay cả bờ môi cũng không còn huyết sắc, hắn ngã ngồi xuống, không đứng lên nổi.

Kỷ Cao Thụy bị dọa, “Tiểu Thiệu, con làm sao vậy?”

Có người qua đường dừng lại, tò mò, người càng ngày càng nhiều, tạo thành một vòng tròn.

Mọi người mồm năm miệng mười mà thảo luận.

“Hay là bị tuột huyết áp? Con gái nhà tôi thỉnh thoảng cũng bị như vậy.”

“Có khả năng là thế, lúc này tôi nhìn thấy, đứa nhỏ này đột nhiên ngồi bệch xuống, trước đó còn bình thường.”

“Không thấy nó che ngực đấy sao? Tuột huyết áp mà sẽ che ở chỗ ấy ư? Khẳng định không phải!”

“Hay là bị bệnh tim?”

Mọi người xì xào bàn tán, quen thói xem náo nhiệt.

Kỷ Thiệu không nghe lọt được một chữ, hắn hiện tại chỉ cảm thấy đau đốn, cái loại đau đốn này từ trước đến nay hắn chưa từng trải nghiệm qua lần nào.

Nhưng kỳ lạ chính là, hắn lại có loại ảo giác quen thuộc.

Dường như ở một thời điểm nào đó, hắn đã trải qua rồi.

Hơn nữa còn không chỉ một lần.

Mồ hôi đọng lại trên mi mắt của Kỷ Thiệu, hần chớp mắt một cái, làm thấm ướt một mảng dưới mắt.

Ăn nấp cách đó không xa, thiếu niên rút tay vào túi, y lấy ra một nắm hạt dưa, bắt đầu tách từng hạt.

“Sao cậu lại làm hại hần?”

Phía sau đột nhiên truyền đến một âm thanh, thiếu niên không có quay đầu lại, cười tủm tỉm mà nói, “Tiểu soái ca, không phải anh đã chạy trốn rồi sao? Như thế nào, hiện tại lại không sợ tôi ăn hồn phách của anh?”

Thạch Sùng Nguyên vẻ mặt nghiêm túc, lặp lại câu hỏi, “Sao cậu lại làm hại hần?”

Thiếu niên cười lạnh, “Tại sao tôi phải nói cho anh biết?”

Thạch Sùng Nguyên mím môi, ánh mắt rơi trên người sắc mặt đang vô cùng tái nhợt ở đằng kia.

Hần rất thống khổ, Thạch Sùng Nguyên có thể cảm nhận được.

Thạch Sùng Nguyên bước lên phía trước đứng đối diện với thiếu niên, “Buông tha cho hần.”

Thiếu niên cười ra tiếng, y ngừng lại một chút rồi thu hồi lại dáng vẻ tươi cười, âm thanh hung ác nhả ra ba chữ, “Tôi sẽ không.”

Thạch Sùng Nguyên phẫn nộ trừng mắt với y.

Thiếu niên lại trở lại bộ dáng thân thiện, “Ăn hạt dưa không?”

Thạch Sùng Nguyên không đáp một tiếng.

Thiếu niên tách vỏ hạt dưa, “Tiểu soái ca, anh với hần không thân cũng chẳng quen, tại sao lại lo lắng như vậy?”

Y cho rằng đối phương sẽ không trả lời, lại nghe được một câu, “Không có liên quan gì đến cậu.”

Thiếu niên co rút khóe môi, xem ra tức giận không ít.

“Nói thật cho anh biết, tôi không có hại hần.” Thiếu niên nheo mắt lại, chậm rãi mà nói, “Tôi là đang giúp hần.”

Vật kia của Thôi Ngọc coi như không tệ, bất quá cũng không thay đổi gì nhiều.

Thạch Sùng Nguyên nói, “Hần đã đau đớn thành như vậy...”

Lời chỉ nói ra được một nửa, thiếu niên bên cạnh đã biến mất không thấy rồi.

Thạch Sùng Nguyên nhìn Kỷ Thiệu, đồng tử của y co lại.

Một cái xương từ trong thân thể của Kỷ Thiệu bay ra, lơ lửng trên không trung.

Gương mặt thiếu niên biến thành vui vẻ, y vươn tay, cái xương kia bay đến trong tay của y.

Trong lúc đó, một luồng khí màu đen thoáng hiện lên từ trong cổ áo của Kỷ Thiệu, biến thành hình dạng tựa như một con rắn, há miệng cắn trúng tay của thiếu niên.

Sắc mặt của thiếu niên lập tức tối sầm.

“Súc sinh, ngay cả tôi cũng dám cắn.” Thiếu niên chửi rủa, “Khó trách là vật do Thôi Ngọc dưỡng ra.”

Cái tay kia của y trong chớp mắt bị độc tính ăn mòn, trở nên hư thối, sau một khắc lại mọc ra một bàn tay khác.

Cái xương bỗng nhiên chuyển động, thiếu niên cố gắng nắm chặt lấy, sắc mặt của y bỗng nhiên biến đổi, từ từ tan biến tại chỗ, gần như bỏ trốn.

Con rắn nhiều chân kia đảo quanh Kỷ Thiệu, một vòng lại một vòng, một lát sau mới trở lại trong cổ áo của Kỷ Thiệu, quấn lấy cổ hần, biến thành một sợi dây màu đen.

Thạch Sùng Nguyên tận mắt trông thấy toàn bộ quá trình phát sinh, y nhìn thấy cái xương kia lần nữa chui vào trong cơ thể của Kỷ Thiệu, y cảm thấy chuyện này đã vượt qua phạm vi lý giải của mắt thấy.

Y nghĩ ngược lại, sau đó trở lại bình thường.

Thể giới không thiếu chuyện lạ, ngay chính bản thân y cũng đã khác loài.

Kỷ Thiều ở đằng kia rót cuộc có thể hít thở bình thường, đau đớn khi này đã biến mất, tựa như vừa rồi hết thấy đều là ảo giác của hắn.

Kỷ Cao Thụy lấy khăn tay ra lau mồ hôi trên mặt cho Kỷ Thiều, “Tiểu Thiều, đi với ba đến bệnh viện.”

Kỷ Thiều hắng giọng, “Ba, mua giúp con chai nước.”

Kỷ Cao Thụy nhanh như chớp, đi đến siêu thị gần nhất.

“Có phải cậu đã biết chuyện gì hay không?” Kỷ Thiều lau mặt, hắn hỏi Thạch Sùng Nguyên chẳng biết tự lúc nào đã đứng ở bên cạnh.

Thạch Sùng Nguyên gật đầu, lại lắc đầu, “Tôi không biết.”

Kỷ Thiều chống tay xuống đất, chậm rãi đứng lên.

Hắn vừa đi, nhóm người xem náo nhiệt cũng nhanh chóng tản ra.

Nhóm thiếu nữ đều đồng loạt quay đầu nhìn xem, lớn lên có ngoại hình, đi đến nơi nào cũng đều có thể hưởng được đối đãi đặc thù.

Kỷ Thiều quay đầu, sắc mặt vẫn còn nhợt nhạt, “Có ý gì?”

Thạch Sùng Nguyên nói, “Xương cốt.”

Y chỉ vào Kỷ Thiều, “Có người muốn lấy xương cốt của cậu.”

Nếu là trước kia, Kỷ Thiều khẳng định đây chỉ là một câu chuyện cười, nhưng hiện tại sẽ không, hắn nhíu mày, “Là ai?”

Lấy xương cốt của hắn làm cái gì? Hàm canh sao?

Kỷ Thiều vuốt vuốt mái tóc ẩm ướt, lúc hắn nghe Thạch Sùng Nguyên nói đó là một tên thiếu niên thì dừng lại, trầm mặc nhìn y.

Bị ánh mắt sắc bén kia nhìn chăm chú, Thạch Sùng Nguyên cảm thấy khẩn trương một cách khó hiểu.

“Tôi không biết người đó, chỉ là cảm thấy cậu ta không giống người lắm.”

Kỷ Thiều vươn tay gỡ cổ, “Tôi biết rồi.”

Hắn có kẻ thù không? Không có nha, hắn chỉ là một sinh viên bình thường.

Thạch Sùng Nguyên nhìn vào nơi cổ của Kỷ Thiều.

Kỷ Thiều không kiên nhẫn, “Nhìn cái gì?”

Thạch Sùng Nguyên lắc đầu, “Không có gì.”

Hắn nói, “Tôi đi đây.”

Kỷ Thiều khoát tay, ngẫm lại vội vàng đổi động tác gỡ cổ thành sờ ót, hắn sợ người khác hiểu lầm hắn là bệnh nhân tâm thần.

Kỷ Cao Thụy mang Kỷ Thiều đến bệnh viện một chuyến, làm các loại kiểm tra một lần, X-quang cũng chụp, có thể làm được cái gì thì đều làm, kết quả kiểm tra cũng không có vấn đề gì.

“Tiểu Thiều, bây giờ con còn cảm thấy khó chịu hay không?”

Kỷ Thiều đáp, “Không có.”

Kỷ Cao Thụy lo lắng, “Cứ về nhà trước đã, có chuyện gì thì nhất định phải nói cho ba mẹ biết.”

Kỷ Thiều dạ một tiếng, không tập trung.

Kỷ Cao Thụy đã nhìn ra, con của ông có ý nghĩ gì ông hiểu rõ.

“Hai ngày nữa đi kiểm tra lại, không thì kêu bác sĩ tại gia.” Kỷ Cao Thụy vừa đi vừa nói, “Ba có một người bạn cũ...”

Kỷ Thiều ngắt lời, “Đừng nói là bạn hồi tiểu học đi?”

Hắn trước kia đã nghe kể không ít.

Kỷ Cao Thụy gật đầu, “Đúng vậy, chính là ông ấy, giáo sư viện y học, nghiên cứu bên khoa chỉnh hình.”

Kỷ Thiệu nghĩ thầm, hẳn là sợ khoa chính hình có thể khám ra rõ ràng.

Hai cha con trở về, trên đường đều mang tâm sự nặng nề.

Kỷ Thiệu đi tìm Thôi Ngọc, hẳn ở bên hồ thì tìm được người, “Sao lại chạy đến đây rồi?”

Gió rất lớn, thổi đến nổi đầu của Kỷ Thiệu rút lại trong cổ áo.

Thôi Ngọc bỗng nhiên vươn tay vào trong cổ áo của Kỷ Thiệu.

Ngón tay lạnh buốt dán lên cổ, rét lạnh thấu xương, Kỷ Thiệu rùng mình một cái, “Cmn, lạnh quá!”

Thôi Ngọc nắm lấy sợi dây kia, đáy mắt hiện lên vẻ phẫn nộ.

“Dừng tùm.” Kỷ Thiệu đè bàn tay của Thôi Ngọc lại, “Tay của cậu lạnh hơn băng luôn rồi.”

Hắn phát hiện khí tức trên người của Thôi Ngọc có điểm không đúng.

Không biết có phải do hồ nước từng có mấy người chết đuối hay không, hay là nguyên nhân gì khác, Kỷ Thiệu cảm thấy âm khí bao phủ xung quanh Thôi Ngọc, làm cho hắn lạ lẫm, cũng bài xích.

Hắn vô thức dùng lực đẩy Thôi Ngọc ra.

Thôi Ngọc khẽ giật mình, trên trán bỗng nhiên xuất hiện nếp nhăn, y đem những âm u kia che lấp, đau lòng nhìn Kỷ Thiệu.

Kỷ Thiệu bất tri bất giác nhớ tới hành động kỳ lạ của mình ban nãy, hắn lúng túng sờ mũi.

Bọn họ đều trầm mặc.

Loại trầm mặc này không giống với trước đây, tựa như là hai người xa lạ không có gì để nói đang đứng chung một chỗ.

Hầu kết Thôi Ngọc rung rung, y cố nặn ra một nụ cười, lơ đãng tìm chủ đề, ý đồ phá vỡ bầu không khí làm cho y cảm thấy khó chịu này, “Mua ghế bập bênh rồi sao?”

Kỷ Thiệu cũng không có tới gần, “Mua rồi.”

Thôi Ngọc lại tiếp tục hỏi, “Hôm nay trên đường có đông người không?”

Kỷ Thiều nói, “Rất đông.”

Hắn nhớ tới một chuyện, “Hậu sự của bà nội an bài như thế nào?”

Thôi Ngọc mím môi, “Ba mẹ tôi và mấy chú bác đang bàn bạc.”

Kỷ Thiều không còn gì để hỏi nữa, đề tài này sẽ chỉ làm cho y càng thêm áp lực.

Y hiện tại chỉ muốn nghe những chuyện vui vẻ.

“Trần Hạo có gọi điện cho cậu không?”

Thôi Ngọc ngẩn người, “Gọi điện thì không có, nhưng có gửi tin nhắn, kiểu hàng loạt.”

Khóe miệng Kỷ Thiều co rút, xem ra hắn và Thôi Ngọc đều nhận được cùng một tin nhắn.

Thôi Ngọc nhần nhịn, lại nhần nhịn, vẫn là không nhịn được, “Kỷ Thiều, cậu đứng cách xa tôi như vậy làm gì?”

Kỷ Thiều đi qua, hôn lên môi của Thôi Ngọc, “Trở về thôi.”

Thôi Ngọc không nhúc nhích, tay của y với vào trong áo len của Kỷ Thiều, đặt trên ngực của hắn, cách quần áo, nhẹ nhàng vuốt ve.

Kỷ Thiều lòng còn sợ hãi, thân thể theo phản xạ chột kéo căng.

Dần dần, hắn cảm giác thật thoải mái.

“Sờ nữa sẽ cứng đấy.” Kỷ Thiều nắm lấy cái tay kia, cúi đầu hôn một cái, “Bảo cậu mặc nhiều quần áo vào, nhưng cậu vẫn không nghe lời, cái tay này của cậu lạnh đến nỗi tôi không muốn hôn nữa.”

Thôi Ngọc hé môi, “Trở về sẽ mặc thêm quần áo.”

Kỷ Thiều nhìn xung quanh, thấy không có người, liền hôn Thôi Ngọc.

Hai người dừng ở bên hồ một hồi lâu.

“Trở về thôi.” Kỷ Thiệu nhìn điện thoại, hần sờ lên mặt của Thôi Ngọc, “Sắp mười hai giờ rồi.”

Ánh mắt của Thôi Ngọc lướt qua phía sau Kỷ Thiệu, đôi mắt hơi híp lại, lệ khí chợt lóe lên, thời điểm nhìn Kỷ Thiệu đã khôi phục lại vẻ ôn hòa, “Được.”

Kỷ Thiệu đưa tay gãi gãi cổ, hôm nay hần đã gãi nhiều lần, hần gọi Thôi Ngọc, “Cậu giúp tôi nhìn xem, có phải nổi cái gì đó rồi hay không?”

Cảm thấy đặc biệt ngứa.

Thôi Ngọc quét mắt nhìn qua cổ của Kỷ Thiệu, chỗ đó bị đỏ lên, đều là dấu móng tay của hần, “Đừng gãi nữa, gãi nữa sẽ rách da đấy.”

“Vậy tháo sợi dây này xuống đi, trở về tôi tìm lọ thuốc trị viêm da bôi mới được, cổ hết ngứa lại đeo lên.” Kỷ Thiệu nói xong liền đưa tay lên.

Thôi Ngọc ngăn lại, “Không được tháo.”

Kỷ Thiệu đã đặt tay lên sợi dây, nhưng vẫn chưa có tháo xuống.

Thần sắc Thôi Ngọc biến đổi, y quay đầu, đem máu trong miệng nuốt xuống.

Thấy sợi dây không chút sứt mẻ, còn quần ở trên cổ hần, Kỷ Thiệu im lặng, “...Sợi dây này làm từ chất liệu đặc biệt gì hay sao?”

Thôi Ngọc không đáp.

41. Chương 41

Edit: Ngũ Ngũ

Update: Tiểu Bạch

Mãi cho tới khi về đến nhà, Kỷ Thiệu vẫn không thể có được đáp án rõ ràng từ trong miệng của Thôi Ngọc.

Sợi dây màu đen kia vẫn đang nằm trên cổ của hắn, dán sát da, như là muốn thâm nhập vào da thịt của hắn.

Một cảm giác quỷ dị sinh sôi trong lòng của Kỷ Thiệu, lại bị một cơn gió lạnh thổi tan mất.

Kỷ Thiệu đang chuyển cổ đồng tiền ở ngoài ban công, sinh trưởng rất tốt, hắn dự định đào cổ đồng tiền ra, phân vào chậu.

Chậu nhựa có, thủy tinh có, gốm sứ cũng có luôn, kiểu dáng thật sự không tệ, tổng cộng có ba cái, đều là mẹ Kỷ không biết từ trong nhà lục ở đâu mang ra.

Kỷ Thiệu đứng dưới ánh mặt trời, đem cổ đồng tiền bị quấn rễ với nhau tách ra thành mấy phần, từng phần đặt vào trong chậu.

“Ba, bỏ nước vào có thể sống sao?”

Kỷ Cao Thụy ở trong phòng khách gật đầu, “Loại đó có thể sống tốt.”

Kỷ Thiệu lấy cái chậu thủy tinh, đổ nước vào hơn phân nửa, ném một mớ cổ đồng tiền vào, cầm kéo cắt vài lá bị hư đi, sau khi cắt bỏ xong, chỉ còn lại vài lá, nhìn từ xa như chỉ còn trụi lõi phần rễ.

Xong xuôi, Kỷ Thiệu đều bỏ nửa đất nửa nước vào trong mấy chậu còn lại, lần lượt đặt ở ngoài ban công.

Hắn bưng cái chậu thủy tinh kia trở về phòng.

Thời tiết không đẹp, trong phòng có chút âm u, Kỷ Thiệu thuận tay bật đèn, đem cổ đồng tiền đặt trên bàn học, lúc rời phòng, hắn liếc thấy có một cái vòng màu đỏ được treo trên đèn bàn, hình như làm từ đá.

Kỷ Thiệu duỗi tay lấy xuống, cầm cái vòng kia xem xét, cảm giác lạnh lạnh, trơn bóng.

Hắn cầm cái vòng kia đi ra phòng khách, hỏi, “Ba, cái này có phải là ba đặt ở trong phòng của con hay không?”

Kỷ Cao Thụy đang sắp xếp lại sách cũ, ông ngẩng đầu lên, lập tức đi qua, “Con phải cầm cho chắc, đừng có ném xuống đất, đây là buổi sáng thầy xem bói kia cho ba đấy.”

“Xá Lợi Tử.” Nghe nói là sau khi cao tăng viên tịch hỏa táng lấy được, mang theo linh lực, có thể trừ khí âm tà.

Kỷ Cao Thủy đẩy đẩy kính mắt trên sống mũi, ông tất nhiên là không tin, nhưng thiếu niên kia lại không nói sai một chữ về tình huống nhà ông, đúng hết tất cả, thật là đáng sợ.

Sau khi trở về ông có nghe ngóng qua, cũng đi tra xét tư liệu, xác thực chính là thuyết pháp kia.

Cho dù là giả, vật kia cũng có thể coi như làm đồ trang trí, không ảnh hưởng cái gì.

“Đây là Xá Lợi Tử?” Kỷ Thiệu vẽ mặt khó có thể tin, “Ba, ba bỏ ra bao nhiêu tiền?”

Kỷ Cao Thủy kẻ sát vào lỗ tai của Kỷ Thiệu nói ra một con số, không quên nhắc nhở, “Đừng nói cho mẹ của con.”

Kỷ Thiệu, “...”

Thực tế là hắn chưa tiếp thu được chuyện phụ thân mà hắn sùng bái lại bị thần côn lừa.

“Vậy ba treo ở trong phòng con làm gì?” Hắn quay đầu nhìn, “Ba, thứ này đem treo ở bên phòng ba mẹ đi.”

“Không thì bất cứ lúc nào con cũng có thể làm hư mất.”

Kỷ Cao Thủy lắc đầu, “Nghe nói treo về hướng Bắc mới linh nhất.”

Ông vỗ vỗ bả vai của Kỷ Thiệu, “Đi đi.”

Kỷ Thiệu đau đầu, xách trở về tiếp tục treo trên đèn bàn.

Kỷ Cao Thủy ở phòng khách xoa xoa mi tâm, còn có một câu nói của thầy bói cứ quanh quẩn ở trong đầu ông, nói là tiểu Thiệu năm hai mươi tuổi có một kiếp đại nạn, lại không nói cách giải quyết như thế nào.

Ở một cái chợ nào đó, trước sạp thịt, có một thiếu niên đang mua thịt heo, dẫn đến vài người xung quanh vây xem.

Y có đôi mắt màu hổ phách, trên người mặc áo choàng màu vàng, đang là mùa đông, âm dưới vài độ, mà chỉ mặc đơn bạc như vậy.

“Lấy thịt ba chỉ, không được dính mỡ.”

Ông chủ, “...”

“Tiểu huynh đệ, cậu muốn mua thịt nạc?” Ông chủ cầm dao vỗ vỗ vào một miếng thịt heo, “Ở đây đều là heo mới mổ ngày hôm nay, rất tươi đấy.”

Thiếu niên nhún mạnh, “Tôi lấy thịt ba chỉ.”

Ông chủ, “...” Đứa nhỏ này ở đâu ra vậy, rắp tâm tới đây quấy rối.

“Đây là thịt ba chỉ.”

Ông chủ chỉ tay về miếng thịt ở bên trái, “Cậu muốn mua bao nhiêu?”

Thiếu niên khoa tay múa chân ở trên hư không, “Nhiều chừng này.”

Y còn nói, “Tôi không ăn được mỡ.”

Ông chủ, “...”

Mọi người vây xem đau lòng giùm ông chủ.

Ông chủ cầm miếng thịt ba chỉ thái một lát thực mỏng, “Vậy đủ hay chưa?”

Thiếu niên nhú mày, “Hình như hơi nhiều rồi.” Y không xác định nhiều đó ăn hết hay không.

Ông chủ, “...” Nhiều đây mà còn nhiều, muốn mua về nhét kẽ răng hay sao?

Khách hàng là thượng đế, lão bản rất kiên nhẫn mà cắt ra làm hai, ném lên cân điện tử, 240g, sau khi nhận được tiền rồi, liền phát phát tay, đi thông thả không tiền.

Thiếu niên cầm theo thịt, cười tủm tỉm nhìn mọi người, thầm nghĩ, hôm nay y đẹp trai xuất sắc còn hơn hôm qua.

Ra khỏi chợ, thiếu niên lấy thịt heo từ trong túi ra, trực tiếp bỏ vào trong miệng, nhai nhai vài cái rồi nuốt ột ột, tiến vào bụng.

“Không thể ăn.”

Thiếu niên lại lấy hành tây mà ông chủ đưa cho, nghĩ nghĩ, y nên niệm thử hay không ta.

“Cậu còn muốn trốn tới khi nào?”

Thiếu niên đột nhiên thốt lên một câu, một lát sau, Thạch Sùng Nguyên xuất hiện ở phía sau y.

Lúc trước hắn đối với người này là cảm thấy kỳ lạ, bây giờ là buồn nôn, thịt heo ăn sống thì thôi đi, còn không rửa nữa.

Thạch Sùng Nguyên âm thầm theo dõi, hắn vốn là muốn đi theo Kỷ Thiệu, nhưng mà trên người đối phương có một khí tức làm cho linh hồn của hắn sợ hãi, không dám tới gần, nên chỉ có thể ở cách xa xa mà nhìn.

Hắn phiêu đảng bốn phía, lại đụng phải thiếu niên cổ quái này, muốn nhân cơ hội điều tra rõ ràng tại sao y lại muốn hại Kỷ Thiệu.

Thiếu niên tới gần một chút, lười biếng nói, “Anh đi theo phía sau lưng của tôi, không thấy phiền à?”

Thạch Sùng Nguyên khịt mũi, ý ghét bỏ rất rõ ràng.

“Mùi thịt heo tanh quá.”

Thiếu niên, “...”

Y bĩu môi, “Tôi đói, cũng không thể đi ăn...” Y ho một tiếng, lái câu chuyện sang hướng khác, “Giờ anh muốn gì?”

Thạch Sùng Nguyên mặt không biểu tình, “Không gì hết.”

Tròng mắt đảo quanh, như nghĩ tới điều gì, thiếu niên khựng lại một chút, “Anh so với Thôi Ngọc kia còn ngu xuẩn hơn.”

Thạch Sùng Nguyên không đáp một tiếng.

“Đừng có chắn đường tôi.” Thiếu niên nhìn hai bên một chút, rồi đi về phía bên trái.

Thạch Sùng Nguyên chậm rãi đi theo ở phía sau, rõ ràng là nhất định phải dính lấy.

Thiếu niên hung ác cảnh cáo, “Tôi nói cho anh biết, tính tình của tôi rất kém đấy!”

Nếu không phải trước khi xuất cốc, sư phụ liên tục dặn dò, không được quấy nhiễu phép tắc Tam Giới, chiếu theo tính tình tàn bạo của y, sớm đã đem tên trước mặt này đá tới tận chân trời rồi.

Ở trong mắt của Thạch Sùng Nguyên, thiếu niên này chính là một con mèo, cho dù nổi cáu, cũng không thể thành hổ được.

“Cậu nói thật đi, rồi tôi sẽ rời khỏi.”

Thiếu niên kỳ quái, “Nói thật cái gì?”

Thạch Sùng Nguyên nói, “Chuyện hồi sáng.”

“...” Thiếu niên sắc mặt biến đổi vài lần, y vừa đi vừa nói, “Tôi muốn ăn hạt dưa.”

Thạch Sùng Nguyên dứt tay vào túi, móc ra một nắm, “Cầm lấy đi.”

Thiếu niên sững sờ, muốn tát miệng mình một cái.

Tính tình của y là thích ăn mềm không ăn cứng, ai thuận theo y, là y có thể đáp lại thật lòng.

Thiếu niên ăn hết một nắm hạt dưa, tâm tình lập tức tốt hơn rất nhiều, “Đó không phải là xương cốt của hắc.”

Thạch Sùng Nguyên nhú mày, thật không? Rõ ràng hắc thấy là từ trong người của Kỷ Thiệu bay ra, sau đó lại trở về.

“Thật đấy, chỉ có thể thôi.” Thiếu niên nói, “Dùng tâm của anh, quan sát nhân gian, cỏ cây, thái dương nhiều một chút.”

Có mấy học sinh đi ngang qua nhìn sang thiếu niên, thấy y đang nói chuyện một mình.

Thiếu niên nở một nụ cười sáng lạn với bọn họ, làm mấy học sinh đó bị dọa không nhẹ.

Thạch Sùng Nguyên lâm vào trầm tư, thiếu niên vừa đi, hắc cũng biến mất.

Đứng tại dưới nhà Kỷ Thiệu, Thạch Sùng Nguyên mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, cùng cột điện bên cạnh giống nhau.

Kỷ Thiều đang ở trong phòng bếp uống canh sườn, nghe mẹ Kỷ kể một chút về thân thích trong nhà của Thôi Ngọc, như thế nào từng người đều là cực phẩm.

“Mẹ, uống canh không?”

“Không uống.” Mẹ Kỷ thở dài, “Chú ba của tiểu Thôi, con từng gặp qua rồi đấy, trong nhà cũng có vài chiếc xe, lần này vung tay đưa ra một cọc tiền rồi mặc kệ, đây chính là mẹ ruột của ông ta đó!”

“Bà lão trước khi mất, bọn họ cũng chưa từng thăm hỏi, ngày lễ ngày tết, nhớ tới mới gọi điện thoại, vẫn luôn là ba mẹ tiểu Thôi chiếu cố, nay bà ấy mất rồi, ngay cả hậu sự cũng chỉ có bọn họ lo liệu.”

Mẹ Kỷ tức giận, “Hiện tại ông cả ông tư vậy mà còn muốn tài sản bà lão để lại.”

Kỷ Thiều nuốt canh trong miệng, “Tài sản? Mẹ, bà lão không có đâu.”

Mẹ Kỷ hiềm khi mắng thô tục, “Có cái rắm ấy!”

Bà lão ăn uống và thuốc men đều là do nhà Thôi Đại Thành lo liệu, đào ở đâu ra vàng bạc của cải, có thì cũng chỉ là một đồng quần áo.

Người đã chết còn xảy ra nhiều chuyện như vậy, Kỷ Thiều nhú mày, Thôi Ngọc không kể cái gì với hẳn hết.

“Tiểu Thiều, đêm 30 ấy có phải hay không con nên gọi điện chúc tết tới nhà bạn gái của con?”

Mẹ Kỷ cảm khái trong lòng, nuôi con không dễ, dưỡng già cũng không trông cậy điều gì, bà chỉ hy vọng có thể nhìn thấy con trai thuận buồm xuôi gió, bình an, học tập tiến tới, sau đó thành gia lập nghiệp.

Chủ đề xoay vòng 180 độ, Kỷ Thiều suýt chút nữa bị sặc.

Hắn dạ dạ, hàm hồ cho qua.

Buổi tối Kỷ Thiều từ trong phòng tắm đi ra, trong phòng nhiều hơn một con quỷ, hắn lập tức nổi hết da gà.

Bạch Vô Thường nở nụ cười tươi rói, “Chào buổi tối.”

Kỷ Thiều bất động thanh sắc kéo ra khoảng cách, “Chúng ta không quen.”

Bạch Vô Thường cười, “Rồi sẽ mau quen thôi.”

Kỷ Thiệu khoác thêm áo ngủ bên ngoài, “Anh đến tìm tôi sao?” Hắn đối với Bạch Vô Thường tâm lý có chút sợ hãi, có lẽ là khi còn bé đã nghe kể nhiều rồi, Bạch Vô Thường vừa xuất hiện, sẽ có người sắp chết, hoặc là đã chết.

“Là như thế này.”

Bạch Vô Thường mở đầu như bình thường, gã cắn môi, sắp xếp lại ngôn ngữ.

“Tôi có một người bạn tốt, hắn từ nhỏ đã không nơi nương tựa, cha không thương mẹ không yêu, cơ thể lại suy nhược nhiều bệnh, có thể còn sống quả thật rất không dễ dàng.”

Bạch Vô Thường thấy Kỷ Thiệu không có phản ứng, “Cậu không thấy hắn rất không dễ dàng sao?”

Kỷ Thiệu, “... Đúng là không dễ dàng.” Quỷ còn có bạn tốt?

“Hắn chỉ có thể sống đến mười ba tuổi.” Bạch Vô Thường nói, “Tôi rất hi vọng hắn sống lâu thêm vài năm, hắn là người rất thiện lương.”

Đáng tiếc kiếp trước làm ác, kiếp này tuổi thọ quá ngắn, cho dù thiện lương như vậy, nhưng chuyện cũng đã phát sinh, không đỡ được kiếp này.

Nghe ra ý tứ, Kỷ Thiệu cổ quái mà nói, “Việc này không phải nên tìm phán quan ư, anh tìm tôi làm gì?”

Bạch Vô Thường không đáp, tựa hồ như có điều cấm kị, gã chỉ dùng ánh mắt nhìn Kỷ Thiệu, điều muốn biểu đạt đều nằm ở bên trong.

Kỷ Thiệu không thèm nhìn, lên giường muốn ngủ.

Trong phòng quỷ áo trắng vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Một lát sau, Kỷ Thiệu bực bội mà nói, “Không để yên đúng không, chẳng lẽ tôi muốn hắn bắt tử, là hắn có thể...”

Bạch Vô Thường kích động nói, “Đa tạ.”

Mục đích đã đạt được, bị trừng phạt lần nữa cũng không sao cả.

Nhiệt độ trong phòng tăng lên không ít, bầu không khí tốt hơn rồi, Kỷ Thiều cau chặt mày, càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, ngủ không được, hắn sờ đến điện thoại, gửi tin nhắn cho Thôi Ngọc.

Địa phủ, Thôi Giác trước án đường thần sắc khẽ ngưng trọng, y xoa mũi, thở dài thật sâu.

42. Chương 42

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

Bạch Vô Thường chủ động đi nhận lỗi, thái độ thành khẩn.

“Đại nhân, thuộc hạ có tội.”

Thôi Giác mí mắt cũng không nâng, “Tội gì?”

Bạch Vô Thường ttrong lòng lộp bộp, “Thuộc hạ lén sử dụng ý niệm của công tử.”

Đối với người khác mà nói, một ý niệm, không nằm ngoài hỉ nộ ái ố, tối đa nhất, bất quá chỉ là sống hoặc chết.

Nhưng mà, một ý niệm của Ly Sinh, có thể làm long trời lở đất.

Đây cũng là nguyên nhân làm cho một đám ở Tam Giới nhớ thương.

Bạch Vô Thường nói xong, phía sau lưng đều ướt.

Đứa bé kia là năm đó gã gặp được lúc mang lão viện trưởng ở cô nhi viện đi, vốn dĩ không có giao tiếp gì, không ngờ tới chính là, đứa bé kia có thể nhìn thấy gã.

Thậm chí còn không sợ gã, gọi gã là đại ca.

Về sau lại gặp được mấy lần, mỗi lần Bạch Vô Thường đều chơi với nó trong chốc lát, nó sẽ dùng ánh mắt tín nhiệm nhìn gã, đem đồ vật bảo bối nhất của mình đưa cho gã.

Không phải cái gì lớn lao, chỉ là mấy viên kẹo, có thể do để trong thời gian lâu rồi, giấy gói kẹo đều bị dính chung một chỗ.

Quý chỉ có thể nếm được vị chua cay, duy chỉ vị ngọt là nếm không ra.

Thời điểm Bạch Vô Thường ăn, như là đang nhai sấp, rất vô vị đấy, nhưng đứa bé kia không ngừng liếm liếm môi, cười hỏi gã có ngọt hay không.

Có lẽ là ở một khắc đó, Bạch Vô Thường động lòng trắc ẩn.

Đó là cảm xúc không thể có ở Bạch Vô Thường, lại hết lần này tới lần khác đã xảy ra.

Một khi đã ngoại lệ, Bạch Vô Thường liền vô thức xem đứa bé kia như em trai của mình mà đối đãi.

Lần này lúc biết được đứa bé kia sắp chết, Bạch Vô Thường dao động, dưới tình thế cấp bách, liền bí quá hóa liều.

Gã lợi dụng Kỷ Thiệu.

Thôi Giác vẫn rũ mắt xuống như cũ, “Người là cảm thấy cho dù hắn có làm chuyện đại họa gì, cũng sẽ không có chuyện gì đúng không?”

Tâm tư bị một câu vạch trần, da mặt Bạch Vô Thường nóng lên, quả thực gã cho rằng là như vậy, có Thôi Giác và Thôi Ngọc che chở, cho dù Kỷ Thiệu có phạm bao nhiêu sai lầm, cũng sẽ không có ai dám khi dễ.

Thôi Giác hạ tay áo xuống, sổ ghi chép Sinh Tử trống không ở trước mặt của y, ý nghĩ của y khẽ động, ngày sinh tháng đẻ của Kỷ Cao Thụy liền hiện ra.

Từ lúc sinh ra cho đến chết đi, một số sai lầm hay thiện đức, đều được ghi lại tỉ mỉ.

Sau đó trong nhân sinh lại xuất hiện thêm một đứa bé, tên gọi Thập Lục.

Thôi Giác cũng không cần phải nhiều lời nữa, chỉ là ngồi ở trước án đường, vẻ mặt vẫn ôn hòa như trước, nhưng mà, bầu không khí trong điện lại vô cùng áp bức.

Trong phút chốc, toàn thân Bạch Vô Thường mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, gã mở miệng nói, “Thuộc hạ cam chịu bị phạt.”

Không có trả lời.

Ngay lúc hần đang nghĩ ngợi lung tung, chợt nghe phía trên truyền đến một câu, “Còn ở chỗ này làm cái gì?”

Bạch Vô Thường khóe mắt co rút, “Thuộc hạ xin cáo lui.”

Đi được vài bước, Bạch Vô Thường quay đầu lại, “Đại nhân, không biết thuộc hạ nên đi tầng nào?” Trong lòng gã nao nao, tầng thứ nhất cũng tốt, chủ yếu là thời gian, ngàn vạn lần đừng quá lâu.

Thế nhân không biết, mười tám tầng Địa Ngục không phải là dựa vào tội trạng để phân chia, mà là thời gian cùng luật hình trong mỗi tầng khác nhau, nhất là thời gian.

Tầng thứ nhất Đại Ngục, 3750 năm bằng một ngày ở nhân gian, càng xuống càng nhiều, mỗi lần đi xuống, thời gian sẽ tăng lên gấp bội, cho nên thụ hình ở tầng thứ mười tám, thống khổ không cách nào hình dung.

Đụng tới Ly Sinh, Bạch Vô Thường phải chịu hình phạt...

“Người đang suy nghĩ cái gì?”

Bên tai đột nhiên vang lên âm thanh, tràn ngập cảnh báo, Bạch Vô Thường giật mình một cái, ngừng suy nghĩ.

Gã tốt xấu gì cũng là thứ quan, thân mang chức trách, lại một mực cần cù chăm chỉ, có lẽ không có khả năng ở bên trong quá lâu.

Thôi Giác hé môi, nói ra một con số.

Bạch Vô Thường nghe xong, tâm tình không tốt không xấu, chỉ cần Thập Lục không chết là được rồi, gã đi ra, Thập Lục vẫn còn.

Đứng tại cửa Địa Ngục, Bạch Vô Thường nắm tay ho nhẹ một tiếng, “Là ta.”

Mấy quỷ dạ xoa đều là lưng hùm vai gấu, hung thần ác sát, giống với chủ nhân của nơi này.

Bình thường bọn họ nhìn thấy Bạch Vô Thường, sẽ có chút khách khí, bây giờ thì không có.

Vừa rồi, bọn họ nhận được chỉ thị, đôi bên đều ngầm hiểu, không có biện pháp hạ thủ lưu tình.

Quỷ dạ xoa cầm đầu nói, “Bạch nhị ca, đại nhân trở về rồi.”

Vẻ mặt thoải mái của Bạch Vô Thường trong thoáng chốc cứng lại, xong đời.

Gã trên đường đã tính toán tốt, đầu tiên là mấy quỷ dạ xoa này còn có giao tình với gã, lúc tiến hành hình phạt, cũng có thể lưu tình với gã một chút.

Bạch Vô Thường vẻ mặt như đưa đám đi vào, mắt nhìn thấy người mặc hắc y đang ngồi ở trên ghế, đầu lưỡi trong miệng của gã giật giật, còn chưa bắt đầu, đã cảm thấy đau.

Chấp hành gồm có ba quỷ dạ xoa, một con phụ trách cắt lưỡi, hai con còn lại đứng kẹp hai bên, để đề phòng người thụ hình hoảng sợ giãy giụa mất.

Bạch Vô Thường dùng âm lượng rất nhỏ hỏi, “Mỗi lần thụ hình đại nhân đều sẽ đích thân giám sát?”

Quỷ xoa bên cạnh đáp lại gã, “Không có, đại nhân bình thường sẽ không ở đây.”

“Là ngài không may mắn.”

Nếu như không có đại nhân ở đây, bọn họ cũng có thể làm qua loa một chút, đại nhân ở đây, bọn họ ai cũng không dám phạm sai lầm.

Bạch Vô Thường lựa chọn cười mà không nói, tuyệt đối là cười khổ.

Quỷ xoa chấp hành đều là kinh nghiệm phong phú, mỗi ngày mỗi canh giờ đều lặp lại một sự kiện, một động tác, nghe tiếng kêu thảm, chúng nó sớm đã chết lặng.

Bạch Vô Thường tới đúng lúc, có một quỷ tội vừa được đưa vào, đầu lưỡi còn chưa có rút, ở đằng kia gào khóc thảm thiết.

Quỷ xoa thuần thực cạy mở cái miệng của con quỷ kia, dùng một cái kiếm sắc kẹp lấy đầu lưỡi của nó, kéo ra, càng ngày càng dài.

Tiếng kêu hoảng sợ thảm thiết vang lên từng tiếng từng tiếng, càng ngày càng mơ hồ, đầu lưỡi máu chảy đầm đìa bị ném trên mặt đất.

Đây không phải là lần thụ hình đầu tiên của quỷ tội này, trái lại, nó đã chịu qua mấy trăm ngàn lần, vẫn thống khổ như cũ.

Bởi vậy mỗi lần chấm dứt thụ hình, chỉ cần có một cơn gió thoáng qua thôi, cũng sẽ quên hết loại đau đớn đáng sợ này, lúc trải qua lần nữa, chẳng khác nào là lần đầu tiên, vô luận tâm lý, hay là thân thể.

Xem hết quá trình, đầu lưới của Bạch Vô Thường trở nên cứng ngắc, sắc mặt còn trắng hơn cả quần áo.

Gã liếc nhìn đầu lưới được chất chồng thành núi ở trong máng, hiện tại liền muốn bay ra ngoài.

Còn những quỷ tội đang chờ đợi thụ hình đều nằm rạp trên mặt đất, đau khổ cầu xin Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc ngồi trên ghế tiếp nhận chung trà của quỷ dạ xoa, khẽ nhấp một ngụm, y ngẩng đầu, vẻ mặt u ám.

Quỷ tội kẻ tiếp đã bắt đầu, Bạch Vô Thường trầm mặc, gã nhìn năm quỷ tội, rồi đến lượt gã.

Quỷ dạ xoa lên nhìn người trên ghế một cái, gã thở dài, nói với Bạch Vô Thường, “Bạch nhị ca, xin lỗi.”

Bạch Vô Thường trong lòng bồn chồn, trên mặt bình tĩnh, “Người cứ tự nhiên.”

“Đừng để máu văng lên y phục của ta.”

Mấy tên quỷ dạ xoa, “...”

Bạch Vô Thường bị rút lưới, hắc khí trên mi tâm của Thôi Ngọc giảm đi một ít, y đứng dậy rời khỏi.

Thôi Ngọc vừa đi, Bạch Vô Thường được cứu rồi.

Tuy lần thứ hai cũng bị rút, nhưng nhóm quỷ dạ xoa dùng thủ pháp đặc biệt, không làm cho Bạch Vô Thường chịu nhiều đau đớn.

Ngay sau khi Bạch Vô Thường vừa chấp hành đợt thứ ba xong, Hắc Vô Thường đến thăm gã.

“Thập Lục đi đâu thai rồi.”

Bạch Vô Thường sững sờ, “Làm sao có thể? Hắc bắt tử mà!”

Hắc Vô Thường nói, “Kỷ Thiệu chỉ có năng lực thay đổi tuổi thọ tự nhiên, nhưng không kể đến chết ngoài ý muốn.”

Bạch Vô Thường nghe ra điểm mấu chốt, “Thập Lục xảy ra chuyện ngoài ý muốn?”

Hắc Vô Thường nói, “Trượt chân rơi xuống nước.”

Rơi xuống nước? Bạch Vô Thường hỏi, “Hắn chết lúc nào?”

Hắc Vô Thường đáp, “Hôm qua lúc canh ba.”

Bạch Vô Thường trừng mắt, đó vốn là thời gian tử vong của Thập Lục, cho nên ... Gã cố gắng vô ích rồi.

“Là Thôi Giác làm, hay là Thôi Ngọc?”

Hắc Vô Thường không có trả lời, mà nói một câu khác, cho tới nay, đây là câu nói dài nhất gã từng nghe, “Thập Lục kiếp này đã định từ kiếp trước, cho dù bị người chặn ngang một bước, đạt được bất tử, cũng nhất định sống bơ vợ không nơi nương tựa, còn không bằng sớm đi đầu thai, từ chuyện kiếp này y sống thiện lương, kiếp sau của y nhất định sẽ sống rất tốt.”

Bạch Vô Thường hữu khí vô lực, “Không cần an ủi ta.”

Hắc Vô Thường hỏi, “Ta có an ủi người?”

Bạch Vô Thường nói, “Chẳng lẽ không phải?”

Hắc Vô Thường vẽ mặt vô cảm như trước, “Không phải.”

Bạch Vô Thường co rút khóe miệng, “Đó là ta tự mình đa tình rồi.”

“Người là tới xem chuyện cười của ta?” Bạch Vô Thường lè lưỡi, “Trông thấy chưa, đợi lát nữa sẽ không còn.”

“Tới kịp lúc.”

Hắc Vô Thường nói, “Là người hồ đồ.”

Bạch Vô Thường không có phản bác, “Vậy người nói ta có phải rất thảm hay không?”

Gã đánh chủ ý lên người bằng hữu, có người lại dùng thảm trạng của gã để cảnh cáo đến những người muốn đánh chủ ý lên Kỷ Thiệu.

“Còn Thập Lục là đạo lý gì đây?”

Hắc Vô Thường, “Nhân đạo.”

Bạch Vô Thường, “Người biết cái gì gọi là gia đình không?”

Hắc Vô Thường, “Không biết.”

“Thôi Giác sẽ không nói cho ta biết, bất quá,” Bạch Vô Thường như có điều suy nghĩ, “Kỷ Thiệu biết.”

Hắc Vô Thường, “Người còn muốn đi dạo xuống tầng thứ hai?”

Bạch Vô Thường sắc mặt biến đổi, “Không muốn.”

“Người biết cắt lưỡi đau như thế nào không? Lão Hắc, cái này không phải là người có thể chịu được, ngay cả quỷ cũng không chịu nổi...”

Hắc Vô Thường nghe gã than khổ, lắc đầu thở dài, ngược lại cũng không cắt ngang.

Phúc này họa này, Kỷ Thiệu kia nếu như không thể khống chế niệm tưởng của mình, phiền toái còn ở phía sau.

Lúc này, Kỷ Thiệu đang ở trong cửa hàng bán đồ gia dụng, hôm nay là ngày 26 tháng chạp, lúc quét dọn vệ sinh trong nhà, hắn phát hiện ra một gói vải, còn có nhân dân tệ ở bên trong, rất cuộc nhớ tới Vương Nguyệt Dịch là ai.

Có một khách hàng hỏi, “Bà chủ có ở đây không? Tôi có mua ghế số pha mà bây giờ muốn đổi lại có được không?”

Người bán hàng đáp, “Đợi chút nữa bà chủ sẽ tới đây kiểm tra hàng ạ.”

Sau khi nghe xong, Kỷ Thiệu tùy ý đi xung quanh nhìn xem, nghĩ thầm cũng không uổng công tới đây, Thôi Ngọc ở phía sau đưa cho hắn một viên kẹo sữa.

“Không phải cậu muốn đi mua bút máy sao?” Kỷ Thiệu mở kẹo ra ăn, “Qua một cây đèn xanh sẽ có một tiệm văn phòng phẩm rất lớn, cậu đi đi, một mình tôi ở đây được rồi.”

Thôi Ngọc cười, “Tôi không gấp.”

Kỷ Thiệu nói, “Vậy đợi lát nữa đi chung.”

Thôi Ngọc ừ, tiếp tục nhìn ánh mặt trời bên ngoài, tâm tình tựa hồ rất tốt.

Qua hơn 10 phút sau, người bán hàng nói, “Bà chủ của chúng tôi đến rồi!”

Vị khách kia rốt cuộc cũng yên tĩnh một chút.

Kỷ Thiều ngẩng đầu nhìn bên ngoài, đi tới là một người phụ nữ khoảng ba mươi mấy bốn mươi tuổi, hần nuốt một ngụm nước bọt, giống hệt như bác gái ở trên tàu.

Giữa ban ngày ban mặt, hần vẫn cảm thấy da đầu tê rần.

Không nghe người bán hàng nói thêm gì nữa, Kỷ Thiều bước lên, lướt qua Vương Nguyệt Định.

Cánh tay của Vương Nguyệt Định bị đụng một cái, bà trông thấy bên chân có một gói vải cũ, hình như bên trong bọc cái gì đó.

Nhiều người, cũng không biết là của ai đánh rơi.

Wương Nguyệt Định nhặt lên, mở gói vải ra, bà kinh ngạc thốt lên, “Nhiều tiền như vậy.”

Tất cả đều là tiền cũ.

Buổi tối Vương Nguyệt Định mơ thấy mẹ của bà, nói sắp đi đầu thai rồi, kêu bà đừng tiết kiệm tiền, muốn ăn gì thì cứ mua, phải sống cho tốt.

Ngày hôm sau Vương Nguyệt Định liền mang theo chồng con trở về quê nhà, đi cúng bái mẹ của bà.

Những năm này, bà chưa từng trở về, bởi vì bà dùng tiền bồi thường của nhà nước mở một cửa hàng, cảm giác như là đang dùng tính mạng của mẹ mình để thỏa mãn lòng hư vinh vậy.

Giấc mơ hồi đêm qua làm cho lòng bà càng thêm hổ thẹn, còn có cái gói tiền kia, không rõ lai lịch, vải bao ở bên ngoài đã rất cũ rồi, làm cho bà cảm giác là có liên quan tới giấc mơ kia, mặc dù kỳ lạ, nhưng là, sao sẽ có chuyện trùng hợp như vậy.

Wương Nguyệt Định từ trong tủ quần áo của mẹ bà phát hiện ra tấm vải giống y như vậy, bà nức nở rơi lệ.

Sau khi khai giảng, trong lớp có thêm một bạn học mới.

Cậu trai có đôi mắt màu hổ phách, gương mặt cậu ta rất đẹp, da trắng như sứ, nữ sinh trong lớp xì xào bàn tán, da đẹp quá đi a, các cô phải sống như thế nào đây?

Giáo sư nói, “Bạn học này, em tự giới thiệu về mình một chút đi.”

Cậu trai khoát khoát tay, cười nói, “Chào mọi người, mình tên là Nam Bùi.”

Trần Hạo nghiêng rằng, giống như đúc cái tên thầy bói đã lừa bịp hắn, chẳng lẽ là cùng một người?

Còn Phương Ngôn đối với tất cả các nam nữ xinh đẹp khác hắn đều không quan tâm lắm.

Thôi Ngọc cúi đầu, coi như không thấy gì.

Kỷ Thiệu lại cảm thấy có ấn tượng tốt với Nam Bùi, hắn cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

—

*Lời người edit: Chương này mình quyết định đổi cách xưng hô ở dưới địa phủ thành ta-ngươi. Tại vì mình thấy ở dưới đó có đại nhân, phán quan bla bla... Giống với bối cảnh cổ đại quá nên mình đổi, với lại đổi cách xưng hô như vậy mới thể hiện được quyền uy của nhân vật, chứ anh-tôi nghe vẫn còn thân thiết quá hihi.

43. Chương 43

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

“Cmn, sao tôi cứ cảm thấy không vừa mắt tên tiểu tử kia thế nào ấy!”

Trần Hạo lăm lăm, dùng đầu bút chì chọc từng cái lên mặt bàn, giống như đang chọc trên người của Nam Bùi, “Bây giờ tôi càng lúc càng nghi ngờ, cậu ta chính là một tên lừa gạt.”

Kỷ Thiệu phản bác, “Không thể nào.”

“Trên đời này nhiều người như vậy, không chừng là gương mặt tương tự thôi.”

Nếu thật sự là lừa đảo, sao lại chạy tới trường này học.

Trần Hạo buồn bực, “Tôi nói nè Kỷ Thiệu, sao cậu lại nói đỡ cho cậu ta chứ!”

Kỷ Thiệu sờ sờ mũi, “Có sao?”

“Có đó!” Trần Hạo trợn mắt, “Không biết còn tưởng rằng cậu thâm mến cậu ta đấy.”

Kỷ Thiệu, “...”

Hắn liếc nhìn Thôi Ngọc ở bên cạnh.

Thôi Ngọc khoé môi khê mím lại, lông mi nửa rũ xuống, ở dưới mi mắt tạo thành một cái bóng hình cung mờ nhạt.

Kỷ Thiệu nhìn mà muốn hôn y.

Chân bị cọ xát, Thôi Ngọc chớp mắt, khi y ngẩng đầu lên, vẻ âm u và lệ khí trong khoảnh khắc tan thành mây khói, hiện ra cho Kỷ Thiệu chính là nụ cười ôn hòa.

“Hả?”

Kỷ Thiệu nói, “Di động của cậu đâu?”

Thôi Ngọc nhướng mi, đưa điện thoại trong túi cho Kỷ Thiệu.

Kỷ Thiệu mở mục tin nhắn ra, bắt đầu gõ chữ.

Phương Ngôn ở bên cạnh nhúu mày, “Cậu ta đang đi về phía chúng ta đấy, đừng nói là muốn ngồi ở đây nha?”

Kỷ Thiệu và Trần Hạo lập tức ngẩng đầu, Nam Bùi đã đứng bên cạnh bàn của bọn họ, ngồi xuống chỗ trống gần Phương Ngôn.

Phương Ngôn, “...”

Ánh mắt Trần Hạo lướt qua Phương Ngôn, cực kỳ ghét bỏ trùng mắt với Nam Bùi, khoảng cách càng gần, nhìn càng giống.

Giáo sư trên bục bắt đầu giảng bài.

Nhóm nữ sinh lưu luyến thu hồi ánh mắt từ chỗ Nam Bùi.

Từ Thiển đang cúi đầu chơi điện thoại.

“Nè, Từ Thiển, cậu có phát hiện hay không, Kỷ Thiệu đã đổi bông tai rồi.” Bạn cùng phòng Vương Càn Vũ xoay đầu nhìn xem, “Đổi thành viên kim cương hình tròn rồi.”

Từ Thiển cũng xoay lại nhìn, cô mở to mắt, thật đúng vậy.

Trong lớp có không ít nam sinh đeo bông tai, dạng vòng tròn hay dạng chuỗi đều có, đủ loại kiểu dáng, cô cảm thấy chỉ có Kỷ Thiệu trời sinh thích hợp đeo bông tai, ở lỗ tai bên trái, vô cùng đẹp trai và có sức sống.

“Các cậu nói Ngô Tuệ có tới trường hay không?”

Một nữ sinh khác ngẩng đầu lên từ trong cánh tay, trên mặt mang theo vệt nước miếng, nửa tỉnh nửa mê, “Cậu ấy hồi tết có nhắn tin với tôi, nói sẽ đến, sao lại không thấy vậy ta?”

Cô vừa nói xong, nhận thấy được xung quanh có nhiều bạn học vểnh tai nghe ngóng.

Trước đó trong lớp có bàn tán qua, có một cách nói là Ngô Tuệ bị bệnh tâm thần, thực hư khó phân biệt, rất mơ hồ.

Cũng trong lúc đó, Liễu Thần đột nhiên có những hành động kỳ lạ.

Từ Thiển và Vương Càn Vũ đều lắc đầu, “Không biết.”

Năm ngoái có người chết, gây xôn xao, năm nay chắc có lẽ sẽ không phát sinh nữa.

Từ Thiển bỗng nhiên nhìn Kỷ Thiệu một cái, trong lòng của cô không khỏi nổi lên nghi hoặc, dường như Kỷ Thiệu có gì đó khác biệt, cụ thể là khác ở đâu, lại không nói ra được.

Kỷ Thiệu trả lại di động cho Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc cúi đầu nhìn, trên màn hình có một đoạn chữ ngắn, y vất tay lên trán, che mặt lại.

Tiết học đầu tiên kết thúc, trong di động của Thôi Ngọc đã có hơn mười đoạn tin nhắn.

Thôi Ngọc thì không sao hết, Kỷ Thiệu lại có phản ứng rồi, quả thực là tự mình làm khổ.

Hắn vẫn ngồi tại chỗ không đi.

Trần Hạo và Nam Bùi bắt đầu âm ỉ, xác thực mà nói, chỉ có Trần Hạo phun nước miếng một mình, còn Nam Bùi thì ngẩng đầu, trên mặt treo nụ cười, một bộ tính tình tốt, làm những bạn học khác xem náo nhiệt đều lắc đầu, thật sự là tốt quá.

Trong nhất thời, Trần Hạo trở thành tâm điểm chỉ trích của mọi người.

Từ ngoại hình nhìn xem, lại càng rõ ràng hơn, Nam Bùi nhỏ gầy, Trần Hạo cường tráng, bên yếu thế lúc nào cũng có thể đạt được sự đồng cảm của mọi người.

Trần Hạo thở hổn hển, “Cmn, các người đều bị cậu ta lừa!”

Nam Bùi chớp mắt mấy cái, “Trần Hạo, có phải cậu hiểu lầm tôi cái gì rồi hay không?”

Trần Hạo cắn răng, “Hiểu lầm cái rắm!”

“Ồ.” Nam Bùi kéo dài âm tiết, sờ sờ cái cằm, “Thì ra mới vừa rồi cậu đánh rắm.”

Mọi người cười ầm lên.

Lần đầu giao chiến, Trần Hạo bại trận.

Phương Ngôn sâu kín mà nói, “Đầu óc của cậu không tốt, đừng tự mình tìm khổ.”

Toàn bộ tâm tư của Kỷ Thiệu đều đặt lên trên Tiểu Kỷ Kỷ, hai mắt của Thôi Ngọc dán ở chỗ đó của Kỷ Thiệu, bọn họ trăm miệng một lời, “Đúng vậy đó.”

Trần Hạo co rút khóe miệng, tâm lý oán hận vô cùng lớn.

Hắn yêu cầu Phương Ngôn đổi chỗ, “Với tính tình tàn bạo của tôi, không tin không trị được cậu ta.”

Phương Ngôn đứng lên, dời vô bên trong, “Kiểm chế chút.”

Trần Hạo thoáng cái đi qua, nhìn chăm chăm vào Nam Bùi, “Lần trước, ở đường Trung Sơn, có phải là cậu hay không?”

Nam Bùi nói, “Đường Trung Sơn gì? Nhà của tôi mới vừa dọn tới, không rành lắm.”

Trần Hạo kỳ quái nhìn gương mặt của Nam Bùi, híp híp mắt đánh giá.

Giả vờ đi, tôi xem cậu có thể giả được bao lâu.

Nam Bùi nở nụ cười, “Tôi nghe nói ký túc xá của các cậu có một giường trống.”

Trong lòng Trần Hạo lộp bộp, “Ha ha ha không có!”

Hắn đẩy đẩy cánh tay Phương Ngôn.

Phương Ngôn cũng không vừa mắt Nam Bùi, “Học kỳ này tôi quay lại ký túc xá rồi.”

“Vậy sao.” Nam Bùi thất vọng thở dài, “Vậy xem ra tôi phải đến ký túc xá của đám Liễu Thần rồi.”

Trần Hạo thả lỏng.

Bên kia Kỷ Thiệu và Thôi Ngọc vẫn còn đang xem Tiểu Kỳ Kỳ, những thứ khác cũng không quan tâm.

Nam Bùi đột nhiên hỏi, “Kỷ Thiệu, Thôi Ngọc, các cậu đang nhìn cái gì vậy?”

Nghe cậu ta gọi tên chuẩn xác không sai, Trần Hạo chắc chắn hai tiếng, trí nhớ có phải tốt quá rồi hay không? Trong tiết học giáo sư chỉ điểm danh có một lần, vậy mà có thể nhớ kỹ tên nhiều người như thế.

Phương Ngôn lại một lần nữa bị đả kích, nhìn Nam Bùi lại càng không thoải mái.

Lớn lên đẹp hơn hẳn, cười lên giống như tiên tử, tính tình tốt, trí nhớ còn siêu việt.

Kỷ Thiệu suýt chút nữa nói ra Tiểu Kỳ Kỳ, hắn cứng rắn sửa lại, “Chơi trò chơi.”

Thôi Ngọc ngẩng đầu, đáy mắt sâu thẳm u ám.

Nam Bùi đối với cử chỉ của Thôi Ngọc lộ ra nụ cười khó hiểu, ý tứ khiêu khích rõ ràng.

Một màn này phát sinh quá nhanh, cũng không có ai nhìn thấy được.

“Chơi trò gì vậy?”

Kỷ Thiệu nhắc tay lên, học bài.

Buổi trưa, Nam Bùi chạy đến ký túc xá của bọn Kỷ Thiệu, cao hứng hết nhìn đông lại nhìn tây, như một đứa trẻ khổ sở rốt cuộc cũng có thể cắp sách đến trường.

“Kỷ Thiệu, cậu ngủ giường nào?”

Kỷ Thiệu đang ăn cơm, thanh âm của hắn hàm hồ, “Giường sát cửa tầng trên.”

Nam Bùi tựa hồ cảm thấy rất hứng thú, hỏi Kỷ Thiệu rất nhiều chuyện, Kỷ Thiệu đều nhất nhất trả lời.

Sự kiên nhẫn và thái độ thân thiện của hắn làm cho Trần Hạo không cách nào lý giải được.

Bình thường Kỷ Thiệu đối với người lạ không có như vậy, sớm đã ngại phiền rồi.

Trần Hạo lườm lườm Nam Bùi, cậu ta như một con mèo, gãi gãi cái này, đụng đụng cái kia.

Hắn lại bắt đầu trợn mắt, nhìn không được đến bên cạnh Kỷ Thiệu, “Cậu rất thích Nam Bùi hả?”

Kỷ Thiệu lắc đầu, “Không có.”

Trần Hạo nói, “Cậu ta đang lục lợi manga của cậu.”

Kỷ Thiệu tiếp tục ăn, “Lục thì lục, cũng đâu có sao.”

Trần Hạo nói, “... Cậu ta đã xé rách bìa manga rồi.”

Kỷ Thiệu nói, “Xé thì xé, cũng không...”

“Cái gì? Cậu ta xé rách bìa manga?”

Hắn quay đầu lại nhìn, truyện manga đặt ở đầu giường đang nằm trong tay của Nam Bùi, vỏ ngoài đã tách rời khỏi ruột.

Nam Bùi đỏ mặt, áy náy nói, “Kỷ Thiệu, thật sự xin lỗi, tôi không có cố ý.”

Y chỉ lật qua lật lại, ai biết vừa túm một cái đã sút ra rồi, sách này cũng không chắc lắm nha.

Sách của sư phụ y chém cũng chém không rách.

Truyện manga mà mình thích nhất trở thành bộ dáng kia, trong lòng Kỷ Thiệu hoang mang, hắn vậy mà lại không thấy tức giận.

Không nên như vậy.

Trần Hạo đột nhiên chửi thề vài tiếng, “Nam Bùi, cậu để móng tay trái dài như vậy làm gì, muốn tiến cung làm nương nương sao?”

Móng tay kia vừa dài lại vừa sạch sẽ, còn có hình cung.

Nam Bùi cười, “Thói quen.”

Y muốn ăn hạt dưa rồi, “Tôi về trước đây, Kỷ Thiệu, sách của cậu tôi sẽ dán lại.”

Kỷ Thiệu nói, “Không cần.” Hắn lo là lúc thấy lại sách, sẽ không nhận ra nữa.

Nam Bùi hai mắt sáng ngời, “Vậy thì buổi chiều gặp lại.”

Kỷ Thiệu, “...”

Đợi Thôi Ngọc vừa về đến, Trần Hạo liền trêu chọc, “Thôi Ngọc, cậu tính mặc kệ không quản Kỷ Thiệu sao? Kỷ Thiệu nhà cậu hình như muốn đời đường tình duyên rồi.”

Thôi Ngọc khẽ nhún mày, “Đời tới đâu?”

Trần Hạo không nghĩ Thôi Ngọc sẽ tiếp lời lại, hắn cười hắc hắc, “Còn có thể là ai, chính là Nam Bùi đó.”

Sau đó liền thêm mắm dặm muối, đem tất cả các chuyện phát sinh vừa rồi kể hết ra.

Thôi Ngọc buông giấy vẽ xuống hỏi, “Kỷ Thiều đâu rồi?”

Trần Hạo đáp, “WC.”

Thôi Ngọc đi đến phía sau núi trường học, sau lưng y có bóng đen xuất hiện, bắt đầu khởi động, một con côn trùng nhỏ màu đen bay lên không trung.

Không bao lâu sau, Nam Bùi đã tới.

Thôi Ngọc nắm cổ áo của hắn, “Người muốn chết.”

Nam Bùi không chút hoang mang, “Như thế nào, sợ ta ở trước mặt bảo bối của người nói chuyện không nên nói sao?”

Thôi Ngọc vẻ mặt lạnh lẽo, “Cho dù người có chín cái mạng, ta cũng có thể khiến người chết không toàn thây.”

“Ta sẽ không sao.” Nam Bùi cười nói, “Kỷ Thiều sẽ che chở cho ta.”

Lực đạo trên tay của Thôi Ngọc càng tăng, sau đó thả lỏng, phát tay ném Nam Bùi ra, thân ảnh của y liền biến mất.

Nam Bùi từ dưới đất đứng lên, bên tai truyền đến một câu nói, “Nếu để cho ta biết người động tay động chân lên người của Kỷ Thiều, ta sẽ làm cho người trọn kiếp không được siêu sinh.”

“Hù dọa ai chứ...”

Nam Bùi vỗ vỗ quần, lần trước hắn đưa cho Kỷ Cao Thụy chính là một phần tư nội đan của hắn, Kỷ Thiều đã tiếp nhận khí tức của hắn, sẽ xem hắn như đồng loại.

Buổi tối, Kỷ Thiều và Thôi Ngọc đang dính cùng một chỗ ôm ôm hôn hôn, tại lúc hai người đang kịch liệt, đột nhiên Thôi Ngọc mở mắt.

Rừng cây không gió mà động, một con mèo trắng xuất hiện trong tầm mắt của Thôi Ngọc.

Con mèo trắng kia trên đầu có một nhúm lông màu đỏ, tròn mắt màu hổ phách, nhìn trái nhìn phải, sau đó nhìn chăm chăm vào Kỷ Thiều.

Thôi Ngọc động đậy bờ môi, “Cút.”

Y vừa muốn đuổi mèo trắng đi, liền nghe được tiếng của Kỷ Thiệu, chỉ có thể đành chỉ động tác.

“Cái gì vậy?”

Kỷ Thiệu tới gần, kinh ngạc mà nói, “Mèo ở đâu ra? Trắng như vậy.”

Hắn cầm một nhánh cây treu chọc nó, mèo trắng cọt lên ống quần của Kỷ Thiệu, nó nhếch miệng, phát ra tiếng cười hung hăng cần quấy với Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc trên trán nổi gân xanh.

44. Chương 44

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

Trong trường học vậy mà có mèo.

Nhìn bộ lông sạch sẽ, mượt mà, không giống như mèo hoang.

Ý nghĩ đầu tiên của Kỷ Thiệu chính là chắc có nữ sinh nào đó lên lút nuôi, hắn bỏ nhánh cây xuống, nửa ngời sờ sờ đầu mèo trắng, ngắt một cái lên nhúm lông màu đỏ kia.

“Con mèo này nhìn rất đẹp.”

Thôi Ngọc, “Vậy sao?”

“Ừ.” Kỷ Thiệu nhếch môi, “Tôi chưa từng thấy con mèo nào có nhúm lông đỏ trên đầu.”

“Bạn có phát hiện hay không, đôi mắt của con mèo này nhìn rất giống với Nam Bùi vừa mới chuyển tới lớp mình.”

Má trái của Thôi Ngọc phồng lên một chút, y trầm mặc ngậm kẹo, kẹo là Kỷ Thiệu dùng lưỡi dứt cho y, y tuyệt đối không muốn bị con mèo đáng ghét này phá hỏng tâm trạng của mình.

“Ôi,” Kỷ Thiệu dứt khoát ngồi xổm xuống, đem mèo trắng ôm vào trong ngực, dùng sức vuốt ve, “Thôi Ngọc, con mèo này vậy mà không sợ tôi.”

“...” Thôi Ngọc tiếp tục trầm mặc ăn kẹo.

Mèo trắng liếm liếm móng vuốt, con người màu hổ phách lộ ra ý cười đắc ý.

Kỷ Thiệu gãi gãi bụng mèo trắng, rất mềm mại, hẳn không khỏi cảm thán, “Mèo này ấm áp hơn cậu.”

“...” Thôi Ngọc vẫn còn trầm mặc ăn kẹo.

Kỷ Thiệu lôi kéo Thôi Ngọc, “Chúng ta qua bên bậc thang kia ngồi đi.”

Hắn muốn thử xem mèo trắng có đi theo hay không.

Mèo trắng kêu meo meo hai tiếng, đuổi theo Kỷ Thiệu.

Kỷ Thiệu đi vài bước liền quay đầu, chơi đùa với con mèo, ý yêu thích rõ ràng.

Rắc, Thôi Ngọc cắn nát kẹo đường.

Hơn chín giờ đêm, là giờ cao điểm của những cuộc hẹn hò, chỗ bậc thang có hai cặp tình nhân, chiếm lấy hai nơi hẻo lánh nhất.

Kỷ Thiệu và Thôi Ngọc đi qua, còn ôm theo một con mèo trắng, hấp dẫn bốn cặp mắt, bất quá cũng không ngừng lại được bao lâu, đã tiếp tục nói chuyện yêu đương quan trọng hơn.

“Cậu ôm mèo đi.” Kỷ Thiệu nói, “Tôi chụp cho nó một tấm ảnh.”

Mèo trắng đang ngoan ngoãn ở trong lòng Kỷ Thiệu, hẳn định đặt nó lên đùi của Thôi Ngọc, nó liền dùng sức cầu lấy quần jean của Kỷ Thiệu, lưng cũng cong lại, bộ dáng cực kỳ không tình nguyện.

“Đừng nói là nó sợ cậu đi?”

Kỷ Thiệu nhướn mi, nhìn Thôi Ngọc nói, “Cậu cười một cái.”

Thôi Ngọc mỉm cười.

Mèo trắng bắt đầu phát run.

Kỷ Thiều khước miệng co rút, vỗ vỗ đầu mèo trắng, “Cậu ấy là vợ tôi.”

Nói xong, Kỷ Thiều đưa mèo trắng cho Thôi Ngọc ôm.

Mèo trắng vừa ngồi trên đùi của Thôi Ngọc, liền tiểu bậy.

Kỷ Thiều, “...”

Thôi Ngọc, “...”

Trong không khí tản ra một mùi vị, mèo trắng nhảy xuống, ngẩng đầu kêu meo meo, dường như là đang đắc chí.

Hai mắt Thôi Ngọc hơi híp lại, mèo trắng vèo một cái, dọc theo bậc thang chạy đi mất.

“Chạy quá nhanh.” Kỷ Thiều thất vọng cất điện thoại, đưa khăn giấy cho Thôi Ngọc, “Lau quần đi.”

Thôi Ngọc nói, “Tôi ghét mèo.”

“...” Kỷ Thiều mím môi, “Không phải cậu chỉ ghét chuột thôi sao?”

Thôi Ngọc lau quần, “Mèo trắng càng ghét hơn.” Nhất là trên đầu có một nhúm lông đỏ.

Y đứng dậy, ném khăn giấy vào sọt rác cách đó không xa, “Trở về thôi.”

Kỷ Thiều hạ giọng, “Không phải cậu biết pháp thuật sao? Có thể tìm được con mèo trắng đó hay không?”

Thôi Ngọc mím môi, “Không thể.”

Y nện bước dài, vừa đi vừa nói, “Sau này ít đọc mấy quyển tiểu thuyết tu tiên đi.”

Kỷ Thiều gấp mèo trắng lại không chụp được tấm ảnh nào, trong lòng có chút tiếc nuối, trước đây hẳn không có thích mèo con như vậy, vừa rồi thấy con mèo trắng kia, không hiểu sao cảm thấy thân thiết.

Tựa như là nhìn thấy tiểu đồng bọn.

Thời điểm không có người, Thôi Ngọc và Kỷ Thiệu mười ngón tay đan xen, có người đi tới, bọn họ liền kéo ra khoảng cách.

Kỷ Thiệu thở dài, “Có pháp thuật nào khiến người khác không thể nhìn thấy chúng ta hay không?”

Hiện tại hắn và Thôi Ngọc đang yêu đương trong bóng tối, không thể thấy ánh sáng.

Thôi Ngọc bỗng nhiên giương mắt, y dừng một chút, “Tôi mang cậu đi một chỗ.”

“Nhắm mắt lại.”

Kỷ Thiệu giật giật môi, “Không nhắm không được sao?”

Có một loại ảo giác, hắn trở thành nữ chính trong mấy bộ phim truyền hình.

Thôi Ngọc mở miệng, “Không nhắm sẽ mất linh.”

Kỷ Thiệu, “...”

Hắn nhắm hai mắt lại, sau một khắc chợt nghe bên tai vang lên giọng nói, “Tới rồi.”

Trong tầm mắt xuất hiện một vùng hoa đỏ rực.

Kỷ Thiệu cảm giác như mình là nữ chính trong phim truyền hình, đúng là không sai.

“Đây là đâu vậy?”

Kỷ Thiệu từng đọc qua không ít tiểu thuyết tu tiên, rất nhanh kết luận, “Là động phủ của cậu? Tiểu thể giới? Có phải có pháp bảo gì hay không?”

Thôi Ngọc đỡ trán, “Nghe tôi đi, sau này cậu thật sự đừng đọc mấy loại tiểu thuyết đó.”

Kỷ Thiệu không đùa nữa, hắn bị biển hoa rộng lớn hấp dẫn.

“Cái kia...”

Thôi Ngọc đẩy mắt lấp lánh, y đang chờ đợi.

Nhưng mà Kỷ Thiệu không có nói thêm gì nữa.

Thôi Ngọc mắt mát rữ mắt xuống, thân ảnh đứng trong biển hoa, lộ ra bị thương.

“Hình như tôi nghe được tiếng kêu?” Kỷ Thiệu nhìn quanh bốn phía, thần sắc cổ quái, “Ngoại trừ chúng ta, còn có người khác?”

Thôi Ngọc không đáp, bên cạnh chính là Địa Ngọc.

Y mang Kỷ Thiệu trở về rồi.

Kỷ Thiệu phát hiện những bông hoa này giống y như đức bông hoa khô héo lúc trước, chỉ là lớn hơn rất nhiều.

Hắn cúi đầu hôn tại lỗ tai của Thôi Ngọc, lại hỏi, “Đây là nơi nào?”

Hầu kết Thôi Ngọc trượt xuống, đột nhiên đem Kỷ thiệu áp trên mặt đất.

Bọn họ ngã trở về.

Thôi Giác đang xử lý công vụ ngửi được một khí tức khác, bút câu hồn trong tay y rớt trên bàn, toàn bộ án đường đều chia năm xẻ bảy.

Chờ y cố sức đánh vỡ kết giới, trong biển hoa đong đưa, khí tức nồng đậm, người đã không còn.

Lòng ngực của Thôi Giác nhói đau, y đứng ở nơi có khí tức nồng đậm nhất, lưu lại hồi lâu, không thể khống chế mà suy nghĩ về hình ảnh ngay lúc đó.

Nhanh thôi, Ly Sinh sẽ trở về bên cạnh y nhanh thôi.

Học Viện Hải Quân bên kia, Nam Bùi mò mẫm bốn phía, bắt được một nam sinh hỏi, “Soái ca, cho hỏi...”

Sau lưng đột nhiên truyền đến giọng nói của Trần Hạo, “Vừa rồi cậu gọi hắn là gì?”

Về mặt Nam Bùi biến đổi, suýt chút nữa cắn luôn đầu lưỡi.

Y quay đầu lại, cười tủm tỉm, “Trần Hạo, là cậu à.”

Trần Hạo mới từ Học viện Hải Quân đi ra, tối nay hắn qua đây dự sinh nhật của một người bạn hồi trung học, trên đường trở về ký túc xá đụng phải Nam Bùi, nghe được câu soái ca kia, cả người hắn như muốn nổ tung.

Tên lừa đảo thường nói chính là câu này.

“Vừa rồi cậu kêu soái ca đúng không?”

Nam Bùi vẽ mặt vô tội lắc đầu, “Không có.”

Trần Hạo không muốn nói nhảm với Nam Bùi, hắn trực tiếp đứng trước mặt cậu nam sinh hỏi, “Có phải cậu ta gọi cậu là soái ca hay không?”

Nam sinh tháo tai nghe xuống, vẽ mặt mờ mịt, “Cái gì?”

Trần Hạo mở miệng nói một câu, “Bỏ đi.”

Nam sinh cũng nói một câu, “Đồ thần kinh.”

Trần Hạo vươn tay kéo một cái, “Nè anh bạn, thấy tôi dễ nói chuyện lắm hả?”

Hắn cao lớn, cường tráng, giọng thô lỗ, mọi phương diện đều hơn nam sinh một cái đầu.

Nam sinh kia cũng có cá tính, hất vai, “Cậu bỏ tay ra!”

Nam Bùi khoanh tay, xem náo nhiệt.

Trần Hạo đang định vung nắm đấm, hắn thoáng nhìn qua phía bên trái, thấy vẽ mặt Nam Bùi như đang nói ‘Đánh đi đánh đi mau đánh đi’.

Hắn lập tức buông tay ra, vỗ vỗ vai nam sinh, “Bạn thân, ngủ ngon.”

Nam sinh, “...”

Trần Hạo lập tức rời khỏi, bước chân hắn lớn, rất nhanh đã bỏ xa Nam Bùi.

Nam Bùi nhẹ xùy ~, “Đồ đàn.”

Y lại bắt đầu thềm hạt dưa.

Sư phụ giao nhiệm vụ cho y, cảm giác rất khó hoàn thành.

Ngay cả nội đan y cũng lấy ra rồi, lại có rất nhiều khó khăn.

Nam Bùi lầm bầm, “Thần quy về vị trí cũ, quý vào địa phủ, nên đi chỗ nào thì đi chỗ đó, chẳng phải thiên hạ sẽ thái bình rồi sao.”

Tối thứ sáu, bọn Kỷ Thiệu cùng đi tiệm net suốt đêm, ký túc xá bốn người đều đông đủ.

Suốt đêm là năm tệ, Thôi Ngọc đưa mười tệ, đổi lấy hai thẻ, y đưa một thẻ cho Kỷ Thiệu.

“Đi, chúng ta đi ăn cơm.”

Trần Hạo choàng tay qua vai Phương Ngôn, ngửi ngửi, “Cái áo khoác này khoảng vài trăm đi?”

Phương Ngôn mặc áo khoác màu xanh, kiểu dáng thể thao, từ đầu đến chân, chính là một thân hàng hiệu, “Đừng để nước miếng của cậu dính lên áo của tôi.”

“Mọe.” Trần Hạo càng dính sát Phương Ngôn.

Phương Ngôn bệnh sạch sẽ rất nặng, muốn hắt tay Trần Hạo ra, nhưng khí lực của hắn nhỏ, hắt không được.

Kỷ Thiệu và Thôi Ngọc đi phía sau hết nhìn đông lại nhìn tây.

“Đợi khi nào trở về, cậu nhớ nhắc tôi mua bánh bao nhân thịt.” Kỷ Thiệu nghe được mùi thơm.

“Được.” Thôi Ngọc yên lặng nhớ kỹ.

Con đường này nằm phía sau Nam Đại, được mọi người gọi là con đường bị bỏ rơi, nhà trọ, tiệm cơm, tiệm net, cửa hiệu cắt tóc, cửa hàng bán quần áo, đặc biệt là có đủ loại món ăn vặt được bày bán trên vỉa hè, cái gì cần đều có.

Có một cửa hàng xe máy cũ, người mua đôi khi là xe ôm, đôi khi là các sinh viên, mua dùng để đưa bạn gái.

Kỷ Thiệu cũng định mua một chiếc, để chở Thôi Ngọc ra ngoài chơi.

Ở đây, các chỗ bán thức ăn đều đông khách, quán cơm tiệm mì rất ồn ào, bọn Kỷ Thiệu tiến vào một tiệm cơm lớn.

Bốn người ngồi xuống, mỗi người kêu một món, cơm cũng tính tiền, một đồng một chén, đối với người có lượng ăn lớn như Trần Hạo và Kỷ Thiệu mà nói, có hơi bị lỗ.

“Uống rượu không?”

Trần Hạo đề nghị, “Nếu không thì chúng ta kêu vài chai bia?”

Đề nghị của hắn đều đạt được sự đồng ý của ba người còn lại.

Phục vụ cầm chén đĩa đã qua khử trùng đặt lên bàn.

Thôi Ngọc bày ra cho Kỷ Thiệu.

Phương Ngôn bỗng nhiên nói, “Lúc nghỉ đông hai người có phát sinh chuyện gì không?”

Kỷ Thiệu rất bình tĩnh, “Có thể phát sinh cái gì?”

Phương Ngôn nhếch miệng, “Việc này có lẽ các cậu hiểu rõ hơn.”

Kỷ Thiệu bình tĩnh như cũ, “Tôi không rõ lắm.” Chẳng lẽ Phương Ngôn nhìn ra được quan hệ giữa hắn và Thôi Ngọc? Hay là đang nói đùa?

Hắn nghiêng đầu, “Thôi Ngọc, cậu biết rõ không?”

Thôi Ngọc rót nước trà vào trong cốc, “Không rõ lắm.”

“Gì vậy?” Trần Hạo vỗ bàn, “Ba người các cậu đang nói nhắm cái gì vậy!”

Phương Ngôn chơi điện thoại, “Trần Hạo, cậu thích ăn óc heo sao?”

“Hả?” Trần Hạo nói, “Nhân vật của cậu sắp game over rồi kìa.”

Chủ đề đã chuyển hướng.

Kỷ Thiều lén lút sờ lên đùi của Thôi Ngọc.

Đồ ăn được bưng lên rất nhanh, còn bốc hơi nóng.

Phương Ngôn nhờ chú út của mình, nên biết được một tin tức, hẳn cầm đũa gấp hành lá trong chén, để hết qua một bên.

“Có nghe nói chưa? Vụ án phanh thây của Nam Đại trước đây đã có tiến triển.”

Trần Hạo ăn rất nhanh, “Ăn phanh thây?”

Phương Ngôn đang chuẩn bị nói tiếp, đã bị một tiếng động cắt ngang.

Kỷ Thiều nện ly lên bàn, giọng nói cáu kỉnh, “Ăn cơm thì lo ăn cơm đi, nói những chuyện đó làm gì?”

Mọi, hẳn thật sự không muốn vừa quay đầu lại, sẽ nhìn thấy trên đất có một khối thịt vụn, hoặc là có một cái đầu lăn đến trước mặt hắn, mở miệng chào hỏi với hắn.

Thôi Ngọc ngẩng đầu, thấy sắc mặt của Kỷ Thiều vô cùng kém.

Trong mắt Trần Hạo và Phương Ngôn, lời nói và hành động hiện tại của Kỷ Thiều chính là ‘Tôi không nghe tôi không nghe tôi không nghe.’

Trong lòng của bọn họ chính là vô cùng áp bức.

45. Chương 45

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

Vụ án phanh thây làm cho Kỷ Thiều mất hết khẩu vị.

Thời điểm ngồi trong tiệm net, tâm trạng của Kỷ Thiều vẫn nặng nề như cũ.

Trần Hạo bên cạnh đang chơi CF, hần đeo tai nghe, miệng nói không ngừng, rất ồn ào.

Ở tiệm net mà gặp được loại người này, liền muốn lấy băng keo dán lên miệng của họ.

Phương Ngôn đang chơi Audition, thời điểm Kỷ Thiệu xoay đầu nhìn xem, mười ngón tay của y nhảy múa, trong màn hình có một nhân vật nam ăn mặc sắc sảo đang xoay tròn.

“ ... ”

Kỷ Thiệu lại ngó qua Thôi Ngọc đang ngồi ở phía trong, thấy y đang tìm bài hát.

Hắn nhàm chán chấp tay sau đầu, nhìn Thôi Ngọc.

Thôi Ngọc rê chuột, “Không chơi Truyền Kỳ sao?”

Kỷ Thiệu đáp, “Không muốn chơi.”

Thôi Ngọc buông con chuột ra, ánh mắt dò xét đảo qua Kỷ Thiệu, “Còn đang suy nghĩ về vụ án phanh thây?”

Kỷ Thiệu nhấp một ngụm nước khoáng, hần trầm mặc coi như thừa nhận.

Có thể không nghĩ tới sao?

Hiện tại hần đã không phải chỉ đơn giản là nhìn thấy quý, mà là có cảm giác chúng nó đều muốn tiếp cận hần.

Thật sự là ngày càng cầu huyết rồi.

Kỷ Thiệu trượt người một cái, làm tổ trên ghế, mặt mày rũ rượi.

“Trước tiên cậu cứ ăn hết bánh bao nhân thịt đi.” Thôi Ngọc nói nhỏ, “Có tôi ở đây, tôi sẽ luôn ở bên cạnh cậu.”

Thật sự là người phương bắc, lượng thịt bỏ vào trong bánh bao rất vừa ăn, Kỷ Thiệu cắn mấy cái, mùi thịt tỏa ra từ bên trong, đã được nấu nhừ, có một nửa là mỡ, sắp tan chảy hết rồi.

Kỷ Thiệu ăn được một nửa, lấy cái còn lại ra, đưa cho Thôi Ngọc, “Cậu ăn không?”

Tôi muốn ăn nửa cái còn lại cậu đã từng cắn qua, Thôi Ngọc mím môi, lấy bánh bao qua.

Trong một phòng net, có mười mấy chỗ ngồi, mùi thuốc lá và mùi đồ ăn rất nồng đậm, qua đây cả đêm, cả người cũng sẽ mang theo hương vị này.

Kỷ Thiệu nói chuyện với Thôi Ngọc một hồi, tinh thần cũng đỡ hơn nhiều, hắn bật máy tính lên, trên màn hình có rất nhiều trò chơi, cả trò Hộ Khách cũng có.

Kỷ Thiệu ấn mở Truyền Kỳ, bắt đầu giết gà.

Hắn giết xong đợt này, lại tiếp tục giết đợt khác, không ngừng.

Giết gà rất vui, mặc kệ trò chơi nhắc nhở hắn giết heo.

Kỷ Thiệu mặt mày tối sầm, còn tưởng rằng chơi game sẽ tốt hơn.

Hắn gõ chữ.

Thôi Ngọc nghe được tiếng thông báo títtít, y mở ảnh nhỏ ở dưới góc phải, trên cửa sổ hiện lên: Chúng ta ra ngoài đi.

So với Kỷ Thiệu gõ mười ngón, Thôi Ngọc chỉ một ngón, y dùng ngón giữa ấn bàn phím.

Ấn vài chữ, Thôi Ngọc lại xóa.

Kỷ Thiệu vẫn đang đợi, sau đó có một tin nhắn, là một dấu chấm tròn, khóe miệng của hắn run rẩy.

Lúc hai người đi ra ngoài đã sắp mười hai giờ, trên đường còn có thể nhìn thấy lác đác vài người.

“Qua bên kia.” Kỷ Thiệu hướng góc tường hẻo lánh đi đến, Thôi Ngọc đi theo hắn.

Khu vực góc tường cơ hồ đều bị bóng tối bao phủ.

Kỷ Thiệu dựa vào tường hút thuốc, “Thôi Ngọc, tôi có cảm giác rất nhanh thôi sẽ nhìn thấy quỷ.”

Thôi Ngọc khẽ nhú mi, quả thật rất bình thường.

Người có rất nhiều chuyện tạp nham, quý cũng có, cho dù ở nhân gian phiêu lưu, dương thọ đã hết mà không quy về địa phủ, y cũng không cần quản.

Hơn nữa nếu như y quản, sẽ kéo theo nhiều phiền toái lớn hơn, cuối cùng sẽ liên quan đến người bên cạnh này.

Còn có hai năm, Thôi Ngọc siết chặt tay, y chỉ muốn hảo hảo ở bên cạnh người này.

Trên trán có cảm xúc ẩm ướt nóng bỏng, Kỷ Thiệu kẹp thuốc lá ở ngón giữa, “Xuống.”

Thôi Ngọc chuyển xuống mi tâm của Kỷ Thiệu, chớp mũi, dời xuống từng chút, mang theo tư thái thành kính.

Kỷ Thiệu đưa đầu lưỡi vào trong miệng của Thôi Ngọc.

Hôn trong chốc lát, Kỷ Thiệu dụi tàn thuốc, “Chúng ta đi thuê phòng.”

Thôi Ngọc gật đầu, “Được.”

Hai người một trước một sau tiến vào khách sạn, thuê một phòng tiêu chuẩn, phòng nhỏ nhất ở lầu ba, không có lựa chọn.

Cửa vừa mở, Kỷ Thiệu và Thôi Ngọc liền dính cùng một chỗ, bọn họ ôm hôn từ trên giường đến nhà vệ sinh, lưu lại ở bên trong thật lâu.

Lúc đi ra, tâm trạng của Kỷ Thiệu rất tốt, gối lên người Thôi Ngọc xem ti vi.

Rất nhanh sau đó, tâm trạng tốt đẹp của Kỷ Thiệu đã không còn, bởi vì ở cửa sổ có một khuôn mặt dán lên.

46. Chương 46

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

Trên TV vẫn đang phát phim Hàn.

Mặt người chủ cửa sổ thủy tinh vẫn còn, bị đè ép đến biến hình, miệng há ra khép lại, tựa hồ như đang lắp lại cái gì đó.

Kỷ Thiều da đầu tê rần.

Hắn từ trên giường nhảy xuống, đi kéo màn lại.

Mặt người trừng mắt nhìn Kỷ Thiều, bàn tay máu thịt mơ hồ đè lên thủy tinh, cào từng cái từng cái.

Kỷ Thiều cùng mặt người đối mặt, đó là một cô gái, làm hắn nhớ tới vụ án phanh thây.

“Sao vậy?”

Sau lưng là giọng nói của Thôi Ngọc.

Kỷ Thiều vươn tay giữ bức màn, từ trái kéo qua, đem cửa sổ che kín, kể cả gương mặt của người kia.

Thật sự là không dễ yên.

Ban đêm, trên cửa sổ không ngừng vang lên tiếng kít kít, là âm thanh phát ra do móng tay cào lên.

Kỷ Thiều trở mình, ôm Thôi Ngọc vào lòng, hơi thở của hắn nặng nề, trong lòng bức bối.

“Chỉ cần cậu không muốn, cô ta không vào được.”

Nghe được giọng nói của Thôi Ngọc, Kỷ Thiều sửng sốt, “Cậu cũng nhìn thấy?”

Thôi Ngọc gật đầu, “Ừm.”

Nghe được câu trả lời của Thôi Ngọc, Kỷ Thiều không có nghĩ nhiều, đã biết đây là pháp thuật, nhìn thấy quỷ cũng không có gì lạ.

Thôi Ngọc rũ mắt, vui buồn lẫn lộn.

Vui là vì, đời này y rốt cuộc cũng đã nhận được toàn bộ sự tín nhiệm của Kỷ Thiều, sao mà trân quý.

Buồn chính là, một lần lại một lần, từ đầu tới cuối đều là âm mưu, là y lừa gạt hắn.

Kỷ Thiều đang định chuyển đi sự chú ý, không muốn quần động tĩnh chỗ cửa sổ đó nữa, hần chột cảm giác người trong ngực tản ra khí tức sa sút, hoặc như là đang bị thương cái gì đó, rất không đúng.

“Thôi Ngọc, cậu sao vậy?”

“Không có gì.” Thôi Ngọc nói, “Chỉ là nhớ tới chuyện trước kia.”

Chuyện trước kia? Kỷ Thiều cảm thấy hứng thú, “Chuyện gì?”

Thôi Ngọc nói, “Tôi đã phạm phải sai lầm.”

Kỷ Thiều vuốt ve tóc bên tai của Thôi Ngọc, nghe thấy lời y, không khỏi buồn cười, “Sai lầm? Tôi cũng đã từng phạm sai lầm, sau này không tái phạm nữa là được rồi.”

Không giống như vậy, trong lòng Thôi Ngọc đắng chát, sai lầm kia y đã phạm phải vô số lần.

Về sau y mới hiểu được, là do y đổ kị.

Đổ kị vì sao tình cảm giữa Ly Sinh và Thôi Giác lại tốt đến như vậy.

“Sao cậu biết chỉ cần tôi không muốn, cô gái bên ngoài kia sẽ không vào được?”

Kỷ Thiều nhớ tới một chuyện mà hắn đã bỏ sót.

Thôi Ngọc nói, “Tôi cảm thấy cô ta chính là đặc biệt tới tìm cậu, nhưng lại không có biện pháp tới gần, có lẽ có liên quan đến ý niệm của cậu.”

“Thì ra là như vậy.” Kỷ Thiều thò tay vào trong quần áo của Thôi Ngọc, ghé vào lỗ tai y thấp giọng nói, “Vợ tôi thật thông minh.”

Thôi Ngọc rất thích nghe Kỷ Thiều gọi y như vậy, y ôm chặt Kỷ Thiều, gần như bức thiết, khát khao.

Chỗ cửa sổ truyền đến tiếng khóc, thanh âm cao vút chói tai, tràn đầy u oán.

Tối nay đừng nghĩ sẽ ngủ được.

Kỷ Thiều chửi thề một tiếng, “Mẹ!”

Trong nháy mắt đó, Kỷ Thiệu ý niệm vừa động, mặt người chỗ cửa sổ đã biến mất, bên cạnh giường có một cô gái đang đứng, trên mặt mắt mũi miệng đều có vết rách, dường như trước đó bị xẻ ra, sau đó được chấp vá lại.

Kỷ Thiệu nhìn thấy cô ta, hần hít sâu một hơi.

Có một cỗ tanh hôi gay mũi tràn ngập trong phòng, tản ra mọi góc ngách.

Cô gái dường như không nhìn thấy Thôi Ngọc, hoặc là cố ý lơ đi.

Thấy Kỷ Thiệu nhìn về phía mình, cô gái cảm thấy khẩn trương khó hiểu, cô không ngừng sờ mặt của mình xem có bị dính gì không.

Kỷ Thiệu, “Đừng sờ nữa.” Da thịt sắp rớt xuống hết rồi.

Từ Tâm Nhị, chết oan, thiện niệm – 95, thiện ngôn – 342, thiện đức – không.

Trong đầu đột nhiên xuất hiện một hàng chữ, Kỷ Thiệu vô cùng căng thẳng.

“Cô tên Từ Tâm Nhị?”

Cô gái mắt đầy huyết lệ nhìn biểu lộ quái dị của Kỷ Thiệu, “Vâng tôi là Từ Tâm Nhị.”

Kỷ Thiệu từ biểu lộ quái dị biến thành kinh dị.

Từ Tâm Nhị gạt những sợi tóc dính trên má sang một bên, trên đó đều là máu, giọng nói của cô khàn cứng, “Tôi có phải rất khó coi hay không?”

Nữ nhân yêu cái đẹp đã là thiên tính, Từ Tâm Nhị khi còn sống rất đẹp, cũng rất thích trang điểm, trong nhà lại có tiền, còn chưa tốt nghiệp đã làm người mẫu quảng cáo, dần dần cảm giác ưu việt đã khiến cô trở nên cao ngạo, rất có duyên với người khác phái, cho dù đã chết, cô vẫn còn để ý đến vẻ ngoài của mình.

Kỷ Thiệu trên trán nổi vạch đen, cái này còn phải hỏi sao?

“Cô tới đây làm gì?” Kỷ Thiệu đi thẳng vào chủ đề, “Cảnh sát Phương đã bắt được hung thủ.”

“Không phải là người đó!” Từ Tâm Nhị rất kích động, nửa bên mặt đã nứt ra, lộ ra xương trắng dày đặc, “Còn có một người, đã giết tôi mà còn nhờn như ngoài vòng pháp luật.”

Kỷ Thiều nén cơn buồn nôn, “Cô có thể tự mình đi tìm cảnh sát Phương, đem chân tướng nói ra cho bọn họ.”

Từ Tâm Nhị giọng nói dịu xuống, “Tôi không thể rời khỏi khách sạn này được.”

Kỷ Thiều nghĩ tới một khả năng, “Cô chết ở trong khách sạn này?”

“Đúng.” Từ Tâm Nhị lại kích động lên, “Không phải tôi chết ở bờ sông, mà chính là chết ở chỗ này!”

Cô bắt đầu nói năng lộn xộn, “Chính là trong chỗ này, ở tại đây, con tiện nhân kia... Tiện nhân... Tôi muốn cô ta nợ máu phải trả bằng máu... Cô ta đáng chết...”

“Cô có thể tìm người khác.”

Kỷ Thiều cau mày, hẳn không muốn dính dáng đến chuyện này.

Từ Tâm Nhị khóc lóc không ra tiếng, “Chỉ có cậu mới có thể giúp tôi...”

Chính cô ta cũng không hiểu nguyên nhân tại sao, chỉ là đột nhiên nhận được thiên biến.

Từ Tâm Nhị ngũ quan méo mó, khó coi vô cùng, mỗi ngày cô đều phiêu đảng ở trong khách sạn này, có đôi khi gặp được bạn học cùng lớp dẫn người đến đây thuê phòng, nhưng cho tới bây giờ cô cũng không gặp được tiện nhân kia.

Cô một mực chờ đợi, đợi kết quả điều tra cái chết của cô, ai ngờ con tiện nhân kia vẫn còn sống tốt.

Từ Tâm Nhị hàm răng run lên, ngay tại lúc cô định nhập vào thân thể của một người, muốn đi trả thù, thì một người đàn ông mặc áo trắng nói cho cô biết, cô làm như vậy sẽ vào Địa Ngục.

Sau khi biết rõ Địa Ngục đáng sợ như thế nào, Từ Tâm Nhị chỉ có thể tiếp tục chờ, đều nói thiện ác có báo, gần một năm rồi, báo ứng vẫn là chưa tới, thẳng đến khi trong đầu của cô xuất hiện người này.

“Ngày đó là thứ tư, buổi chiều không có tiết...”

Từ Tâm Nhị kể về chuyện của mình, trong đó có hai lần cô khóc liệt tâm liệt phế, một lần là khi cô bị người ta xâm hại, lần còn lại là lúc cô hôn mê bị vứt bỏ, lọt vào tay sát nhân, bị phanh thây.

Hung thủ có hai người, một người đã bị cảnh sát bắt rồi, còn người kia không bị điều tra ra.

Kỷ Thiều nghe xong chuyện của Từ Tâm Nhị, đầu của hắn ẩn ẩn đau buốt.

Từ Tâm Nhị quỳ xuống, hận thù của cô đều nằm trong ngôn ngữ, từng chữ từng chữ mang theo máu huyết.

Nhìn thấy vật thể không rõ ràng ngoài, Kỷ Thiều nói, “Cô đi đi.”

Từ Tâm Nhị liên tục nói rất nhiều tiếng cảm ơn.

“Tôi không phải cảnh sát phá án, nên đừng ôm hi vọng quá lớn.” Kỷ Thiều nói, “Sau này đừng tới tìm tôi nữa.”

Từ Tâm Nhị kéo lấy ruột của mình, cơ thể của cô ta đều đã nát thành từng khối, phải luôn liên tục nhét vào trong bụng.

Không khí trong phòng vẫn gay mũi như trước, Kỷ Thiều đi ra mở cửa sổ.

Gió lạnh thổi tới, đầu óc của hắn cũng thanh tỉnh, bất tri bất giác trong cả quá trình, Thôi Ngọc đều không có tham dự vào.

“Tại sao vừa rồi cậu không nói gì hết?”

Thôi Ngọc bóp trán, y nhìn Kỷ Thiều đến thất thần, chỉ ngẩn ngừ trong vài phút, y từ trên người Kỷ Thiều như thấy được Ly Sinh.

“Thất thần.” Thôi Ngọc lần này không nói dối, “Cậu muốn giúp cô ấy?”

Kỷ Thiều nói, “Tôi không giúp được cái gì.”

Hắn nằm lại trên giường, lúc kéo chăn nói, “Kỳ lạ, trong đầu tôi bỗng nhiên xuất hiện thiện tâm, thiện niệm, thiện đức của cô ta.”

Trước kia cũng gặp quỷ vài lần, hắn không thấy được mấy thông tin này, đây là lần đầu tiên.

“Đừng nói tôi là cao nhân chuyển thế gì nha?” Kỷ Thiều nói đùa, đọc qua vài cuốn tiểu thuyết tu tiên đã lại bắt đầu suy diễn lung tung.

Thôi Ngọc bắt lấy cánh tay của Kỷ Thiều, đầu ngón tay siết chặt, “Cậu nói cái gì?”

Y phát giác mình đang vô cùng kích động, nên lập tức thu hồi sạch sẽ cảm xúc nơi đáy mắt.

Ba hồn sáu phách của Kỷ Thiệu còn chưa có dung hợp, không lẽ đã có thể nắm giữ bất tự sinh thần của người khác.

Có người động tay động chân.

Không phải Thôi Giác, người nọ tính tình lạnh nhạt, từ trước đến nay luôn tuân theo khuôn phép cũ, y làm việc hết thảy đều dựa theo quy tắc, bằng không thì cũng sẽ không can thiệp quá phận vào chuyện của Kỷ Thiệu như thế, lựa chọn thuận theo ý trời.

Vậy chính là Nam Bùi? Thôi Ngọc bỗng nhiên mím môi.

Cánh tay của Kỷ Thiệu bị nắm đến đau nhức, hắn cảm giác xương cốt đều sắp gãy, “Lực tay của cậu mạnh như vậy từ khi nào?”

Tiếp theo, Kỷ Thiệu như có điều suy nghĩ, Thôi Ngọc quá khác thường rồi.

“Cậu có phải có cái gì gạt tôi hay không?”

Tất cả bí mật của hắn đều chia sẻ với Thôi Ngọc, thẳng thắn thành thật với hắn mà nói, là điều quan trọng nhất.

Thời gian như ngừng lại, bờ môi Thôi Ngọc hé mở.

Điện thoại đột nhiên vang lên.

Lòng bàn tay của Thôi Ngọc ẩm ướt một mảnh.

Kỷ Thiệu lấy tới nhìn, là Trần Hạo gọi.

Hắn nhìn chăm chăm vào Thôi Ngọc, lời nói và nói với Trần Hạo bên kia, “Chúng tôi đang ở khách sạn.”

“Khách sạn?” Trần Hạo tông giọng cao vút, “Các cậu ở khách sạn làm cái gì?”

Kỷ Thiệu đáp, “Đương nhiên là ngủ.”

Lời này nghe bình thường, nhưng Trần Hạo đột nhiên nói, “Sao lại ngủ?”

“Còn có nha, hai người cũng không có lương tâm quá đi, đã nói sẽ cùng ở đây suốt đêm, sao lại lén lút thuê phòng rồi?”

“Quá nhàm chán.” Kỷ Thiệu cười cười, “Lại rất mệt.”

Trần Hạo nói, “Hay lắm.”

Hắn ngáp một cái, “Cúp đây cúp đây, sáng mai tôi và Phương Ngôn sẽ về.”

Kỷ Thiệu cúp điện thoại, Thôi Ngọc đã buông lỏng tay của hắn ra, đang ở ống tay của hắn, vuốt ve.

“Bạn học Thôi, cậu định gạt chồng mình sao?”

Thôi Ngọc nói, “Thật xin lỗi.”

Giọng điệu của y nghiêm túc, tự trách, Kỷ Thiệu khẽ giật mình, “Không có gì.”

Sau nửa đêm, bọn họ đều mất ngủ.

Sáng hôm sau trở về, Kỷ Thiệu ở trước mặt Phương Ngôn nhắc đến vụ án phanh thây, hữu ý vô tình.

Phương Nghị gần đây rất phiền muộn, trong nhà hỏi thúc hắn đi xem mắt, không phải hắn không vừa ý người ta, mà là người ta bày xích công việc của hắn.

Án phanh thây vẫn còn đang điều tra, người tình nghi đối với hành vi xâm hại của mình thẳng thắn khai nhận, gã còn nói mình không có giết người, càng không có phanh thây.

Bản án bị lật lại một lần nữa.

Vài ngày sau, Phương Ngôn đến nhà Phương Nghị ăn cơm, đem lời nói được nghe từ chỗ Kỷ Thiệu, cùng phán đoán của mình, nói cho Phương Nghị nghe.

Một khi có dấu hiệu mơ hồ, kiểm chứng sẽ bắt đầu dễ dàng hơn.

Vụ án tra ra manh mối là một tuần lễ sau, khiến cho người ta khiếp sợ không thôi chính là sát thủ chỉ là một nữ sinh.

Giết người, phanh thây, không biết phải có bao nhiêu thù hận, hay là đồ kỵ, mới điên cuồng như thế.

Thời tiết dần ấm áp lên, quần áo đã giảm bớt, mùa hè sắp đến, Kỷ Thiều lại thiện tâm thêm vài lần, xen vào chuyện của người khác, thâm tàng bất lộ.

Đầu tháng sáu, Kỷ Thiều phát hiện thân thể của mình xảy ra biến hóa.

Hắn có thể xuyên qua cửa.

47. Chương 47

Edit: Ngũ Ngũ

Reloader: Tiểu Bạch

Không trung hôn hôn ám ám, trong sông Vong Xuyên, trên cầu Nại Hà, nhóm cô hồn đã quỷ thê lương gào thét, vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Thiếu niên cao lớn dưới hoàng tuyền, hắn đang đứng tại biển hoa bỉ ngạn đỏ rực, màu áo đỏ cơ hồ hòa tan trong đó.

Quỷ sai đi ngang đều không hẹn mà đạt thành ăn ý, nguyên một đám đều tránh né thiếu niên.

Không chào hỏi, không tới gần.

Không biết qua bao lâu, Bạch Vô Thường bay ngang, gã đang định giả vờ như cái gì cũng không thấy, thiếu niên lại không để cho gã toại nguyện, gọi gã lại.

Bạch Vô Thường nhịn xuống xúc động muốn thổ huyết, “Ly Sinh.”

Ánh mắt của Ly Sinh dừng trên hoa bỉ ngạn, “Hoa này nhìn đẹp không?”

Bạch Vô Thường chửi tục.

Từ khi Ly Sinh trở về, Minh Giới không có ai dám ở trước mặt của hắn nói cái gì, chỉ mong trốn càng xa càng tốt.

Hắn và lão Hắc cũng như thế.

Câu hỏi được lặp lại lần nữa, rõ ràng có chút không kiên nhẫn.

Bạch Vô Thường đáp, “Đẹp.”

Ly Sinh nhú mào, gương mặt tuần mỹ kia nhuộm một tầng sầu lo, lại hồn nhiên chưa phát giác.

Hình như hắn rất thích loài hoa này, thích đến mức không thể nghe người khác có bất cứ đánh giá xấu nào về nó.

Bạch Vô Thường nói, “Ta còn có việc.”

Gã vừa dứt lời, người trước mặt đột nhiên xoay lại, một đôi mắt tinh mịch phóng tới.

Hơi thở của Bạch Vô Thường nghẹn lại.

Sau đó da đầu run lên.

Gã từ trong mắt của Ly Sinh thấy được sinh thần bất tự của mình, tuy đã sớm thành thói quen, nhưng vẫn là không chịu được cảm giác quỷ dị này.

Ly Sinh nhếch môi, như đang mỉa mai gì đó, kỳ thật hắn chỉ là muốn cười một cái, “Bạch Nhị, Đá Tam Sinh thiếu một khối đã tu bổ vào chưa?”

Bạch Vô Thường gật đầu, “Rồi.”

Đúng lúc có một quỷ sai kéo theo một đứa bé đi ngang qua, đứa bé kia khóc lóc hại, Bạch Vô Thường mắt thấy đã có cố, nhanh chân bỏ chạy.

Ly Sinh vẫn đứng tại chỗ thêm một hồi, hắn một mình đi đến Đá Tam Sinh.

Đúng như Bạch Vô Thường nói, Đá Tam Sinh hiện tại đã hoàn hảo không hư tổn gì.

Ly Sinh bỗng nhiên vươn tay, áp lên Đá Tam Sinh.

Đá Tam Sinh im lặng sừng sững.

Ly Sinh lầm bầm, “Kiếp trước của ta đâu mất rồi?”

Trong lòng của hắn chỉ có một cỗ phẫn nộ dâng lên.

Sau lưng truyền đến một tiếng kêu ôn hòa, “Ly Sinh.”

Ly Sinh quay đầu lại.

Thôi Giác cầm chặt tay của hắn, nắm trong lòng bàn tay, “Về thôi.”

Ly Sinh nhướng mi, “Người không phải đi Thiên Giới sao?”

Thôi Giác ôn hòa nói, “Ngày khác rồi đi.”

Y đi nửa đường cảm thấy bất an, liền vòng trở lại.

Trọng Nguyên điện vẫn là không thay đổi, tĩnh mịch, lạnh lẽo.

Cách một đầu là sông Vong Xuyên, đầu kia là Địa Ngục.

Ly Sinh cởi áo choàng đỏ ra, chỉ mặc áo đơn bên trong, hắn nằm nghiêng trên giường.

Người nọ ở Địa Ngục không biết phạm vào trọng tội gì, đi vực sâu vạn trượng chịu thụ hình vạn năm, lúc ly khai người nọ vẫn nhìn hắn, ánh mắt bi thương, nhìn tay của hắn đặt trên eo Thôi Giác, người nọ khóc.

Ly Sinh nhấp một ngụm rượu.

Không hiểu thấu.

Hắn căn bản không biết đó là anh em của Thôi Giác, chỉ từ xa xa gặp qua có mấy lần, ngay cả bắt chuyện cũng chưa từng.

Liếc nhìn nam nhân đang ngồi trước án đường, Ly Sinh câu môi, “Tới.”

Thôi Giác buông bút, đứng dậy đến gần.

Ly Sinh hôn lên cổ Thôi Giác, gặm cắn.

Rồi sau đó trực tiếp ôm y lên giường gỗ, xoay người đè lên.

Cũng giống như mọi lần trước đây, bọn họ không có làm tới bước cuối cùng.

Thôi Giác che giấu thất vọng, kiên nhẫn chờ đợi.

Không sao, hắn và người này còn rất nhiều thời gian.

Thời gian ở Minh Giới trôi qua rất nhanh, vô thanh vô thức.

Trăm năm trong chớp mắt đã trôi qua.

Ở đây toàn bộ đều không có gì thay đổi.

Chỉ trừ Ly Sinh.

Dung mạo của hắn thay đổi rất lớn, gần giống với hắn của lúc ban đầu.

Ở người khác xem ra, hắn chẳng qua là quay về hình dáng như trước đây.

Nhìn xem nam tử tuyệt thế, tất cả mọi người ngoài kinh diễm, đều hiểu ý mà thâm kinh sợ, cảm khái, chắc có lẽ không xảy ra sự cố nữa rồi.

Nhưng mà có một số việc nhất định là ngoại lệ.

Ly Sinh lại một lần nữa đi qua Đá Tam Sinh.

Thạch Sùng Nguyên cái tên này lướt qua trong đầu hắn.

Hắn dừng bước lại.

Cơ hồ không thể khống chế được, Ly Sinh vươn tay chạm vào góc dưới bên trái Đá Tam Sinh.

Đồng tử của hắn co rút từng đợt.

Thạch Sùng Nguyên, Đá Tam Sinh chuyển thế.

Hắn đã gặp.

Ly Sinh dựa lưng vào Đá Tam Sinh, sắc mặt vắn vẹo tái nhợt, tất cả ký ức của kiếp trước đều hiện lên từng chút một.

Kiếp trước hẳn tên gọi Kỷ Thiệu, là sinh viên bình thường chuyên ngành nghệ thuật.

Mà Thôi Ngọc...

Ly Sinh ôm đầu, rất nhiều hình ảnh đan xen xông tới.

Lúc ấy thân thể của hắn có thể xuyên qua cửa và vách tường, hắn nói với Thôi Ngọc, Thôi Ngọc trầm mặc nhìn hắn, một câu cũng không nói.

Nhưng hắn vậy mà nhìn ra được Thôi Ngọc rất khổ sở, như là vô lực, và cả tuyệt vọng.

Cũng không lâu lắm, linh hồn của hắn có thể tách khỏi thân thể.

Lúc đầu chỉ là thời gian ngắn ngủi, sau đó càng ngày càng dài.

Rốt cuộc cho đến khi không trở về được nữa.

Ly Sinh ngất xỉu bên cạnh Đá Tam Sinh.

Mình Giới lại rối loạn.

Thôi Giác canh giữ trước giường, không có ai biết được tâm tình của y, càng không đoán được y đang suy nghĩ cái gì.

Đêm đó, Ly Sinh biến mất.

Thôi Giác không có đi tìm.

Người nọ tự tước hồn phách, cứ thế mà tách mình ra khỏi Sổ Sinh Tử, thừa nhận đau đớn vĩnh viễn ở Địa Ngục, chỉ vì muốn thoát khỏi quan hệ với y.

Thôi Giác cười trào phúng.

Y dùng thời gian lâu như vậy dâng lên tất cả tình cảm của mình, thủ hộ, nhìn người phát triển, giao ra toàn bộ, lại vẫn kém hơn so với mười kiếp của Thôi Ngọc.

Ý niệm vừa động, Sổ Sinh Tử rơi vào trong tay.

Thôi Giác trầm mặc, cùng một mẹ sinh ra, y và Thôi Ngọc lại hoàn toàn khác nhau.

Y không thể làm những chuyện mà mình không khống chế được, mà Thôi Ngọc lại một mực làm.

Người nọ vô cùng xuất sắc, căn cứ vào công đức kiếp trước của hắn, được làm quý sai, phụ trách chăm sóc Đá Tam Sinh.

Bởi vì người nọ vô cùng xuất sắc lại anh tuấn, nên có quan hệ rất tốt với mọi người.

Thẳng đến khi Đá Tam Sinh tự đứng vỡ vụn.

Thôi Ngọc đem người nọ nhốt vào tầng thứ 18 chịu phạt, sau đó lại đưa lên tầng 15, cuối cùng đến lúc luân hồi đã sắp hồn phi phách tán.

Y là ở nhân gian gặp được chuyển thế của người nọ, lần thứ nhất chỉ là tình cờ gặp gỡ, lần thứ hai tiếp xúc, người nọ tựa hồ đối với y rất tín nhiệm, y thông qua điều tra mới biết được, không lâu trước đây người nọ đã cùng Thôi Ngọc kết giao, hơn nữa còn sinh ra cảm tình, xem y trở thành Thôi Ngọc.

Có lẽ là tịch mịch quá lâu, lâu đến mức làm cho người ta thay đổi.

Thôi Giác đâm lao đành phải theo lao, giả dạng thành Thôi Ngọc, cùng Ly Sinh ở bên nhau.

Về sau hết thấy đều quá phức tạp.

Thôi Ngọc cho rằng Ly Sinh thay đổi tình cảm, nên thống khổ, nên trả thù, y là loại người thà làm ngọc nát chứ không làm ngói lành.

Sự tình ồn ào cực lớn, đến Thiên Giới cũng can thiệp vào.

Thôi Ngọc và Thôi Giác nhận trọng phạt.

Ly Sinh hồn phi phách tán, mười kiếp luân hồi, chết cũng không yên.

Thôi Giác cố hết sức cứu vãn, trời xui đất khiến sao mà hồn phách cuối cùng của Ly Sinh lại trùng hợp với Sổ Sinh Tử.

Cho nên hắn trở thành Sở Sinh Tử.

Sau đó là mười kiếp dây dưa.

Thôi Giác nhắm mắt lại.

Từ nay về sau, thế gian không còn Ly Sinh, chỉ có Kỷ Thiều.

Trước vực sâu vạn trượng, có một nam tử đang ngồi xếp bằng.

Mặt trời mọc rồi lặn, vạn năm qua đi.

Từ trong vực sâu có một người đi ra, chính là Thôi Ngọc, gương mặt của y không có gì thay đổi, chỉ là mang theo nét tang thương không giấu đi được.

Một khắc trông thấy tượng đá kia, thân thể Thôi Ngọc chấn động, y chậm rãi đi tới đó, hốc mắt đỏ ngầu.

“Kỷ Thiều...”

Thôi Ngọc khàn giọng, run rẩy nói, “Tôi đã trở về...”

Y quỳ gối trước mặt tượng đá, ôm lấy, bờ môi nhẹ dán lên tượng đá.

Tượng đá nứt ra, tan rã.

Kỷ Thiều bị Thôi Ngọc ôm lấy, mãnh liệt hôn y, môi răng thân mật, bọn họ ôm nhau rất chặt.

TOÀN VĂN HOÀN.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-van-luon-di-theo-cau>